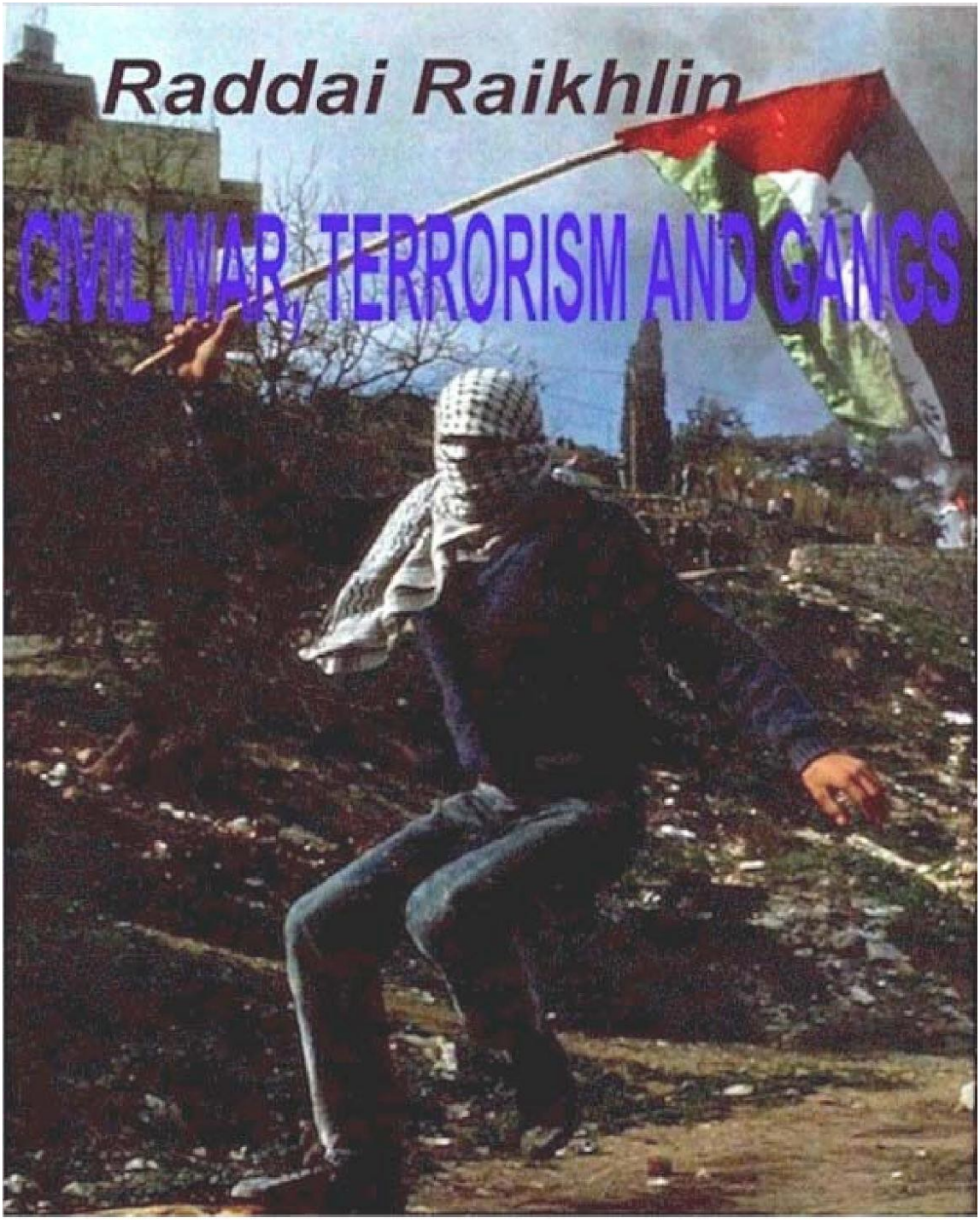

RADDAI RAIKHLIN
RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI

Traducere:
Drd. Eusebiu TIHAN, M.Sc, MA
Drd. Laura TIHAN, MSc

Editura OPINFO
Bucureşti, 2006

RAIKHLIN, RADDAI

Război civil, terorism şi gangsteri / Raddai Raikhlin; trad.: drd. Eusebiu Tihan, drd. Laura Tihan.

— Bucureşti: Opinfo, 2006

Conţine grafice, foto, tabele.
I. Tihan, Eusebiu (trad.)
II. Tihan, Laura (trad.)
Bibliogr.
ISBN 973-87150-6-7; ISBN 978-973-87150-6-6

Cuprins

PREZENTARE GENERALĂ:..... 11
RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI..... 11
Sistemul sociologiei şi al dinamicii sociale 11
ACURATEŢE ŞI FIABILITATE..... 20
RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI..... 25
SISTEMUL SOCIOLOGIEI ŞI AL DINAMICII SOCIALE..... 25
Rolul religiei în integrarea socială..... 28
Comunicarea.. 30
Entropia şi moravurile sociale..... 31
Care este diferenţa între diversele tipuri de societate?....33
Diagrama societăţii..... 34
GEMEINSCHAFT..... 36
Caracteristicile societăţii de tip Gemeinschaft..... 36
Exemple de Gemeinschaft..... 40
HIPIOŢII..... 42
„Declinul contraculturii”..... 43
„Jonathan Kamin”..... 43
Bandele criminale..... „
A doua listă (factorii ideologici)..... 45
CHIBUŢUL ISRAELIAN..... 46
ASCETISMUL..... 48
ANARHIA..... 57
Războiul civil..... 59

SEX ŞIVIOLENŢĂ..... 60
Ierarhia..... 62
Potrivire şi nepotrivire..... 65
Principiul mutualităţii..... 66
Polarizarea şi depolarizarea – metoda salamului..... 68
CAPITOLUL 2..... 71
ORIGINILE TERORISMULUI..... 71
HEVRAV SAU TREBUINŢA DE ÎNSOŢIRE..... 71
CUANTIFICARE ŞI EŞANTIONARE..... 73
EXPUNEREA..... 74
FRUSTRARE.. 76
LEGEA DE FIER A OLIGARHIEI..... 81
Media şi propaganda internaţională..... 89
DINAMICI SOCIALE..... 102
EXTORCAREA..... 104
CONTRATERORISMUL..... 105
Terorismul de stat şi cel revoluţionar 107
TERORISMUL INTERNAŢIONAL..... 109
SOLIDARITATEA FRĂŢEASCĂ..... 111
CAPITOLUL 3..... 117
STRUCTURA ŞI DEZVOLTAREA GOLEMILOR ŞI CLASIFICAREA LOR.. 117
Trebuinţele umane şi piramida lui A. Maslow..... 118
Ideologia Golemului..... 124
Clasificarea stereotipiilor umane 126
Clasificarea indivizilor după nivelele piramidei..... 126
Cerşetorii..... 129
Yurodivii..... 131
Asceţii..... 132
Criminalii şi terorişti 132
Segregarea profesională..... 133
Prostituţia..... 134
Artiştii şi pictorii..... 135
Filosofii..... 136
Peeţii şi scriitorii..... 136

Semi golemii..... 140
Umaniştii..... 140
Sociologii..... 141
Jurnaliştii şi Media..... 145
MARELE INCHIZITOR..... 150
MEDIA ŞI TERORISMUL..... 161
CAPITOLUL 4..... 167
PSIHOLOGIA GOLEMULUI..... 167
PARAZITUL..... 167
NUMELE GOLEMULUI..... 169
SUBORDONAREA BĂRBAŢILOR 170
Două psihologii – Două programe 177
Psihologia Golemului „infometat”..... 179
Clasificarea Golemilor..... 191
„Ei doresc să fie minţiţi, iar noi le oferim oportunităţi depline”..... 197
Suicidul la Golem 202
CAPITOLUL 5..... 209
STEREOTIPIILE..... 209
Cum se îmbracă golemii..... 209
Carismaticul 211
Internaţionalistul..... 221
Nationaliştii..... 224
Naţionaliştii de dreapta..... 224
Stânga naţionalistă..... 226
SIONISMUL REPREZINTĂ PUTEREA SOVIETICĂ PLUS IUDEIZAREA ÎNTREGII ŢĂRI 229
CAPITOLUL 6..... 231
ECOLOGIA TERORII..... 231
Lev N. Gumilev şi dinamica socială 231
Dinamicile sociale în viziunea lui V.O Klyuchevsky..... 232
Religia şi Golemul 236
Segregarea naţională 247
Antisemitismul 248
CAPITOLUL 7..... 253

LEGE ŞI JUSTIŢIE..... 253
Să nu ucizi.. 253
Au nevoie evreii de un parlament?..... 256
Scopul scuză mijloacele..... 257
Golemul împotriva codurilor morale şi a legii 260
Cine sunt aceşti ortodocşi? Probabil că dl. Sarid este unul dintre ei? 263
Crima politică..... 269
Nici o religie 270
Crimă şi pedeapsă..... 272
CAPITOLUL 7 ADENDUM..... 277
NOI PUTEM, TU NU POŢI!..... 277
PRĂBUŞIREA SISTEMULUI JUDICIAR..... 290
Unde nu există nici o autoritate şi nici un sistem judiciar... 301
Dualitatea forţei..... 316
CAPITOLUL 8..... 345
LIDERII ŞI SOCIETATEA..... 345
Legea de fier a anti-oligarhiei 345
Opinia publică 351
AUTORITATE..... 356
Popularitatea 364
Credinţă şi încredere 374
Visurile trandafirii ale golemilor..... 376
Indiferenţă..... 378
Meciul dintre societate şi liderul ei..... 379
Liderul şi responsabilitatea pentru societate 384
Ar fi trebuit ucis Rabin?..... 389
CAPITOLUL 9.....393
LUPTA ÎMPOTRIVA TERORISMULUI ŞI GANGSTERILOR..... 393
Golemul se ridica impotriva creatorului sau 395
Nu exista compromisuri în lupta impotriva terorismului. 400
CAPITOLUL 10..... 403

ASPECTE TERMODINAMICE ALE SISTEMELOR SOCIALE..... 403
CAPITOLUL 10..... 407
REZONANŢA SISTEMULUI ECONOMIC..... 407
Sistemul economic al societăţii este ca un cor..... 407
De ce este bine ca uneori să fim în „dezacord”?..... 409
Timpul caracteristic..... 411
Modelul sistemului economic..... 413
Membrana..... 416
Stabilitatea dinamică..... 417
Energia liberă minimală, este o precondiţie a unui sistem stabil 418
FEED-BACKUL NEGATIV..... 428
FEEDBACK POZITIV..... 434
CAPITOLUL 11..... 437
TREI REPERE FUNDAMENTALE ALE EVOLUŢIEI SOCIALE.... 437
PSIHOLOGIA COPILĂRIEI..... 438
Represiunea..... 449
Liderul 451
Războiul..... 454
Teoria războiului just..... 454

Prezentare generală: RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI

Sistemul sociologiei şi al dinamicii sociale

„Ce nu este astăzi denumit Sociologie! Cele mai stupide construcţii, cele mai neterminate teorii, orice altceva ce nu este cercetat, reexaminat în profunzime, este etichetat în mod nediscriminatoriu ca fiind sociologie”.

Pitirim Sorokin – „*The System of Sociology*”

Lucrarea ***„The System of Sociology”*** scrisă de Pitirim Sorokin a fost publicată în anii negri ai ruinei ce au urmat revoluţiei bolşevice şi Războiului Civil din Rusia. Cartea încerca să ducă la un bun sfârşit crearea Sociologiei; în opinia autorului, sociologia trebuie să fie asemeni oricărei ştiinţe naturale.

În anii ’30, ca emigrant rus în SUA, Sorokin a scris cele patru volume ale lucrării ***„Social and Cultural Dinamies”***. În cartea sa, Sorokin descria natura oscilantă a dezvoltării sociale, proces caracterizat prin cicluri foarte lungi. Ideea acestei lucrări i-a fost sugerată de către prietenul său, N.D. Kondrat’yev care a descoperit multe mişcări ipotetice în dezvoltarea economică. Sorokin a indicat rolul jucat de ideologie în aceste cicluri.

Eu însumi mă consider un discipol al lui Pitirim Sorokin atât în ceea ce priveşte construirea sistemului sociologic cât şi în elaborarea dinamicilor sociale. Am continuat lucrarea lui Sorokin încercând să arăt ce anume determină fluctuaţiile şi ce anume conduce civilizaţia contemporană spre declin.

Lucrarea dezbate dinamicile sociale prin analiza dezvoltării războiului civil, a terorismului şi din prisma fenomenului apariţiei bandelor de gangsteri. Comportamentul societăţii cât şi comportamentele individuale sunt descrise în raport cu gradul de ceeziune ori de integrare socială. Terorismul şi banditismul sunt văzute ca etape în dinamicile sociale. Societăţile sunt reprezentate sub formă de diagrame ce pot fi uzitate pentru modelarea comportamentelor lor.

Oamenii sunt clasificaţi în funcţie de trebuinţele şi abilităţile lor. Un stereotip caracterizat de câteva trebuinţe şi abilităţi reprezintă un Golem. Golemii şi-au pierdut individualitatea. Ei sunt terorişti potenţiali ori lideri ai gangsterilor. Golemii simpatizează cu terorismul şi îl încurajează. Un rol foarte important în demoralizarea unei societăţi este jucat de către media; este subliniată nevoia unei cenzuri. Liderul influenţează gradul de ceeziune ori de integrare socială. Conceptul de muncă este mult mai general decât se aşteaptă din titlul însuşi. Ca un supliment la explicarea dezvoltării şi a comportamentului unei societăţi prin schimbarea entropică, aceasta permite realizarea predicţiilor asupra unei dezvoltări ulterioare.

Lucrarea se adresează tuturor acelora care doresc să înţeleagă fenomenele de dinamică socială şi în particular sociologilor, psihologilor, criminologilor, politicienilor şi economiştiior. Ea este amplu ilustrată cu diagrame şi fotografii.

Capitolul 1. **Sistemul sociologic**.

Conceptele generale sunt prezentate în ideea familiarizării cititorului cu vocabularul uzitat în lucrare şi pentru explicarea fondului

subiectelor, punerea accentelor asupra forţelor ce controlează comportamentul societăţilor şi al indivizilor.

Lucrarea analizează impactul ceeziunii şi al integrării sociale (care conduc la omogenitate) asupra comportamentului indivizilor în societate. Sunt menţionate trei tipuri de societăţi. În ordinea creşterii ceeziunii aceste sunt: **Anarhia, Gesellschaft, Gemeinschaft**. Fiecare tip este descris prin trăsăturile ei caracteristice. Factorii determinanţi ai gradului de ceeziune sunt grupaţi în două categorii: prima categorie conţine acei factori ce se bazează pe instincte şi pe plăcerile rezultate din satisfacerea instinctelor cum ar fi relaţiile de sânge, relaţiile sexuale, jocuri, narcotice şi banchete. O a doua categorie conţine acei factori ce sunt obţinuţi prin procesul de educaţie şi sunt influenţaţi de aspecte ale mediului social cum ar fi morala, tradiţia, religia şi ideologia. Formele de banditism cu o foarte mare ceeziune între membri (grad înalt de omogenitate şi ceeziune) sunt similare tipului de societate Gemeinschaft.

Dacă factorii se înlănţuie de-a lungul primei categori, atunci are legătură cu gangsterii criminali; dacă factorii sunt din al doilea grup, este vorba de gangsteri politici. Tipul de societate Gemeinschaft este considerat alături de factorii celei de-a doua categorii şi este caracterizată prin ascetism şi terorism dictat de la nivel înalt sau de la nivel de stat.

Sexul şi violenţa şi terorismul de la nivelele inferioare sau terorismul revoluţionar caracterizează Anarhia. Sunt prezentate exemple de societăţi şi de structuri de gangsteri cu diferite grade de ceeziune. În acest capitol, cititorul este familiarizat cu conceptul de potrivire şi nepotrivire între societate şi individ.

Capitolul 2. **Originile terorismului**

În acest capitol sunt analizate momentele de apariţie a bandelor de gangsteri şi factorii ce promovează constituirea acestora. Stimulul îl constituie contradicţia dintre individ şi societate. Absenţa sau deficienţa elementelor de legătură conduc în sensul dorinţei de camaraderie, aspect pe care autorul îl denumeşte „HEVRAV”. Acest sentiment este analog senzaţiei de foame ori dorinţei de libidou. Toate acestea îl îndeamnă pe individ să se manifeste în sensul de a atrage atenţia. Acest tip de comportament al unor indivizi nu afectează factorul de ceeziune al societăţii şi nu generează conflicte dar are ca rezultat generarea unui

tip de persoană, tip denumit de autor ca fiind un „GOLEM”. Golemul suferă datorită frustrării. Golemii se unesc în partide şi formaţiuni de gangsteri în concordanţă cu „Legea de fier a oligarhiei”. Lupta lor cu societatea se plasează sub sloganuri de genul, luptă pentru libertate, independenţă, egalitate şi altele asemeni. Ura pentru societate este înlocuită de ura pentru simbolurile acesteia: religia, tradiţiile, conducătorii ei, drapelul etc. Lupta pe fondul urii împotriva societăţii se dezvoltă căpătând variate configuraţii cum ar fi demonstraţiile, actele de terorism şi de şantaj. Dacă guvernul nu ia nici o măsură să suprime activitatea golemilor şi capitulează sub presiunea lor, societatea degenerează într-o anarhie, se dezvoltă contra-terorismul şi astfel se poate dezlănţui războiul civil.

Capitolul 3. **Structura şi dezvoltarea golemilor şi clasificarea lor**.

Momentele apariţiei golemilor sunt tratate din prisma divergenţelor lor cu societatea care îi adăposteşte. Dezvoltarea indivizilor este reprezentată prin trimitere la piramida trebuinţelor realizată de psihologul american Maslow. Nu oricine poate ajunge în topul piramidei şi nici nu poate rămâne în acest vârf ori la alt nivel. Este un proces natural de filtrare al indivizilor şi de creere a stereotipurilor. Golemii sunt poziţionaţi pe cel mai de jos nivel al piramidei. Nivelele piramidei lui Maslow ne vin în ajutor pentru a înţelege stereotipurile umane. Golemii pot fi de asemenea clasificaţi ca sadici ori masochişti în funcţie de factorii preponderenţi.

Poliţia politică specială operează în societatea de tip Gemeinschaft într-un mod asemănător Inchiziţiei ori KGB-ului. Sarcina unei astfel de poliţii este de a crea societăţi uniforme prin supunerea şi filtrarea acelor moduri de gândire aberante şi prin conversiunea forţată a tuturor cetăţenilor în ceea ce numim Golemi.

Capitolul 4 **Comportamentul şi psihologia golemului „avid”**

Urmează o descriere detaliată asupra comportamentului golemului în acest proces al devenirii ca terorist. Acest golem nerăbdător se află în căutarea unei societăţi foarte închegate iar principalul său slogan este *„Proletari din toate ţările, uniţi-vă***!**” El este lipsit de individualitate şi personalitate într-o asemenea măsură încât chiar ar renunţa la nume. Este ştiut că, golemii sunt altruişti iar principiul lor călăuzitor este,

Scopul scuză mijloacele. De aici contestarea principiilor morale general acceptate şi în principal a celor 10 principii, de unde tendinţa de a minţi şi de a ucide. Golemul nu este conştient de caracterul imoral al conduitei sale şi consideră ca fiind natural să facă uz de orice mijloace găseşte disponibil chiar şi homicidul. După cum spunea Leon Trotsky, „*Ei doresc să fie înşelaţi şi noi le oferim pe deplin această posibilitate*”. Clasificarea sociologului francez Emil Durkheim este menţionată referitor la tipul de societate Gemeinschaft şi la formaţiunile teroriste. Se arată că teroriştii sunt pregătiţi să comită atât suicidul „altruist” cât şi asasinatul „politic”.

Capitolul 5 **Stereotipurile**.

Psihologia şi comportamentul sumbru al teroristului sunt descrise accentuându-se pe rigiditatea şi caracterul stereotip al trăsăturilor sale. Sunt descrise tipurile de stereotipii ce implică o societate înalt ceezivă. Acestea sunt prototipuri potenţiale ale membrilor grupurilor teroriste şi ale gangsterilor. Stereotipul îmbracă o uniformă, el poartă fie o uniformă militară fie o jachetă din piele neagră. Principalele lor sloganuri sunt listate odată cu tipurile de stereotipuri corespunzătoare: internaţionalist, naţionalist (de stânga ori de dreapta), pacifist etc. Un exemplu de stereotip internaţionalist este evreul bolşevic Leon Trotsky, ale cărui sumare date biografice sunt incluse în capitol. Principalul scop al vieţii unui golem este lupta împotriva societăţii şi a se socoti în final cu ea.

Acest capitol se încheie cu o discuţie asupra caracterului imoral al terorismului.

Capitolul 6. **Ecologia terorii**

Fidel punctelor de vedere ale sociologilor germani, Max Weber şi Werner Sombart, precum şi al francezului Emil Durkheim, autorul evidenţiază rolul esenţial al religiei în viaţa societăţii şi pentru ceeziunea sa internă. Religii de genul protestant şi iudaic alcătuiesc societăţi de tipul Gesellschaft. Alte religii cum ar fi catolicismul, islamul şi comunismul formează societăţi de tipul Gemeinschaft. Aceasta explică distribuţia geografică a terorismului. Diferenţele rasiale (de genul celor din SUA) şi religioase (de genul celor din Ulster) sunt abordate în acest capitol; acestea crează societăţile heterogene şi favorizează situaţiile de ascensiune ale terorismului. O situaţie similară a avut loc în Germania

perioadei Gastarbeitor. Sunt avansate propuneri de explicaţii pentru faptul că teroriştii sunt recrutaţi de obicei din rândurile catolicilor, comuniştiior şi tineretului. O secţiune a capitolului se ocupă cu interacţiunea dintre gangsterii terorişti şi societate. Autorul insistă asupra procesului de degradare socială şi pe rolul jucat de artişti, jurnalişti şi scriitori în demoralizarea societăţii şi în sprijinirea terorismului.

Capitolul 7. **Legea şi justiţia**

În concordanţă cu două tipuri principale de societăţi, Gesellschaft şi Gemeinschaft, există două sisteme de moralitate şi legislaţie. Unul din sisteme se bazează pe cele 10 Principii şi plasează Legea şi principiile morale mai sus decât orice altceva. **NU UCIDE*!*** Homicidul este pedepsit prin condamnare la moarte indiferent de scopul ori de cauza omorului. Al doilea sistem se bazează pe principiile după care scopul justifică mijloacele şi plasează scopul deasupra legii şi principiilor moralei. Golemul luptă împotriva Legii. În numele"justiţiei" el încalcă legea, folosind şantajul şi actele de terorism. Sunt menţionate câteva surse unde aşa-numitele acte politice sunt justificate în ciuda caracterului lor ilegal, fiind contrare convenţiilor de moralitate. Esenţa problemei devine, care terorism este justificat şi care nu? De ce este aprobat actul de asasinare al Ţarului rus Alexandru al II-lea în timp ce uciderea lui Abraham Lincoln este de neiertat? În tipul de societate Gemeinschaft nu sunt acceptate sistemele de legi. Legea într-o astfel de societate este ierarhia. Acei ce sunt sus-puşi, au întotdeauna dreptate. Celor două tipuri de societăţi amintite le corespund două sisteme punitive. Pedeapsa individuală, bazată pe Lege se aplică doar în tipul de societate Gesellschaft. Pedeapsa colectivă este privită ca fiind justă în societatea de tip Gemeinschaft. Totuşi, pentru că există o linie de demarcaţie între cele două tipuri de societăţi, uzul de pedeapsă colectivă pentru stoparea Anarhiei poate cauza tranziţia către o societate tip Gemeinschaft, sfârşind-o într-o crudă dictatură.

Capitolul 8. **Liderii şi societatea**

În opinia autorului, pe lângă „Legea de fier a oligarhiei" stipulată de Robert Michel, mai operează şi o lege denumită „Legea de fier anti-oligarhie". Această nouă lege se preocupă de distrugerea oligarhiei şi de

degradarea societăţii. După cum a fost descris în acest capitol, ambele legi operează în dinamicile sociale.

Se analizează influenţa integrării sociale asupra aşa-zisei opinii publice. Nu există o „opinie publică”, există doar opinia maselor. Un înalt grad de integrare transformă individul într-un Golem; masele docile formate din Golemi îşi urmează orbeşte liderul său. Degradarea societăţii duce la apariţia a mai multor lideri şi a „opiniilor publice”.

În continuare este analizată problema autorităţii şi a popularităţii liderului. Autoritatea liderului este legată de gradul de integrare socială. Aceasta este opresivă în rolul dictatorial şi dispare complet când societatea se degradează, devenind Anarhie. Dispariţia autorităţii este ilustrată prin publicarea caricaturilor pictate ale liderilor şi prin intruziunea în viaţa lui particulară. Liderii lipsiţi de autoritate pot fi răniţi şi jigniţi. Autoritatea liderului poate fi dezvoltată prin popularitate.

Conflictul dintre societăţi reprezintă conflictul dintre lideri. Terorismul este o condiţie de potrivire al liderului cu societatea. Sociologia distinge între cele două tipuri de terorism – terorism la nivel de stat şi terorism revoluţionar. Cel dintâi este în mod obişnuit condamnat pe când cel de-al doilea este solicitat în anumite cazuri. Spre deosebire de unele puncte de vedere acceptate, lucrarea analizează nu doar rădăcinile terorismului ci de asemenea necesitatea acestora, rezultate din nepotrivirea dintre lider şi societate. Sarcina liderilor capabili este de a menţine starea de graniţă între cele două tipuri de terorism. Este examinată reacţia liderilor la terorism şi de asemenea responsabilitatea lor către societate în faţa actelor de terorism. Liderii nu doresc să-şi asume responsabilitatea pentru derularea unor acte de terorism şi adesea se folosesc de ele pentru a-şi suprima oponenţii. Este ştiut că terorismul este determinat în primul rând de acţiunile politice ale liderilor, altfel spus, de eşecul lor în rezolvarea problemelor ce ţin de ceeziune şi de a crea o societate omogenă. În mod frecvent liderii îşi pierd propriul control şi devin inapţi pentru rolul asumat; popularitatea liderului este adesea cu mult mai mare decât posibilităţile sale intelectuale. Apare o disonanţă cognitivă strâns împletită cu cea afectivă. Candidaţii favorizaţi pentru o muncă diplomatică sunt în general artiştii, muzicienii şi jurnaliştii. Un exemplu îl reprezintă cariera primului jurnalist DAVAR, Jossi Beilin care a promovat în poziţia de ministru de externe şi a devenit membru al Knesset-ului. Dintre perlele

sale putem aminti: „*I am ready to lie for the sake of peace*” (Sunt pregătit să mint pentru salvarea păcii). Înainte de a stabili autonomia în teritoriile ocupate de Israel, Beilin visa cu ochii deschişi la crearea unei zone înfloritoare din punct de vedere economic în fâşia Gaza, ceva de genul Hong Kong-ului. De când a primit autonomia, sectorul Gaza s-a găsit într-o severă criză economică. Niciodată terorismul nu a condus şi nu va conduce spre prosperitate economică ci mai degrabă invers.

Un lider neinspirat poate conduce spre distrugerea societăţii şi poate crea premisele naşterii terorismului revoluţionar şi a războiului civil. Este imposibil de a prezice sfârşitul Anarhiei şi a războaielor civile, indiferent de ocupaţia străină ori de tipul de dictatură instaurat de Hitler în Germania sau de Khomeini în Iran, forme ce au însoţit terorismul de stat.

Capitolul 9. **Lupta împotriva formelor de terorism şi a altor organizaţii criminale**[1)].

Capitolele anterioare abordează cauzele terorismului şi măsurile pentru combaterea lui. Recomandările oferite în acest capitol contrazic în câteva cazuri punctele de vedere general acceptate. În ciuda aspectului logic şi sprijinit de fapte, ideile autorului nu pot fi acceptate de către unii cititori. Recomandările au caracter strict politic şi administrativ şi nu au legătură cu poliţia ori cu armata a căror sarcină şi scop este de a preveni ori a combate orice formă de terorism. Ca un exemplu, lupta împotriva abuzului şi consumului de droguri se duce împotriva producţiei acestor substanţe ce conduce la preţuri din ce în ce mai mari dar nu se încearcă eliminarea cererii.

[1)] În primele aranjamente ale lucrării, autorul introdusese Capitolul 9. **Va supravieţui Israelul până în anul 2000?** În acest capitol Raddai Raikhlin folosea Israelul ca un exemplu pentru aplicaţia practică a mişcărilor sociale.

Acurateţe şi fiabilitate

Motivul pentru care am scris despre „acurateţe şi fiabilitate” constă în faptul că lucrarea mi-a fost criticată ca lipsindu-i aspectul statistic.

Într-adevăr, sociologia modernă nu poate lucra fără statistică dar în această lucrare am analizat evenimente situate la distanţe mari de timp, chiar de secole. Ştiu că nici o revoluţie ori răscoală nu s-a făcut

prin plebiscit. Chiar dacă ar fi fost cazul, ce întrebări ar fi conţinut chestionarul? De ce trebuie ca procesarea statistică să fie singura metodă acceptată pentru cercetare în sociologie? Construirea unui model al comportamentului animal în diferite condiţii iar apoi extrapolându-l la comportamentul uman este o metodă alternativă de cercetare. O altă metodă o reprezintă conturarea analogiilor istorice. O expresie adesea folosită este „istoria se repetă ea însăşi, uneori ca o farsă, alteori ca o comedie”. Deşi a fost propus un ciclu ori o spirală a progresului societăţii, cu regret trebuie spus, dar nici una nu a mers până acolo să extragă vreo concluzie din bogatul trecut şi nici măcar nu a încercat să construiască teorii sociologice. Iată un exemplu tipic. Toate revoluţiile pleacă de la un şablon standard – ele sunt precedate de anarhie şi degradare morală. În loc să se aprecieze aceasta ca un fapt istoric, Revoluţia Franceză din 1792 şi venirea la putere a lui Robespierre sunt considerate ca unii din cei mai importanţi paşi din istoria umanităţii. A XX-a aniversare a Revoluţiei Franceze a fost măreţ sărbătorită în întreaga lume. Pe de altă parte, dominaţia nazistă şi a lui Hitler în Germania, căderea şahului iranian şi înlocuirea acestuia cu Khomeini sunt privite ca tragedii. Dar şi aceste evenimente urmează paternuri similare şi determină rezultate identice. După ce criterii judecăm aceste evenimente?

Personal am experimentat o altă metodă de investigare: am expediat scrisori ofensatoare liderilor politici ai Israelului pentru a le testa reacţia. Am încălcat legea, etica şi orice poate fi încălcat. Aceasta este o metodă de cercetare bine cunoscută în ştiinţele tehnice. Un semnal, sau o pulsaţie cum este numită, este generată la intrarea în dispozitiv după care este testat răspunsul sistemului la pulsaţie.

După această scurtă trecere în revistă a metodelor de cercetare uzitate în sociologie, să ne punem întrebarea, „*Cât ne putem baza pe experiment*?”. Observaţiile asupra comportamentului maimuţelor sunt folosite în mod evident deoarece structura lor genetică este similară cu a omului şi întotdeauna diferenţa, totuşi mică, fac experimentul posibil. Experimente medicale au fost realizate mai întâi pe şobolani iar apoi s-a încercat extrapolarea rezultatelor pe oameni. Pentru ca un experiment să fie „clar”, trebuie să se ţină cont de amestecul factorilor.

Fiabilitatea experimentului este direct legată de numărul de măsurători. De exemplu, pentru că nu am primit nici o replică la o scrisoare trimisă Preşedintelui, se poate afirma că scrisoarea nu i-a

parvenit nicidecum ori că, probabil cei ce au citit-o au decis că autorul este nebun. Am repetat experimentul de trei ori la diferite intervale de timp între scrisori. Aşa am creat fidelitatea experimentului. Semnificaţia rezultatelor va fi mai curând apreciată dacă experimentul va fi reprodus şi de alte persoane în ţări diferite.

Nu pot desprinde vreun model caracteristic în procesul ce a dus la creşterea puterii bolşevicilor, în Rusia anului 1917. Totuşi, dacă se analizează venirea la putere a lui Khomeini în Iran, revoluţia franceză din 1792 şi alte evenimente istorice similare, există un evident patern comun.

După cum se cunoaşte, statistica nu are suficiente răspunsuri. Chiar şi când există rezultate ale analizei statistice, acestea trebuie interpretate. Chestionarele pot procura răspunsuri şi predicţii cum ar fi şansele unui partid politic de a câştiga alegerile dar nu cunosc niciunul ce ar putea prezice rezultatele unui regim sub Hitler ori sub Khomeini. Sistemul meu de sociologie mi-a permis să efectuez predicţii fără a apela la statistică. Cu zece ani în urmă am scris un articol intitulat „*Va mai exista Israelul în anul 2000?* „iar răspunsul meu la această întrebare a fost NU.

Chimistul rus Mendeleev a creat sistemul periodic al elementelor chimice, ceea ce i-a permis elaborarea de predicţii asupra comportamentului unor elemente necunoscute la acea vreme. Astăzi orice laborator afişează tabelul lui Mendeleev. Sistematizarea determină acurateţea măsurătorilor.

Lucrarea mea conţine descrierea unor experimente cunoscute pe scară largă pe care le-am ales să le interpretez în mod diferit faţă de autorii acestor experimente. Analizele ce le-am realizat se bazează pe profilul general al comportamentului social şi individual ce l-am surprins.

Pentru a rezuma discuţia asupra fiabilităţii, să privim la graficul entropiei şi să-i evaluăm fiabilitatea. Asupra bazei pur teoretice am făcut câteva presupuneri din care au derivat formule şi s-a conturat graficul. Ceea ce s-a omis a fost să se compare formula şi graficul cu realitatea cotidiană.

Ca şi Mendeleev, am încercat să clasific şi să construiesc un sistem, de această dată doar pentru sociologie. Parametrul introdus de mine nu a mai fost folosit înainte după cât sunt informat şi l-am denumit „**gradul de ceeziune**” sau de legătură socială.

Nimeni nu a mai scris până acum despre entropia socială şi nimeni nu a încercat să o măsoare. Prima mea încercare de a corela graficul cu cotidianul a condus spre determinări calitative nicidecum cantitative. Am uzitat „stilurile de modă" şi variaţiile acestora ca fiind un indicator al înlănţuirii, al legăturii sociale.

Cititorul poate conştientiza în ce mod ceeziunea socială influenţează toate aspectele comportamentului. În capitolul 7 al lucrării am arătat impactul ceeziunii sociale asupra legii, moralităţii şi justiţiei.

Acurateţea. Divizând graficul entropiei sau moralităţii în trei secţiuni folosind linii verticale, am ales o anumită măsură a acurateţii. Acurateţea poate fi determinată prin divizarea graficului în 10 secţiuni dar este dificil de a defini natura a mai mult de 3 tipuri de societate, Anarhia, Gesselschaft şi Gemeinschaft.

Consideraţii similare pot fi aplicate şi piramidei lui Maslow. Aceasta este descrisă în manualele de psihologie ca o piramidă cu 7 nivele. Este uşor să înşiruim şi să clasificăm trebuinţele umane de pe primele 3 nivele inferioare. Dificultăţile încep odată cu abordarea straturilor superioare. Concepte precum „curiozitatea", „etica","estetica" etc. nu sunt definite. Morala este corelată cu gradul de ceeziune socială şi la fel de valabil este şi pentru etică şi estetică. Nu se poate vorbi despre etică în societatea în care moralitatea a fost de-a dreptul violată.

RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI Sistemul sociologiei şi al dinamicii sociale

„Ce nu este astăzi denumit Sociologie! Cele mai stupide construcţii,cele mai neterminate teorii,orice altceva ce nu este cercetat, reexaminat în profunzime, este etichetat în mod nediscriminatoriu ca fiind sociologie".

Pitirim Sorokin – „*The System of Sociology*"

Lucrarea ***„The System of Sociology"*** scrisă de Pitirim Sorokin a fost publicată în anii negri ai ruinei ce a urmat revoluţiei bolşevice şi Războiului Civil din Rusia. Cartea încerca să ducă la un bun sfârşit crearea Sociologiei; în opinia autorului, sociologia trebuie să fie asemeni oricărei ştiinţe naturale.

În anii '30, ca emigrant rus în SUA, Sorokin a scris cele patru volume ale lucrării ***„Social and Cultural Dinamies"***. În cartea sa, Sorokin descria natura oscilantă a dezvoltării sociale, proces

caracterizat prin cicluri foarte lungi. Ideea acestei lucrări i-a fost sugerată de către prietenul său, N.D. Kondrat'yev care a descoperit multe mişcări ipotetice în dezvoltarea economică. Sorokin a indicat rolul jucat de ideologie în aceste cicluri.

Mă consider un discipol al lui Pitirim Sorokin atât în ceea ce priveşte construirea sistemului sociologic cât şi în elaborarea dinamicilor sociale. Am continuat lucrarea lui Sorokin încercând să arăt ce anume determină fluctuaţiile şi ce anume conduce civilizaţia contemporană spre declin. Rămâne ca cititorul să hotărască cât de mult am reuşit să dezvolt rezultatele lui Sorokin.

Sistemul de sociologie.

Primul capitol iniţiază cititorul în aparatul conceptual al sociologiei. Acest lucru este necesar pentru înţelegerea terminologiei utilizate în lucrare cât şi pentru a controla forţele conducătoare care guvernează societatea şi indivizii. Cititorul este astfel familiarizat cu structura societăţii şi variantele sale. Conceptele sunt uzitate într-un mod interschimbabil pe parcursul textului: ce**eziune socială, integrare, solidaritate, omogenitate** şi **uniformitate socială.**

Cititorul acumulează aceste concepte familiarizându-se cu câteva tipuri de societate care nu sunt noi dar sunt abordate în această lucrare într-o lumină diferită.

Printre factorii de integrare în societate, Sigmund Freud a arătat că, comportamentul uman este determinat de căutarea plăcerii. Din punct de vedere al economiştiior, cantitatea de plăcere ce derivă din lucruri este o măsură a utilităţii acestora. Plăcerea este cea care uneşte oamenii în comunităţi. Oamenilor le place să fie împreună şi acest fapt îşi găseşte expresia în diferite sentimente colective ce devin manifeste prin anumite activităţi.

Vom numi aceste sentimente „factori în tegratori" şi îi vom împărţi în două grupe. Prima grupă, bazată pe instincte moştenite, include:

3 Relaţiile de sânge,

3 Relaţiile sexuale,

3 Festinuri,

3 Narcotice, alcool,

3 Dansuri, jocuri, cântece,

3 Teama şi disciplina.

Pentru cei care pot crede că teama nu produce plăcere, aş dori să le reamintesc de fanii filmelor de groază. De asemenea, copiii care se dau în leagăn pot ţipa de frică dar simultan să afişeze satisfacţie.

Legăturile de sânge sunt percepute de către copii chiar de la naştere, începând cu ceea ce în general poartă numele de „încastrare/întipărire". Laureatul Premiului Nobel, Konrad Lorenz a reuşit procesul de întipărire pe bobocii de gâscă iar aceştia îl urmau ca pe Mama Gâscă.

Factorii integratori se remarcă şi la haitele de animale. Câinilor le place să se joace, lupii urlă şi astfel, se poate estima forţa legăturii care îi uneşte prin numărul de voci pe care le produc. Biologul canadian Louis Chrysler a urlat cu lupii câştigându-şi astfel dragostea şi recunoaşterea lor.

Toate comunităţile de animale sunt caracterizate prin disciplină şi ierarhizare.

Oamenii sunt gata să plătească preţul pentru fiecare din plăcerile enumerate mai sus. Oamenii plătesc ca să mănânce la restaurante, plătesc să meargă la teatru, film sau la o competiţie sportivă. Dependenţii de droguri şi persoanele căsătorite pot întări ideea că nici una din plăcerile enunţate nu este pe gratis. Oamenii caută aceste plăceri şi sunt gata să plătească pentru ele. Această listă poate fi privită şi din alt punct de vedere. În loc de principiul plăcerii, principiu enunţat de Freud, putem vorbi despre factori a căror absenţă provoacă neplăcere sau iritare. Să luăm de exemplu un alcoolic şi să presupunem că nevoia lui de alcool este de un pahar de vodcă pe zi. Dacă nu îşi primeşte porţia zilnică el devine iritabil. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ceilalţi factori de pe listă: prezenţa lor aduce plăcere în timp ce absenţa lor provoacă iritare. Vom vedea mai departe unde conduce această iritare.

Examinând conceptul de integrare socială am dorit să aflu care sunt bazele sale psihologice. Am cerut ajutorul unor cadre medicale. Cu toate că acestea erau familiarizate cu substanţele chimice care provoacă plăcerea, endorfinele, nu au reuşit să-mi ofere o explicaţie psihologică pentru integrarea socială.

Cu toate că narcoticele sunt uzitate de mii de ani de către oameni, legătura lor cu sensul integrării nu le este încă pe deplin elucidată. Cei care au avut nevoie de o societate extrem de integrată şi nu au găsit-o, s-au îndreptat către substituţi cum ar fi narcoticele şi alcoolul.

Rolul religiei în integrarea socială.

Al doilea grup de elemente include cele necesare procesului de educaţiei, şi anume:

3 Moralitatea,

3 Lege şi tradiţie,

3 Religie şi ideologie,

3 Autodisciplina.

Toate aceste elemente pot produce plăcere, în timp ce lipsa lor provoacă neplăcere. Elementele de mai sus determină ajustarea individului la societate. Desigur, se ridică unele întrebări iar autorul speră că cititorul va găsi răspunsurile corecte după ce va reflecta.

La fel ca în cazul precedent, oamenii plătesc pentru fiecare din elementele enunţate.

Sociologul francez Emile Durkheim a arătat încă din 1912 importanţa religiei în unificarea societăţii. Acest lucru însă nu a primit meritata recunoaştere din partea sociologilor. Cei mai mulţi oameni acceptă numai ceea ce se potriveşte ideologiei lor şi refuză să considere orice vine în contradicţie. Sloganul marxist „Religia este ca opiumul pentru popor” este astăzi mult mai popular decât studiile lui Durkheim. Unele tratate de sociologie nici măcar nu le menţionează pe acestea din urmă. Propaganda antireligioasă continuă efectiv, luând cea mai gravă formă. K.Marx nu a greşit. Una dintre cele mai noi metode de tratament a dependenţilor de droguri este de a-i pune în izolare.

În religie, se poate face distincţia dintre credinţă (în D-zeu, Comunism etc.) şi instaurarea legii şi ordinii. Din Tora avem cele 10 Porunci care stabilesc principiile morale ale comportamentului uman. Mai mult decât atât, în Tora putem găsi o descriere a legilor şi regulamentelor de comportament. Acestea sunt cele mai vechi şi mai înţelepte legi valabile încă şi astăzi.

În unele cazuri regulile de comportament dictate de religie nu sunt legi scrise sau nu sunt foarte clar subliniate. Acest fapt este adevărat mai ales când religia produce un grad înalt de ceeziune în societate. În acest caz, structura ierarhică a societăţii însăşi este Legea.

Comparând cele două liste de factori ce integrează oamenii în societăţi strâns unite, putem explica impactul realizând o analogie cu termenii de hardware şi software, din domeniul informaticii. Prima listă, bazată pe instincte moştenite ar fi hardware. Acest „hardware” a fost cunoscut cu mult timp în urmă şi s-a dezvoltat odată cu civilizaţia. A

doua listă corespunde cu „software” sau programarea şi, este analogă educaţiei şi formării reflexelor condiţionate. Softul s-a dezvoltat relativ recent datorită dezvoltării computerelor. Astăzi, în multe cazuri, soft-ul depăşeşte hard-ul. Voi clarifica aceste concepte, exemplificând. Semnalele radio şi TV pot fi interceptate de către banalele aparate de radio şi TV. Nu cu mult timp în urmă, în fiecare casă existau aparate ce funcţionau cu lămpi şi tranzistori. Acesta este hard-ul nostru. Astăzi, undele radio şi tv sunt interceptate de computere. Dotându-le cu programe corespunzătoare, computerele se pot transforma în radiouri sau televizoare. Programele sunt soft-ul. Avantajul ultimei metode este că pot nu numai să primească semnale dar le pot şi procesa. Atât programul cât şi recepţia semnalelor pot fi îmbunătăţite continuu. Pentru telespectatori contează foarte puţin dacă aparatul conţine tranzistori sau filtre digitale pentru că oricum el nu este familiarizat cu nici unul dintre aceste componente.

Se poate afirma că analogia dintre comportamentul oamenilor în societate şi conceptele tehnologice este sortită eşecului. Însă, nu văd nici o explicaţie a modului în care moravurile şi tradiţia au reuşit să depăşească reflexele necondiţionate. Voi mai utiliza astfel de analogii în scopul penalizării cât şi în încercarea de a construi un model de comportament uman în termeni de tehnologie computerizată.

Comunicarea.

Problemele de comunicare apar atunci când doi sau mai mulţi indivizi se confruntă unul cu celălalt. Nici o societate nu poate supravieţui fără mijloace de comunicare între membrii săi. Acestea pot fi mijloace simple cum ar fi petele sau semnele de pe pământ sau de pe diferite obiecte; volumul de informaţii conţinut de acestea este neglijabil. Un mijloc mult mai complex de comunicare îl constituie limba prin care se pot transmite informaţii nelimitate ca volum sau ca viteză de comunicare.

Problemele de comunicare prezintă importanţă în sociologie întrucât sunt confundate cu elemente de legătură sau de integrare socială. Acesta este motivul pentru care televiziunea şi, mai recent, internetul, au devenit mijloace de socializare.

Aş dori să explic diferenţa dintre „mijloacele de comunicare” şi elementele de legătură sau de integrare, utilizând exemplul conductei de apă. Ţeava reprezintă mijlocul de comunicare, în timp ce apa este elementul de legătură. Conductele sunt folosite pentru a trimite apă

dintr-un punct în altul şi tot aşa, mijloacele de comunicare sunt necesare pentru a conecta oamenii între ei. Oricum, existenţa mijloacelor de comunicare nu este suficientă pentru a corecta oamenii.

Cei care consideră că televiziunea sau internetul unesc oamenii, uită că, deseori, într-o formă făţişă sau ascunsă, media transmite informaţii ostile care demoralizează societatea şi conduce la degradarea şi prăbuşirea sa. Cenzura a fost introdusă pentru a preveni căderea societăţii prin controlul ştirilor, al publicaţiilor şi a orice poate afecta moralul şi comportamentul societăţii.

În societăţile primitive sexul şi orgiile uneau oamenii fără să existe „pornografie" în sensul modern al cuvântului. Dar cum valorile morale se schimbă, s-a schimbat de asemenea şi impactul pornografiei. În timp ce în societăţile primitive pornografia nu a avut nici un efect asupra comportamentului membrilor lor, ea a avut un impact diferit în societăţile civilizate. Moravurile societăţilor civilizate sunt erodate de către pornografie şi societatea modernă decade către un nivel primitiv.

Un alt exemplu este dezinformarea şi distorsionarea realităţii din considerente ideologice sau militare. Mass-media este folosită ca unealtă pentru transmiterea şi distribuirea dezinformării.

Cele două liste enunţate mai sus indică două liste de curente, fluxuri de clipuri. Un clip reprezintă un concept dinamic. Mijloacele de comunicare sunt necesare transferului de fluxuri. Aici apare compunerea conceptelor. Fluxul de clipuri este confundat cu mijloacele de comunicare.

Din cele exprimate reiese că trebuie luat în considerare conceptul de valoare a informaţiei. Noi plătim numai pentru mijloacele de comunicare care ne asigură informaţii utile. Dacă vizionăm un program TV pe un canal de sport trăim exact sentimentele unui fan care participă pe viu la competiţia respectivă. Dar dacă se transmite un program despre ecuaţiile lui Maxwell mulţi vor schimba canalul, în ciuda faptului că aceste ecuaţii conţin un volum uriaş de informaţii, mai exact toată electrodinamica. Dar cine este atât de familiarizat cu ecuaţiile lui Maxwell? Doar un cerc restrâns de persoane specializate în acest domeniu şi deci numai pentru aceştia programul are valoare semnificativă ca factor de legătură.

În continuare vom observa ce determină valoarea informaţiei, potrivit psihologului A. Maslow.

Entropia şi moravurile sociale.

Dacă ar fi să exprimăm ceeziunea socială în numere, atunci anarhia ar avea un grad de ceeziune ce tinde către zero. Sunt oameni dar ei nu formează o societate. Vom folosi axa X a curbei ilustrată şi în figura I-1. Jumătatea stângă a curbei, separată de restul figurei printr-o linie verticală reprezintă **ANARHIA**.

Extremitatea dreaptă a curbei unde integrarea se apropie de 100% este de asemenea separată de restul curbei printr-o linie verticală. Orice societate care corespunde acestei zone a graficului va avea un grad înalt de integrare. Acest tip de societate este definit de termenul german „**Gemeinschaft**”, care reprezintă societatea primitivă sau vulgară. Actualmente, conceptul are un sens mult mai restrâns.

După cum se ştie, religia adună oamenii în societăţi foarte strâns legate. Prima bandă haşurată a curbei corespunde religiilor majore, cum ar fi Creştinismul, Islamismul, Comunismul etc. Elementul comun ce caracterizează aceste religii este ascetismul.

Poate părea ciudat faptul că am grupat laolaltă societatea primitivă cu o formă modernă de religie cum este comunismul, dar trebuie subliniat faptul că, criteriul de clasificare folosit aici este gradul de integrare. Termenul Gemeinschaft indică o societate excesiv de ceezivă.

Moralitate Entropie

Gemeinschaft

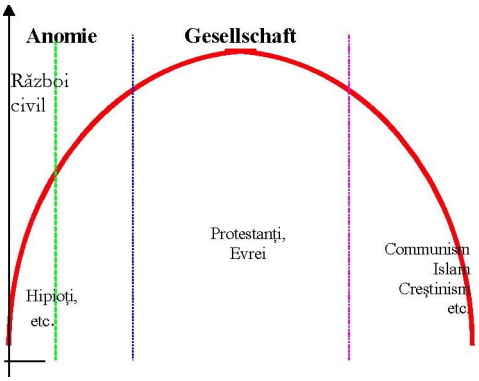

Gradul ceeziunii sociale

Fig. I-1. Curba entropiei

Cele mai multe religii ale antichităţii, printre ele fiind şi iudaismul, intră în partea centrală a curbei, pe care o numesc **Gesellschaft** sau”societatea comercială”. Includem aici şi religia protestantă. Am plasat alături de religia protestantă şi pe cea iudaică şi sper că nu voi fi ars pe rug din această cauză. Ambele religii condamnă ascetismul iar religia iudaică chiar îl interzice. Curba din Fig.I-1 reprezintă curba entropiei, foarte cunoscută de la cursurile de fizică. Nu intrăm în

amănunte în ceea ce priveşte relaţia dintre entropie şi gradul de ceeziune socială.

Este suficient să afirmăm că moravurile sunt pentru societate ceea ce entropia este pentru fizică. Moravurile sunt cele care determină extensia gradelor de libertate în comportamentul oamenilor.

Examinarea curbei entropiei-moravuri arată că există trei tipuri de societate, de la stânga la dreapta: **Anarahia**, **Gesellschaft** şi **Gemeinschaft**. Cu mare greutate am clasificat **anarhia** ca tip de societate; ea este un grup randomizat de oameni, instabil şi incapabil să supravieţuiască timp îndelungat.

Prin numele de **Gemeinschaft** înţelegem o etapă primitivă în istoria umanităţii. Cu toate acestea, există o periodicitate, un ciclu de revenire a acestui stagiu, după fiecare revoluţie şi, înainte ca un nou stagiu să înceapă. Altfel spus, pentru a ajunge la etapa de Gesellschaft trebuie să se treacă prin Gemeinschaft.

Gesellschaft reprezintă societatea civilizată.

Care este diferenţa între diversele tipuri de societate?

1. **Gemeinschaft-**ul plasează societatea dincolo de individ şi de familie. În mod contrar, Gesselschaft favorizează individul în comparaţie cu societatea.

2. După cum se vede din grafic, Gemeinschaft reprezintă o”societate excesiv de structurată”. Gradul înalt de integrare conduce la o dispariţie a individului şi la transformarea sa într-un **Golem**. Familia este respinsă.

3. **Gesellschaft** pretinde reciprocitatea în relaţiile dintre oameni şi între indivizi şi societate.

4. **Anarahia** pretinde „egalitate”. Ea este caracterizată prin destrămarea familiei şi a societăţii.

Cele mai sus menţionate nu reprezintă o definiţie completă a celor trei tipuri de societate şi a comportamentelor acestora. Asupra acestor lucruri voi reveni cu amănunte.

Gradul de integrare sau de solidarizare a societăţii ilustrat pe axa X poate fi înlocuit de disciplină.

Valorile morale care ne spun ce este bun şi ce este rău sunt accentuate în curba din fig.I-1. Conform dicţionarului Webster, moravurile sunt definite ca „principii de comportament corect sau greşit”. Această definiţie reduce codurile morale la moravuri iar moravurile, comportamentele, sunt definite ca reguli ce dictează

calităţile spirituale cerute bărbaţilor şi femeilor în societate cât şi punerea în practică a acestor reguli.

Moravurile sunt reguli de comportament.

Diagrama societăţii.

Ne vom referi iarăşi la listele de factori integratori şi vom examina acţiunea lor (de exemplu, disciplina – vezi fig.I-2).

Mascul Dominant *disciplină!*

Societate *integrare* a feedback *auto-disciplină*

Lider *disciplină impusă*

Religie

— *integrare*

***$* – 7N**

«6

disciplină

Societate **w, b**

Fig. I-2 **Diagrama bloc al unei: a) Societăţi primitive b) Societăţi cu feedback**

Fig. I-2 reprezintă diagrama unei societăţi a cărei integrare depinde numai de disciplină şi de factorii din prima listă enunţată. Aceasta este societatea primitivă. Figura 2b diferă de figura 2a prin faptul că, ea conţine elementul de”feed-back”. Semnalul trimis prin „feed-back” este auto-disciplina.

Autodisciplina sau disciplina de sine apare din credinţă sau religie. Autodisciplina se conectează cu disciplina la punctul de intrare (input) având ca rezultat un necesar de efort mult mai mic pentru realizarea integrării sociale. Triburile primitive erau relativ mici pentru că erau necesare eforturi mari pentru integrarea lor. Voi ilustra cele de mai sus citând din enciclopedia Grolier. Primul festival de muzică rock (Woodstock) care a adunat un număr enorm de indivizi în baza elementelor din prima listă, a fost un succes. Repetarea evenimentului a condus la accidente, mai mult chiar, la patru decese.

Apariţia religiei a făcut posibilă unirea a milioane de oameni în comunităţi foarte strâns legate (cceziv ridicate). Diagrama cu feedback se referă la elementele din a doua listă şi la o societate mult mai civilizată decât în primul caz.

GEMEINSCHAFT

Societăţile foarte strâns structurate diferă flagrant de celelalte societăţi. În Gemeinschaft interesele societăţii sunt plasate mai presus

de cele ale individului sau ale familiei. În mod contrar, societatea de tip Gesellschaft plasează individul şi familia mai presus de societate. Linia de demarcaţie dintre Gemeinschaft şi Gesellschaft nu este foarte clară şi de aceea, în ciuda acurateţii matematice (vezi fig. I-1), nu este posibilă o tranziţie lină de la o formă la alta.

După cum s-a arătat mai sus, principala caracteristică a societăţii Gemeinschaft o constituie integrarea excesivă, cu alte cuvinte, o disciplină strictă. Acest tip de societate este mai bine cunoscut drept ***totalitarism*** sau ***dictatură.*** Această societate primitivă sau vulgară este cea care stă la originea umanităţii şi a civilizaţiei. De ce definim integrarea şi disciplina ca fiind excesive? Se poate observa în fig.I-1 depăşirea gradului optim de integrare. Excesul determină un anume mod de conduită, atât a societăţii ca întreg cât şi a membrilor săi în parte, după cum vom vedea mai jos. Graficul din fig. I-1 arată cum o astfel de societate are moravuri foarte scăzute sau inexistente. Sunt moravuri comuniste sau autocrate. În mod ierarhic acestea coboară de sus în jos. Principiul guvernant este, „Scopul scuză mijloacele”. Desigur, scopul este întotdeauna „înalt” pentru cei care se zbat să-l atingă.

Caracteristicile societăţii de tip Gemeinschaft.

Principalele elemente ale acestui tip de societate sunt prezentate aici pe scurt.

O uniformitate ridicată. Cerinţa pentru o societate înalt integrată este de asemeni o uniformitate ridicată. Uniformitatea este dobândită prin sortarea şi orientarea indivizilor acelei societăţi şi a dorinţei acestora de a comite de exemplu, un act de terorism. O astfel de uniformitate poate fi obţinută prin tehnicile unor organe specializate cum ar fi Inchiziţia sau Chk-KGB. Uniformitatea poate atinge tot atât de bine şi domeniul artei şi literaturii, domeniu care se supune unor reguli stricte. Depinde de loc şi timp pentru a vorbi de „clasicism” sau „realismul socialist”. Chiar şi modul de a gândi este uniform după cum vom arăta mai jos.

Izolaţionismul. Este o caracteristică tipică societăţii de tip Gemeinschaft. De exemplu, graniţele fostei URSS erau „blocate”. Era imposibil să o părăseşti, să călătoreşti în afară, să evadezi şi, la fel de greu era să intri în acel spaţiu. Trebuie adăugat la aceasta şi interzicerea ascultării posturilor de radio străine şi cenzura strictă. O mare problemă o constituiau contactele cu străinii, inclusiv cu membrii familiei.

Acelaşi tip de izolaţionism a fost aplicat prin regulile drastice comuniste în oricare din societăţile foarte ceezive, indiferent de mărimea ei. Complotul unui mic grup de terorişti a condus la ceeziunea între membri, sfârşind prin a deveni un scop declarat. Se afirma că prevenirea intrării agenţilor inamici este motivul pentru izolarea bandelor teroriste sau criminale. Acelaşi argument era utilizat pentru a justifica izolarea vastului ţinut sovietic faţă de forţele imperialiste.

Izolaţionismul avea frumuseţea sa. Acesta elimina toate tipurile de relaţii dar şi toate îngrădirile şi obligaţiile faţă de alte societăţi.

De aceea, niciodată nu ar trebui să credem că dictaturile ascultă de normele şi regulamentele internaţionale căci ele sunt orientate doar spre ceea ce le convine. Scopul scuză mijloacele. Vom stărui mai mult pe credibilitate.

Acesta este modul în care bandele se formează sub principiul *„cine nu este cu noi este împotriva noastră*”.

Economia precară. Ca şi capitalismul, conceptul de economie s-a născut în Europa, care se întrecea în dezvoltarea unui model optim de societate, altfel spus, Gesellschaft. Această perioadă a fost precedată în Europa de aşa numitul „Ev Mediu întunecat”, când istoria se bâlbîia. Întunecatul ev mediu a debutat cu apariţia creştinismului. Vorbind din perspectivă economică, această perioadă corespunde tranziţiei la economia naturală. Fiecare individ şi fiecare familie se îngrijea doar de propriile trebuinţe. Nu exista o piaţă. Chiar şi sclavia a devenit neprofitabilă în acea perioadă şi dealtfel a şi dispărut. Economia naturală caracterizează societăţile foarte ceezive.

Poate pare că această independenţă economică contrazice principiul general de societate foarte ceezivă, unde toţi membrii sunt prieteni apropiaţi şi legaţi. Nu există dezacorduri. De asemenea, şi turmele de animale manifestă o „economie naturală”, şi ca exemplu, lupii sunt cunoscuţi ca trăind în „familii patriarhale”. La un înalt nivel de dezvoltare economică a societăţilor foarte ceezive se poate găsi centralizarea proceselor pe ramuri şi centralizarea producerii şi distribuţiei produselor dar acolo încă nu exista piaţă.

Economia capitalistă ce caracterizează societatea de tip Gesellschaft a fost aspru criticată de Karl Marx. El avea motive bune pentru a critica capitalismul ce determina dezvoltarea economică. Principala critică a fost orientată asupra lipsei de planificare ce dădea naştere la situaţii de crize economice. Dar când discipolii lui Marx au

preluat Rusia, ei au lichidat piaţa şi au instaurat economia planificată. Odată cu piaţa, economia a dispărut şi ea.

Aş dori să subliniez că, terorismul nu va conduce spre prosperitate economică. Terorismul începe cu distrugerea şi sabotajul. Bandele teroriste crează Gemeinschaft-ul căci duc lipsa economiei şi a stimulării economice după cum voi explica în cele ce urmează.

Agresivitatea. Trăsătură dominantă ce caracterizează comportamentul societăţii tip Gemeinschaft este agresivitatea crescută. Bandele despre care discutăm în această lucrare aparţin în întregime acestui tip de societate.

În perioada dintre războaie, activitatea subversivă se orientează împotriva ţărilor străine sub principiul *„cine nu este cu noi, este împortiva noastră!*" toate tipurile de organizaţii iau parte la această activitate, organizaţii pacifiste, profesionale, de emancipare a femeii şi alte organizaţii ale voluntarilor. Care este numitorul comun al acestor organizaţii ce le împinge spre activităţi subversive? După cum vom observa în continuare, membrii acestor organizaţii simt cu toţii nevoia unei societăţi foarte ceezive, a unei dictaturi şi a luptei.

Nu are importanţă care religie sau care ideologie aduce integrarea ci cum se instalează integrarea. Toate marile marşuri şi cuceriri au fost precedate de o excesivă integrare sub drapelul acestora sau sub cel al religiei. În decursul a o 100 de ani, Islamul s-a dezvoltat de la nivelul unei mici populaţii din deşertul Arabiei până la instaurarea la nivel global.

În numele creştinismului s-au organizat de asemenea cruciade. Aşa a subjugat nazismul Europa iar comunismul a desăvârşit lucrarea.

Recent, comunismul a luat sfârşit iar Islamul i-a luat locul. Uriaşele state imperiale create de cuceritori au trăit până când au apărut primele semne ale anarhiei.

Ca un bilanţ, societatea înalt ceezivă îmbracă uniforme şi este pregătită să lupte. În turmele animale (foarte ceezive), doar liderul fertilizează femelele. Celelalte animale mascule sunt ascete. Animalele femele preferă liderul puternic.

Există două feţe ale monedei. Una prin care găsim un avantaj chiar în ceea ce vedem rău. Societatea înalt ceezivă de tip Gemeinschaft are mulţi discipoli. Printre meritele acestora este şi acela că îi eliberează pe membrii săi de trebuinţa de a raţiona şi de a cugeta la ei înşişi.

Armata, care este un model universal al tipului Gemeinschaft, nu poate funcţiona în sisteme diferite. Orice îndepărtare de la modelul de ceeziune strânsă indică demoralizarea Armatei şi duce la pierderea forţei militare.

Exemple de Gemeinschaft.

Voi descrie în continuare câteva variante moderne de Gemeinschaft. Trebuie să clasificăm aceste variante după acei factori ce adună laolată tipurile de societăţi Gemeinschaft. Vom analiza două tipuri de societăţi.

Tineretul

O lege a embriologiei statuează că dezvoltarea embrionului urmează toate etapele evoluţiei plecând de la simla celulă. Această lege rămâne de asemeni validă şi după naşterea fătului. Psihologia copilului descrie istoria dezvoltării umane plecând de la triburile primitive şi ajungând până în prezent. Umanitatea în evoluţia sa trece de la Gemeinschaft la Gesellschaft. Voi arăta în continuare, mult mai amănunţit, dezvoltarea copilului. Acum aş vrea doar să spun că în intervalul de vârstă 13-20 de ani, adolescenţii trec prin stadiul de Gemeinschaft sau prin stadiul unei societăţi primitive foarte ceezive. Acest fapt nu era atât de evident în trecut deoarece codurile morale şi religioase impuneau tânărului limite stricte. Astăzi, aceste limite au fost înlocuite de libertatea absolută a instinctelor primare. O scurtă descriere a problemelor sociale ale tânărului modern poate fi găsită în extrasele Enciclopediei Grolier. Mai degrabă, cititorul va găsi o explicaţie pentru acest comportament al tânărului modern.

„Probleme specifice ale tineretului”

În decadele recente a crescut îngrijorarea faţă de problemele persistente ale tineretului, probleme ce au consecinţe sociale pe termen lung. Una din aceste probleme o reprezintă creşterea numărului de gravide neaşteptate în rândul adolescentelor. Din studiul Consiliului Naţional de cercetare reise că, la nivelul anului

1987 aproape 1 milion de adolescente au rămas însărcinate rezultând cam 470.000 de naşteri, 400.000 de avorturi şi 130.000 de eşecuri. O îngrijorare deosebită s-a manifestat faţă de creşterea numărului de gravide în rândul tinerelor de vâstă sub 15 ani. Sarcinile neprăvăzute la acest grup de vâstă tânără au serioase implicaţii atât asupra dezvoltării ulterioare a tinerii mame cât şi asupra dezvoltării normale a copilului. Faptele indică faptul că sarcinile la vârste timpurii

sunt un handicap pentru tinerele mame în ceea ce priveşte aspectele educaţionale şi vocaţionale şi le limitează opţiunile viitorului.

O altă sferă de îngrijorare o constituie **ABUZUL DE DROG** în rândul tinerilor. Cercetările indică faptul că marea majoritate a americanilor au încercat mai curând marijuana şi de asemenea, mulţi tineri recurg la o varietate de chimicale ce alterează starea sufletească şi drogurile. Drogul tinde să se consume cât mai puţin printre studenţi dar totuşi consumul de alcool de către tineri tinde să crească în special în rândul celor de vârstă mai mică. Statisticile ne arată că uzul de droguri – incluzând şi alcoolul – reprezintă ceva experimental şi tranzitiv pentru marea majoritate a tinerilor şi are loc cel mai adesea în grupuri.

Un al treilea aspect de îngrijorare este **rata SUICIDULUI** în rândul tinerilor. În 1985, în SUA, suicidul era considerat cea de a treia din cauzele decesului la acest interval de vârstă, urmând accidentelor şi homicidului; în 1965, suicidul era pe locul cinci. Vârsta la care suicidul era întâlnit este cuprinsă între 15 şi 19 ani. Estimările indică un mare procent de indivizi care au încercat suicidul. Tentativele de suicid sunt adesea semnale de oboseală şi de solicitare a ajutorului unor persoane. Chiar şi atunci când tentativa are drept scop şantajul, acesta trebuie considerat în modul cel mai serios.

Ruth Teeter (Copyright-l992 Grolier Electronic Publishing Inc.)

Să revenim la tineretul atras de plăceri (a se vedea prima listă enunţată) ce crează problemele sociale.

HIPIOŢII.

Un alt extras din aceiaşi Enciclopedie descrie hipioţii, astfel:

Hipioţii rejectează familia tradiţională în favoarea altor aranjamente bazate pe dragoste. În realitate, un individ trăieşte într-un cuplu sau în grupurile cunoscute ca fiind comune, atât timp cât celălalt îl doreşte. Relaţiile sexuale în aceste grupuri au loc oricând o atracţie sexuală este suficient de puternică. Hipioţii se străduiesc să trăiască în prezent, şi „să se expună neglijent” în loc să fie „încordat”. Natura cvasi-religioasă a experienţelor psihodelice îi conduc pe mulţi tineri în sfera misticismului. Sunt studiate filosofiile orientale cum ar fi yoga, Zen şi Buddism-ul tibetan şi I-ching-ul chinezesc (cartea schimbărilor), şi datorită aspectelor deosebit de accesibile, ei sunt absorbiţi. Sunt abordate şi alte preocupări vestice oculte cum ar fi, astrologia, tarot, magia, chiromanţia.

În 1966, când LSD-ul a fost arborat, avocatul acestuia, Thimothy Leary a fondat Liga pentru Descoperirea Spirituală, care a declarat LSD-ul şi marijuana ca fiind simboluri religioase. Contracultura a atins apogeul în august 1969 la festivalul de muzică de la Woodstock, New York, unde 400.000 de tineri au militat împreună pentru pace, stând trei zile în ploaie, bucurându-se de muzică, dragoste şi nudism. Evenimentul s-a bucurat de publicitate naţională şi mulţi oameni au simţit că încearcă un nou mod de viaţă. Dar iluzia succesului s-a destrămat patru luni mai târziu, în preajma concertului de rock din Altamonte, California, unde au apărut Rolling Stones. Cu această ocazie, gangsterilor pe motociclete Hell's Angels li s-a cerut să menţină ordinea. Violenţa a erupt iar patru oameni au fost ucişi.

Ulterior, au fost introduse termenii de „punk" şi „punkist".

Dezvoltarea tinerilor este în mare măsură întreruptă la vârsta de 15 ani. Astăzi, la o distanţă de 30-40 de ani, întâlnim aceaiaşi indivizi cu părul şters şi aspect fad dar cu sufletele încă pline de psihologia copilăriei de odinioară. Sociologii numesc aceste mişcări ale tinerilor drept „contracultură".

„Declinul contraculturii".

În timp ce contracultura a dezvoltat un sistem social ce trebuia să funcţioneze pentru un mic număr în economia planificată, ea nu putea să susţină masele noi-venite, ce îmbrăţişau hedonismul cultural sfârşind prin a accepta principiile Utopiei. Aspectul neconvenţionalităţii, comportamentul şi crezurile membrilor contraculturii provocau teama generală a celor convenţionali. Indivizi cu părul lung erau bătuţi zdravăn sau imobilizaţi de către cetăţenii alarmaţi. Hipioţii erau adesea arestaţi pentru trafic ilegal cu droguri. Suicidurile semnificative cauzate de consumul de LSD, asociate cu epidemia heroinei şi a altor droguri tari, au distrus speranţa că substanţele psihodelice pot elibera conştiinţa umană. Printre miile de tineri atraşi în ghearele curentului hippy, unii erau nişte paraziţi sociali şi fugari dn calea legii. Violenţa plutea printre aceştia. Atunci când hipioţii se deplasau în zonele rurale pentru a-şi forma comunităţi ei nu erau bine primiţi.

„Jonathan Kamin"

Narcoticele, grupul de mariaj, unele religii şi piese muzicale, toate acestea nu creau nici o distincţie faţă de societăţile primitive. Chiar dacă acestea din urmă conţineau unele rudimente de moralitate, celelalte nu aveau nici o urmă de aşa ceva.

Societatea modernă civilizată s-a apropiat de hipioţi prin stilul de a purta părul, prin blugi, îmbrăcăminte zdrenţuite, chiar şi prin droguri, altfel zis, toate acele lucruri ce erau de batjocură şi dispreţuite în trecut. Hipioţii „au educat” societatea modernă iar contracultura a devenit cultura societăţii moderne. De ce oare considerăm acest fapt un declin? Deoarece hipioţii sunt un exemplu al modului în care o parte subdezvoltată a societăţii îşi impune modul de viaţă întregii societăţi.

O mare parte din acest tip de comportament îl vom regăsi în secţiunea „Sex şi violenţă”.

Bandele criminale.

Antropologii studiază societăţile primitive, îşi alocă resurse de timp cu acestea şi le descriu legile şi obiceiurile în timp ce sunt ignorate complet comunităţi de genul bandelor criminale. Am cules informaţii despre aceste bande din cărţi scrise de foşti membri a unor astfel de bande. Desigur că nu toate aceste lucrări merită atenţia şi încrederea. În opinia mea, cele mai bune cărţi au fost scrise de Mikhail Iomin, relatări autobiografice asupra modului în care autorităţile sovietice l-au forţat să devină un criminal. Alte surse sunt cărţile scrise de indivizi ce au avut contacte strânse cu bandele criminale, pe perioade îndelungate. În acest sens pot fi văzute povestirile lui Varlam Shalamov (1907-1982) şi cartea lui A.Solzeniţân, *Arhipeleagul Gulag*. Lucrarea lui Soljeniţân nu abordează bandele criminale. Totuşi, realizează o interacţiune între Arhipeleag şi universul criminalităţii, câteva pagini ale lucrării conţinând descrieri ale unor astfel de cazuri. Informaţia conţinută în sursele menţionate m-au determinat să concluzionez că, bandele criminale aparţin primului grup al factorilor de integrare. Amintesc cititorului că, acestea sunt elemente ce induc plăcerea. Viaţa gangsterilor criminali este o viaţă orientată pe dobândirea plăcerilor şi este lipsită de principii morale.

Alcoolismul, folosirea narcoticelor, jocurile de cărţi, orgiile şi disciplina strictă, sunt factorii primordiali de integrare a bandelor criminale. Structura unei bande şi ierarhia acesteia nu diferă de cea a unei haite de câini: există un lider, o oligarhie şi mici criminali. Calitatea de membru într-o bandă criminală se dobândeşte pe viaţă. Adolescenţii care se zbat să se alăture acestor pseudogrupuri, datorită unor greşeli ale vieţii lor, rămân acolo pentru totdeauna. Este aproape imposibil de a ieşi de sub tutela lor. Acei care cutează să trădeze sunt condamnaţi la moarte.

În povestea lui Varlam Shalamov, *Războiul târfelor*, există detalii psihologice interesante. Sub aspectul legilor lumii criminale, orice colaborare între membri şi autorităţi este strict interzisă. În jargonul criminal, astfel de colaboratori primesc porecla de târfe şi ei se pot aştepta la pedeapsa cu moartea. În timpul războiului dintre Uniunea Sovietică şi Germania, mulţi criminali condamnaţi în lagărele siberiene au luptat ca voluntari din convingeri patriotice. Pe front, ei s-au dovedit soldaţi neînfricaţi şi unii chiar au primit decoraţii militare. La finele războiului, ei au redevenit „şomeri" şi au luat-o pe vechile drumuri criminale. Atunci când ei se alăturau vechilor colegi de lagăr, ei erau consideraţi „târfe". Acesta a fost începutul „războiului târfelor".

A doua listă (factorii ideologici).

Istoria religiei a început chiar de la ultimile cuvinte ale articolului mai sus menţionat, „*Declinul contraculturii*": „Atunci când hipioţii se deplasau în mediile rurale pentru a forma comunităţi, ei nu erau bineveniţi". Fanaticii religioşi s-au retras în locurile uitate de D-zeu şi s-au creat comunităţi, secte şi mănăstiri. În acest mod secta Esenienilor, părinţii creştinismului, a apărut în deşerturile Mării Moarte. Astăzi pot fi găsite tot felul de mănăstiri în deşerturile din jurul Mării Moarte.

În perioada actuală, când civilizaţia s-a răspândit în toate colţurile pământului, izolarea se poate obţine construind ziduri înalte, sisteme electronice de semnalizare şi reţele de înaltă tensiune.

Astăzi, când anarhia substituie societatea optimală, apar zilnic tot felul de comunităţi şi secte. Aflăm despre ele atunci când se întâmplă ceva nefericit. Secta Templul oamenilor, fondată în 1956 de către Jim Jones în SUA, a devenit faimoasă pretutindeni în lume. Această sectă religioasă a manifestat un ascetism excesiv, sadism şi masochism. Oricine încerca să părăsească secta era ucis. Acele minţi iscoditoare care încercau să pătrundă în interiorul sectei pentru a afla ce se întâmplă în interior, cum au fost cazurile jurnaliştiior sau al senatorului de California, Leo

Ryan care a vizitat secta în 1978, erau ucişi. În 1978, când autorităţile SUA au început persecutarea sectei, liderul sectei a ordonat tuturor membrilor să meargă în Guyana unde, ar fi fost creată o utopică societate a viitorului. Ceea ce s-a întâmplat a fost că, cei 900 de membri inclusiv liderul sectei s-au sinucis ingerând la comandă cianură. Copiii şi toţi cei ce au refuzat să înghită otrava au fost obligaţi s-o facă împotriva voinţei lor.

CHIBUŢUL ISRAELIAN.

Chibuţul este un alt gen de societate foarte strânsă menţinută astfel prin ideologie. Primele forme de chibuţ au fost create de tinerii din mişcarea revoluţionară ce au scăpat din Rusia ţaristă după revolta nereuşită şi înfrântă de Ţarul Nicolae al II-lea, în anul 1905. Factorii integratori în chibuţ erau ideologia socialistă şi grupul căsătorit. Dezvoltarea intensivă a numărului de chibuţuri s-a datorat creşterii forţei eonomice şi sprijinului ideologic acordat celor de la conducere, în special din partea şefului guvernului socialist din acele timpuri, David Ben Gurion. Numărul de chibuţuri din Israel a depăşit 200.

Când guvernul antisocialist condus de Menachen Begin a venit la putere, sprijinul ideologic şi economic acordat chibuţurilor a fost retras. În scurt timp, chibuţurile au acumulat mari datorii către bănci iar acestea şi-au pus problema rentabilităţii.

Rentabilitatea a dat ideologia deoparte. La acel moment, tinerii revoluţionari îmbătrâniseră iar cuplurile căsătorite au început în mod gradual să dispară, aşa că factorii de integrare în chibuţ au dispărut. Chibuţurile au început să se ruineze astfel că mulţi tineri le-au părăsit.

Principiul comunist care ghida chibuţurile, cum ar fi, *„de la fiecare după capacitate, fiecăruia după nevoie”* şi principiul egaliăţii au fost amândouă uitate. Astăzi, aproape 60% dintre membrii chibuţurilor se declară împotriva acestor principii şi doar conducătorii lor ideologici refuză în mod vehement să vadă realitatea.

Când abordăm rădăcinile terorismului şi ale bandelor, trebuie să menţionăm rădăcinile trădării ca dezvoltându-se toate trei din aceiaşi sursă.

Istoria trădării statului evreu de către membrii chibuţurilor a început în 1948, în timpul Războiului de Independenţă împotriva arabilor. Chibuţul predominant al partidului MAPAM a ordonat tuturor membrilor săi, ofiţeri în armata israeliană să demisioneze ori mai bine să dezerteze. Toate acestea se întâmplau în culmea războiului de independenţă a statului. Când articolul meu referitor la acest subiect a apărut în ziarele cotidiene, Comitetul Central al MAPAM m-a ameninţat cu intentarea unui proces dar la scurt timp, din anumite motive totul a fost abandonat.

Putem de asemenea să ne reamintim strania atitudine a MAPAM în timpul Campaniei din Sinai, 1956.

Un alt exemplu îl constituie cei 28 de voluntari în grupul de informaţii ce operau împotriva Siriei, unul din lideri fiind membru al chibuţului Udi Adiv. Când au fost eliberaţi înainte de termen, el a revenit în chibuţul natal, unde a fost primit cu braţele deschise.

Un alt trădător este Ilan Halevy, membru al chibuţului. Ca şi Dl. Ezer Weismann, Preşedintele Israelului, el a devenit consilier al teroristului Yasser Ararfat pe problema israeliană şi sarcina sa a constat în întâlnirea de la Washington a delegaţiei organizaţiei de Eliberare a Palestinei, pentru a discuta cu Israelul. Este mai mult decât pare. Ilan Halevy este delegatul OEP în Internaţionala Socialistă. Pentru a fi în stare de toate acestea el şi-a părăsit chibuţul la vârsta de 50 de ani. Nu numai că a fost un trădător nici măcar judecat, dar el chiar şi-a păstrat şi cetăţenia israeliană. Cine ştie, poate că mâine, după ce se va întoarce în chibuţul natal, va putea fi ales pentru postul de Preşedinte.

Ce poate face ca chibuţul să devină atât de atractiv pentru trădători şi ce poate să-i atragă pe trădători spre chibuţ?

Cititorul va găsi mai jos răspunsurile la aceste întrebări.

Toţi cercetătorii problematicii ascetismului subliniază ura feroce a asceţilor faţă de femei. Ceea ce probabil că ei au uitat este faptul că există secte şi în rândul femeilor şi presupun că mai devreme sau mai târziu vor manifesta ură totală faţă de bărbaţi.

ASCETISMUL.

Cei mai buni soldaţi sunt asceţii. Lor nu le este permis să se căsătorească. Astfel de soldaţi erau ienicerii sultanilor turci, preoţii medievali şi legionarii romani. Pe soldaţii asceţi îi apucă nebunia atunci când luptă cu inamicul, ei, mai bine ar fi ucişi decât să se retragă. Astfel de soldaţi nu au nici o posesiune. Ei trăiesc laolaltă, mănâncă împreună şi luptă împreună.

Asceţii au apărut cu mult timp în urmă. Trebuie să-l menţionăm pe Hipolit din tragedia lui Euripide. Stoicii trăiau în Grecia antică. Tora ne vorbeşte despre „Nazariteni”, cel mai faimos fiind Samson Eroul. În ciuda ascetismului sau şi a apartenenţei la nazariteni, Samson nu era indiferent faţă de femei şi, acest fapt l-a costat viaţa. Puterea lui Samson stătea în părul său. El avea o soţie care i-a tăiat părul. Adevăraţii asceţi nu au soţii. Hipolit şi Nazaritenii erau nişte asceţi prefăcuţi.

Conceptul şi tot ceea ce implică a căpătat în final forma creştinismului. Este dificil de afirmat unde şi când stoicismul şi creştinismul s-au suprapus. Tendinţa indivizilor spre autoafirmare şi

diferenţiere faţă de mase prin modul de a se îmbrăca se ciocneşte cu ascetismul ce impune o acoperire excesivă şi uniformă a trupului.

Ascetismul este opusul inteligenţei şi autoafirmării. Este mijlocul de supunere al Ego-ului şi a personalităţii.

Ascetismul transformă individul într-un robot, îl face un Golem. În timp ce se supune personalitatea apar forme patologice cum ar fi umilirea de sine şi autoflagelarea. Zeloţii asceţi se băteau ei singuri cu lanţul şi se înfometau, practicând un negativism strict.

Iată cum descrie A.K.Dzhivelegov ascetismul:

Principala formulă a ascetismului, din prisma cuvintelor Ecaterinei din Sienna: Dzeu este opusul Universului iar Universul se opune lui Dzeu. Tebuie să-l doreşti pe D-zeu pentru a părăsi Universul; nu există o altă cale. Lumea este blestemată şi tot aşa şi ce aparţine lumii. Toate gândurile ar trebui îndreptate spre Rai şi spre viaţa de după moarte.

Dragostea este degradantă căci împiedică singura iubire legitimă, Dragostea pentru Dzeu. Căsătoria nu justifică dragostea lumească. Femeile sunt pline de păcate şi sursa răului; în nici o altă perioadă femeia nu a suferit o atât de mare defăimare ca în perioada de ascensiune a literaturii ascetice. Prin rejectarea căsătoriei, ascetismul respinge familia; respinge baza materială a acesteia, cu alte cuvinte, proprietatea şi munca efectuată de aceasta. Sărăcia devine un ideal.

Pentru un bun ascet nu este suficient luarea distanţei faţă de lume şi praticarea unui negativism desăvârşit. Este imperativ a se tortura carnea. Această auto-tortură a atins proporţii monstruoase şi unicul motiv pentru care fanaticii nu mor prin auto-schingiuire, prin lovirea cu cravaşe sau alte instrumente barbare se datorează faptului că Biserica condamnă suicidul. Epuizarea trupului este combinată cu anihilarea voinţei şi a raţiunii. Voinţa este reprimată prin supunere necondiţionată faţă de liderul spiritual şi prin smerenie: raţiunea a fost înăbuşită prin disciplină aspră şi prin dedicare intelectuală asupra problemelor spirituale”.

Aş putea să adaug câteva exemple de acelaşi gen. Toţi cercetătorii în problemele ascetismului au subliniat că asceţii manifestă o ură oarbă faţă de femei. Dar toţi aceşti autori au neglijat probabil faptul că, forme de ascetism pot fi întâlnite şi la femei. Presupunem că ulterior ele vor simţi o adâncă ură faţă de bărbaţi.

Fig. 3 şi 4. Ilustrări ale auto-flagelării practicate de către aceşti asceţi.

Fig. I-3 Persoană sărutându-i picioarele Papei Paul al VI-lea	**19**

Fig. I-4 **Băştinaşi din insula Bali**.

Dansatori autohtoni din insula Bali. În timpul isteriei ce îi cuprinde pe dansatori, aceştia se înţeapă până la sângerare, cu orice fel de instrument, chiar şi cu cuţite. În acest mpod îşi sărbătoresc sărbătorile musulmanii shiiţi. Auto-umilirea îşi face loc, de asemenea şi în rugăciunile lor, atunci când se aşează pe podea, după cum se poate vedea în figura următoare.

Fig. I-5

Oameni şezând pe podea

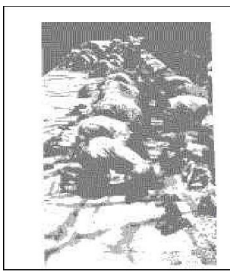

Fig. I-6

Rugăciune prin târâre spre templul budist.

Pe cei ce nu se apleacă suficient de mult îi aşteaptă condamnarea la moarte.

Exemple de astfel de abuzuri pot fi întâlnite chiar şi printre evreii a căror religie interzice ascetismul.

Fig. I-7 Tânăr bătut zdravăn într-o sinagogă Bukariană, de ziua Remuşcărilor (Yom Kippur). Explicaţia pe care o ofer constă în faptul că,

sub fostul regim sovietic, evreii nu au avut rabin şi ei au pierdut contactul atât cu Tora cât şi cu Talmudul.

Fotografiile de mai sus ne înfăţişează diferite aspecte ale automutilării, autoumilirii şi ale ascetismului. Ascetismul este atât de comun încât el nu mai atrage atenţia şi este considerat ca o preocupare naturală. Iată câteva citate care definesc ascetismul: (copyright-l992, Grolier Electronic Publishing Inc.)

ascetism (uh-set'-uh-sizm)

Ascetismul denotă un sistem de practici orientate spre dezvoltarea virtuţii şi a tăriei caracteriale prin înjosire şi auto-negare. Acestea sunt aspecte ale celor mai multe religii tradiţionale şi a multor filosofii, cum ar fi de exemplu stoicismul.

În general, metodele de ascetism includ practici de genul, celibatar, post, postură verticală, perioade de tăcere, îndeplinirea unor sarcini neplăcute şi îndepărtarea de compania oamenilor. În accepţiunea acestora, aceste practici eliberează treptat elementul spiritual al persoanei de solicitările trupului. Odată obţinut controlul, este experimentată armonia întregii făpturi.

Formele de auto-mutilare, de flagelare şi castrare au fost uzitate în practici extreme de acetism. Adepţii Jainismului în India se înfometau excesiv în scopul de a dobândi sfinţenia.

În marea majoritate a religiilor tradiţionale, unele persoane, în mod individual sau în grup, urmează în totalitate un mod de viaţă ascet; ei sunt denumiţi asceţi.

Joan A. Range

Acest extras reprezintă ascetismul ca un sistem de formare a caracterului. Care este caracterul unui Golem? Aş putea spune că nu

este vorba de formarea caracterului ci mai degrabă de subjugarea caracterului. Este ca şi cum am acoperi părţi sensibile cu frunze.

Extrasul din Enciclopedia Grolier ne arată în ce mod comportamentul uman este generat de instincte.

Există două puncte de vedere asupra ascetismului. Viziunea pozitivă priveşte ascetismul ca un sistem de formare a caracterului, pe când orientarea negativă despre ascetism îl surprinde ca un sistem de suprimare a personalităţii, de blocare a acesteia.

Care din aceste două puncte de vedere depinde de gradul de integrare socială (de ceeziune). Asceţii au nevoie de o societate strâns ceezivă şi ei îşi sugrumă personalitatea de dragul societăţii. Cei care nu au nevoie de un înalt grad de ceeziune sunt împotriva ascetismului.

Nu există o distincţie clară între opozanţi şi apărătorii ascetismului iar în ceea ce priveşte tranziţia de la un tip la altul ea se realizează gradual. Cititorul trebuie să ştie, după cum voi explica mai jos că, instinctul spre ceeziune este cel ce determină comportamentul terorist, incluzând tot ceea ce spune şi ceea ce face.

Voi completa referirile la ascetism cu o descriere într-o formă modernă. Religia creştină recunoaşte în mod oficial ascetismul şi îl sprijină în timp ce teologii moderni care luptă împotriva religiei nu recunosc ascteismul, identificându-l cu orice tip de auto-înjosire. Aşa sunt văzute din „afară”. Când privim la esenţa ideologiei marxiste, observăm că nimic nu s-a schimbat ci doar a căpătat o altă formă, o altă mască. Forma declarată de auto-mutilare a fost mascată de propaganda muncii, în special prin munca fizică grea, aşezările agricole şi munca pământului.

Aceasta corespunde unui tip de masochism pentru care toate partidele socialiste şi comuniste sunt denumite „partide ale muncii”. „Subbotnikii” sau muncile la sfârşit de săptămână au origini similare. Conceptul este ilustrat de către Lenin, liderul proletarilor, care ţine pe umărul său un buştean greu.

Fig. I-8

Liderul proletarilor, Lenin, susţinând pe umărul său un buştean greu. V.I.Lenin este înfăţişat lucrând la Kremlin ca un comunist subbotnik. Munca sa grea, fizică, nu este remunerată, este pur şi simplu muncă voluntară.

Religia iudaică a oferit rasei umane o zi de sărbătoare, sabbat-ul; subbotnikul a fost generat de religia comunistă.

În conformitate cu sloganul marxist, „cine nu munceşte, nu mănâncă”, cei ce pronunţă acest slogan sunt cei mai groaznici paraziţi posibili.

În mod similar, în timp ce religia iudaică încurajează femeile să folosească bijuterii şi parfumuri pentru a-şi îmbunătăţi aspectul, socialismul acordă femeii, „dreptul la muncă”.

Fig.I-9. Un muncitor musculos ducând o roabă. Figura ilustrează lucrarea unui pictor sovietic, creată în stilul realismului socialist. Un muncitor forţos rulând o roabă. Exact ca milioanele de muncitori ce au împins roabe şi au construit taberele sovietice de concentrare. Ei sunt eroii arhipelagului Gulag, descris de Soljeniţân. Mii de oameni au murit de epuizare. Sistemul a fost introdus în rusia de ascetul Felix Dzerzhinsky. Figura din pictură nu este a unui ascet epuizat, după cum spune şi sloganul sovietic, *„munca este o chestiune de onoare, valoare, glorie şi eroism*!”

„Arbeit macht frei”.

Fig. I-10.

Contele Lev Tolstoi lucrând pe câmp. Figura înfăţişează portretul scriitorului şi contelui rus, Lev Tolstoi pictat de I. Repin. Scriitorul de renume mondial care a fost conte şi un bogat proprietar, este înfăţişat în timp ce îşi nivelează câmpul.

Uneori asceţii se unesc în grupuri, altfel spus, în „batalioanele de muncă” ce au fost create în Palestina. Când asceţii au căpătat

forţă, ei au introdus sistemul de tortură prin muncă. Leo Trotsky visa la „armatele muncii”.

Este interesant de ştiut ce gândesc asceţii despre sine. Desigur, după definiţia din enciclopedie, după care, ascetismul reprezintă un sistem de structurare a caracterului, niciodată asceţii nu se vor caracteriza ca fiind Golemi. Hipolit, pe care l-am menţionat mai devreme, nu se vedea ca un ascet, el considerându-se un „pur”. Alţi asceţi se definesc ca fiind „forţe ale spiritului”. Toate celelalte evaluări sunt asemănătoare.

Voi relata o convesraţie ce am avut-o cu un călugăr catolic. Am mers la mânăstire în speranţa de a obţine informaţii la prima mână referitoare la ascetism. L-am înştiinţat pe călugăr, care mi-a mulţumit că intenţionez să-i adresez câteva întrebări personale şi că mă voi abţine dacă el nu consimte să-mi răspundă. Cu prietenie m-a invitat să-i adresez întrebările. Am început spunându-i: „tu eşti un călugăr, un ascet. Găseşti vreo plăcere în asta?”. Imediat mi-a răspuns cu mândrie: „Da, sunt un ascet, m-am dedicat eu însumi să-l servesc pe D-zeu”. Şi de ce îl serveşti în această manieră, l-am întrebat. Dar de ce nu ai mers pe calea păgânilor, angajându-te în orgii, festinuri şi alte distracţii; acesta era modul lor de a-l servi pe D-zeu! În acest moment călugărul a devenit furios iar conversaţia s-a încheiat brusc. Ca o încercare de a schimba impresia el s-a oferit să-mi explice liturghia dar acest fapt nu m-a interesat.

Un alt călugăr cu care am încercat să port o corespondenţă, îmi răspundea la toate întrebările cu cuvintele „citeşte Evanghelia”. Am citit şi recitit Evanghelia. Odată am fost vizitat de două femei de la martorii lui Iehova. Ele mergeau din uşă în uşă, căutând noi imigranţi din Rusia şi le cereau să li se alăture. Mi-au oferit multă literatură iar când le-am răsfoit am găsit o ilustraţie ce mi-a provocat entuziasmul. Era o ilustraţie inspirată din cuvintele lui Isai şi care mi-au reamintit de „viitorul luminos al comunismului”. În timpul conversaţiei noastre, martorele lui Iehova au negat în mod categoric ascetismul. Totuşi, una dintre ele era o „fată bătrână” de origine arabă. Ele nu au reuşit să-şi

îndrepte faptele în favoarea lor iar după câteva vizite au încetat să mai vină.

Am trimis o copie a manuscrisului meu preotului catolic Marcel Dubois. Acest preot este foarte popular în Israel. Este şeful Departamentului de filosofie la Hebrew University, din Ierusalim. I s-a decernat premiul din partea Guvernului israelian şi, este invitat în mod frecvent la diferite discuţii şi interviuri televizate. Cu destul regret trebuie să spun că Marcel Dubois nu mi-a răspuns niciodată la cererea de a ne întâlni.

Poate fi un motiv faptul că discută doar cu inamici ai Religiei?

Eu unul, sunt un apărător ardent al Religiei.

Religiile ascete tolerează femeia dar o sileşte să se acopere ea însăşi. Consider că, dacă cineva nu are grijă de o persoană sau de problemele acesteia, atunci, de asemenea, el sau ea se îmbracă şi va ieşi un tărăboi. Anarhistul rus, prinţul PA Krapotkin a scris că Biroul ţarist de investigaţii „Okhranka” a stabilit stereotipiile revoluţionarilor după tipul de îmbrăcăminte:

Acuzaţiile de a fi suspect politic s-au bazat pe anumite semne cum ar fi, ochelari bleu-închis, păr scurt şi stofă ecosez”.

Voi insista în continuare cu detalii asupra problematicii îmbrăcămintei. Neglijenţa pentru o persoană este caracteristică societăţii excesiv de ceezivă, unde interesele societăţii sunt plasate deasupra intereselor personale. Aceasta este o societate a stereotipurilor, a roboţilor şi a indivizilor la fel de mohorâţi.”

Trăsătura dominantă a unei societăţi excesiv de ceezivă este că, toţi membrii ei se îmbracă în acelaşi mod.

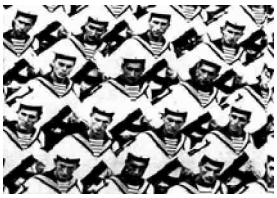

Pe partea dreaptă se poate observa fotografia unor marinari militari. Uniformitatea acestora este atât de izbitoare încât fotografia pare că ilustrează o reţea cristalină sau … o turmă de oi. În această

manieră nu există nici o diferenţă între societăţile ascetice şi cele primitive.

O altă trăsătură similară este goliciunea. Poate pare straniu dar contrar fondului de o totală acoperire a asceţilor, ei sunt de asemenea goi nu doar fizic ci şi spiritual. Ei procedează astfel în timpul confesiunilor, când merg la preot, la şedinţele de partid sau ceva asemănător. De aceea nu ne surprinde că sunt cu toţii fraţi sau camarazi. Partenerul meu de discuţie, călugărul a declarat că este pregătit să se dezbrace pentru mine şi să-mi exprime sentimentele lui.

Religia ascetică s-a dovedit a fi mult mai puternică decât oricare alta care se precupă de ceeziunea indivizilor în societate.

Religiile structurate pe ascetism, cum ar fi creştinismul, islamul şi buddhismul, s-au împrăştiat rapid în lume. Acest fapt nu a adus nici un avantaj noilor religii care au acoperit vechile religii tradiţionale ci mai degrabă a adus un grad ridicat de integrare şi agresivitate discipolilor acestora.

ANARHIA

Comportament indisciplinat.. L.Brum şi P.Sleznik, „*Sociologia*”

Care este diferenţa dintre „indisciplinat” şi comportament agresiv? Din punctul meu de vedere nu este nici o diferenţă. Sociologii obişnuiesc să folosească conceptul de „dezorganizare” în loc de „anarhie” sau, mai recent, „perioade de insecuritate”. În următoarele trimiteri, cauzele anarhiei vor fi prezentate suficient de clar. Termenul de „cultură” este uzitat în sensul său extins dar consider că în acest caz se elimină elementele de ceeziune a indivizilor în societate.

În figura I-1, tipul de societate definea Anarahia ca fiind opusă societăţii Gemeinschaft. Analizând Anarhia după Gemeinschaft am intersectat vârful curbei moralităţii. Un exemplu din situaţia politică actuală îl contituie „perestroika”din fosta URSS. La început, societatea sovietică era o societate foarte ceezivă, menţinută astfel de către ideologia comunistă şi de către KGB. Acest stadiu corespunde părţii drepte a curbei din figura I-1.

Când Gorbaciov a preluat puterea iar „perestroika” s-a declanşat, societatea sovietică s-a transformat în scurt timp în Anarhie (a se vedea partea stângă a curbei). Uniunea Sovietică s-a divizat. Agresivitatea teribilă şi accentuată ce a influenţat jumătate din întregul glob şi-a pierdut însemnătatea politică în cursul a câtorva luni. Mai mult decât atât, ceea ce s-a pierdut au fost câteva state care se luptau între ele

pentru nişte rămăşiţe din moştenirea colonială. Bandiţii criminali şi politici şi-au dezvoltat puterea în această nouă situaţie.

Să revenim la anarhie, tipul de societate cu cea mai slabă ceeziune între membri. Nu există o delimitare clară între Gesellschaft şi Anarhie. degradarea şi ruinarea societăţii optimale are loc treptat şi trece neobservată.

Uneori, câteva luni sunt suficiente pentru a discredita liderul şi de a-l răsturna printr-o revoluţie.

În mod similar, este dificil de sesizat ruinarea societăţii. Doar privind înapoi se pot nota schimbările intervenite. Mulţi vor numi aceasta ca fiind progres.

Comportamentul de indisciplină distruge societatea deoarece nu sunt luate în considerare consecinţele. Cu alte cuvinte, anarhia produce o şi mai mare anarhie.

Trăsătura principală a Anarhiei este absenţa codurilor morale, a legilor şi a limitelor de conduită. Membrii unei astfel de societate nu au o disciplină şi, după cum vom vedea sunt foarte uşor iritabili şi agresivi. Societăţi mari ce altădată erau menţinute ceeziv de către religie ori de către alţi factori s-au scindat în mici grupuri; fiecare din aceste grupuri au factori de integrare ce aparţin primei ori celei de a doua listă amintite. Astfel, apar diferite caste şi secte religioase, grupuri de nudişti, asociaţii pentru protecţia copiilor, pentru protecţia animalelor, etc. Abundenţa de astfel de grupuri, înfăţişează gradul de degradare al societăţii. Unele grupuri se întrec cu alte grupuri pentru obţinerea supremaţiei, altele manifestă ură faţă de stat şi populaţia acestuia. Această situaţie crează premisele apariţiei trădătorului şi indică începutul războiului civil.

Libertatea conferită de Anarhie permite gruparea după stereotipuri. Primii care formează astfel de grupuri sunt cu siguranţă acei care se resimt deosebit de anxioşi într-o companie foarte ceezivă, grupurile de indivizi excesiv de relaţionaţi.

Războiul civil.

Războiul civil este desemnat în figura I-1 aproape de axa verticală a axelor curbei de moralitate. Acesta este finalul etapei Anarhiei. Uneori este numit „Războiul de eliberare”.

Se întâmplă în mod frecvent ca în timpul războiului civil, o ţară să fie ocupată de un stat din vecinătate şi astfel, atât Anarhia cât şi suveranitatea să ia sfârşit. Un astfel de exemplu îl constituie Polonia, un

altul este Vietnamul comunist care a sfârşit în cruzimea bandelor de la Pnompenh în Cambodgia. În absenţa unei ocupaţii străine, puterea este preluată de unul dintre partide care a luptat în război. Victoria este însoţită de masive acte de terorism îndreptate împotriva partidelor învinse. Dar aceasta nu este tot. Victoriile le consolidează puterea şi o luptă pe viaţă şi pe moarte se dezlănţuie între aceştia şi, a cărui final este greu de prevăzut. Trotsky s-a aflat la conducerea acţiunii de cucerire a Rusiei de către bolşevici, în 1917. După aceasta, el a condus Armata Roşie, în Războiul civil care a urmat. Toate acestea nu l-au împiedicat pe Stalin să-l îndepărteze şi să-l exileze în 1929. El a fost trimis mai întâi la Alma Ata, în Kazahstan, apoi în 1940 a fost ucis în Mexico de către KGB.

O situaţie întrucâtva asemănătoare s-a petrecut în Algeria. Ben Bella a condus lupta arabilor împotriva francezilor, după care a fost închis pentru 20 de ani.

Nu este dificil de prevăzut astfel de situaţii dacă cineva consideră că lupta a început şi îi conduce pe cei ce au nevoie de o societate strâns ceezivă şi pentru care scopurile scuză mijloacele. Victoria lor conduce la dictatură, care reprezintă o societate deosebit de ceezivă.

SEX ŞI VIOLENŢĂ.

Pentru Anarhie, sexul şi violenţa constituie o trăsătură caracteristică. După cum am arătat la începutul lucrării, sexul apropie oamenii. Când societatea se fărâmiţează şi anarhia se instalează, sexul nu îşi găseşte solicitarea pentru reproducere ci pentru a menţine oamenii laolaltă. Dar de ce violenţa? Violenţa nu este inclusă în lista factorilor integratori. Comportamentul sălbatic brutal şi agresivitatea apar în mod spontan, ca un însoţitor natural al anarhiei. Pentru că în anarhie nu există nici o ceeziune, nu se poate vorbi de factori ce contribuie la ceeziune. Vom detalia maniera în care anarhia îi face pe oameni sălbatici şi agresivi.

Comportamentul sălbatic nestăpânit este imperativ pentru câştigarea unui loc în ierarhie. Fără un lider, ierahia se destramă. Este nevoie de ceva pentru a umple golul şi pentru a restaura ierarhia şi societatea.

Ca un”comportament indisciplinat”, cineva poate rosti discursuri ce include ameninţări, atenţionări şi preveniri, ca în discursurile diferiţilor lideri ai grupărilor de eliberare şi a luptătorilor pentru independenţă: Marx, Lenin, Arafat, Mandela iar lista ar putea continua.

În timp ce aceştia sunt inamici ai societăţii, ei sunt catalogaţi drept violenţi dar nu se întreprinde nimic pentru a nu deveni „curajoşi şi clar-văzători” atunci când se încheie o convenţie cu ei.

Este de sperat ca cititorul să înţeleagă acum, de ce din 50 sau mai multe canale de televiziune, jumătate din ele difuzează emisiuni despre sex iar celelalte despre violenţă. Unele canale combină în programele lor sexul şi violenţa.

În tragediile greceşti, moartea nu era niciodată prezentată pe scenă; se petrecea în spatele scenei iar publicul afla despre aceasta. Teatrul modern demonstrează moartea, crima, violul, acordându-le multe minute de detalii şi forme. Aceiaşi situaţie rămâne valabilă şi pentru prezentarea raporturilor sexuale.

Lăsând la o parte sexul şi violenţa, anarhia este de asemenea caracterizată prin aşa numitul „banchet în timpul crimei”.

Pierderea culturii, pe care sociologii o denumesc, procesul de degradare a societăţii începe cu pierderea şi respingerea tradiţiilor şi religiei.

Ulterior, societatea decade de la al doilea nivel al factorilor de integrare, la primul, care este nivelul plăcerilor. Locul rabinilor şi al preoţilor este luat de artişti şi cântăreţi de rock. Decăderea societăţii este însoţită de reuniuni vesele şi banchete.

Toate aceste afirmaţii se reflectă de asemenea şi în stilurile de modă ale indivizilor. Stilurile moderne reflectă dezvoltarea anarhiei vestice şi a produselor acesteia, sexul şi violenţa. În forma sa cea mai simplă, acestea îşi găsesc expresia în T-shirt’s (tricouri): *Make Love, Not War!*

Fig. I-11. Model de ghete în stil militar iar postura ei ne reaminteşte de o poziţie de karate.

Fig. I-12

O fată care încearcă să se elibereze din strânsoarea unui tânăr.

Imaginea din figura I-12 a fost preluată dintr-o revistă pentru femei şi înfăţişează o tânără care încearcă să scape din strânsoarea

bărbatului. Cu cealaltă mână, el îşi strânge pumnul. Priviţi expresia facială; aşa ar trebuie să privească o femeie? Ea, apare ca fiind lipsită de intelect cât şi de feminitate.

Femeia, a cărei frumuseţe a fost lăudată în operele de artă ale Greciei antice şi ale Renaşterii, s-a transformat în femeia zilelor moderne, în simbolul sexului şi al depravării. După cum este înfăţişată astăzi goliciunea trupurilor lor, ele nu vor mai fi pentru mult timp sursa încântării.

Ierarhia.

Am dorit să arăt în ce mod integrarea socială afectează comportamentul uman, dar impactul este uneori mult mai puternic decât pare să fie. Ierarhia socială este de asemenea o funcţie a integrării. Istoricul rus V.O.Klyachevsky a descris ierarhia socială din perioada feudalismului după cum urmează:

„Autoritatea supremă ce guvrenează populaţia este contrlată de o singură persoană; dedesubt sunt masele de negri conduse de clasa arendaşilor care se găsesc sub conducerea autorităţilor supreme. S-a structurat aproximativ trei forţe în mici grupuri: funcţionarii, biserica şi cetăţenii oraşului, toţi aşteptând de la cineva să le jutifice existenţa”.

Să examinăm schimbările în piramida ierarhiei, intervenite odată cu dezvoltarea integrării.

În ierarhia absolută nu există un lider şi nici oligarhie iar ierarhia dispare. Societatea devine o turmă de sălbatici dezorganizaţi. Cu toţii sunt egali.

În figura I-13, societatea anarhică este reprezentată ca o colecţie întâmplătoare de sfere de diferite dimensiuni care simbolizează oamenii. Dimensiunile inegale ale sferelor simbolizează lipsa de uniformitate.

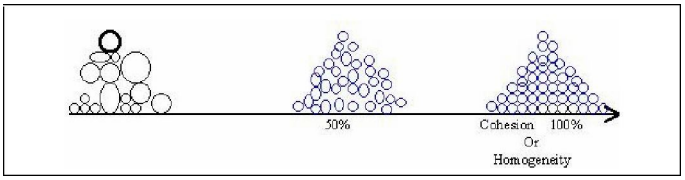

Celălalt capăt al axelor, unde uniformitatea atinge 100%, reprezintă dictatura totalitară; aceasta este o piramidă rigidă a sferelor de egală mărime guvernată de un lider. Sub lider se află o oligarhie iar sub aceasta se găseşte o mică clasă guvernată. La baza piramidei găsim masele de cetăţeni mohorâţi. Este o structură stabilă şi solidă. Disciplina ce păşeşte spre teroare menţine structura ierarhiei. Între cele două cazuri extreme, se poate imagina cum structurile piramidale ale ierarhiei îşi dezvoltă stabilitatea, plecând de la stânga la dreapta, cu

alte cuvinte ca o creştere a integrării sociale. Diversitatea de sfere descresc în mărime până când este atinsă o înaltă integrare ce corespunde unor sfere absolut identice.

Societatea şi indivizii pot fi potrivite prin compararea schiţei piramidei ierarhiei. De exemplu, când un strat se ridică deasupra sferelor identice, toţi Golemii coboară spre baza ierarhiei în timp ce toate geniile se ridică spre top. Aceasta este o structură care a fost sugerată de către Platon în Dialogurile sale. Membrii stratului din vârf sunt filosofii care conversează cu elevii lor. Pe straturile de jos sunt situaţi sclavii.

Să notăm că potenţialii dictatori precum Lenin, Musolini şi alţii, au creat o pasiune instinctivă pentru ierarhie, care se găseşte exprimată în „conceptul de elită". Visurile lor sunt pline cu elite, partide politice, ierarhie şi tot astfel de vârfuri, desigur. Elita sau grupul îşi comunică ordinele şi ideile spre straturile inferioare. După ce au câştigat puterea, ei crează „clasa de elită" şi îi instigă pe alţii. Ţarul rus Ivan al IV-lea (cel Teribil) a creat „Oprichina", un fel de predecesor al binecunoscutului KGB. El s-a folosit de această organizaţie pentru a distruge straturile superioare, ale proprietarilor de pământuri, care erau situaţi în piramida rusă. Ecaterina a II-a a conferit tot felul de drepturi şi beneficii membrilor curţii sale şi a consolidat chiar mai mult legătura sa cu ţăranii.

În clasificarea pe care am realizat-o, Marx, Stalin şi alţi „oameni de excepţie" asemeni acestora, sunt cu toţii nişte Golemi. Este uşor să sugereze cărui strat le aparţin, dar cu mult mai greu le este să-l dobândească. Datorită agresivităţii lor, toţi Golemii tind spre vârful ierarhiei în aşa fel ca nici un loc să nu fie cedat geniilor. Aceştia din urmă au fost trimişi la „Sharashka" (lagăre de concentrare pentru oamenii de ştiinţă şi ingineri; concept aparţinând jargonului) unde munceau pentru Golemi.

Ca un adagiu la explicarea structurii sociale, structura ierarhică este ilustrată ca înfăţişând interacţiunea dintre indivizii societăţii şi legea fundamentală a acelora care domină. După cum am mai spus, oamenii îşi pierd individualitatea în societăţile foarte ceezive, ei sunt cu toţii nişte Golemi. Societatea este omogenă şi uniformă iar aceste trăsături o fac foarte stabilă. Creştinismul epocii medievale a supravieţuit pentru 1000 de ani. Într-o astfel de societate, dacă cineva nu este fixat, este filtrat de Inchiziţie şi eliminat din societate.

Oamenii sunt adaptaţi la societate în această manieră. Într-o astfel de societate nu se poate vorbi despre legi, moralitate, etc.

Clasele sociale sau, precum în conceptele lui Marx, „clasele societăţii” nu reprezintă o societate omogenă. Drepturile acordate în mod excesiv unei pături sociale distruge societatea pe de-a-ntregul. Mai mult decât atât, această pătură favorizată devine periculoasă chiar şi pentru lider. Avantajele pe care

Ecaterina le-a oferit membrilor curţii au contribuit la exacerbarea formaţiunii de „contrarevoluţionari” sau „decembrişti”.

* *

Ce tip de indivizi se adaptează societăţii lui? Există reguli morale ce limitează ajustarea, adaptarea? Când poporul se comportă într-o manieră ce nu este agreată şi nu concordă cu regulile morale într-o manieră ce nu este agreată şi nu concordă cu regulile morale stabilite, se instalează anarhia. Într-o anarhie nu se unesc indivizii care nu vor să mai asculte de normele morale ci, se adună grupuri întregi de oameni. În Anarhie, societatea încetează să mai existe şi de aceea nu se poate vorbi despre efectele societăţii asupra comportamentului indivizilor. Totuşi, orice absenţă a societăţii afectează populaţia. Cum să se comporte populaţia într-o Anarhie decât prin dezbrăcare.

Potrivire şi nepotrivire

Să revenim la graficul din figura I-14 care ilustrează moralitatea.

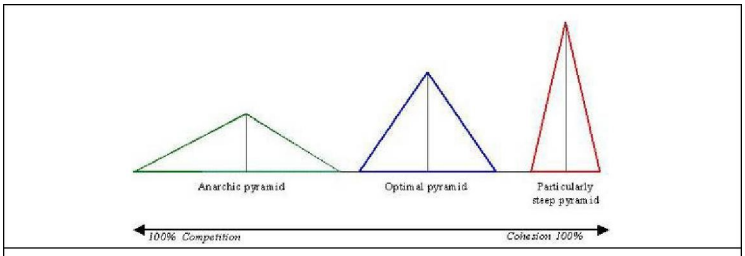

Fig.I-14 Relaţia dintre coeziunea solicitată şi gradul real al acesteia

Să ne imaginăm că un anume individ K, ce are nevoie de o societate înalt integrată este situat undeva în regiunea gemeinschaft, cu 100% grad de ceeziune. Să presupunem mai departe că societatea în care trăieşte, are un grad scăzut de ceeziune şi corespunde părţii stângi a curbei, adică Anarhiei. Gradul de neacceptare sau de inadaptabilitate a cetăţenilor care trăiesc în societatea care nu le răspunde trebuinţelor, va fi T=k-S, unde k este gradul de ceeziune al lui K în timp ce S este ceeziunea actuală.

Inadaptarea dintre individ şi societate poate fi asemănată unui şuvoi de apă care trece printr-o conductă prea îngustă pentru a suporta presiunea crescândă din interiorul său.

Principiul mutualităţii.

Cel mai simplu exemplu pentru a ilustra acest principiu este tubul prin care trece apa. Apa intră pe la un capăt şi iese prin celălalt capăt. Schimbând direcţia tubului nu împiedicăm trecerea apei. Totuşi, odată introdusă o valvă pe traseul conductei, apa îşi va opri curgerea într-o anumită direcţie, altfel spus, mutualitatea este pierdută.

Un alt exemplu de mutualitate îl constituie antena de radio. Undele radio sunt emise de un emiţător şi în acelaşi timp semnalele interceptate din circuit sunt reflectate într-o direcţie opusă. Energia este transmisă în ambele direcţii.

Principiul mutualităţii nu este întotdeauna respectat, dar dacă este aplicat unui anumit sistem, trăsăturile acestuia pot fi prognozate. Se poate analiza sistemul de recepţie prin ceea ce se transmite şi, invers, se poate preciza ce sistem emite prin ceea ce se receptează.

Să revenim la comportamentul individului şi al societăţii.

Nu am nici o dovadă că indivizii sau societatea s-ar comporta în întregime în conformitate cu principiul mutualităţii dar l-am avansat ca ipoteză de lucru.

În acest caz, ce este principiul mutualităţii? Mutualitatea se realizează între personalitatea individului şi profesiunea sa. De exemplu, doar femeile cu anumite trăsături de caracter şi înclinaţii vor deveni prostituate. Totuşi, dacă o femeie devine o prostituată împotriva voinţei sale, ea va dobândi personalitatea şi înclinaţiile prostituatelor. Aceeaşi mutualitate se aplică pentru toate profesiunile.

De aceea este atât de important modul de alegere a profesiei.

Un alt exemplu se referă la modul cum ne îmbrăcăm, care este determinat de moralitatea noastră. Principiile morale ne impun modul de a ne îmbrăca elegant. O scădere a moralităţii conduce spre stiluri de modă ce sunt „confortabile” ca îmbrăcăminte, cum ar fi blugi şi tricouri necălcate. Mai târziu, bărbaţii încetează a se mai bărbieri. Sfatul meu pe care îl ofer celor ce doresc să-şi menţină un înalt standard de moralitate este de a se îmbrăca elegant şi să nu încerce a urma ultimile strigăte din modă. O îmbrăcăminte elegantă impune anumite limitări comportamentului uman. El nu se va mai comporta în maniera în care era obişnuit.

Principiul mutualităţii rămâne valid.

Cea mai importantă este mutualitatea în religie şi societate. Fiecare societate îşi alege propria religie sau ideologie în conformitate cu trebuinţele sale. Acei care au nevoie de o societate înalt integrată vor alege islamul, creştinismul catolic, marxismul, etc. Se poate observa cum o religie se poate substitui alteia, echivalentă cu aceasta. În multe ţări arabe, marxismul a fost înlocuit de islamism după căderea puterii sovietice şi a distrugerii imperiului marxist din URSS şi Europa de est, islamul a revenit. Gradul de ceeziune înlăuntrul societăţilor nu este afectat prin reinstalarea unei religii în locul alteia echivalente.

Pe de altă parte, religia face mai mult decât să determine comportamentul societăţii. Ea penetrează în sângele şi genele indivizilor şi crează anumite stereotipii. Oamenii afectaţi de aceasta au nevoie de un tip anume de religie. Destructurarea religiei este un proces foarte dureros pentru societate.

Să presupunem că există anumite stereotipii umane. Răspunsurile sale la 20 de întrebări vor fi suficiente pentru a completa descrierea comportamentului său. Stereotipurile şi manifestările sale vor fi discutate în capitolul următor. Pentru a completa ilustraţia I voi oferi o scurtă descriere a comportamentului terorist. Teroriştii sunt acei indivizi care sunt receptaţi cu diferite nume „anarhiste” şi ale căror vociferări sunt similare sloganurilor. Ei simpatizează cu alţi terorişti şi se comportă ca ei.

Polarizarea şi depolarizarea – metoda salamului

În analiza de mai sus asupra societăţii, am reprezentat-o ca o piramidă a ierarhiei; de asemenea, poate fi reprezentată ca un cerc omogen. Omogenitatea sau uniformitatea este caracteristică unei societăţi foarte strâns relaţionate. Unde apare libertatea, uniformitatea este dereglată de către cei care nu doresc libertatea şi, preferă o societate înalt integrată. Aceştia sunt reuniţi la „stânga” şi se revoltă împotriva societăţii. Acestora li se opun cei ce sunt selectaţi la „dreapta”. Societatea devine polarizată iar cercul se transformă într-o elipsă.

În fine, elipsa se aseamănă unui cârnat sau împrumutând un termen din fizică, putem spune că este un dipol.

Cârnatul sau salamul poate fi tăiat în felii subţiri sau groase. Vor fi eliminaţi din societate acei indivizi de la stânga sau de la dreapta, depinde din care capăt se va tăia salamul. Acesta se intitulează statul

terorist. „Feliile” tăiate sunt eliminate împotriva voinţei lor şi vor dezvolta sentimente de deznădejde şi de frustrare. Frustrarea este cea care generează contraterorismul, după cum vom vedea în continuare, cu mai multe detalii.

Rezultatul final al unei astfel de măsuri de purificare este că societatea redevine omogenă şi înalt integrată. Ciclul polarizării poate fi repetat dar trebuie să reţinem că societăţile omogene sunt complet stabile iar polarizarea este un proces lent.

Procesele sociale ilustrate prin modelul salamului sunt însoţite de terorism atât de la nivele superioare pentru menţinerea uniformităţii sociale cât şi mai jos, ca un rezultat al degradării societăţii devenită anarhie.

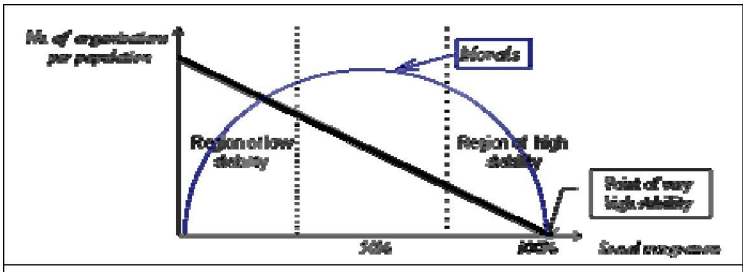

Fig. I-15.

Diagrama timpului acestor procese, care sunt niște procese fluctuante. Societatea uniformă Gemeinschaft este formată printr-un proces revoluționar rapid; o lungă perioadă de stabilitate este urmată printr-o degradare graduală, de anarhie.

Să revenim la diagrama bloc al societăţii religioase din figura 2b. Procesul de polarizare poate fi explicat prin schimbările în caracteristicile de transmisie a blocului religios. Ca un rezultat al schimbărilor intervenite, întregul sistem îşi pierde stabilitatea şi se răstoarnă. Am intervenit aici cu această explicaţie pentru a arăta că procesele sociologice sunt subiect de modelare.

Democraţia israeliană reprezintă un exemplu bun al modelului salamului. Înainte de alegerea celui de-al doilea Knesset (parlamentul israelian), Comitetul Suprem de Alegeri a decis să interzică Rabinului Meir Cahana participarea la alegeri. Iată cum o felie de salam a fost tăiată şi pusă la loc. Partidul rabinului Cahana a avut doi reprezentanţi în fostul Knesset şi aveau şansa să devină mai mulţi la noile alegeri. Atunci, discipolii şi suporterii lui Cahana au fost supuşi tirului de înjurături a celor de stânga. Au fost etichetaţi şi izgoniţi din viaţa politică a ţării. Instigarea celor de stânga împotriva cetăţenilor din orientarea de dreapta nu s-a oprit aici. Au apărut voci pentru interzicerea acestora sau au apărut acuze precum că orientarea de dreapta este prea frecvent auzită în Knesset. Represiunea stângii asupra

celor de dreapta a izbucnit după uciderea Primului Ministru Itzhak Rabin.

Un alt exemplu de selecţie ideologică este următorul: un jurnalist care lucra pentru ziarul de limbă rusă „Vesti” l-a întrebat pe ataşatul de presă al ministrului educaţiei de ce numai persoanele cu vederi de extremă dreaptă riscă să-şi piardă locul de muncă; el a primit următoarea replică: „Reprezentanţii stângii nu au ucis vreodată şi nu şi-au exprimat aprobarea pentru uciderea Rabinului. Problema nu este că doar cei de dreapta vor fi concediaţi. Ceea ce este important, este faptul că în sistemul nostru de educaţie nu există săli de clase pentru acei ce aprobă crimele, nu doar uciderea lui Itzhak Rabin, ci orice fel de crimă. Dacă astfel de puncte de vedere sunt exprimate de cei de stânga, cu siguranţă că şi aceştia vor fi îndepărtaţi din şcoli”.

Afirmaţia de mai sus este falsă. Prima crimă politică din ţară a fost înfăptuită de mâinile celor de stânga. Ei au ucis un evreu religios în numele lui De Haan, care, asemenea rabinului a fost solicitat să facă pace cu arabii.

Capitolul **2 ORIGINILE TERORISMULUI**

Cititorul va afla în acest capitol cum devin oamenii terorişti şi cum se formează bandele teroriste. Este un aspect al unui fenomen multifazic dintr-un proces tehnologic.

Oamenii devin membri într-o bandă dacă întâmpină în interacţiunea lor cu societatea o măsură de integrare sau o ceeziune nesatisfăcătoare. Bandele reprezintă comunităţi cu un grad înalt de ceeziune între membri.

Până acum, am dezbătut comportarea societăţilor omeneşti sau a „turmelor umane”. Acum aş vrea să examinez îndeaproape, ca sub o lupă, conduita indivizilor. Sigur că este dificil să separi descrierea comportării individului de cea a societăţii. În prezentarea diferitelor tipuri de societate am fost silit să descriu conduita membrilor săi. Gradul de integrare sau ceeziune determină conduita indivizilor.

HEVRAV SAU TREBUINŢA DE ÎNSOŢIRE

(acompaniere).

Oamenii sunt uniţi în comunităţi datorită cautării de plăceri iar plăcerile provin din jocuri, dansuri, cântece, etc. Lipsa de plăceri cauzează iritare. Lipsa elementelor care-i menţin pe oameni în societăţi

poate fi numită cu numele alternativ de „Lista elementelor a căror absenţă cauzează însătisfacţie şi iritare”.

Cerinţa de mâncare este exprimată prin cuvântul „foame”. Freud a „fabricat” termenul de „libido” pentru descrierea cerinţei sexuale sau de foame. Voi numi „foamea” de acompaniere cu termenul „Hevrav”, derivat din cuvintele evreieşti echivalente. Foamea, libidoul şi Hevrav exprimă stări ce pot cauza iritare şi agresivitate.

În ordinea importanţei, foamea este pe primul loc, Hevrav pe al doilea şi libidoul pe al treilea. Foamea exclude toate celelalte stări şi dacă cuiva îi este foame, toate gândurile sale sunt concentrate asupra căilor de a obţine mâncare. Imediat ce foamea este satisfăcută, omul poate începe să se gândească la siguranţă şi acompaniere. După aceasta urmează plăcerea sexuală.

Nu există Hevrav când siguranţa şi bunăstarea sunt oferite de către părinţi aşa cum este cazul la o vârstă foarte tânără. Schimbările suferite de Hevrav în procesul de maturizare şi de creştere a personalităţii sunt o repetiţie a procesului de evoluţie a omenirii şi a societăţii.

Formarea unei familii reduce nevoia de acompaniere. Originea socială şi educaţia afectează în mod marcant nevoia de acompaniere. În Africa, de exemplu, nevoia de interacţiune între oameni este mult mai puternică decât în ţările europene. Diferenţe similare există între catolici şi protestanţi sau între evrei şi musulmani.

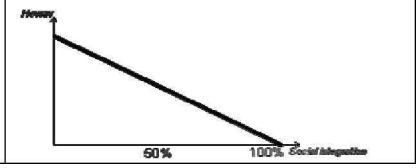

Fig.II-1 (fig.17)
Hevrav în funcţie de integrarea socială.

Hevrav scade, pe măsură ce creşte gradul de integrare şi de disciplină.

Graficul din fig.II-1 descrie Hevrav în funcţie de gradul integrării sociale.

Ca şi foamea de mâncare, Hevrav îi face agresivi pe oameni. În societăţile cu grad înalt de integrare, agresivitatea este scăzută, dar este suficientă pentru câţiva oameni ca să-i determine să participe în lupta pentru un loc în ierarhie.

În anarhie, agresivitatea este foarte ridicată. Pe măsură ce societatea decade, membrii săi se transformă într-o mulţime sălbatică. Anarhia se caracterizează prin „sex şi violenţă”. De aceea, are loc

exacerbarea numărului de accidente rutiere, divorţuri şi acte criminale, fenomene caracteristice anarhiei.

Ceea ce vreau să să accentuez este agresivitatea şi lupta între membrii aceluiaşi grup social. Agresivitatea şi confruntările între societăţi au un caracter complet diferit.

Să ne întoarcem la „societatea foamei” care are un grad de integrare foarte scăzut. Astfel de societăţi sunt compuse din persoane cu personalităţi foarte diferite. Cu toţii au nevoie de o societate cu integrare înaltă. Alţii dimpotrivă, preferă să aibă libertate personală.

Am văzut că, gradul optim de integrare este îndeplinit atunci când nevoia de libertate personală este aproximativ aceeaşi ca şi nevoia de implicare socială. Chiar şi atunci, vor exista mereu „duşmani ai societăţii” care vor lupta împotriva ei. Aceştia sunt „Golemii” care au nevoie de o societate înalt închegată de tip Gemeinschaft. Explicaţia lor pentru lupta împotriva societăţii este dorinţa de libertate, independenţă şi dreptate.

CUANTIFICARE ŞI EŞANTIONARE.

Toate procesele continue sunt compuse dintr-o serie de paşi (sau etape) discreţi(e). Respiraţia constă în inspirări şi expirări ale căror frecvenţă depinde, printre alţi factori, de cererea de oxigen a corpului. Hrănirea este compusă din mese, de obicei 3-4 pe zi în funcţie de obicei şi de timpul disponibil. Din punct de vedere matematic, timpul scurs între o masă şi apariţia senzaţiei de foame va fi numit „interval de cuantificare” în timp ce frecvenţa meselor este numită „eşantion” şi are valoare reciprocă, vorbind. Aceeaşi descriere se aplică conceptului de Hevrav. Perioadele de socializare preced şi urmează perioadele de „odihnă” când nu este dorită nici o companie. Frecvenţa eşantionării caracterizează nevoia de acompaniere sau mai precis nevoia unei societăţi cu grad înalt de integrare. Cu cât este mai mare frecvenţa eşantionării, cu atât este mai mare trebuinţa.

EXPUNEREA.

Care este reacţia unei persoane suferind din cauza acestui Hevrav? Lui (ei) îi place să se expună, să atragă atenţia asupra sa. Acest tip de conduită aminteşte de una dintre conduitele copiilor care vor să atragă atenţia părinţilor lor prin indecenţă sau prin a deveni „terorişti”, bătându-şi fraţii şi surorile.

Un exemplu de om expunându-se este prezentat în partea stângă a Fig.I-1. Privirea sa aminteşte de cea a unui hippie. El este vopsit în

întregime şi machiat şi nu există nici o parte din pielea sa fără vreun fel de tatuaj, inel sau ceva asemănător.

Femeile folosesc cosmetice şi podoabe pentru acelaşi scop de atragere a atenţiei. Şi în lumea animală (de exemplu, elefanţii) femelele au propria ierarhie. La bărbaţi, atracţia de către ornamente (podoabe) arată de obicei către o nevoie de integrare socială. Schimbarea (modificarea) în înfăţişare relativ la schimbarea în integrarea socială este ilustrată prin planul moral din Fig.I-1. Pe măsură ce unul avansează pe axa X la dreapta, gradul de integrare socială sporeşte, pe când nevoia de expunere şi de a purta podoabe, atât la bărbaţi cât şi la femei, scade la O; aceasta corespunde cu 100% integrare.

Fig.I-2 (fig.18).

Expunerea ca funcţie de integrarea socială.

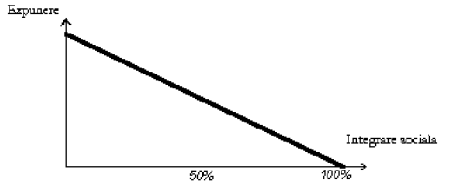

Figura arată nevoia de podoabe de o manieră similară curbei moralului din Fig.I-1.

Asceţii, cei care trăiesc în societăţi cu un excesiv de înalt grad de unificare, nu poartă deloc podoabe, ei urăsc astfel de lucruri. Călugării nu poartă podoabe. O altă societate strâns „ţesută” este Armata. Soldaţii în marş din dreapta Fig.I-1 poartă doar acele decoraţii pe care au primit ordin să le poarte şi ele reflectă personalitatea comandantului mai degrabă decât pe cea a soldaţilor.

Ca în cazul expunerii discutate mai sus, scopul său este nu să izoleze pe cineva de societate, ci dimpotrivă, să atragă atenţia societăţii asupra cuiva. Este o cale de a „vinde” pe cineva şi arată prezenţa unui puternic sentiment de „Hevrav”, adică „foame” pentru o societate strâns unită. La femei, acest sentiment este mai puternic decât la bărbaţi. În mod asemănător, este la cei bătrâni. În multe cazuri, există o strânsă legătură (corelaţie) între expunere şi ocupaţie. Oamenii care au nevoie de o societate înalt relaţionată vor căuta profesiuni care le vor aduce faimă şi recunoaştere. Pare cel mai uşor să devii artist sau ziarist. Inventatorii nu se pot aştepta la o recunoaştere rapidă. Pentru a face o invenţie, sunt necesare cantităţi însemnate de cunoştinţe tehnice.

A purta bijuterii şi podoabe este doar o formă de expunere. Un alt exemplu este fapta lui Erostrate care a ars Templul lui Artemis în 356 î.Hr. Templul lui Artemis din oraşul Efes era considerat unul dintre cele 7 minuni ale lumii. Ce a dorit Erostrate a fost simplu: să câştige

recunoaştere. De aici, expresia: „gloria lui Erostrate”. Recunosc că a scrie această carte este de asemenea o formă de expunere. Totuşi, ce este important, este să menţii (păstrezi) o idee raţională sau mai bine zis limite morale.

Un important aspect al expunerii este că necesită bani şi cere un consum de energie. Este muncă. Pentru a arde un templu, cineva trebuie să procure combustibil, să spunem ca un exemplu. În unele cazuri, cheltuiala este destul de mare. Luaţi ca exemplu Carnavalul din Rio. Rochiile purtate de unele dintre femeile ce iau parte la Carnaval pot costa echivalentul salariilor lor pe tot anul.

FRUSTRARE.

Dezacordul dintre gradul de comuniune socială şi trebuinţa individuală pentru o legătură induce frustrare. Dacă o persoană, născută cu 90% nevoie de integrare trăieşte într-o societate cu o integrare optimă (50%), nici o „cantitate” de expunere nu-l va face să reuşească să-şi sporească gradul de integrare. Acest eşec induce frustrare.

Teoria ce stă la originea (baza) frustrării şi agresiunii a fost dezvoltată de către cei ce l-au urmat pe Freud:

„Ori de câte ori o persoană este blocată în efortul de a-şi atinge ţelul, este indusă o acţiune agresivă care motivează comportamentul de a distruge obstacolul (persoană sau obiect) ce a produs frustrarea.”

Într-adevăr, expunerea nu conduce la o creştere în integrarea socială („orice ţel este blocat”) ca rezultat a cărui frustrare şi agresiune urmează. Oricum, această teorie nu poate explica de ce curând după ce teroriştii capătă putere, Statul creat de ei devine agresiv.

Să presupunem că un bărbat doreşte să atragă atenţia unei femei în timp ce ea nu manifestă vreun interes pentru el, în nici un fel. Nici o cantitate din expunerea sa n-o va face să-i acorde atenţie. Deoarece „efortul său de a-şi atinge ţelul este blocat”, el devine frustrat. Acesta este un exemplu de libido frustrat care este îndreptat către o persoană specifică şi n-are nimic de-a face cu Hevrav, „foamea” unei legături de însoţire. Pe de altă parte, Hevrav este cauzat de integrarea socială şi este direcţionat împotriva societăţii sau orice simbolizează ea, aşa cum ar fi un conducător, steag, instituţie guvernamentală, morale ş.a.m.d. Indiferent de cauza care o produce, nu există nici o diferenţă între cele două feluri de frustrare.

Cu ani în urmă, în 1973, am scris un eseu despre activitatea ştiinţifică ilegală în URSS. Am citat câteva exemple şi am explicat de ce acest sau acel studiu din fizică era considerat ilegal. Eseul meu era clar antisovietic. Psihologia sovietică n-ar fi permis nici o muncă ilegală, în special dacă ar fi avut ceva în comun cu ştiinţa. N-am putut conta să-mi publice eseul în URSS, aşa că am dat o copie a acestui eseu, unui ziarist scandinav ce lucra în Moscova. El l-a citit şi a spus că era foarte interesant. Era familiarizat cu o parte din material şi concluzia sa a fost că nu-l putea folosi pentru că era „material pentru ziar”.

Când am emigrat în Israel, nu mi s-a permis să iau eseul cu mine. Fie s-a pierdut, fie este încă deţinut de arhivele KGB. Cu toate acestea, o poveste din acest eseu a fost publicată ca parte dintr-un articol mare care a apărut în ziarul moscovit „Izvestiya” sub titlul „Geniu cu o limită”. Eroul povestirii era un tânăr care-l ucisese pe secretarul Comitetului Ştiinţific pentru Spectroscopie al Academiei de Ştiinţe al URSS „pentru a atrage atenţia asupra descoperirii sale”. Încercarea a avut loc în spatele uşilor închise şi nici măcar familiei ucigaşului nu i s-a permis să fie prezentă. Tânărul a fost declarat anormal şi a fost condamnat să-şi petreacă restul vieţii într-o instituţie psihiatrică.

Îl cunoscusem pe acel om şi n-am avut îndoieli asupra calităţilor sale intelectuale sau psihologice. Mă impresionase prin capacitatea sa de a efectua experimente fizice, sofisticate în curtea din spatele casei sale. Îl puteam compara cu M.Faraday care şi-a făcut experimentele la lumânare.

Aşa cum menţionam mai înainte, scrisul este de asemenea o formă de expunere şi la fel sunt invenţiile, toate având scopul atragerii atenţiei oamenilor către sine. Inventatorul devenit ucigaş avea nevoie de atenţie, după ce toate articolele şi invenţiile sale fuseseră respinse. Frustrarea sa a condus la un act de terorism. Sigur că frustrarea sa ar fi putut avea diferite soluţii, de exemplu, i s-ar fi oferit şansa să-şi publice lucrarea pe cheltuiala proprie. Oricum, asta nu era posibilă într-o ţară în care cea mai strictă cenzură controla fiecare cuvânt scris.

Ca şi pentru mine, dacă ar fi să fac o comparaţie cu acel tânăr, noi am avut atât ţeluri, cât şi puncte de pornire. Atât el, cât şi eu am creat ceva ce am dorit să facem public. Când lucrarea mea a fost respinsă, m-am simţit frustrat, dar nu mai mult de atât. N-am gândit să ucid pe cineva ca să atrag atenţia. Importanţa publicaţiei sau mai bine, preţul ei, erau mult mai mari pentru omul de mai înainte.

O soluţie diferită pentru situaţiile ca şi cea descrisă este depresia sau sinuciderea. (Am încercat să prezint exemple de natură generală, fără legătură cu spaţiul şi timpul şi în special fără legătură cu vreo persoană particulară.)

Cred că regulile conduitei umane sunt similare, indiferent de naţionalitate şi de era istorică. Oricum, exemplele mele se referă cel mai mult la Israel şi evrei. Unele sunt despre evenimente contemporane care sunt larg cunoscute şi comentate. Alţii primesc propria mea interpretare şi evaluare care diferă de opiniile general acceptate.

Un exemplu de frustrare şi direcţionarea sa este oferit de evenimentele din istoria Palestinei. În timp ce Hitler a venit la putere în Germania la conducerea unei mişcări antisemite, în Palestina exista un grup socialist de stânga condus de Berl Katznelson. Acestuia i se opunea mişcarea naţionalistă de dreapta „Betar", creată şi condusă de un pcet şi scriitor, Vladimir Zhabotinsky. Cei de stânga au simţit o ură puternică faţă de oponenţii lor („oricine nu este cu noi este împotriva noastră"), o ură întărită de frustrare. Prezint mai jos motivele acestei frustrări.

„Procesiunea a avut loc în 17.04.1933. Un mic număr de „betarişti" îmbrăcaţi în uniformă au mărşăluit printr-o mare de muncitori, membri kibuţurilor şi membri ai mişcărilor socialiste şi de tineret, ce umpleau ambele părţi ale străzii. La început, spectatorii şi-au exprimat protestul prin strigăte dezaprobatoare şi scuipând, apoi cineva a aruncat şapca de pe capul unuia dintre demonstranţi. Mult aşteptata luptă a început. Mulţi adolescenţi şi copii ai mişcării de tineret Betar mărşăluind la coada procesiunii au fost răniţi."

Membrii kibuţurilor ce locuiau departe de Tel Aviv erau strânşi înainte ca demonstraţia să formeze „un public protestant". Aşa a fost distrusă o demonstraţie pacifistă de către oponentul politic, în timp ce demonstranţii tineri au fost bătuţi.

Citarea anterioară este din biografia lui Berl Katznelson scrisă de prof. univ. A. Shapira din Tel Aviv. În continuare, ea descrie reacţia conducătorilor de stânga la acest eveniment:

„Cu puţine excepţii, camarazii lui Berl au justificat până la un punct izbucnirea de forţă dintre muncitori fie prin nevoia de a-şi exprima supărarea acumulată împotriva spărgătorilor de grevă din Betar, fie prin pericolul de a fi atraşi în marş de către puterea susţinută a oponenţilor."

Acest extras mă face să mă gândesc la o poveste cu detectivi unde o bandă încearcă să acapareze un anumit teritoriu sau suburbie şi se arată înaintea locuitorilor înspăimântaţi. Odată ce scopul justifică mijloacele, şi copiii pot fi bătuţi.

„Chiar acei membri ai Comitetului Central care au criticat izbucnirea maselor de muncitori şi au considerat-o ca fiind iraţională au crezut că tensiunea strânsă în inimile lor a fost redusă şi le-a permis să-şi exteriorizeze supărarea care nu avusese o ieşire legală de mult timp". A comite acte de terorism este în aparenţă „ieşirea legală".

„Nu s-ar fi putut face nimic împotriva lui Hitler, dar betariştii erau proprii noştri fascişti „copţi pe jumătate" şi de aceea, toată supărarea, oroarea şi ruşinea cauzate de înfrângerea partidului muncitoresc german au fost lansate asupra lor."

Pentru a justifica bătaia „pe teren politic" trebuia purtată o etichetă ca şi cea de „fascist". O astfel de etichetă justifică orice act banditesc (terorist). Aceasta este în particular adevărat când inamicul este evreu. Evreii pot fi bătuţi chiar în ţara lor istorică. Altfel, cum ar putea explica cineva că evreii sunt înfrânţi (ca urmare) după înfrângerea Partidului muncitoresc german? Ar putea fi aceasta o explicaţie pentru antisemitismul lui Hitler?

Înţelegem acum de ce călăul a tăiat capul vestitorului care i-a adus ştirea înfrângerii armatei sale: el a aruncat asupra lui toată „supărarea, oroarea şi ruşinea" cauzate de înfrângere.

Exemplele de mai înainte arată o atitudine pozitivă faţă de terorism. Terorismul are darul de a atenua tensiunea strânsă în suflet.

În legătură cu cuantificarea mai sus menţionată, putem pune întrebarea „Pe cât timp?". Răspunsul este că ea depinde de nevoile individuale. Unii îşi bat soţiile şi copiii o dată pe lună, în timp ce alţii o fac zilnic. Totul este în legătură cu faptul că efortul unei persoane de a-şi atinge ţelul este blocat.

Sper ca şi cititorul să înţeleagă acum că Anarhia este caracterizată prin VIOLENŢĂ. Nu sunt de acord cu opinia generală că frustrarea este cauzată de sărăcie şi probleme economice. Aceia care au această opinie consideră că asistenţa economică este răspunsul la terorism. Acest punct de vedere este probabil bazat pe observaţia că terorismul şi banditismul prosperă în zonele lovite de sărăcie. Coincidenţa va fi explicată în continuare.

O asistenţă economică necontrolată poate stimula acte de terorism.

Din exemplele anterioare se pot extrage două concluzii:

1. Frustrarea este rezultatul expunerii care nu produce rezultatele aşteptate, şi

2. Frustrarea şi expunerea sunt legate din punct de vedere cantitativ: cu cât expunerea este mai mare, cu atât mai mare este frustrarea.

LEGEA DE FIER A OLIGARHIEI.

După ce am tratat problema „oamenilor flămânzi" care resimt supărare faţă de societatea în care trăiesc, ajung acum la ultimul aspect, unde explic cum aceşti oameni formează bande. Bandele au propriile morale, legături şi scopuri. Ele au propriile interese care le sunt potrivite. Formarea bandelor a fost studiată în detaliu şi voi rezuma aici cunoştinţele actuale în acest domeniu.

„**Legea de fier a oligarhiei**" a fost formulată de sociologul german R. Michels[1)] (1876-1936) la începutul secolului nostru. A fost efectuat un studiu asupra uniunilor profesionale şi organizaţiilor socialiste. Verificări ulterioare asupra cartelurilor au confirmat validitatea acestei legi.

1) **Robert Michels** (9.01.1876, Cologne – 3.05.1936), german născut în Italia, şi-a orientat studiile pe sociologie politică şi economie. S-a remarcat prin formularea „Legii de Fier a oligarhiei", lege care statuează că partidele politice şi alţi membri ai organizaţiilor tind inevitabil spre oligarhie, autoritarianism şi birocraţie. Născut într-o prosperă familie germană, Michels a devenit un socialist şi, şi-a dăruit cea mai mare parte din viaţă predând în Italia. A obţinut titluri academice la universităţile din Turin, Basel şi Perugia. În lucrarea sa fundamentală, „*Zur Soziologie des Parteiwesens în der Modernen Democratie*" (Political Parties: A sociological Study of Oligarchical Tendencies of Modern Democracy, 1911), el îşi impune cu tărie ideile sale despre dezvoltarea inevitabilă a formelor de oligarhie chiar în organizaţile care sunt axate pe idealuri democratice căci astfel de organizaţii au o nevoie de activitate continuă cât şi de rapiditate în decizie. În lucrările ulterioare, Michels surprinde regula elitistă nu doar ca fiind inevitabilă ci chiar de dorit şi, el nu se opune escaladării fascismului în Italia. Lucrarea sa, „Corso di Sociologia politica", cât şi celelalte lucrări au fost traduse în limba engleză sub denumirea, ***„First***

Lectures în Political Sociology" (1964). *(Copyright 1996, Enciclopedia Britannica, Inc)*

Legea afirmă că, mai târziu sau mai devreme, toate organizaţiile voluntare formează oligarhia lor, care acaparează putere şi astfel se consolidează pentru totdeauna. Această oligarhie are grijă doar de propriile interese şi organizaţia le foloseşte în special pentru satisfacerea acestor interese.

Doresc să aplic această lege societăţii în general şi nu doar unei organizaţii specifice. În acelaşi fel, cineva poate înţelege factorii care au condus la construirea piramidelor egiptene, care reprezintă interesele personale ale faraonilor.

În timpurile noastre, visul multor mari sau mici dictatori visează de a poseda arma atomică, indiferent de nevoile economice şi mijloacele ţărilor lor.

Care sunt motivele agresivităţii societăţilor înalt relaţionate? Am menţionat mai înainte şi am să revin la ea mai târziu că, cea mai scăzută şi mai puţin dezvoltată parte a societăţii care suferă de Hevrav şi frustrare şi în mod frecvent este cea mai agresivă, este acel grup care creează oligarhia şi impune regulile sale societăţii luată ca un întreg. Bandele teroriste şi criminale încep ca organizaţii voluntare.

Formarea oligarhiei şi integrarea este un proces treptat. Dacă luăm exemplul uniunilor profesionale (sindicatelor), pot fi distinse 3 trepte în dezvoltarea lor.

Prima etapă sau etapa de integrare. Este ceva natural pentru profesionişti să-şi creeze organizaţiile lor, să-şi publice ziare pentru schimb de informaţii, ş.a.m.d. Astfel de organizaţii pot fi găsite în toate ţările. Cineva trebuie doar să-şi exprime dorinţa de a se alătura şi să plătească taxele pentru a putea deveni membru. Unele organizaţii crează consilii profesioniste şi cer să se treacă unele examinări pentru a deveni diplomaţi. Aceste organizaţii se ocupă strict de materii profesioniste şi nu manifestă interes în relaţiile sociale sau de familie ale membrilor săi. Cu alte cuvinte, în termenii gradului de legătură, aceste organizaţii aparţin sistemului social anarhic.

A doua etapă. Ea începe cu cele mai bune intenţii. De exemplu, în decembrie 1995, Asociaţia Sociologilor israelieni (ASI) a distribuit următoarea scrisoare membrilor săi:

„În Israel, ca în multe alte ţări, există o tendinţă în creştere între studenţii din universităţi de a alege un program de studii care asigură

cunoştinţele lor şi oferă uneltele cerute pe piaţa muncii. Deşi cunoştinţele teoretice, empirice şi metodologice pot fi acumulate în facultăţile de sociologie ale universităţilor în multe şi variate moduri, ea nu se recunoaşte încă în Israel ca o specialitate pe care cineva se poate baza din punct de vedere financiar. Un motiv pentru această situaţie este lipsa unui mecanism care ar putea asigura recunoaşterea sociologiei ca o profesie şi nu pur şi simplu ca o ramură a ştiinţei, exact ca psihologia şi ştiinţele economice. Studiul sociologiei în Israel nu este apărat de o lege care să determine condiţiile şi regulile conduitei celor care exercită aceasta ca o profesie. Datorită acestui fapt, încă nu există o organizaţie oficială cu scopul de a înregistra sociologii în „Cartea sociologilor" şi să le permită să practice, ca şi, de exemplu, doctorii, avocaţii, contabilii, psihologilor şi lucrătorilor sociali.

ASI este singura organizaţie profesională interesată să stabilească reguli pentru studierea sociologiei ca o profesie, pentru îmbunătăţirea situaţiei membrilor săi şi să le apere drepturile. Comparaţie cu alte profesii arată că se poate aştepta să apară un sistem care cere alegerea unei ramuri de specializare, înregistrare şi documentare, ca şi înaintarea sociologiei generale şi aplicate, în Israel."

Unul din ţelurile integrării menţionate în scrisoare îl constituie „îmbunătăţirea capacităţilor competitive ale sociologilor pentru îndeplinirea sarcinilor, găsirea de slujbe şi promovarea examenelor".

Înregistrarea şi eliberarea permiselor de stat nu au legătură cu organizaţiile profesionale. Permisele sunt eliberate nu numai doctorilor. Cerinţa pentru eliberarea de permise auto nu elimină accidentele rutiere.

Scrisoarea anterioară conţine referinţe la avocaţi, psihologi şi alte profesii, care au trecut de stadiul de integrare şi relaţionare în Israel.

Pentru a ilustra cum sunt realizate bunele intenţii ale sociologilor, să considerăm exemplul practicienilor stomatologi. Să presupunem că un dentist extrage din greşeală un dinte sănătos şi hai să mai presupunem că pacientul rămâne în viaţă. Pentru ca el să-l dea în judecată pe dentist, îi este necesară expertiza medico-legală a altui dentist. Acesta este pur şi simplu începutul problemei: nu poate fi găsit un astfel de dentist. Spitalele interzic medicilor lor să depună mărturie. Uniunea profesională a stomatologilor nu ar permite nici unui membru să depună mărturie împotriva altui coleg. Pacientul nostru este îndrumat către curtea „grupului omolog de stomatologi" care trimite

reclamaţia dentistului în cauză. Este ca şi cum criminalului i se cere să scape de cadavru.

Organizaţiile profesionale se apără ele însele nu numai de clienţi, dar şi de conducere. Fiecare instituţie de stat sau publică are unul sau mai multe comitete pentru muncitori, ingineri, doctori, etc. Dacă cineva devine membru al comitetului, îşi poate asigura viitorul. Odată îl căutam pe directorul unui laborator şi nu-l puteam găsi, pentru că în permanenţă biroul său era gol. Când i-am întrebat pe laboranţi, mi-au sugerat să-l caut la cafenea. La început am luat-o ca o glumă, dar într-adevăr acum l-am găsit. În ocazii ulterioare, aş fi mers direct la cafeneaua unde eram sigur că-l voi găsi. Am aflat mai târziu că era membru în Comitetul muncitoresc.

Ori de câte ori un muncitor trebuie concediat, încep negocieri între conducere şi comitet. Dacă comitetul este de acord cu concedierea muncitorului, conducerea trebuie să promită ceva în schimb comitetului, de exemplu avansarea unui membru al comitetului.

Oligarhia pentru viaţă este formată în a doua fază a uniunilor profesionale (sindicatelor). Prin gradul lor de legătură, aceste organizaţii sunt de tip Gesellschaft.

A treia etapă începe când sindicatul nu numai că-şi apară membrii, dar le şi asigură locuri de muncă (sau „racheţi”, cum sunt numiţi în SUA). Competitorului de pe cealaltă parte a drumului i se cere să-şi închidă afaecerea. Dacă nu se supune, câţiva băieţi puternici, precum şi unii clienţi îl bat. Aceasta este situaţia care domina în SUA anilor ’20 30 când sindicatele s-au transformat în Mafii care luptau pentru teritorii şi clienţi. Prin gradul lor de integrare, astfel de organizaţii sunt de tipul Gemeinschaft.

Tranziţia organizaţiilor voluntare de la o etapă la alta este însoţită de o creştere vizibilă a veniturilor financiare ale membrilor. În prima etapă, ei sunt săraci şi bugetul lor acoperă din greu (sau abia acoperă) cheltuielile secretarelor. În timp ce taxele sunt plătite o dată pe an. În etapa a doua, sunt introduse taxe lunare care servesc în menţinerea oligarhiei. În etapa a treia, taxele trebuie plătite zilnic; este lăsată membrului de Sindicat o sumă minimă, în timp ce restul merge la „Sindicat” sau mai precis către bandă.

Calitatea de membru în organizaţie trece prin acelaşi proces. Odată cu creşterea taxelor de membru, creşte şi dependenţa membrului

de uniune şi de oligarhia sa. Am văzut mai înainte că, în etapa a doua, doctorilor nu li se permite să depună mărturie.

În prima etapă, toată lumea poate decide dacă doreşte sau nu să devină un membru al organizaţiei şi este liber să o părăsească oricând va vrea. În a doua etapă, calitatea de membru devine obligatorie. De exemplu, toţi avocaţii trebuie să fie membri ai „Asociaţiei avocaţilor”. De îndată ce părăseşte Asociaţia, el încetează să mai fie un avocat. O situaţie asemănătoare prevalează şi între doctori. Doctorii sunt uniţi în organizaţiile lor profesionale printr-o companie de asigurări comună. Dacă vreun doctor refuză să fie membru al organizaţiei profesionale, taxele sale de asigurare sporesc.

Prin interzicerea depunerii de mărturie împotriva unui coleg, sindicatele apără interesele companiei de asigurări care-i plăteşte pe pacienţi datorită greşelilor medicilor. Astfel, este creată o simbioză între sindicat şi compania de asigurări. În a doua fază, se poate vedea cum oligarhia sindicatului doctorilor apără nu numai interesele medicilor, dar mai degrabă pe acelea ale companiei de asigurări.

Haideţi să presupunem că un doctor depune mărturie împotriva altuia. Se pare că nici un medic bun nu va putea fi vreodată rănit. Treaba companiei de asigurări este să acopere costurile cauzate de medicii mai puţin buni. Acelaşi lucru este valabil şi pentru maşini: companiile de asigurări refuză să-i asigure pe şoferii săraci.

În faza a treia, totul este decis de către oligarhie, ca de exemplu dacă şi pe cine să accepte şi pe cine să refuze. Dacă oligarhia decide să nu concedieze pe cineva, acea persoană nu are nici o şansă să părăsească sindicatul şi el/ea devine sclavul(a) lui.

Potrivit clasificării anterioare bazată pe elementele de integrare, sindicatele sunt bande criminale. Aceasta este confirmată de degenerarea lor în Mafie.

Când R. Michels a studiat organizaţiile şi a formulat a sa „lege de fier a oligarhiei”, nu erau încă organizaţii politice pe treapta a treia nici în Germania, nici în Austria şi nici chiar în Italia când el trăia. Societatea europeană a fost integrată complet şi terorismul nu a atins proporţiile care să ceară convenţii internaţionale. Lumea a fost zguduită când un act de terorism a declanşat primul război mondial şi au fost create condiţii pentru o integrare politică pe treapta a treia. Exemplu de treapta a treia în politică sunt bolşevicii în Rusia şi Hitler în Germania.

În partidele politice, apar fracţiuni numai când conducătorul este slab şi nu are autoritate suficientă. În faza a doua de integrare, nu sunt fracţiuni nici în organizaţiile profesionale cum ar fi sindicatul stomatologilor, nici în vreun partid politic. În această fază, oligarhia este consolidată şi este foarte preocupată de stabilitatea sa. Ca şi în faza a treia, cineva îşi poate aminti „noaptea cuţitelor lungi" a lui Hitler când el i-a anihilat pe tovarăşii săi de arme şi pe opozantul său de partid Reehm împreună cu toţi aliaţii săi. Hitler a venit la putere într-o ţară democratică prin alegeri democratice. Când el a devenit cancelar al Reich-ului, el i-a distrus pe toţi inamicii săi politici.

În Rusia, democraţia, sau mai bine zis, Anarhia, a ajuns la capătul ei când bolşevicii au „apucat" puterea în 1917. În acea vreme, J. Stalin era aproape necunoscut şi nu avea nici o influenţă în partid. El a reuşit să convertească funcţia minoră administrativă de secretar de partid care i-a fost oferită, în centrul de conducere al ţării şi mai târziu a întregii lumi. Stalin a organizat „încercări demonstrative" împotriva colegilor săi de partid şi apoi i-a împuşcat. Alţi concurenţi, ca L.Trotsky şi S.Kirov au fost ucişi fără încercări preliminare.

Depindea de conducător să hotărască dacă vor fi fracţiuni în partid.

R. Michels a accentuat necesitatea controlului activităţii organizaţiilor voluntare pentru a preveni crearea de oligarhii şi consecinţele lor. Iată un citat din „Sociologia" a lui Brum şi Sleznik:

„Există o tendinţă către crearea oligarhiei şi aceasta necesită o supraveghere constantă din partea comunităţii".

Conversia uniunilor profesionale în bande criminale a condus la faptul că au fost elaborate legi anti-monopoliste şi au fost implementate alte măsuri în SUA. În prezent, cele mai multe uniuni profesionale în SUA se menţin în prima fază.

Sociologii israelieni oferă un exemplu bun pentru a ilustra cele de mai sus. Ei sunt cei care ar trebui să avertizeze Parlamentul israelian (Knesset) şi guvernul despre ameninţarea oligarhiilor şi în loc de asta, ei se comportă potrivit aceleiaşi reguli. Aceasta este diferenţa între Golem şi personalitate. Golemii nu se supun legilor sociologiei, ei sunt legea care conduce.

„Legea de fier" este faza finală în formarea bandelor (vezi cele 3 etape descrise mai sus).

Bandele politice sunt create în mod similar. În bandele teroriste nu există fracţiuni, dar membrii oligarhiei concurează între ei. Viteza creerii bandelor sau Legea lui Michels poate fi reprezentată grafic într-un mod similar cu graficul „expunerea, funcţie de integrare socială”. Diagrama din Fig.II-3 (fig.19) arată greutatea specifică a bandelor, de exemplu numărul lor pe populaţie. Domnia Anarhiei într-o ţară dată poate fi evaluată prin densitatea bandelor şi a diferitelor organizaţii voluntare. Graficul este compus din trei părţi potrivit cu cele trei tipuri de societate, indicate prin capacitatea lor de supravieţuire şi stabilitate. În paragraful următor va fi descrisă cu detalii stabilitatea („legea de fier a anti-oligarhiei”).

Gradul de ceeziune

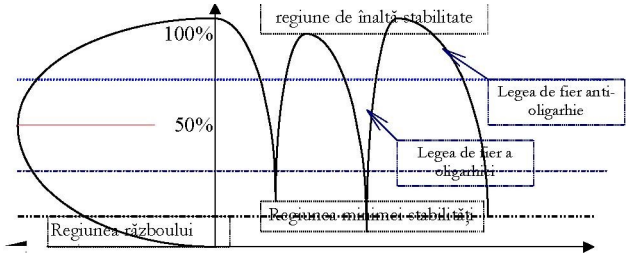

entropie moralitate

Timpul t

Fig.II-3 (fig.19) **Legea de fier a oligarhiei**.

Una dintre primele măsuri ale conducerii sovietice a fost lichidarea opoziţiei şi stabilirea de monopoluri în toate sectoarele. Au fost lichidate diferite uniuni şi organizaţii voluntare, indiferent de gradul lor de integrare şi a fost creată o singură

Gemeinschaft

Gesellschaft

Anomie uniune bolşevică, de exemplu o singură uniune profesională, uniunea scriitorilor, a artiştiior şi a altora.

Orice putea fi monopolizat era monopolizat şi numărul organizaţiilor a fost redus la minim. Rezultatul final al acestui proces era acea societate cu 100% integrare (extrema dreapă a „axei”). O societate cu legături puternice are o ierarhie stabilă şi „legea de fier” nu i se aplică. Totul era monopolizat şi controlat de KGB.

Media şi propaganda internaţională

Slăbirea legăturii conduce la apariţia Golemilor care scad spre treptele cele mai jos ale piramidei lui Maslow (vezi mai jos). Aceşti Golemi sunt cei care formează „organizaţiile voluntare”, cum ar fi bandele, partidele politice şi revoluţionare, sindicatele, grupări liberale

ale femeilor şi altele asemănătoare. Cu cât mergem mai spre stânga pe axa X, cu atât găsim mai mulţi Golemi şi organizaţii. După ce a murit Stalin şi a încetat terorismul fără discernământ şi după discursul lui Hrusciov la al XX-lea Congres al Partidului Comunist, au început să apară dizidenţii. A fost chiar şi o încercare de a crea uniuni profesioniste care ar fi putut fi independente de Partidul Comunist. La începutul „Samizdat" şi apoi „Meganitizdat" au fost create edituri. Aceste „case de editură" au tipărit materiale scrise la maşină şi înregistrate, care vorbeau împotriva autorităţilor sovietice. Aşa au apărut cărţile lui Abdurakhman Avtorkhanov ca şi lucrările lui G. Orwell în traducere rusă, pcemele satirice ale lui A.Galich, V.Vysotski, ş.a.m.d.

Căderea puterii comuniste în Rusia şi tranziţia către anarhie au cauzat o accelerare a degradării. Toate monopolurile au fost lichidate şi s-a părut că totul dispărea. Diferite organizaţii, uniuni şi partide politice au apărut ca şi ciupercile după ploaie şi aşa a fost şi cu bandele criminale. Răpirea a devenit o faptă obişnuită. Nu ştiu numărul acestor uniuni şi organizaţii pentru că este practic imposibil să obţin informaţii în condiţii de anarhie.

Numărul rapoartelor de acest fel este atât de mare că nu sunt necesare statistici.

În timp ce în Rusia, dictatura comunistă a trecut aproape instantaneu la anarhie, în Israel acest proces a continuat în ultimii 20 de ani. Foarte puţini israelieni observă schimbările ce au loc, adică trecerea de la dictatura socialistă care a monopolizat totul în ţară la Anarhie. Doar foarte puţini observă tranziţia treptată de la Khaki-ul universal şi stilul de Kibbutz al hainelor la cămăşile multicolore şi tendinţa de „dezbrăcare". Numărul organizaţiilor de femei a crescut în această ţară mică de la 3 la 75.

Au apărut noi organizaţii, cum ar fi „**Organizaţia pentru Protecţia Copiilor**". Aceasta este consecinţa naturală a degradării sociale când familiile se destramă. În aceste împrejurări, ar trebui să existe de asemenea o organizaţie pentru protecţia mamelor şi una pentru protecţia taţilor.

Mişcarea hipiotă din anii '60 a fost însoţită de o mişcare al cărei scop a fost crearea comunelor şi de Kibbutzim. În anii '70, 1000 de comune rurale şi aprox. 2000 comune de tip oraş s-au format doar în SUA. Multe dintre aceste comune numărau nu mai mult de 8-10 membri şi totul era împărţit, inclusiv soţiile şi copiii. Cea mai renumită comună

rurală era compusă din 80 persoane şi era condusă de David Koresh. La începutul lui 1993, această comună înarmată puternic a rezistat asalturilor poliţieneşti timp de 1 lună. În cele din urmă, ei au incendiat ferma care a ars. Toţi membrii, inclusiv femei şi copii au murit în foc. Această sinucidere în grup a luat prin surprindere atât poliţia, cât şi autorităţile, motivul fiind că ei n-aveau habar de sociologie.

Doresc să reamintesc cititorului că în Rusia, în timpul lui Petru cel Mare, exista o mişcare religioasă „Raskolniki", condusă de Habakkuk şi acei oameni şi-au dat foc şi, au murit. Povestea a fost reistorisită în opera „Khovanshchina" a lui Musorgski.

TERORISM.

Ceea ce ce urmează este un citat din Enciclopedia lui Grolier[1)]:

Terorism.

Terorismul reprezintă folosirea susţinută, clandestină a violenţei, inclusiv crima, răpirea, luarea cu forţa şi atentatele cu bombe pentru a-şi atinge scopul politic. Definiţiile din Actul SUA al informaţiei şi supravegherii din 1979 şi cel din 1976 al Marii Britanii de prevenire a actelor teroriste subliniază folosirea violenţei ca mijloc de silire sau de intimidare a populaţiei civile, având în vedere afectarea politicii de guvernare. În sens popular, totuşi, sub influenţa politicienilor şi presei termenul de „terorism" este acum folosit din ce în ce mai mult ca termen generic pentru toate tipurile de violenţă politică, în special manifestată în luptele de gherilă şi revoluţionare.

Cu toate acestea, nu toată violenţa politică ce nu ajunge la război este terorism. Asasinarea politică poate sau nu să fie un act terorist, depinzând de gradul de devotare faţă de un program de teroare susţinută. Asasinările ţarului Alexandru al II-lea şi altor figuri prceminente ale Rusiei imperialiste de către nihilişti şi revoluţionari sociali au făcut parte dintr-un program susţinut de violenţă cu scopul de a dărâma regimul ţarist şi aşa au fost şi actele teroriste. Pe de altă parte, asasinările preşedinţilor A. Lincoln şi John F. Kennedy, fără îndoială din motiv politic, n-au fost parte dintr-un program susţinut şi de aceea nu pot fi numite terorism. Termenul este inadecvat aplicat atacurilor sinucigaşe ale fanaticilor religioşi asupra personalului militar într-o zonă de război, ca în cazul atacurilor cu bombă a Marinei Americane şi a buncărelor Legiunii străine franceze în Liban în 1983, chiar şi în cazul atacurilor cu bombă ale Ambasadei Americane (1983-1984).

[1] Copyright 1992 Grolier Electronic Publishing, Inc.

Uciderea premeditată a civililor pentru a intimida populaţia civilă sau guvernul este una dintre cele mai oribile trăsături ale terorismului actual şi poate fi în mod clar diferenţiat faţă de tipul luptelor clandestine susţinute de grupuri de rezistenţă sau de mişcări ale insurgenţilor împotriva ţintelor administraţiei şi oficiale. Prin acţiunile lor, OEP şi Aripa provizorie a Armatei republicane irlandeze sunt organizaţii teroriste. Dar nu poate fi utilizat termenul pentru a descrie mişcările ilegale de rezistenţă poloneze şi franceze din al doilea război mondial. Când guvernele se implică în răpiri şi crime ilegale şi clandestine pentru a intimida popoarele lor – ca în cazul nazismului în Germania şi juntei militare din Argentina aflată la putere din 1976 până în 1983 – termenul de „terorism” este potrivit.

O caracteristică importantă a terorismului modern este căutarea sa de efecte de groază spectaculoase pentru a atrage acoperirea mass-mediei. Atrocităţile teroriste cum ar fi distrugerea în plin spaţiu aerian de către OEP a aviatorilor civili şi uciderea atleţilor nevinovaţi la Jocurile Olimpice din 1972 şi copiii şcolari au comis publicitatea cauzei. Cele mai multe dintre victimele Brigăzilor Roşii Italiene şi ale frondei Baader-Meinhof din Germania au fost alese pentru motive simbolice.

O altă caracteristică a terorismului modern este dimensiunea sa internaţională – abilitatea teroriştiior de a se strecura prin frontierele naţionale, suportul dat anumitor grupări teroriste de către unele ţări devotate schimbării revoluţionare şi legăturile logistice care există între grupările teroriste de ideologii şi obiective larg divergente. Ridicarea de către palestinieni a echipajului vaporului italian „Achille Lauro” în afara Egiptului şi uciderea unui pasager american au dramatizat ramurile internaţionale ale terorismului.

În timp ce prevenirea terorismului local este în general domeniul agenţiilor naţionale cu decret legal sau al forţelor de securitate, la nivel internaţional acţiunea efectivă contrateroristă se ciocneşte de obstacole ridicate de concepţiile tradiţionale de suveranitate naţională. Teoretic, cei care comit crime într-o ţară pot, dacă sunt arestaţi în altă ţară, să fie extrădaţi pentru încercare, şi cu greu se poate imagina o crimă teroristă care nu este bine acoperită de statutele criminale. Practic, oficialii cu împuternicire legală tind să acorde refugiaţilor străini pe cauze judiciare o prioritate scăzută. Mai mult de atât, o excepţie bine stabilită de la ofensele politice poate proteja de extrădare pe toţi, mai puţin pe

cei care comit cime din cele mai îngrozitoare. De aceea, organizaţiile teroriste se luptă cu perseverenţă pentru statut politic, în timp ce guvernele caută să-i trateze pe terorişti ca pe criminali obişnuiţi.

În ultimii ani, eforturile internaţionale împotriva terorismului au condus către Convenţiile de la Tokio şi Montreal (1963 şi 1971) asupra răpirilor cu jefuire şi sabotajelor zborurilor civile; Convenţia de la Haga din 1979 asupra luării de ostatici şi Convenţia din 1973 asupra crimelor împotriva diplomaţilor. Aceste convenţii stabilesc categorii de crime internaţionale ce pot fi pedepsite de orice stat indiferent de naţionalitatea criminalului sau victimei sau de localitatea ofensării. În plus, SUA şi alte state au elaborat legi pentru a împiedica exportul de muniţii fără licenţă sau participarea cetăţenilor în conflicte străine.

În 1986, preşedintele Reagan a acuzat Libia de efectuarea de atacuri teroriste împotriva cetăţenilor şi proprietăţilor americane. Ca urmare a unui astfel de atac, în care a fost ucis un soldat american, Reagan a ordonat forţelor militare americane să atace obiective ce aveau legătură cu teroriasmul în Libia. Avioanele forţelor aeriene şi navale au bombardat un număr de locuri din şi în jurul oraşelor libiene Tripoli şi Benghazi. Curând după asta, şapte state democratice industrializate din occident s-au angajat să susţină acţiuni unite împotriva terorismului. Aceste naţiuni sunt SUA, Germania, Marea Britanie, Italia, Canada, Franţa şi Japonia. Ei au promis să deconspire intrarea teroriştiior în ţările lor, să realizeze o cooperare strânsă între ţările lor, să plaseze restricţii stricte în misiunile diplomatice suspectate de a fi implicate în terorism şi să coopereze în alte câteva moduri. Aceşti paşi au reprezentat un efort concentrat de către naţiunile occidentale să combată terorismul „ca instrument al politicii guvernamentale”.

Într-o democraţie, nevoia de a proteja libertăţile civile, dificultatea de a dovedi conspiraţia şi natura devastatoare a actacurilor teroriste au comutat accentul de la intimidare la prevenire. Astăzi, prin consens general, cel mai eficient mijloc de a descuraja activitatea teroristă este prin informaţii specifice obţinute iniţial prin „spargerea” reţelelor teroriste.

Ch. Maechling, jr.:

„Putem vedea că bandele criminale şi huliganii nu sunt incluşi în definiţia dată terorismului de Maechling jr., adică folosirea forţei pentru a atinge „scopuri politice”. Huliganii n-au nici un „scop politic”. Un aspect neacoperit de articolul anterior este că înainte de anii ’70 ai

secolului nostru, aproape că nu exista terorism sau dacă exista, nimeni nu-i dădea atenţie. De atunci, a crescut într-o aşa măsură că au trebuit stabilite convenţii internaţionale.

Ce sunt „**ţelurile politice**”? De fapt, toate acestea duc la frustrare, „frustrare politică” dacă doriţi. Întotdeauna, terorismul începe cu o încercare de a atrage atenţia. De aceea, teroriştii arabi au atras atenţia asupra frustrării lor prin deturnarea avioanelor de pasageri. De aceea, la Jocurile Olimpice de la München au fost ucişi 11 sportivi israelieni. Succesul actelor de terorism conduce la dezvoltarea conceptului de „ţeluri politice”. Azi, teroriştii arabi şi-au construit propriul stat.

Dacă banda se constituie din elemente de pe prima listă şi trăiesc pentru plăceri şi distracţii atunci, aceasta este o „bandă criminală”. Obiectivul bandelor criminale este să se bucure de viaţă; ei trăiesc doar pentru plăceri.

Dacă pe de altă parte, membrii bandei sunt legaţi prin elemente de pe a doua listă, şi anume prin religie sau ideologie, atunci avem de-a face cu o „bandă politică”, care are scopuri politice.

Membrii bandelor politice pot fi asceţi şi aceasta este ceva ce nu se poate spune despre criminalii obişnuiţi. Simt că atunci când leaş pune membrilor bandelor politice aceeaşi întrebare pe care i-am pus-o călugărului catolic (vezi mai sus): „De ce nu-ţi atingi scopul prin aceleaşi mijloace ca şi membrii bandelor criminale? Ei cel puţin se distrează!”

Aşa cum terorismul este cauzat de ura pentru societăţi, şi ţelul politic este societatea însăşi sau simbolurile sale. Simbolurile societăţii pot fi reprezentate prin două categorii. Una conţine:

conducători şi activişti;

cetăţeni ai statului;

steag şi stemă;

clădiri de stat şi publice;

armata şi poliţia.

Acestea sunt ţelurile (ţintele) favorite ale terorismului străin care luptă pentru „libertate şi independenţă”.

A doua categorie include elemente care deşi sunt mai puţin prceminente, sunt cele mai importante pentru societate. Acestea sunt elementele de legătură de pe a doua listă (vezi mai sus), adică:

morala;

tradiţia; religia sau ideologia;

legile statului.

Aceste elemente sunt de cele mai multe ori ataşate de „cei de stânga”. Ei sunt defensivi, cu atât mai viguros, cu cât este mai accentuată legătura sau integrarea socială. În societatea comunistă a fostei URSS orice încercare de a-l ucide pe conducătorul de partid sau orice alt membru al Partidului Comunist era privit ca un act de terorism şi nu doar un act criminal. Pedeapsa era severă pe măsura încercării. Societatea comunistă n-a avut nici tradiţii, nici morală, dar nu era permis nici un atentat la ideologie.

Religia evreilor este de la Dumnezeu şi este apărată, pentru că are propriile legi, morală şi tradiţii. În ce priveşte respectarea legilor, moralei şi tradiţiei, conducătorul este parte a comunităţii ca şi membrii ei.

Degradarea societăţii se manifestă prin faptul că din ce în ce mai puţine elemente de mai sus sunt protejate de atacuri. Azi, arderea unui steag naţional şi exprimarea astfel a urii personale faţă de stat şi societate pare să aibă o apariţie normală (par să fie normale).

Încălcarea legii este o trăsătură nelipsită a tuturor partidelor şi mişcărilor şi aceasta se aplică chiar şi mijloacelor de comunicare în masă.

Sper că cititorul înţelege acum că atentatele la asasinarea ţarului, preşedintelui sau vreunui ministru n-au nimic de-a face cu motivele declarate de terorişti. Motivele lor se bazează numai pe instinctele lor. Teroriştii nu înţeleg motivele reale ale frustrării lor şi a urii lor. Explicaţia pe care o dau acţiunilor lor este „lupta împotriva despotismului”, „dorinţa de libertate”.

B.Savenkov (V.Ropshin) citează dialogul său cu Schweizer, cel care a proiectat bombele cu dinamită şi un membru al bandei sale teroriste: „Am spus:

— Care este diferenţa între Melin, Comb şi Clemenceau?

— Ce vreţi să spuneţi, nu vedeţi? Vreţi să spuneţi că sunteţi împotriva oricărei forme de parlament? Am replicat că n-am acordat cu adevărat multă atenţie luptelor de partid în parlamentele de azi şi că n-am văzut nici o victorie a clasei muncitoare prin înlocuirea lui Melin cu Comb sau a lui Comb cu Clemenceau. Schweizer a întrebat:

„Aceasta înseamnă că sunteţi un anarhist? „Nu, înseamnă doar ce-am spus că nu acord mare atenţie parlamentului.

„Dacă aş fi avut opiniile Dvs., n-aş fi într-un partid socialist revoluţionar.”

Alţi „anarhişti” ca şi mine au fost Kalyayev, Moiscenko, Dulebov, Borishansky şi Brilliant. Pentru noi toţi, luptele parlamentare n-au putut îmbunătăţi situaţia clasei muncitoare. Noi eram cu toţii pentru acţiune directă.

Grupul celor 5 de mai înainte, inclusiv B.Savenkov, a fost nucleul unei bande. Pentru ce au luptat teroriştii?

Ţarul Alexandru al II-lea („Salvatorul”) a fost ucis de o organizaţie teroristă numită „**Voinţa poporului**”[1)] în martie 1881. În acelaşi an, preşedintele american J. A. Garfield a fost ucis de teroristul Guiteau. Membrii din „Voinţa poporului” au condamnat public uciderea preşedintelui american: „Comitetul Executiv îşi exprimă profunda compasiune poporului american la moartea preşedintelui J.A.Garfield şi consideră de datoria sa, în numele revoluţionarilor ruşi, să protesteze împotriva actelor de forţă de felul celei comise de Guiteau.”

Este aceasta bigotism? Este aceasta ca şi articolul anterior al lui Ch. Maechling jr., numai că a fost scris cu 100 de ani în urmă? „Voinţa poporului” a fost destrămată în timpul domniei ţarului Alexandru al III-lea, care a ocupat tronul după ce predecesorul său a fost ucis. Aceasta a marcat sfârşitul politicii de liberalizare.

Partidul socialist-revoluţionar a condamnat de asemenea actele teroriste în „ţările libere” cum ar fi Franţa şi Italia, dar „organizaţia sa combatantă” a avut o părere diferită. Teroristul

1) **Narodnaya Volya** (Voinţa Poporului sau Voinţa Naţională). Voinţa poporului sau libertatea poporului este o organizaţie revoluţionară rusă din secolul XIX ce considera activităţile teroriştiior ca fiind cele mai bune mijloace de a impune reforma politică şi de a îndepărta autarhia ţaristă. NV a fost organizată în 1879 de către membri ai partidului revoluţionar popular Zemlya i Volya (Pământ şi Libertate), care a fost deziluzionată de eşecul eforturilor lor de a promova revoluţia socială prin agitaţia produsă în rândul ţăranilor. Un nou grup, subliniind necesitatea unei lupte politice organizate dusă împotriva structurii satale, a recurs la teroare pentru a impune reforma politică şi totodată de a submina autoritatea statului. Condus de către Andrei I. Zheyabov şi Sofya L. Perovskaya, au ales un comitet executiv ce plănuia asasinarea oficialilor din guvern şi chiar a împăratului Alexandru al II-lea, care a fost ucis în cele din urmă la 01.03 (13.03

după stilul vechi) 1881. Asasinii au fost arestaţi şi spnzuraţi. Uciderea împăratului a declanşat în Rusia sentimentul luptei antitero iar Narodnaya Volya, cu efectivele decimate prin arestarea în masă, s-a prăbuşit în anul următor. *Copyright 1996. Enciclopedia Britanică*

Kalyayev era plin de indignare; el a fost spânzurat mai târziu, după uciderea marelui prinţ Serghei.

„Întrebarea este de ce noi, partidul socialiştiior revoluţionari, adică partidul terorismului trebuie să aruncăm cu pietre în teroriştii francezi sau italieni? De ce ar trebui ca dintre toţi oamenii să renunţăm la Lunken & Rovachol? De ce atâta grabă? De ce ar trebui să ne fie teamă de opinia publică europeană? Nu noi ar trebui să ne temem, noi am merita respect. Terorismul înseamnă putere. Nu suntem noi cei care ar trebui să arate lipsa noastră de respect faţă de asta."

Franţa a fost adăpostul tuturor teroriştiior ruşi. Suveranitatea sa a fost respectată doar până la un anumit moment. Mai târziu, Franţa a devenit adăpostul teroristului iranian Ayatolahul Khomeini.

Până azi, nu s-a găsit nici o urmă a aşa-zisului bigotism. Dimpotrivă, organizaţii teroriste din numeroase ţări acţionează în strânsă colaborare unele cu altele.

„Organizaţia combatantă" a partidului socialist revoluţionar era apendicele necontrolat al acestui partid. Încercarea Comitetului Central al partidului de a face un control al acţiunilor teroriştiior era respinsă cu indignare de aceştia. Omisiunea nu era pur şi simplu ideologică, ci generală. Evg.Fil.Azef era capul capul organizaţiei şi el planifica actele teroriste până în cel mai mic detaliu. Asasinările marelui prinţ Serghei, fiul ţarului Alexandru al II-lea Izbăvitorul şi al prim-ministrului al Rusiei ţariste, Plever, au fost duse la îndeplinire de către Organizaţia de combatere a partidului socialist-revoluţionar. Mai târziu, a devenit cunoscut faptul că teroristul Azef era un agent al Okhranka. Deptartamentul de securitate, în ciuda îmbogăţirii de către revoluţionari a organizaţiei Okhranka, era serviciul de poliţie secretă a Rusiei ţariste care a condus lupta împortrivan terorismului. Azef, care locuia în străinătate, şi-a oferit serviciile în urmărirea emigranţilor revoluţionari. Astfel, Azef a devenit un agent secret plătit. El a cucerit treptat încrederea colegilor săi şi a devenit un membru al C.C. al partidului socialist-revoluţionar, conducând organizaţia sa de combatere. Pe de o parte, el a plănuit actele teroriste şi i-a ucis pe aristocraţii ţarişti şi pe de altă parte, i-a „montat" pe prietenii săi din partid împotriva poliţiei

ţariste. Mulţi dintre aceştia au fost divulgaţi prin grija lui Azef şi trimişi în Siberia în câmpuri, la muncă grea. Okhranka a încercat să profite de agentul său talentat pentru a scăpa de el, dar el a înfăptuit două acte teroriste şi a forţat Okhranka să-l pună înapoi în slujba sa.

Povestea lui Azef arată că nu există nici o limită distinctă între terorismul politic şi cel criminal. Pentru Azef, terorismul „politic" era un mijloc de a obţine bani. La examinarea integrării sociale am văzut că factorii ce au condus la legătură în ambele grupuri sunt interschimbabili. Azef a fost demascat de un editor al unui ziar de stânga care a verificat zvonurile despre trădare şi le-a comparat cu evenimentele reale.

Care a fost reacţia lui Boris Savenkov la demascarea lui Azef, când a devenit limpede că el însuşi şi prietenii lui n-au fost mai mult decât nişte marionete în mâinile unui agent plătit şi că toată „lupta politică" angajată a fost să ucidă fără sens?

Pentru mult timp, Boris Savenkov n-a putut accepta adevărul şi l-a apărat pe Azef. Când în final a înfruntat realitatea, el a vorbit în apărarea „onoarei terorismului".

„Mai întâi am considerat că onoarea terorismului (subliniată de autor, RR) cere o reînnoire după afacerea Azef: era imperativ să se arate că nu Azef a creat terorismul central şi că nu a fost încurajarea poliţiei, ceea ce a dus la succesul actelor teroriste. Terorismul reînnoit a spălat „pata" de pe organizaţia Combatantă „şi de pe conducătorul ei şi membrii săi".

„Am început să pregătesc noua campanie teroristă."

După „pregătirea noii campanii teroriste", Boris Savenkov a emigrat din Rusia şi până la abdicarea ţarului în februarie 1917, adică timp de 6 ani el nu a trăit, ci a subzistat în străinătate. Azef, agentul plătit, făcuse un terorist din el şi fără Azef, el a devenit o cochilie goală. Imaginea Organizaţiei de Combatere a rămas „pătată". Cu toate acestea, Savenkov a cucerit popularitate prin intermediul actelor sale teroriste; el s-a întâlnit cu Somerset Maugham şi cu Sir Winston Churchill. Se poate observa că a arde templele şi asasinându-l pe ţar aduce faimă omului care a făcut astea.

Memoriile lui Boris Savenkov înfăţişează în cel mai bun mod personalitatea de tip Golem, gândirea, comportamentul şi esenţa fără rod a terorismului.

Cea mai comună escrocherie poate fi întotdeauna acoperită de intenţii „politice” bune. Nu sunt primul să mă refer la exemple de jafuri acoperite de teorii revoluţionare. În zilele noastre, deturnarea avioanelor şi ţinerea de ostatici care au fost iniţial practicate de către teroriştii arabi pentru ţeluri „politice” au fost mânuite cu pricepere de către criminali de rând din toate ţările.

Am citat povestea lui Azef pentru a arăta că nu pot fi trase limite clare între terorismul politic şi banditism, şi de aceea autorul articolului despre terorism, C. Maechling jr., ne oferă definiţii eronate.

Vorbind despre bandele „politice”, cineva ar putea întreba, „Ce este un scop politic? Este justificată folosirea forţei pentru a ajunge la el? Scopul justifică mijloacele.

Am să examinez acum puterea şi structura numerică a bandelor teroriste. Întreaga Organizaţie de Combatere nu numără mai mult de 30 oameni. Dintre aceştia, doar 10 au format un nucleu experimentat, stabil.

În acele timpuri, terorismul nu era susţinut în felul în care este astăzi. Nu exista antrenarea teroriştiior în şcoli şi tabere specializate. Tot ce ştiau era cum să mânuiască armele şi să arunce grenade. Dar aceşti 10-30 oameni conduşi de un escroc au lăsat o urmă vizibilă în istoria politică a Rusiei. Impactul acţiunilor Organizaţiei a fost enorm. Pentru o anumită perioadă de timp, terorismul i-a ţinut în casele lor pe înalţii aristocraţi.

N-ar trebui să se uite că, gradul de anarhie afectează amploarea terorismului şi numărul de membri ai bandei. Liberalizarea şi multiplicarea ulterioară a Golem-ilor au condus la o abundenţă de simpatizanţi ai terorismului.

Acţiuni teroriste de succes au fost însoţite de colectarea de fonduri pentru susţinerea terorismului şi de un aflux de voluntari.

În memoriile sale, P.P.Zavarzin reconsideră actele teroriste fără succes îndreptate împotriva guvernatorului local. Autorul este un fost ofiţer de poliţie. Descrierile crimelor făcute de el ilustrează aspectul moral al acelor „luptători pentru libertate”. Acest aspect este destul de dezgustător, dar este în acord cu teoria dezvoltată în carte. După revoluţia bolşevică, unii au luat slujbe în Ch.K.

În aprilie 1993, am participat la Universitatea din Haifa la o întâlnire referitoare la terorism. Lectura „*Terorismul, ca justiţie internaţională*” a fost expusă de Sh. Hochberg în cadrul secţiunii

„Trăsăturile caracteristice ale terorismului în literatură şi artă”. Am menţionat „justiţia universală” mai sus, folosind exemplul din istoria rusă şi am să o mai fac şi în continuare.

Aniversarea a 200 de ani de la Revoluţia Franceză a fost sărbătorită ca un mare eveniment în întreaga lume.

În ce priveşte justificarea terorismului, doresc să notez că dizidenţii din URSS care s-au opus regulii Sovietelor n-au recurs niciodată la forţă şi acţiuni teroriste. Toate cererile lor către autorităţi au fost să se supună propriilor legi. În Rusia ţaristă, terorismul a avut câteva limite „morale. Când Kalyayev a intenţionat să arunce o grenadă în trăsura Marelui Prinţ, el a oprit grenada în mâna sa când a observat că erau acolo soţia şi copiii Prinţului. În zilele noastre, nu mai există astfel de restricţii şi uciderea de femei şi copii a devenit un standard normal. Nu cu mult timp în urmă, Mafia italiană a respectat regula de a nu atinge femei şi copii. Nu se mai aderă însă la această regulă. Mai mult de atât, femeile au devenit ţintele asasinatelor. Femeia emancipată din Israel poate deveni lidera bandei după ce soţul ei a fost ucis.

DINAMICI SOCIALE

Însumând ce s-a scris până acum: cartea a început cu o descriere a curbei entropiei şi moralei, urmată de o analiză a impactului legăturii asupra comportării societăţii şi membrilor ei. Legătura sau integrarea este singura caracteristică a societăţii care afectează comportarea sa. O opinie larg răspândită afirmă că puterea numerică a societăţii afectează comportarea sa. Aceasta este o opinie eronată. Bineînţeles că nu doi oameni fac (constituie) o societate, dar zece este un număr despre care să se vorbească iar treizeci formează un trib.

Legătura sau integrarea socială a fost definită şi au fost date variate exemple de tipuri de societăţi cu diferite grade de legătură. Aceste societăţi sunt probabil bine cunoscute cititorului, dar este îndoielnic faptul că el s-a gândit la impactul pe care l-ar putea avea legătura asupra comportamentului. Diagrama – bloc este cea a unui sistem de reglementare a efectului de recul, ceea ce este echivalent cu o societate religioasă.

Toate elementele anterioare sunt ale **DINAMICII SOCIALE**. Opusă societăţii statice de azi, „legea de fier a oligarhiei „ a lui Michels, şi numai ea, descrie dinamica societăţii.

Opera în mai multe volume a lui P. Sorokin nu menţionează conceptul de legătură.

Dinamica socială încearcă să explice comportamentul societăţii, al oamenilor şi animalelor şi creează modele matematice ale societăţii. În această lucrare, am evitat să folosesc formule matematice pentru a face textul mai accesibil cititorilor. Fig I-1 este de fapt o descriere calitativă a entropiei. Este uşor de arătat că literatura, arta, stilurile de modă şi multe alte atribute sociale se conformează acestei curbe. Aş adăuga la acestea o analiză a sistemului legal. Cred că în curând, după publicarea acestei cărţi, valorile numerice vor fi incluse în formulele ce descriu dinamica socială.

Principiile dinamicii sociale sunt descrise în finalul cărţii împreună cu exemple specifice ale implementării sale. Chestiunile de terorism şi banditism sunt tratate pentru a explica dinamica socială. Pot fi găsite alte aplicaţii, de obicei curba moralei poate fi utilizată pentru a interpreta arta ş.a.m.d.

Fig II-4 (fig 20) ilustrează procesul formării bandei teroriste şi însumează conţinutul acestui capitol. Ca şi în diagramele folosite de psihologi, blocurile conţin convertori care formează variabilele IN şi OUT. De exemplu, în blocul doi, Hevrav este transformat în „expunere”.

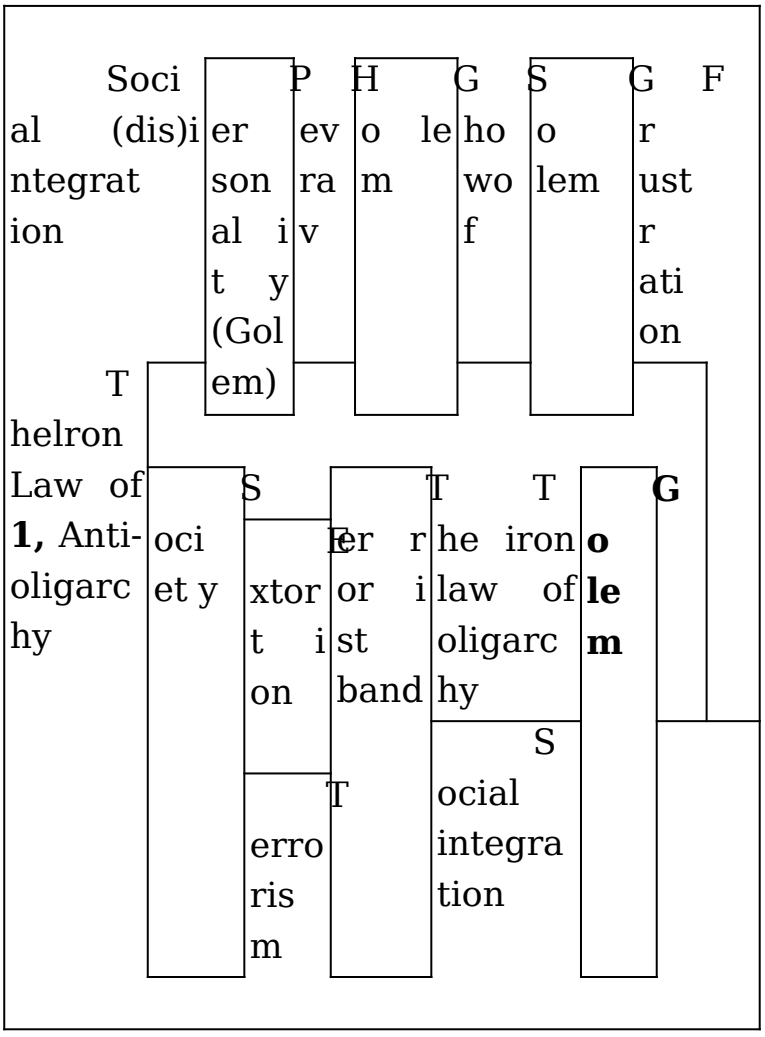

Fig. II-4 (fig 20) **Diagrama bloc ilustrând o bandă teroristă**

Primul convertor, „personalitatea”, are caracter liniar şi este reprezentată grafic în figurile II-1 şi II-2. Aceasta este o tratare statică a convertorului. Nu spune cât de repede reacţionează personalitatea la o schimbare în integrarea socială. Nu cunoaştem frecvenţa mostrelor; pentru a obţine astfel de date vor fi realizate evaluări ale personalităţii. Şi alte blocuri din diagrame sunt statice. Pentru a construi un model pe calculator, cineva trebuie să „măsoare” personalitatea, să găsească funcţii de transfer şi ceeficienţii numerici ai blocurilor. Din fericire, aceasta va fi posibil în viitor prin intermediul experimentelor în psihologie şi sociologie. Graficele ce ilustrează schimbările în legătură cu factorul de timp nu conţin valori numerice astfel încât cineva nu poate spune cu ce viteză are loc procesul.

Ca un exerciţiu, cititorul este invitat să construiască o diagramă bloc a unei bande criminale.

EXTORCAREA

Terorismul este punctul culminant al lanţului care începe cu Hevrav şi continuă prin nivelul de Expunere şi cel de Frustrare, ajungând la organizarea în bande. De obicei, oameniii nu acordă atenţie legăturilor iniţiale ce apar în lanţ; frustrarea nu este a lor şi nu îi răneşte. Atenţia se declanşează doar în ultima fază, când oamenii sunt cutremuraţi. Terorismul se manifestă într-o varietate de forme, inclusiv deturnări de avioane, uciderea de copii, etc. Uciderea este forma lui finală de exprimare.

O variaţie a temei teorismului este escrocheria iar formele sale sunt relativ diverse. În citatul anterior din Charles M jr., nu se face nici o deosebire între etapele terorismului, escrocheria prin deţinerea de ostatici este considerată o acţiune de teroare. Bandele criminale îşi dezvoltă destul de simplu actele lor de escrocherie (extorcare), precum se arată în povestea lui I. Babel despre”*Cum s-a petrecut în Odessa*”. Criminalul Benza Krik era capul unei bande care a decis să-şi încerce metodele asupra negustorului bogat R.O. Tartakovski, trimiţându-i următoarea scrisoare:

Mult stimate Dle R. Osipovich! Fiţi aşa de bun, vă rog, să puneţi până sâmbăta viitoare, sub găleata de apă de ploaie, etc. dacă cumva refuzaţi, aşa cum aţi făcut recent, atunci o mare decepţie (n.n: nenorocire) va cădea asupra Dvoastră şi în viaţa Dvoastră de familie”.

Onorabilul, (binecunoscut d-voastră) B. Krik.

Scrisoarea formulată politicos, pretindea bani şi conţinea o ameninţare.

Extorcarea politică începe oarecum diferit, cu demonstraţii şi întâlniri, dar personal, nu văd nici o diferenţă esenţială între metodele de extorcare. Ameninţările şi şantajele sunt elemente ce caracterizează ambele forme. Demonstraţiile şi întâlnirile nu sunt împotriva legii şi ele îi adună laolaltă pe cei frustraţi în timp ce-şi demonstrează puterea.

În analiza anterioară a cauzelor frustrării, am observat că într-o societate cu grad optim de legătură (50%), frustrarea apare la cei care au nevoie de un grad mai înalt de legătură. Condiţiile sunt mereu prezente pentru ca oponenţii societăţii să apară. Golemii se nasc zilnic, ei sunt printre noi. Ca şi Erostrate, mulţi terorişti şi-au câştigat faimă.

CONTRATERORISMUL

Terorismul generat de un grad scăzut de ceeziune socială conduce la rezultate opuse, adică la o scădere chiar mai mare a integrării. Figura I-2b ilustrează o diagramă bloc a societăţii religioase în care religia este o parte a lanţului de reacţie inversă. Religia stabilizează societatea şi îi permite să crească enorm. Acest fenomen este posibil doar atunci când există reacţie inversă negativă, adică purtând semn opus aceluia de la intrare (IN). Când religia a început să slăbească şi apoi să dispară, întregul sistem de reglementări şi-a pierdut stabilitatea. Motivul pentru aceasta îl constituie dispariţia reacţiei inverse negative şi conversia ei în reacţie inversă pozitivă. Autodisciplina a dispărut şi acest fapt a marcat începutul contraterorismului.

Ţelul final al terorismului politic descris mai sus este să distrugă societatea nedorită, prin reducerea gradului său de legătură şi de creare a Anarhiei. Aşa numita”degradare culturală” a sociologilor nu este numai rezultatul propagandei prin misionari, cât şi al activităţilor teroriste efectuate de diverse grupuri.

Dacă terorismul reuşeşte şi se instaurează o decădere a disciplinei şi integrării, apare un nou grup de indivizi frustraţi. De exemplu, dacă gradul iniţial optim de integrare de 50% nu i-a satisfăcut pe olemii uniţi prin comunism sau prin islamism, atunci, presupunând o integrare de 40%, acum frustrarea i-a atins şi pe evrei cât şi pe protestanţi, care s-au alăturat luptei.

Putem extrapola acest scenariu de exacerbare a fenomenului terorist. Terorismul iniţial corespunzând nievlului iniţial de integrare

poate fi numit terorismul de stânga, datorită graficului de moral (fig. 1). Acest tip de terorism care diminuează legătura corespunde părţii stângi a axei X. terorismul secundar sau contraterorismul este de asemenea numit terorism de dreapta; acest tip de terorism împiedică scăderea legăturii sociale. Este direcţionat împotriva societăţii care a stimulat formarea sa, adică împotriva celor”de stânga”. Terorismul de dreapta şi de stânga poate conduce la război civil.

Să analizăm câteva exemple. Spania înainte de războiul civil din 1936 sau chiar un exemplu mai recent, terorismul în Irlanda de Nord. Catolicii au declanşat acţiunile teroriste iar protestanţii au replicat.

În timpul războiului, când Israelul a luptat în Liban, în 1982, cei de stânga au folosit extorcarea şi terorismul împotriva Guvernului, în mod zilnic, prin intermediul demonstraţiilor şi întâlnirilor antirăzboi. În cursul unei astfel de demonstraţii, un anume J. Avr a aruncat o grenadă în mulţime, fiind astfel ucis un om.

Revoluţia din octombrie 1917 şi preluarea puterii de către bolşevici a fost însoţită de terorism. Au fost luaţi ostatici şi apoi ucişi, indiferent dacă au fost realizate cercetări, arestări.

Consecinţa naturală a acestui tip de terorism a fost contraterorismul. În Moscova, a fost declanşat un atentat la viaţa liderului bolşevic Lenin, în timp ce la Petrograd, Moses Uritski, capul organizaţiei municipale ChK, a fost ucis. Contraterorismul s-a răspândit dincolo de graniţele ţării. Ambasadorul Volod (M.M.Godst) a fost asasinat în Elveţia, în timp ce în Polonia ei l-au ucis pe ambasadorul Voyekov (17). Contraterorismul, adică uciderea comisarilor şi ambasadorilor bolşevici a fost denumit de către bolşevici, „terorismul alb”.

Care este reacţia autorităţilor la contraterorism?”Terorismul roşu”. Contraterorismul este folosit de guvernele dictatoriale numai ca să justifice şi să intensifice terorismul. Rezultatul final este o dictatură înfiorătoare.

Contraterorismul protestanţilor este diferit de „teroarea albă”. În timp ce primul îşi are originea în atitudinea pasivă a guvernului care nu poate suprima terorismul catolic, cel de-al doilea a apărut din acţiunile guvernului. Teroarea albă este o măsură a contraacţiunii guvernului, fie ca răspuns la terorismul său sau, ca răspuns la pasivitatea şi incapacitatea de a suprima teorismul. Aşa s-a întâmplat când a fost ucis primul ministru israelian, Y.Rabin.

Terorismul de stat şi cel revoluţionar

Cceziune %

„Legea de fier a antioligarhiei”.

Curba degradării oligarhiei şi scindarea societăţii.

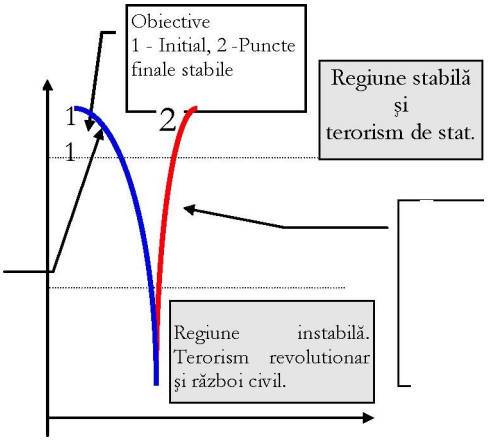

„Legea de fier a oligarhiei”.

Formarea oligarhiei şi a noii societăţi.

Timp, t

Figura indică diagrama morală şi plasarea terorismului de stat şi cel revoluţionar. Interacţiunea între cele două tipuri de terorism şi natura lor inevitabilă va fi discutată cu detalii, mai jos.

Alte două tipuri de terorism sunt studiate de sociologi, teorismul de stat şi revoluţionar. Terorismul stalinist în anii ’20 şi ’30 în

1

URSS şi terorismul nazist în Germania anilor ’30, sunt citate ca exemple de terorism de stat.

Terorismul de stat este evident îndreptat descendent iar scopul său este să creeze o societate omogenă cu stabilizarea guvernului aflat la conducere. Este o caracteristică a societăţilor excesiv legate de tipul Gemeinshaft.

Clasificarea propusă este prea simplă, aşa cum nu sunt luate în considerare cazurile când terorismul de stat este pus în mişcare pentru distrugerea fizică a inamicilor dictatorului şi cazurile în care Anarhia trebuie suprimată iar ordinea socială restaurată. Cred că nu este nici o altă cale de arestaua valorile morale obişnuite în Rusia, Israel sau orice altă excepţie de la terorismul de stat. Terorismul stalinist ar trebui evidenţiat şi stabilite limitele sale de încredere să fie stabilite după care fiecare poate judeca expeditivitatea sa. Uciderea de către Moise a egipteanului care reprezintă autoritatea conducătoare ar trebui abordată ca terorism revoluţionar. În alt caz, Moise nu a ezitat să aplice

terorismul de stat, când a fost necesar, ca în cazul viţelului de aur făcut de evrei în deşertul Sinai.

În ceea ce priveşte anarhiile moderne occidentale, terorismul revoluţionar este de o importanţă mult mai mare decât terorismul de stat. Ca în cazul anterior, direcţia terorismului este evidentă, de jos în sus. Este îndreptat împotriva ordinii de conducere. Cel din urmă reprezintă acea societate care este cauza frustrării. Principalul scop al terorismului revoluţionar este să atragă atenţia asupra stării de frustrare; aceasta este urmată de destabilizare, răsturnarea guvernului şi preluarea puterii. Este evident ca opus terorismului de stat; terorismul internaţional este ilegal. Cu toate acestea, acest tip de terorism este numit „politic” şi este considerat ca fiind justificat. Singura problemă, este să se găsească „ţelul drept”. Un exemplu îl poate constitui asasinarea în SUA, de către arabi, a extremistului de dreapta R. M. Kah. Cercurile de stânga şi ziarele din Israel nu şi-au ascuns bucuria la uciderea acestui evreu. După părerea lor, arabii găsiseră un „scop drept”.

Atitudinea pozitivă vis-à-vis de terorismul revoluţionar nu este provocată de caracterul său expeditiv, care nu există. Terorismul revoluţionar corespunde sentimentelor şi aşteptărilor Golemului în această ură faţă de societatea în care trăieşte şi, în căutarea unei societăţi integrate, într-un grad mai mare.

Când se compară cele două tipuri de terorism, se poate vedea că, asemenea terorismului de dreapta şi de stânga, ele sunt îndreptate unul împotriva celuilalt şi, în timp, unul îl stimulează pe celălalt. Înfrângerea sclavului evreu l-a provocat pe Moise să-l ucidă pe opresorul egiptean. După asasinarea ţarului Alexandru al II-lea, succesorul său, Alexandru al III-lea a recurs la reprimare şi astfel a realizat stabilitatea ţării. După moartea sa, ţarul Nicolae al II-lea a reînnoit procesul de liberalizare, fapt ce a condus la demisionarea sa, urmată de împuşcarea de către bolşevici a întregii familiii a ţarului. Nici măcar doctorul şi servitorul nu au fost cruţaţi.

În timpul anarhiei, apar terorismul de stânga şi de dreapta, cel roşu şi cel alb. În timpul războaielor civile este imposibil să se spună care terorism provine de sus şi care de jos.

TERORISMUL INTERNAŢIONAL

O variantă a terorismului revoluţionar care nu contracarează terorismul de stat este cel internaţional. Karl Marx a visat la o revoluţie

mondală. Când a venit la putere, Troţki şi-a exprimat cu voce tare punctul să de vedere asupra revoluţiei permanente, solidarităţii proletare cât şi asupra altor aspecte. Rusia bolşevică a devenit centrul terorismului mondial. Teroriştii erau antrenaţi şi trimişi de colo-colo, unde, teroriştii se ascundeau în faţa legii. Un rol crucial în organizarea şi implementarea terorismului internaţional l-a jucat Internaţionala a III-a, creată de V.I. Lenin. Pentru acest scop, partidele comuniste erau înfiinţate legal sau ilegal, în fiecare ţară. Aşa a fost creat şi Partidul Comunist din Palestina.

Dacă liderul partidului comunist ar fi încercat să ducă o politică independentă de a Internaţionalei sau ar fi păcătuit în orice alt mod, atunci el ar fi fost ucis. Mulţi au dispărut astfel în URSS sau, au petrecut 20 de ani sau chiar mai mulţi în lagărele de concentrare. Aşa a dispărut J. Borzilay, creatorul partidului comunist din Palestina, ca să reapară peste 20 de ani mai târziu. Internaţionala a III-a a supravieţuit până la invazia Germaniei în URSS. Sfârşitul marxismului şi destrămarea URSS-ului, au schimbat ideologia şi centrul terorismului. Principala ideologie a terorismului care s-a menţinut până astăzi, este cea a Islamului cu centrul în Iran, Sudan şi Libia.

Ernesto Che Guevara, născut în Argentina, şi care a luptat alături de Fidel Castro în Cuba, nu a fost satisfăcut iar când Castro a preluat puterea în Cuba, el a mers să organizeze o mişcare de partizani în Bolivia. Acolo a fost ucis şi a devenit eroul tuturor acelora care au nevoie de o societate strâns întrepătrunsă. Lupta lui Castro şi Che Guevara împotriva dictatorului cubanez Batista a găsit simpatizanţi” în SUA. Ulterior, SUA a trebuit să lupte împotriva răspândirii Fidelismului în întreaga America de Sud.

Teroriştii germani i-au ajutat pe arabi să deturneze avioane, japonezii au răspândit zvonuri în aeroportul Ben Gurion din Israel. Este imposibil să citǎm toate exemplele de acte teroriste întâlnite. Agresiunea este încastrată în genele Golemilor, aşa cum se va arăta în cele ce urmează.

Principalul factor care îi leagă pe teroriştii din diferite ţări este religia sau ideologia. Religiile internaţionale, cum ar fi creştinismul sau islamismul, nu cunosc limite. Legătura lor este intenaţională. Una din religii este comunismul. Sunt multe exemple de”solidaritate internaţională” între diferitele religii. Liderul libian Khadafi îi susţine pe catolicii din Ulster. „Armata Roşie” japoneză ia asistat pe teroriştii arabi

în organizarea masacrelor de la aeroportul Ben Gurion.”Solidaritatea frăţească internaţională” este remunerată financiar, prin livrarea de arme, antrenarea în tabere militare, ş.a.

SOLIDARITATEA FRĂŢEASCĂ

Ori de câte ori un conflict militar care implică musulmani apare oriunde în lume, apar pe scenă voluntari şi angajaţi. Acest fapt s-a întâmplat şi în Afganistan, Bosnia şi Cecenia. Aşa ceva nu este ceva nou, voluntarii din toate ţările au luptat cot la cot cu republicanii în războiul civil spaniol. Scriitori renumiţi precum A. Kcestler, Ernst Hemingwaz, G. Orwell şi Ilya Ehrenburg cât şi alţii, au fost”educaţi” în acel război. În memoriile sale, I. Her, vorbeşte despre luptătorii din brigada internaţională, mergând în luptă cu strigăte de genul, „*Trăiască Stalin*!”. De ce trebuia să se moară pentru Stalin în războiul civil din Spania? URSS şi-a trimis consilieriii militari în Spania deghizaţi în voluntari. Cel mai remarcabil eveniment al acestui război a fost exportarea tuturor rezervelor de aur al paniei în URSS. Poporul spaniol a fost jefuit de proprii membri ai grupării de stânga. Pentru aceştia, Stalin şi URSS erau mult mai apropiaţi decât spaniolii. Lenin i-a numit pe aceşti indivizi de stânga, „idioţii utili”. În plus, faţă de aur, copiii liderilor revoluţionari au fost de asemenea trimişi în Rusia datorită unor „motive umaniste” în idea de a-i salva de război. Oricum, Stalin însuşi, şi cercul lui au gândit diferit. Aceşti copii erau de fapt nişte ostatici, garanţii pentru părinţii lor.

Mai târziu, sistemul ostaticilor a fost practicat şi în Vietnam cât şi în alte ţări. La Moscova a fost înfiinţată chiar o universitate, special denumită, „Prietenia între popoare”. Era o universitate unde învăţau copiii ostatici ai comunismului. Studiile lor includeau îndoctrinare ideologică pentru a-i pregăti pentru spionaj, acte de terorism, lovituri revoluţionare, etc.

Perestroika” şi demoralizarea KGB au dezvăluit arhiva sa secretă. Se părea că liderul comuniştiior israelieni şi fostul membru al Knessetului, Meir Vilner au cărat de acasă în URSS anual, o valiză, conţinând 600.000$, în timp ce fiul său era pregătit ca militar în URSS. Ar putea suna ciudat dar aceste dezvăluiri nu au afectat destinele tatălui şi al fiului. Se pare că, nici pe departe, nu toţi agenţii au fost demascaţi în Israel.

Alte puncte de vedere.

O explicaţie generală a cauzelor terorismului şi a banditismului a fost oferită mai înainte, odată cu descrierea frustrării. În trecut, s-au făcut încercări repetate pentru a explica terorismul şi banditismul. O teorie populară a fost cea a lui Marx, despre lupta de clasă. Marx a împărţit societatea în clase care luptau una cu cealaltă, adică, el a crezut în „lupta de clasă”. Terorismul este doar o metodă folosită în luptele revoluţionare de clasă. K. Marx şi cei care l-au urmat au încercat să apere terorismul în teoriile lui. Din prisma categoriilor prezentate în această lucrare, K. Marx a fost un Golem. El avea nevoie de o societate cu o interacţiune puternică; suferea de un Hevrav marcant, de o dorinţă puternică de expunere şi, a fost adânc frustrat. Supărarea sa pe orice şi pe oricine l-a definit pe el însuşi în teoria luptei de clasă.

Frustarea ca un concept, a fost folosit pentru a explica originile terorismului. Acest concept este larg folosit pentru a explica apariţia mişcării sioniste, agitaţia negrilor şi a arabilor, etc. punctul de vedere general acceptat este că principala cauză a frustrării este inegalitatea. Poate fi inegalitatea de clasă descrisă de K. Marx sau inegalitatea naţională economică (rasială), ca în cazul negrilor şi arabilor. Această explicaţie este folosită pentru a justifica ajutorul economic către grupurile sociale sărace.

După opinia mea, această explicaţie este total eronată. Egalitatea poate exista numai în condiţiile unei anarhii absolute. Cerinţa pentru egalitate înseamnă respingerea ierarhiei. Diferitele sloganuri de genul, „Libertate, Egalitate şi Fraternitate” sunt comparabile cu sloganurile preelectorale, prin care se promite mult, dar de fapt alegătorii nu primesc şi nu pot primi nimic. În acest caz, în spatele acestui slogan se ascunde o dictatură feroce. Doar dictatura are puterea să elimine o anarhie, aşa cum se va vedea în continuare.

Abaterile. În zilele noastre aceasta este una dintre cele mai populare teorii. Avantajul său constă în faptul că ea recunoaşte existenţa „dezorganizării” sau a Anarhiei. Oriunde există dezorganizare există şi abateri cât şi „nesupuşi”, având loc o accentuare a fenomenului de criminalitate. Acest fapt a fost evidenţiat de studiile psihologice elaborate asupra criminalităţii şi, de aceea am inclus această observaţie în studiul asupra surselor terorismului. Întrebarea care se ridică, este: „abatere în raport cu ce?, care este norma?”. Conceptul de normă în sociologie este foarte subiectiv; el se bazează pe evaluări şi pe normele

morale cât şi pe tradiţiile unei societăţi anume, cunoscută pentru evoluţia sa. Desigur, toate abaterile sunt relative şi subiective.

În zilele noastre, sociologia nu recunoaşte normele absolute. Graficul moralei din figura 1 reprezintă propria idee asupra conceptului de normă absolută. Am scris acest paragraf pentru a combate teoria sociologică general acceptată după care terorismul şi banditismul sunt abateri. De ce ar trebui ele privite ca abateri dacă, foare curând după comiterea actelor lor, teroriştii şi ucigaşii sunt priviţi ca eroi?

ECONOMIA BANDEI.

O trăsătură caracteristică a grupurilor deosebit de ceezive cât şi a oricărei bande este că, ele sunt viabile din punct de vedere economic. Datorită acestui fapt, grupurile de mai sus nu sunt doar agresive, ele sunt şi parazitare dar şi extorcatoare.

Există o diferenţă esenţială între bazele economice ale bandelor criminale şi a organizaţiilor politico-teroriste. Bandele criminale sunt autosuficiente. Mijloacele lor de subzistenţă sunt condamnabile, dar munca este a lor.

Se întâmplă foarte rar ca organizaţiile teroriste să fie susţinute de către alţii. De obicei, sursele sunt disponibile să încurajeze actele teroriste. Este unul dintre motive, care prin scara şi eficienţa sa fac ca organizaţiile teroriste să fie superioare bandelor criminale obişnuite.

În analiza actelor teroriste, apare deseori întrebarea: „cine îi susţine şi îi finanţează?”. Liderul este de obicei în siguranţă, adesea în străinătate, cu un statut de refugiat politic. El nu ia parte la acţiunile teroriste şi, nu-şi pune viaţa în pericol. El este cel care are grijă de nevoile materiale suplimentare ale bandei, faţă de conducere cât şi de a păstra ordinea.

K. Marx a pregătit revoluţia Mondială din Anglia; el emigrase în Anglia din Germania sa natală. În Londra, doi bărbaţi ruşi, Gertzen şi Ogarev au publicat jurnalul „Kolokol”, îndreptat împotriva ţarului. Anarhistul rus M. Bakunin se ascundea de lege în Europa de vest. Toţi cei care au insiprat terorismul şi au condus organizaţii teroriste ruse, printre ei numărându-se Lenin şi Troţki, se ascundeau în Europa de vest de Okhranka ţaristă.

Susţinerea financiară a bandelor teroriste se face de obicei pentru un câştig secundar ca de exemplu, ruperea legăturii şi slăbirea inamicului. În Rusia ţaristă, toate partidele revoluţionare, indiferent de

platformele lor au primit sume uriaşe din partea „milionarilor americani” printr-un jurnalist finlandez cu orientare de stânga.

Mai târziu, s-a constatat că banii nu erau trimişi nici de americani şi nici de către japomezi. Aceasta se întâmpla într-o vreme în care Rusia era în conflict cu Japonia, în estul îndepărtat. Această informaţie a devenit chiar stânjenitoare pentru ruşii de orientare de stânga, şi astfel au ales versiunea cea mai convenabilă pentru ei: „banii au venit din America”. Pe acelaşi indiciu, în timpul primului război mondial, Germania a furnizat bolşevicului Lenin, suma de 6 milioane de ruble în aur. Lenin a justificat speranţele Germaniei. Prin propaganda sa pacifistă, bolşevicii au demoralizat complet armata rusă. Frontul de est împotriva Germaniei a căzut în 1917.

Pe acelaşi principiu, URSS a furnizat sprijin financiar important către organizaţiile profesionale, pacifiste, ale femeilor cât şi spre alte organizaţii similare din vest. După căderea URSS, aceste funcţii au fost preluate de ţările islamice.

Israelul nu constituie o excepţie. Organizaţia de extremă stânga, „Betselem” a primit 15.000 $ din fondurile fostului preşedinte al

SUA, J.Carter. Acestea erau iniţial fonduri arabe care au fost oferite lui Carter.

Trebuie să reţinem că, motivul pentru care organizaţiile de genul uniuni profesionale, organizaţii pacifiste şi altele asemănătoare despre care se discută aici, este că, Golemii se adună în grupuri sau organizaţii pe care ei le crează potrivit propriilor trebuinţe, în societăţi strâns ceezive. După cum am menţionat anterior, aceste organizaţii devin dominate de oligarhie dacă nu sunt controlate în mod corespunzător. Sub conducerea oligarhiei, ţelurile organizaţiei pot fi diferite de cele stabilite de Constituţie sau, chiar diametral opuse; se poate transforma într-un fel de bandă. Toate aceste organizaţii se pot declara nu numai împotriva guvernelor lor, dar de asemenea şi împotriva ţării lor.

Capitolul **3**

STRUCTURA ŞI DEZVOLTAREA GOLEMILOR ŞI CLASIFICAREA LOR.

„**Libertate, egalitate şi fraternitate**” – acesta este visul unui Golem dar în realitate nu poate exista o formă de libertate, egalitate sau de fraternitate deplină. Putem asemăna această situaţie cu oameni graşi şi cei slabi, cu cei vorbăreţi şi cei tăcuţi etc.

Dar dacă nu există egalitate şi fraternitate atunci după ce criteriu pot fi evaluaţi oamenii? Răspunsul îl veţi găsi în acest capitol.

Probabil că cei mai mulţi dintre cititori se vor simţi ofensaţi când vor descoperi că nu i-am inclus în categoria celor vorbăreţi. Consider că fiecare îşi are locul în societate, unde poate fi util, dar toate acestea sunt depoarte de a semăna cu egalitatea. Clasificarea oamenilor în viziunea mea poate fi comparată cu clasificarea maşinilor.

Maşinile sunt lucruri bune atunci când sunt utile pentru scopurile care au fost create. Desigur, se poate merge la un picnic cu ambulanţa dar ulterior este deosebit de utilă pentru acordarea asistenţei.

Capitolul anterior a tratat clasificarea şi dinamicile, cu alte cuvinte a descris bazele sociologiei. Acest capitol se ocupă în mod exclusiv cu comportamentul uman şi în particular cu comportamentul unei categorii specifice de indivizi pe care i-am denumit Golemi.

Pentru înţelegerea dezvoltării Golemilor trebuie explicat motivul pentru schimbările apărute în gradul ceeziunii sociale la nivelul psihologiei individuale. Nu trebuie uitat să explicăm rolul liderilor societăţii în influenţarea cursului evenimentelor. Pe de-o parte, liderii sunt ţinte ale terorismului. Pe de altă parte, putem întreba cine este răspunzător pentru apariţia terorismului? După ce criteriu a selectat Charles Maechling Jr. ţintele terorismului?

Trebuinţele umane şi piramida lui A. Maslow

În capitolul 1 am prezentat un sistem de clasificare a societăţilor după o reprezentare grafică pe axa orizontală (Fig. I.1), societatea optimală fiind în centrul diagramei entropiei. Pentru clasificarea indivizilor am sugerat să utilizăm axa verticală ca şi în piramida lui maslow. Personalitatea optimală este situată în vârful piramidei, în timp ce Golemii sunt situaţi pe primul nivel sau cel mai de jos nivel. Psihologul american Murray a identificat 12 trebuinţe umane, biologice şi, 28 de trebuinţe psihologice. Un alt psiholog american, A. Maslow (1908-1970) a distribuit toate trebuinţele umane după importanţa lor, pe nivelele unei piramide.(Fig. III.1).

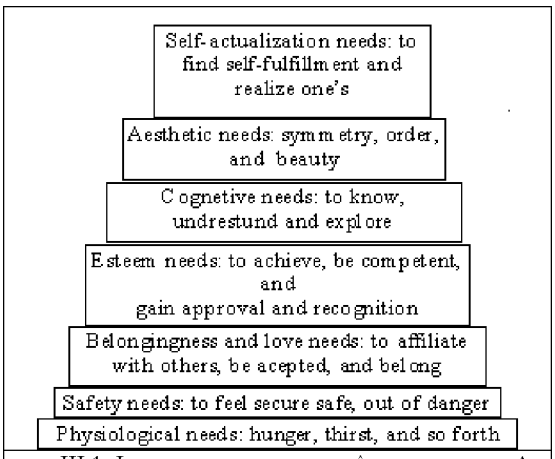
Self-actualization needs: to find self-fulfillment and realize one's
Aesthetic needs: symmetry, order, and beauty
Cognetive needs: to know, undrestund and explore
Esteem needs: to achieve, be competent, and gain approval and recognition
Belongingness and love needs: to affiliate with others, be acepted, and belong
Safety needs: to feel secure safe, out of danger
Physiological needs: hunger, thirst, and so forth

FIG. III.1 IERARHIA TREBUINŢELOR ÎN VIZIUNEA LUI A. MASLOW

La nivelul de bază al piramidei putem identifica trebuinţele psihofiziologice cum ar fi satisfacerea foamei. O persoană înfometată este preocupată doar de căutarea hanei; ea nu se îngrijeşte de asigurarea trebuinţelor spirituale. Pe lângă trebuinţa satisfacerii, hranei şi setei există de asemeni şi nevoia de a urina, etc. În nuvela autorului german, Eric Maria Remarque, nuvelă intitulată „Timpul vieţii şi timpul morţii", găsim descrisă senzaţia încântătoare experimentată de un soldat în timp ce urina. Plăcerea şi buna dispoziţie se estompau atunci când lucrurile au început să meargă prost pe front. Nevoia de securizare şi de a fi în afara pericolului corespund nivelului secund.

Pe cel de-al treilea nivel, Maslow a plasat trebuinţele de o relativ mică importanţă cum ar fi nevoia de a fi necesar şi de a fi acceptat. Nevoia pentru câştigarea asentimentului şi recunoaşterii este situată pe nivelul patru, în timp ce pe nivelul cinci se situează curiozitatea şi necesitatea explorării necunoscutului. Pe nivelul şase se află necesitatea pentru estetică şi pentru simetrie iar pe nivelul şapte, fiinţele umane încearcă să-şi realizeze potenţialul.

Primele trei nivele ale piramidei sunt complet delimitate după cum ele reflectă necesităţile fiziologice. Primul nivel s-ar putea intitula FOAME, al doilea – FOAMEA DUPĂ COMPANIE (HEVRAAV) iar al treilea poate fi denumit LIBIDO. Fără aceste trei nivele de tebuinţe de bază nu ar exista nici fiinţele umane şi nici societăţile.

Celelalte patru nivele au o natură „spirituală" dar ele nu sunt întotdeauna prezente. De exemplu, am văzut ce se întâmplă cu moralitatea în societăţile cu grad excesiv de integrare, de genul Anarhiei când societăţile se dezintegrează. Odată cu valorile morale, dispare şi criteriul prin care putem evalua BINELE şi RĂUL, precum şi

noţiuni cum ar fi etica şi estetica. Cu alte cuvinte, în această situaţie nu există un al şaselea nivel.

Trăsătura principală a ierarhiei lui maslow este aceea că, fiinţele umane aspiră spre topul piramidei prin căutarea plăcerii. Fără nici o recompensă oamenii nu vor putea fi atraşi spre vârf. Prin analogie cu computerele, fiecare nivel poate fi integrat la un sistem.

La nivel doi se realizează integrarea oamenilor în societate. Cele prezentate mai sus nu sunt altceva decât „alimentele" ce îi vor hrăni înainte de a păşi pe nivelul următor. Dacă vor fi deprivaţi de „alimente", oamenii vor deveni iritabili şi agresivi sau chiar depresivi. Nu există decât un răspuns: disciplină, legi şi moralitate, ce vor trasa comportamente şi vor defini cea ce este BUN şi RĂU. Religia şi moralitatea realizează aceste funcţii, ele strâng oamenii laolaltă şi le satisfac acele sentimente de hevraav. Dacă rămân nesatisfăcuţi, oamenii devin furioşi şi încep să urască societatea, luptând împotriva a tot ceea ce o reprezintă.

Ura încolţeşte la nivelul familiei şi prima direcţie de orientare a acestei tensiuni este spre părinţi. Ea va sfârşi cu degradarea tradiţiei, moralităţii şi religiei, altfel spus, cu distrugerea valorilor ce limitază comportamentul Golemilor şi aduc oamenii laolată. Golemii periclitează societatea dacă li se lasă libertate de decizie.

Biblia[1)] este foarte strictă în judecarea unor astfel de copii:

„De va avea cineva fecior rău şi nesupus, care nu ascultă de vorba tatălui său şi de vorba mamei sale şi aceştia l-au pedepsit, dar el tot nu-i ascultă; Să-l ia tatăl lui şi mama lui şi să-l ducă la bătrânii cetăţii lor şi la poarta acelei cetăţi şi către preoţii cetăţii lor să zică: «Acest fiu al nostru este rău şi neascultător, nu ascultă de cuvântul nostru şi este lacom şi beţiv» Atunci toţi oamenii cetăţii lui să-l ucidă cu pietre şi să-l omoare. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău şi toţi Israeliţii vor auzi şi se vor teme"

(Deut. 21:18-22)

Aceste instrucţiuni oferite de Biblie au rămas pe hârtie căci evreii au fost forţaţi să se răspândească în Diasporă şi unde au subscris la o legislaţie străină. Consecinţele au fost nefaste pentru toţi.

Un golem numit Leon Trotsky s-a născut în familia evreiască a lui David Bronstein. Pe când era adolescent el a avut o dispută cu familia şi şi-a părăsit casa pentru a face revoluţia Mondială. El a reuşit iar evreii au fost acuzaţi că au născut un Golem.

În ce mod se raportează oamenii la societate şi la ceeziunea acesteia? De ce acoperirea semnelor sexuale secundare

[1)] Pentru traducerea din limba engleză a citatului am utilizat Biblia editată de Institutul Biblic al Bisericii ortodoxe române, Bucureşti, 1994.

influenţează ceeziunea socială şi ceea ce reprezintă ea? Nu-mi dau seama, dar ceea ce sunt convins este faptul că, Golemii suferă de **hevraav** (foamea de companie, de asociere) că ei sunt frustraţi şi au nevoie de o disciplină strictă şi de reguli rigide. Disciplina îi scuteşte de necesitatea evaluării şi estimării unui motiv. Acestea ar fi nişte activităţi pentru care ar fi incapabili să le îndeplinească. Comportamentul său este dictat de impulsurile de moment şi el nu se poate controla chiar şi atunci când propriul lui viitor este pus în joc. Dacă dorinţele şi nevoile lui nu sunt satisfăcute, el va reacţiona imediat. Comportamentul său este dictat mai degrabă de emoţii decât de logică.

Agresivitatea este o caracteristică esenţială în cazul de hevraav la Golemii foarte puternici iar corespunzător cu gradul de frustare apare agresivitatea. Impulsivitaea şi lipsa controlului sunt trăsături suplimentare şi de aceea este surprinzător că la festivalul de la Woodstock oamenii s-au mulţumit să facă dragoste fără violenţă; următorul festival de rock a secerat patru vieţi.

Golemii nu muncesc. Agresivitatea, impulsivitaea şi excedentul e timp liber fac din aceştia lidei politic. Odată ajunşi lideri ei sunt în mod constant ocupaţi cu lupta PRO sau CONTRA.

Piramida lui Maslow descrie trebuinţele indivizilor. Al doilea nivel se referă la **trebuinţele** lor **sociale**. Societatea oferă siguranţă, hrană şi continuitatea speciei (reproducerea). Fiinţele umane sunt animale sociale.

Pe ce de-al treilea nivel, se poate zări tendinţa de a se descotorosi sau de a scăpa de aceeaşi societate ce am văzut-o mai înainte. Aceasta este **nevoia de independenţă.** Totuşi, aceasta este limitată de faptul că anumite concepte, printre care estetica, sunt mai degrabă concepte la nivel social decât la nivel individual.

Al patrulea nivel corespunde unei **societăţi cu grad înalt de integrare** sau unei societăţi tip Gemeinschaft. Ulterior, unele se ridică la nivelul Gesellschaft, unde trebuinţele unei persoane sunt respectate. Trebuie să afrmăm că, Golemul aparţine nivelurilor inferioare ale piramidei, pe când Personalităţile aparţin nivelurilor superioare.

Piramida ierarhiei trebuinţelor nu trebuie confundată cu ierarhia socială. Unele elemente ale listei satisfac cu mult mai mult decât o funcţie corespunătoare unui oarecare alt nivel al piramidei. Spre exemplu, alimentele servesc nu doar satisfacerii senzaţiei de foame ci, au şi o funcţie de socializare; de aceea poate fi găsită atât în prima cât şi în cea de a doua listă. Acelaşi lucru se poate afirma şi pentru viaţa sexuală.

Dar ceea ce poate fi observat cu claritate în piramida lui Maslow este faptul că, apariţia şi dezvoltarea umană este însoţită de dezvoltarea independenţei umane. Se poate adăuga şi vârsta corespunzătoare fiecărui corespunzătoare fiecărui nivel al piramidei. De exemplu, dorinţa pentru reproducere corespunzătoare nivelului trei apare în mod obişnuit la vârtsa de 13 sau 14 ani pe când nevoia de securitate este resimţită de la vârste fragede. Adesea se pt zări copii ce se ţin de rochia mamei. Cam pe la vârsta de 13 ani, copiii tind să se depărteze de părinţi. În căutarea lor după independenţă, ei devin nişte „anarhişti”. Ei caută independenţa faţă de părinţi dar nu faţă de societate. Acum îşi vor căuta în primul rând starea de securizare în compania camarazilor. Ascensiunea spre topul piramidei nu ridică probleme în depăşirea forţei gavitaţionale. Trebuie să ne reamintim că oamenii sunt animale sociale şi ei păşesc de la nivelul unu al piramidei la următorul ca atunci când trec de la copilărie la vârsta adultă.

Întrebarea este, la ce nivel ajung în final, unde se vor opri.

Influenţa pronunţată a societăţii asupra dezvoltării a fost demonstrată în experimentele realizate pe animale tot la fel de bine ca şi în cele câteva cazuri de copii izolaţi, privaţi de orice contact social. În cazurile din urmă, dezvoltarea a stagnat la nivelul de bază al piramidei. Anarhia socială dăunează în primul rând copiilor căci aceasta determină pierderea contactului cu societatea. Ei nu vor achiziţiona principiile morale de bază şi nu vor putea discene între BINE şi RĂU.

Odată, priveam un grup de tinere fete îmbrăcate în blugi, fete care stăteau în poziţii provocatoare, şi le-am spus că în trecut fetele nu şi-ar fi permis astfel de posturi. Atunci una dintre fete a arătat în ce mod obişnuiau fetele să stea, după care s-a întors spre prietenele ei, râzând în hohote şi a afirmat că „nu a fost prea confortabil”. Le-am recomandat acestor fete să se îmbrace elegant şi să caute săşi schimbe atitudinea faţă de oameni. Când am întâlnit-o altă dată, mi-a spus că a surprins-o faptul că oamenii i-au oferit locul în autobuz. Cu altă ocazie, am

remarcat o doamnă în vârstă ce purta mănuşi albe şi i-am comentat că, atunci când o femeie poartă astfel de mănuşi, bărbaţii obişnuiesc să le sărute mâinile. „Oricine ar râde de noi dacă am proceda aşa în zilele noastre”, a fost replica dumneaei.

Cu cât mai repede se va dezvolta societatea, cu atât mai înalt va fi saltul copilului în piramidă. Se poate spune că, în societăţile primitive cel mai înalt nivel regăsit va fi nivelul trei sau patru. Toate interesele oamenilor din aceste societăţi s-au concentrat pe cele câteva elemente de subzistenţă şi de convieţuire laolaltă. Doar în societăţile civilizate se poate atinge cel mai înalt nivel al piramidei şi desigur că nu oricine poate reuşi în dobândirea acestui standard. Sistemul israelian, asemeni multor altor sisteme e educaţie ilustrează în mod clar selecţia ce are loc în concordanţă cu nivelele piramidei. Această selecţie debutează la vârsta de 12 ani. Copiii care excelează în matematică şi fizică vor studia în clase specializate. Acei ce vor absolvi şcoala vor merge să studieze în colegii şi universităţi şi vor deveni ingineri sau medici. Cei mai puţin talentaţi aleg subiectele „umaniste”, în timp ce, acei ce nu-şi vor termina şcoala vor îngroşa rândurile „clasei muncitoare”. Consider categoria artiştiior şi fotografilor categoria acelor indivizi ce „nu s-au dezvoltat”. În final, ei sunt acei care au terminat o şcoală dar nu au învăţat nimic.

Prin Legea Educaţiei, frecventarea şcolii este obligatorie şi gratuită. Nimic nu trebuie să-i oprească pe copii din cursa spre vârful piramidei. Principalele obstacole sunt lipsa unei discipline şcolare şi o puternică foame pentru societate (HEVRAAV). În locul acestora, este oferită o explicaţie banală de genul, „lipsa abilităţii”.

Selecţia nu ia sfârşit odată cu terminarea şcolii. Unii dintre acei ce merg la colegii sau universităţi îşi întrerup studiile şi astfel încep să coboare pe scara piramidei. Aceştia sunt „eternii studenţi”.

Nu este dificil de a descoperi la ce nivel va ajunge un anumit individ; tot ceea ce trebuie să ştie cineva este, unde anume sunt orientate interesele lui. Oamenilor ce le lipsesc trebuinţele cognitive, adică nevoia de înţelegere şi explorare, aparţin în mod clar sub nivelul cinci.

Ideologia Golemului.

Apariţia hipioţilor ca mişcare a anilor ’60 a fost receptată, dacă nu cu aplauze dar cel puţin cu bunăvoinţă şi aprobare. Nu toată lumea a privit-o ca o contra-cultură. Hipioţii, ca varietate la prototipul Golemilor,

nu îşi văd propriile greşeli dar ei sunt gata să critice autoritatea, societatea, morala, tradiţia şi religia acesteia, adică toate elementele ce conduc la integrarea societăţii şi creşterea ceeziunii acesteia. În timp ce criticau ordinea socială, se considerau ei înşişi progresivi şi evoluaţi. Furia şi criticismul acestora deveneau mai puternice pe măsură ce li se dezvolta frustrarea. Agresivitatea unui Golem căpăta un aspect cronic, el nefiind interesat pe termen lung împotriva cui şi pentru ce scop se luptă. Aşa s-au născut şi eroii de talie internaţională: Lordul Byron, care s-a luptat pentru independenţa Greciei iar aristocratul polonez Dubrovsky ce a luptat mai întâi împotriva guvernării ţariste iar ulterior s-a revoltat împotriva guvernării franceze susţinând baricadele Comunei din Paris.

Orientările unui Golem sunt în mod caracteristic de stânga, după cum vom vedea mai târziu mult mai detaliat. Chiar şi atunci când orientările lor sunt de dreapta, ei rămân socialişti deoarece au nevoie de o scietate socialistă înalt-mtegrată, de o ideologie (naţional) socialistă şi de un lider potrivit. Pentru acestea, Stalin, Hitler sau Yasser Arafat sunt nişte idoli. În credinţa lor oarbă, ei nu zăresc perfidia, mediocrittea şi cruzimea acestor indivizi.

Un golem îşi urăşte duşmanii sau mai bine zis, urăşte tot ceea ce este slab şi lipsit de apărare, cu aceeaşi frenezie cu care îşi idolatrizează liderul şi este pregătit să-i distingă pe aceia. Toată furia, frustrarea şi slăbiciunea este orientată împotriva acelora lipsiţi de apărare.

Criticismul Golemului asupra autorităţii şi societăţii este văzută ca fiind just şi este privit ca o profeţie. Ca o retrospectivă, se poate observa cu claritate personificarea acestei profeţii.

FIG. III.2

În pictura sa intitulată „**28 iulie 1830:**

Libertatea îi călăuzeşte pe oameni”, pictorul francez Delacroix (1798-1863) zugrăveşte în cel mai bun mod posibil psihologia Golemului anarhist.

Sex şi violenţă! o libertate sexy cu piptul dezgolit mergând în fruntea trupelor iar pictorul şezând în spatele ei, în décor. De cealaltă parte observăm un copil ţinând două revolvere.

Unde va conduce această Libertate? Ar dori acei copii să o urmeze pe această femeie? Revoluţia a fost creată cu mâinile copiilor!

Delacroix a devenit faimos cu picturile sale iar astăzi este chiar dificil să găseşti un album cu reproduceri ale tablourilor lui; după ce am căutat în tot

Parisul de abia am găsit în Luvru.

În secţiunea în care am descris trăsăturile liderului, scriam că, acel criticism al Golemului asupra autorităţii (nu cel asupra societăţii) este prin extensie justificabil. Autoritatea liderului poate determina gradul de integrare sau de ceeziune al societăţii iar dacă Golemii s-au reprodus dincolo de toate normele, aceasta înseamnă o pierdere totală a puterii şi autorităţii. Sunt în accepţiunea Golemilor în criticarea primului Ministru Netanyahu

pe care l-am descris ca fiind un impotent tot atât de bine ca şi Preşedintele Israelului, Dl. Weizman, pe care l-am denumit „trădător”.

Clasificarea stereotipiilor umane

Nimic nu este nou în a încerca o clasificare a indivizilor după personalitatea lor. În antichitate a existat o clasificare în grupe, cum ar fi, sanguini, colerici, flegmatici, melancolici. Opinia mea asupra unei clasificări estimative a tipurilor umane se concretizează în Anarhie. indiferent cât de rapid este înlocuită Anarhia de către Dictatură, singurul tip ce supravieţuieşte este cel al Golemului. Putem să luăm ca exemplu Profeţii din Cartea Profeţilor, ce au dispărut atunci când evreii au fost exilaţi în Babilon şi nici nu au mai apărut în istoria evreiască. În Rusia ei erau numiţi Yurodivi (măscăricii Domnului). Ca o informare, Yurodivi nu au existat pentru mult timp şi în locul acestui termen s-a folosit sinonimul „naiv”. Astăzi, Yurodivii sunt hipioţii. Anarhia are un caracter instabil şi după cum am afirmat mai sus, dincolo de aceasta nici o clasificare nu rămâne validă.

Obiectivul prezentei lucrări este de a descrie dinamica socială şi analiza rădăcinilor terorismului şi banditismului. De aceea, comportamentul Golemilor capătă o importanţă deosebită. În mod evident, la vârful piramidei există mai mulţi golemi care i-au propulsat. „Semi-golemii” sunt acei care au urcat la nivelul patru. Rolul lor în dinamica socială nu este mai puţin important. Aceştia sunt cei care au

depăşit barierele Golemilor şi au obţinut o diplomă. De acum, ei încep să-şi impună punctele de vedere ca adevăraţi „specialişti”.

Clasificarea indivizilor după nivelele piramidei

Cei ce sunt incapabili de a atinge vârful piramidei lui Maslow, sunt distribuiţi pe diferite nivele. Unii îşi definitivează ascensiunea la o vârstă fragedă cum ar fi vârsta de 13 ani. Ei nu doresc şi nu îşi manifestă plăcerea de a fi în vârf. Ei nu sunt capabili să înveţe iar unii dintre aceştia nu pot munci. Toate trebuinţele lor se reduc la necesităţile fiziologice şi la nevoia de securizare. Prin aceste mecanisme apar Golemii.

Cei care ajung în top au trebuinţe de nivel maxim şi au un feed-back maxim.

Oamenii pot fi clasificaţi în concordanţă cu distribuţia pe nivelele piramidei, în conformitate cu trebuinţele lor şi după abilităţile lor.

Distribuţia indivizilor pe treptele piramidei determină trebuinţele lor caracteristice unui anumit tip de societate. Primul nivel de la bază corespunde unei trebuinţe imperioase pentru o societate înalt integrată, formă de organizare asemănătoare triburilor primitive. Nevoia pentru o astfel de societate se estompează atunci când se ating standarde înalte ale evoluţiei. O integrare sau o ceeziune scăzută se regăseşte în topul piramidei unde aceasta corespunde unui optimum de 50%; în opinia mea, aceasta este societatea cu cel mai înalt standard de mobilitate. Se poate atinge vârful piramidei în jurul vârstei de 30 de ani dar nu mai devreme de 20. Nu vom găsi indivizi prea tineri în top.

Fig. III-3.

Clasificarea indivizilor după nivelele piramidei

Karl Marx a propus o clasificare asemănătoare. El privea societatea ca o ierarhie de clase; clasa muncitoare, clasa ţăranilor, clasa burgheziei, etc. diferenţa între sistemul lui Karl Marx şi cel pe care îl propun în această lucrare, constă în faptul că, cel de-al doilea model se bazează pe trebuinţele umane şi nu pe ierarhia socială. Pe de altă parte, clasificarea mea, cât şi cea a lui K. Marx,

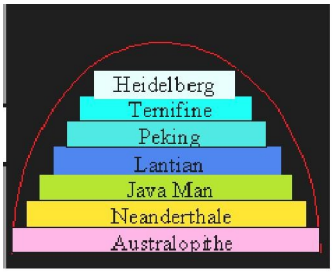

reflectă de asemenea o luptă, lupta dintre cei situaţi pe nivele inferioare ale piramidei împotriva celor ce tind cât mai sus, este lupta între genii şi Golemi. Lupta nu este pentru un loc în piramidă ori un loc în ierarhia socială ci pentru impunerea gradului de ceeziune socială. Este lupta între Golemi şi cei situaţi în vârf care năzuiesc la libertatea personală, ceea ce determină dinamica socială. Ca un rezultat, cei situaţi în top au creat bombele atomice în timp ce acei situaţi mai jos le posedă. Legătura între piramida trebuinţelor şi ierarhia socială îşi găseşte expresia în faptul că cei care au atins vârful piramidei se exprimă mai lejer în confruntarea cu ierarhia socială. Este un proces în două etape. Cei situaţi în vârf deţin pârghiile şi descoperă cu uşurinţă cum să-şi dezvolte abilităţile şi să urce în topul piramidei trebuinţelor. În societăţile primitive, întregul timp este alocat procurări hranei. Munca fizică grea este epuizantă şi înnăbuşă dezvoltarea intelectuală. Munca intelectuală este privilegiul aristocraţiei care, în acest fel, poate fi creatoare în literatură şi arte. Aristocraţia este cea care generează cultură. Nu degeaba doreşte să escaladeze piramida cele care are mijloacele să o facă.

Se poate să nu existe o prea mare diferenţă între moralitate şi obiceiurile „clasei conducătoare” şi cei situaţi mai jos. În zilele noastre, accesul la educaţie este liber şi fiecare copil are posibilitatea să escaladeze piramida. Studenţii care manifestă capacităţi primesc burse.

În prezenta clasificare, apar multe contraste. Cei situaţi pe nivelele inferioare ale piramidei vor obiecta şi vor afirma că şi ei pot accede pe straturile superioare dar motivele ecologice îi împiedică să o facă. Mai mult, ei omit discrepanţa dintre clasificarea prezentată în această lucrare şi cea a lui K. Marx. Marx i-a exclus pe cei care nu îi erau de folos în lupta de clasă iar eu voi dedica următorul paragraf acelora pe care i-am denumit „cerşetori”.

Cerşetorii.

Numărul de cerşetori raportat la numărul populaţiei reflectă originile sale. În societăţile cu grad înalt de integrare, de genul societăţilor comuniste, nu există cerşetori. Ideologia comunistă susţine că autorităţile şi Partidul asigură oricărui cetăţean un loc de muncă şi, crează un climat de fericire celui ce abandonează „existenţa parazitară”. Îmi amintesc că, la finele celui de-al doilea război mondial, Moscova s-a umplut cu mii de invalizi de război. În acele timpuri nu existau în Rusia proteze şi nici scaune cu rotile. Cei fără picioare foloseau scânduri cu

rotile pentru a se deplasa. După pierderea propriilor picioare, pe front, aceşti invalizi au solicitat câte ceva de la societate.

Ei au început să cerşească în trenuri şi în locuri publice. Îmi amintesc o scenă. Un orb a urcat în tren. El s-a apropiat de un acordionist şi i-a cerut să-l acompanieze în timp ce cântă. Rezultatul a fost un cântec superb pe versurile lui Serghei Yessenin, un bine cunoscut pcet rus. După aceasta, orbul a trecut printre pasageri iar aceştia i-au oferit din toată inima bani.

Mai târziu, aceşti cerşetori au dispărut şi nimeni nu ştie unde s-au dus.

În perioada lui Hruşciov a fost emisă o lege specială împotriva „paraziţilor", aceştia erau arestaţi şi exilaţi din Moscova şi din alte oraşe mari şi duşi la muncă forţată în Siberia. Joseph Brodsky, laureat al Premiului Nobel a locuit în Leningrad şi a fost una din victimele acestei legi.

Populaţia acelei zone, în care erau trimişi cei fără castă, priveau decizia lui Hruşciov ca fiind o pedeapsă crudă şi injustă. Ei desigur nu aveau nevoie de acei „paraziţi".

Trecuseră 15 ani de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Sistemul comunist s-a destrămat iar Rusia s-a umplut iarăşi de cerşetori şi de indivizi fără casă, indivizi ce-i depăşeau ca număr pe cei din trecut.

Torane spune că, întotdeauna au existat oameni săraci şi ei vor rămâne aici. Este o îndatorire de a le arăta compasiune şi de a-i ajuta pe acei oameni. Înaintea slujbelor religioase sunt oferite porţii de mâncare. Oricum, prin legea iudaică este interzis ca cineva să-şi ofere toate posesiunile. Nu este nevoie să mai adăugăm un om sărac la cei deja existenţi.

Printr-un vechi edict, religia creştină manifestă o atitudine pozitivă faţă de cerşetori. Totuşi, spre deosebire de religia iudaică, diferiţi sfinţi creştini şi-au oferit posesiunile lor şi au devenit călugări.

Este bine ştiut că cerşetorii cât şi cei fără de casă umplu străzile marile oraşe ale lumii. Ei dorm pe bănci, pe sub poduri, îşi construiesc barăci din vechituri. Dacă nu sunt luate măsuri pentru a-i opri, ei crează noi mahalale. Serviciile sociale şi organizaţiile filantropice îi hrănesc şi încearcă să-i asiste dar nu vor reuşi să desfiinţeze acest flagel.

Cerşetorii sunt situaţi pe cel de-al doilea nivel al piramidei şi nu sunt capabili de a face orice altceva în afară de a cerşi. Tot ceea ce fac este să stea şi să aştepte de la oricine câte o monedă în căciula lor. Cei

ce sunt mai atractivi, vor spune poveşti trecătorilor, le vor arăta documente, le vor cânta sau juca. Ei nu sunt pregătiţi să părăsească strada căci li se pare că trecătorii îi admiră. Această societate este cu mult mai importantă pentru ei decât ceea ce au colectat. Încercând să le construiască adăposturi nu s-a obţinut nimic chiar dacă indivizii fără casă ar fi găsit acolo orice ar fi dorit. După toate acestea, ei s-au întors în stradă. Acesta este un adevăr specific adolescenţilor car îşi acuză în mod obişnuit profesorii pentru astfel de situaţii.

Cerşetorii îmi amintesc de câini, ale căror vieţi sunt dictate de ceea ce se întâmplă în stradă. Câinii drăguţi stau la ferestre cu perdele de mătase şi privesc la ceea ce se întâmplă în afară.

Cerşetorii sunt indicatori ai ceeziunii sociale. Cu cât mai scăzută este ceeziunea cu atât mai mulţi cerşetori vom vedea pe străzi. Este o eroare să credem că asistenţa socială de diferite tipuri poate scăpa societatea de cerşetori. Banii cheltuiţi pe aceştia sunt bani aruncaţi în vânt. În Roma antică, ei alergau pe străzi, aclamând, *„pâine şi spectacole*!”. Astăzi, ei nu cer decât apartamente şi alocaţii.

Yurodivii

Cerşetorii au căpătat diferite nume, în momente distincte şi locuri specifice. Aspectul lor exterior este tipic – ei îşi poartă părul într-un mod ciudat iar hainele le sunt pictate în toate culorile. Pielea le este tatuată în mod considerabil iar în părul lor sunt tot felul de cruciuliţe, lănţişoare, ca dealtfel şi la gâtul lor. Magazine specializate le oferă veşminte specifice care să le acopere tot corpul etc. Numitorul comun al acestora apare ca o varietate de la sex şi violenţă.

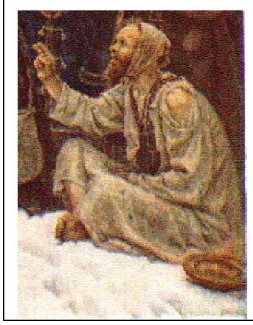

FIG. III- 4

Tabloul unui YURODIVI STÂND ÎN ZĂPADĂ. Fragment din tabloul “Boierul Morozoff”, lucrarea pictorului rus Vassil Surikov.

Yurodiv-ul are înfăşurat în jurul gâtului un lanţ greu şi urmărindu-l putem zări şi pălăria pentru colectat bani. El a desenat semnul crucii pe tabloul cu Morozoff, cel care a căzut în dizgraţie.

Dacă străzile cu trecătorii lor constituie societatea de care cerşetorii au nevoie, hipioţii îşi formează propriile lor societăţi. Ei îşi vor organiza bande şi îşi vor face muzică pentru a câştiga ceva bani. În acele momente ei îşi câştigă existenţa muncind din greu. Totuşi, ei nu

au slujbe cu caracter permanent. Cât de curând posibil au un minim de subzistenţă asigurat şi, cu siguranţă îşi vor întrerupe activitatea.

Asceţii.

Despre aceştia am discutat în primul capitol. Primele semne de ascetism apar în alimentaţie. Un ascet mănâncă o cantitate minimă de hrană şi adesea el este un vegetarian. De aceea, asceţii sunt în mod frecvent oameni uscăţivi, după cum se poate vedea şi în fotografii. Toţi sfinţii şi ermiţii sunt reprezentaţi ca fiinţe uscăţive, precum scheleţii. O altă trăsătură caracteristică este abstinenţa lor sexuală. Pentru că ei aparţin celui de-al II-lea nivel al piramidei, ei se abţin de la plăcerile sexuale şi cât mai curând merg în mânăstiri.

În zilele noastre, au apărut schimbări în psihologia asceţilor. Ei, mai curând îşi înăbuşă manifestările pesonalităţii prin studii şi muncă decât să ducă o viaţă de ermit. Ei nu admit ideea că îşi înăbuşă individualitatea. Motivul pe care îl enunţă este că fac aceasta să producă mai mulţi bani ori că munca este foarte interesantă şi îi absoarbe, etc. Aşa apar şi fetele bătrâne cât şi celibatarii, toţi fiind absorbiţi de muncă şi de cercetare ştiinţifică. Pe aceştia îi vom numi „jumătate asceţi”. Unii absolvă o universitate dar nu vor lucra în specialitatea lor căci destinul îi cheamă la „***lupta revoluţionară şi socială***”.

Criminalii şi terorişti.

La un moment dat m-am referit la un grup de 20 de punk-eri coloraţi, ce aveau vârsta în jur de 25 de ani şi stăteau într-un cerc pe trotuarul unei străzi din Bruxelles. Când am încercat să-i fotografiez, câţiva dintre ei s-au revoltat. De aceea, nu pt înţelege de ce indivizi care ei înşişi se expun în această manieră, refuză să fie fotografiaţi. Nu am pretenţia să înţeleg şi nici nu am reuşit aceasta, ca în cazul în care o femeie care avea o rană considerabilă pe scalp, s-a ridicat şi a început să ţipe la mine. Pritenii care o însoţeau, m-a avertizat că îmi vor sparge camera, mă vor bate şi îmi va fi imposibil să-i găsesc mai târziu dacă voi face plângere.

Proletariatul nu are nimic de pierdut în afara lanţurilor sale!’

Iată cum se nasc criminalii şi terorişti.

Terorişti reprezintă imaginea colectivă a Golemului. Diferenţele între criminali şi terorişti constă în gradul de ceeziune ce îi leagă. Cesare Lombrosso atribuie golemilor câte ceva din trăsăturile geniilor şi descrie nebunia acestora. Eroarea în acest caz cât şi în altele, constă în

faptul că aceşti indivizi nu au fost vreodată genii. Ei au fost golemi. Voi încerca mai jos să explic în ce mod se ridică golemii deasupra geniilor.

Segregarea profesională

Este interesant să aflăm ce se petrece cu acei membri ai societăţii care abandonează curentul general pe anumite nivele ale piramidei. Răspunsul parţial la această întrebare a fost oferit mai sus. Profesia unui bărbat ori a unei femei ne pot transmite caracteristicile comportamentului lui sau ale ei, ne pot transmite nivelul trebuinţelor. Face parte dintr-un proces natural de selecţie. Acei care se opresc pe nivelele inferioare ale piramidei au nevoie de o societate cu un înalt grad de ceeziune. În Anarhie, ei vor face orice pentru a o menţine. O persoană poate fi poziţionată pe nivelele piramidale, în funcţie de vârsta indivizilor, de asemenea după stagiile dezvoltării umane şi chiar după gradul de afecţiune. Cu alte cuvinte, cu cât mai jos va fi poziţionat un individ pe treptele piramidei lui Maslow, cu atât mai aproape se va afla el de Epoca de Piatră, cu atât mai mare va fi dependenţa de societate şi cu atât mai puternică va fi parada acestuia. Dezvoltarea umană porneşte de jos în sus.

Ca un adagiu adus la clasificarea în funcţie de profesiuni, putem afirma că se pot vizualiza nivelele piramidale ca fiind determinate de caracteristici[1)] religioase, rasiale şi naţionale.

Cu foarte mult timp în urmă, preoţii şi şamanii (cum erau denumiţi în Rusia) s-au desprins de masele de oameni. Fiecare naţiune are nume speciale pentru a-i desemna pe aceşti specialişti în realizarea îndatoririlor religioase şi care de asemenea, au rolul de a vindeca bolile sufleteşti: aceste funcţii solicită un anumit nivel de cunoaştere şi o capacitate de învăţare.

Următoare profesiune în care se angajează oameni este comerţul. Comercianţii rămân la un nivel cu mult mai înalt decât restul; ei au creat sistemul monetar şi băncile. Ulterior, vom reveni asupra acestei chestiuni.

Armata, reprezintă un exemplu clar al modului în care profesiunea influenţează personalitatea. Serviciul militar transformă oamenii în Golemi. Este singura manieră în care se poate construi o armată puternică.

Prostituţia.

Nu-mi pot explica de ce individualitatea şi ego-ul sunt situate în organele sexuale. Istoria civilizaţiei reprezintă povestea utilizării

hainelor pentru acoperirea caracteristicilor sexuale primare şi secundare. Nu aş putea detalia asupra subiectului despre modul în care dezbrăcarea afectează comportamentul indivizilor. Asceţii exagerau în acoperirea trupurilor lor dar alţii nu ar trebui să exagereze prin dezbrăcare excesivă cum dealtfel se întâmplă astăzi. Vestimentaţia deosebit de sumară conduce la diminuarea individualităţii. Hainele corespund unui anumit grad de moralitate. Când o persoană se dezbracă în public se umileşte ea însăşi. Expunerea organelor sexuale au constituit un tabu pentru o lungă perioadă de timp. Acest tabu nu este respectat de către

[1)] A se vedea în acest sens şi lucrarea lui Cesare Lmbroso, „***Genius and însănity***”.

prostituate. În una din lucrările sale, Lombroso[2)] a descris comportamentul prostituatelor, comportament care este în conformitate cu punctul meu de vedere asupra situării acestora pe cel mai de jos nivel al piramidei lui Maslow.

O altă formă de dezbrăcare o constituie confesiunea faţă de preot. În chibuţism ca şi în societăţile comuniste, confesiunea este făcută la o adunare generală, în faţa a câtorva bărbaţi şi femei.

Artiştii şi pictorii.

Aceştia constituie alte profesiuni în care oamenii se dezbracă şi în mod consecvent îşi pierd individualitatea şi valorile morale. În era sexului şi violenţei, dezbrăcarea a devenit modă. Aproape că nici nu putem găsi vreun film în care să nu apară scene explicit sexuale ori chiar pornografice. Dezbrăcarea şi parada excesivă sunt trăsături caracteristice ale artiştiior. Din punctul meu de vedere, artiştii, pictorii şi alţii asemeni ar trebui plasaţi deasupra prostituatelor dar nu prea departe de acestea. Deşi constituie un punct eterogen, toţi artiştii ocupă nivelele inferioare ale piramidei. Cred că prin clasificarea mea am clarificat comportamentul acestora – atracţia pentru un stil de viaţă beemă, pentru haine exotice şi relaţii sexuale pline de promiscuitate. Opera „Beema” a lui Puccini este un bun exemplu; toţi eroii acestei opere sunt „artişti”.

FIG. III-5

AVIV GEFFEN – UN POPULAR CÂNTĂREŢ ISRAELIAN

[2)] Cesare Lombroso, „***Femei, criminali şi prostituate***.”

Filosofii

O trăsătură caracteristică a Golemilor este faptul că aceştia sunt incapabili de a munci şi în acelaşi timp ei critică societatea existentă. În anumite momente ei oferă propriile soluţii pentru construirea societăţii ideale. O uşoară examinare a acestei „societăţi ideale” ne arată că nu diferă prea mult de o societate primitivă. Cititorul poate el însuşi să cerceteze biografiile celebrilor filosofi, cum ar fi Voltaire, în care poate găsi aceleaşi stereotipuri descrise aici. Recomand în acest sens lectura cărţii „*Geniul şi nebunia*”, de C. Lombroso.

Numele lui K. Marx (care în opinia mea este un Golem) poate fi găsit în orice text de sociologie sau de economie. Am citit şi recitit de patru ori cel de-al III-lea volum, „Capitalul”. Care a fost contribuţia lui K. Marx la dezvoltarea ştiinţei? Încă mai există grupuri de discuţii care analizează lucrarea acestuia. Nu ne-am referit la serviciile dobândite din lucrarea sa ci la necesitatea ei pentru mai târziu. Pentru membrii acelor grupuri de discuţii, Marx este opiumul lor. Filosofi precum Jean Paul Sartre şi Heidegger, pot fi clasificaţi în două categorii: comunişti şi nazişti.

Peeţii şi scriitorii

Când eram tânăr, obişnuiam să-mi scriu scrisorile adresate prietenilor şi rudelor în versuri – găseam cu uşurinţă rime. Această obişnuinţă a dispărut şi, în acest moment cred că motivul a fost puternica influenţă a sonatelor Shakespeariene. După ce le-am parcurs nu am mai reuşit să compun versuri. Astăzi mă gândesc într-un mod diferit, cred că am atins un nivel cu mult mai înalt.

Exemplele de mai sus, corespund acelora lui C. Lombroso. În cartea, „Genialitate şi nebunie”, autorul ne prezintă informaţii biografice ale diferiţilor artişti şi pictori cunoscuţi. Nimic nu s-a schimbat de când s-a publicat această lucrare. Artiştii sunt încă nişte beemi şi mulţi dintre ei folosesc narcotice, alcool şi sunt nişte depravaţi sau după cum denumeşte Lombroso toate acestea ca fiind demenţă. Mulţi autori binecunoscuţi pe plan mondial, cum ar fi Roman Roland, Leon Feuchtwanger, precum şi alţii, au vizitat Uniunea Sovietică şi

plăteau să-l viziteze pe dictatorul J. Stalin. Aceasta se petrecea în vremea când oameni nevinovaţi erau condamnaţi şi arestaţi în nişte procese-spectacol. Şi alţi scriitori au vizitat dictatori ce nu au fost mai puţin cruzi decât Stalin. Cu toţii s-au arătat satisfăcuţi de aceste vizite şi i-au adresat dictatorului complimentele lor. Explicaţia mea constă în situarea artiştiior pe nivelele inferioare ale piramidei şi în dependenţa acestora faţă de o stare dictatorială. Admiraţia dictatorilor văzută de scriitori, pceţi şi alţi artişti poate fi întâlnită în societăţile cu un grad înalt de ceeziune. În lucrările sale, criticul literar şi scriitorul Andre Sinyavski analizează cauzele ce stau la baza fraternităţii dintre pceţi şi dictatori. Numele lui Sinyavski a devenit binecunoscut pe plan mondial pri procesul intentat acestuia pe vremea lui Nikita Hruşciov. El a fost condamnat la 6 ani de detenţie pentru publicarea ilegală, în vest, a lucrărilor sale. Odată emigrat în Paris, Sinyavski a publicat o lucrare în care arată că, cei mai buni pceţi sovietici, Eduard Bagritski, Mikhail Svetlov şi alţii, au scris versuri în cinstea lui Felix Dzerzhinski, şeful serviciilor secrete cât şi apropiaţilor acestuia. Versurile romanţau şi justificau arestările în masă, represiunile şi crimele. Dar cât de curând s-a diminuat întrucâtva ceeziunea socială, cum a fost în perioada lui Hruşciov, pceţii şi scriitorii au devenit nişte luptători pasionaţi pentru libertate şi, au început să-i critice pe dictatori şi aparatul lor executiv. Sinyavski însuşi a fost un exemplu. Un altul a fost actorul şi omul de satiră Vyssotski, a cărui cântece satirice erau distribuite ilegal prin Rusia; el a decedat din cauza alcoolului.

Aş recomanda cititorului să răsfoiască prin lucrările literare şi în special în lucrările scrise în acea perioadă anarhică. Aminteam mai sus că subiectele cu sex şi violenţă au umplut scenele teatrelor, ecranele TV şi orice altceva. Există de asemenea tendinţa unor autori de a crea o imagine romantică criminalilor. Aceasta este fals, căci golemii vor rămâne golemi. Un exemplu îl constituie nuvela Abatelui Prevost, „Manon Lescaut”. O poveste de dragoste dintre un escroc şi o prostituată devine subiectul unei opere ce va purta acelaşi nume. Oare este atât de uşor a se confunda atracţia sexuală cu dragostea?

Când veţi citi acea nuvelă vă veţi reaminti de Cesare Lombroso.

În acest sens s-ar putea sublinia că principiul călăuzitor este „scopul scuză mijloacele” iar legile pot fi încălcate în numele „justiţiei”. Eroii acestor scrieri se intitulează ei înşişi „luptători pentru drepturi” sau „eliberatorii” ce conduc campanii orientate împotriva băieţilor răi.

Unii dintre aceştia, în special jurnaliştii, derulează „investigaţii independente”.

Nu este nici un secret că, scriitorii, actorii şi pictorii sunt în prima linie a bătăliei pentru „libertate şi egalitate”. Dacă ei înşişi nu încalcă legea atunci ei sunt printre cei care justifică încălcarea legii. Dacă nu pot lua parte la activităţile teroriste, ei sunt suporteri şi simpatizanţi. Întotdeauna sunt excitaţi de revoluţii. Ulterior, când dictatura se instalează, ei emigrează ori se conformează aducând elogii noilor ucigaşi. Pentru ei este uşor să se adapteze căci executanţii îi stimulează şi le vor dedica ode. Uneori cariera acestor golemi este într-atât de întortocheată, că oricine ar fi surprins. Să considerăm de exemplu, comedianul mediocru, Shevaleh Weiss care a devenit profesor, membru al Knesset-ului şi chiar preşedinte. Aş recomanda cititorului să se familiarizeze cu biografiile scriitorilor şi pictorilor născuţi înainte de revoluţia din 1917 şi care au murit după aceasta, ca de exemplu pictorul Kasimir Malevich, pcetul Vladimir Mayakovski, scriitorul Maxim Gorki şi cântăreţul Fedor Shalyapin. Corelaţia între comportamentul lor şi profesiunile lor nu este deloc o coincidenţă. Maladiile venerice sunt maladii ocupaţionale ale multor artişti.

Nu toţi acei ce excelează în comportament devin inventatori; o minimă cantitate de informaţie şi de talent sunt condiţiile minime. Practic, oricine poate dansa, cânta sau chiar să scrie nuvele. Acest fapt poate fi observat la cei lipsiţi de talent. Ce va dezvălui lucrarea lor? Tot o mediocritate ca şi autorii înşişi. În zilele noastre oamenii citesc din ce în ce mai puţin în schimb privesc la TV şi video din ce în ce mai mult. Există suficient de multe filme dubioase cărora criticii le acordă „Oscaruri” fără nici o discriminare. Personal detest filmele americane şi prefer filmele altor naţiuni.

Nu cu mult timp în urmă, o persoană a devenit actor, poziţie pentru care avea talent. În societăţile cu grad ridicat al ceeziunii, nu trebuie să ai nici un talent; este suficient să fii membru de partid, după cum se obişnuia în fosta URSS sau, să fii membru al Uniunii scriitorilor. În Anarhie nu este nevoie de aşa ceva. Astăzi, 0Oricine poate urca pe scenă şi să urle, să sară ori să alerge în indispensabili ţinându-şi microfonul în mână. Lejeritatea şi accesibilitatea pentru toate aceste manifestări devin atractive pentru golemii care invadează nivelele inferioare ale piramidei profesiunilor.

Studiile psihologice publicate în anii ’70 au arătat că, copiii imită toate scenele de violenţă şi comportamentele urâte pe care le vizionează la TV. Din nefericire, rezultatele acestor studii nu au avut nici un efect asupra autorilor de programe de televiziune şi de publicitate. Sexul şi violenţa se dezvoltă vertiginos asemeni tumorilor maligne şi, de aceea percepem toate acestea ca fiind sfârşitul lumii. Sunt dezgustat când privesc în jurnale şi reviste adresate tinerilor israelieni; nu conţin nimic altceva decât sex. Într-o societate de golemi nu există interes pentru istorie, artă şi ştiinţă ci doar pentru pornografie şi sporturi.

Am scris mai sus despre fanatici şi autoflagelare. Preocupare excesivă faţă de sporturi se încadrează de asemenea în această categorie. O preocupare excesivă cu muzica şi baletul poate conduce la diminuarea individualităţii cât şi la întârzierea în escaladarea piramidei trebuinţelor. Profesorul meu de vioară îmi spunea cum îl bătea şi îl forţa tatăl său să studieze viaoara. Şi a devenit un excelent muzician. Dar nu au auzit vreodată istorisiri asemănătoare despre fizicieni.

Este ceva caracteristic pentru tineri ca ei să treacă prin perioade de interes pentru diferite sporturi, muzică şi altele. Este foarte important pentru ei ca aceste preocupări să nu-i stânjenească în ascensiunea piramidei. Mulţi părinţi nu înţeleg aceasta şi îşi îndrumă copiii spre sporturi intensive şi spre astfel de activităţi fără a se gândi la consecinţe.

FIG. III-6

TURUL FRANŢEI.

Fete care protestează pentru faptul de a fi refuzate în competiţie.

Semi golemii

Problematica Golemilor a fost dezbătută mai sus. Acum, să ne îndreptăm atenţia asupra unui alt grup – cel al semi-golemilor. Şi aceştia au nevoie de prezenţa unei societăţi deosebit de închegate dar întrucâtva mai puţin.

Atunci când indivizii, în cursa dezvoltării lor traversează etapa Golemului, ei devin comercianţi. Aşa numita „perioadă a acumulării de capital” semnalată în istoria europeană nu este nimic altceva decât tranziţia Europei de la etapa comercială. Visul semigolemilor este de a deschide un magazin şi de a deveni bogaţi. Mulţi au reuşit în înfăptuirea acestui vis. Aşa au apărut şi marii bancheri cum ar fi Rothschild, Rockefeller şi alţii. A crea un capital este cu mult mai greu decât a face o revoluţie.

Umaniştii.

Reamintim cititorului de selecţia abilităţilor în perioada şcolară a individului. Umaniştii sunt acei ce nu vor urca pe nivelul ştiinţelor. Dacă extrapolăm la nivelul colegiului, putrem plasa diferite profesiuni vertical pe nivelele aceleaşi piramide. Profesiunile „umaniste” ocupă nivelele mai inferioare ale

piramidei faţă de ştiinţele naturale şi profesiunile tehnice. Aceasta poate explica succesele infime ale ştiinţelor umane spre deosebire de marile descoperiri ale fizicii şi tehnologiei începând cu secolul 19, ştiinţele economice, sociologia şi psihologia fiind încă într-o fază incipientă. Acesta este încă un otiv pentru care nu există o explicaţie pentru cauzele apariţiei terorismului şi banditismului. Explicaţiile plauzibile nu au progresat de la Karl Marx şi din secolul 19.

Sociologii

Autorul unei minunate ediţii de sociologie, Ian Roberts, a studiat şi a lucrat în Africa de sud. El a luptat împotriva discriminării rasiale nepermiţându-i-se să muncească. Aş vrea să-l întreb pe Dl. Ian Roberts, sociolog, cum este posibil ca o ţară puternică, cu o economie prosperă să devină un ţinut unde abundă bandiţii iar economia nu va mai fi pentru mult timp ceea ce a fost şi tote acestea după ce segregaţionismul rasial a fost abolit. Nu este suficient să fii sociolog, ci trebuie de asemenea să se utilizeze informaţii ştiinţifice sau explicarea şi predicţia evenimentelor. Nu am găsit astfel de abordări în cartea D-lui Roberts.

Lipsa de claritate şi de logică în Sociologie a condus la degenerarea ei. Acest nivel a decăzut prin practica exponenţilor săi. Multă vreme am încercat să obţin o revistă care să înfăţişeze lucrarea mea despre efectele sociale dar din peste 60 de universităţi mi-au răspuns doar 3. Toate celelalte au păstrat o tăcere totală. Una din replici a venit din Anglia şi recunoşteau că nu au o peroană care să se ocupe de aşa ceva. Un alt răspuns mi-a sugerat că am fost deosebit de ambiţios (oare cum m-au evaluat?). Multe alte comentarii au exprimat puncte de vedere asupra ideilor mele, cu o singură excepţie ce a venit din deşertul Negev. Acest tânăr şi sincer sociolog a urcat piramida lui Maslow la cel mai înalt nivel. Totuşi, el nu a consimţit să se alăture cercetării. Singurul meu colaborator cu care sper să construiesc

modelul de societate este profesorul Ch. Jacobsen de la Institutul de Tehnlogie al Israrelului.

În zilele noastre, sociologii nu au dezvoltat ştiinţa în nici un fel. Un nou suflu trebuie injectat de la nivelele superioare ale piramidei pentru a dezvolta sociologia. Acelaşi lucru este valabil şi pentru economişti.

Toţi sociologii sunt familiarizaţi cu „legea de fier a oligarhiei", lege propusă de Robert Michels, dar nimeni nu s-a gândit că trebuie să existe şi o lege care să opereze în sens opus. În afară de R. Michels nici măcar un sociolog nu a cerut limitarea activităţilor uniunilor profesionale. Orice uniune profesională se poate converti rapid în Mafie. Înainte de a studia sociologia, am fost surprins să aud despre o luptă aproape fizică pentru poziţia de lider, luptă derulată în rândurile avocaţilor israelieni. De asemenea, a fost o luptă între comitetul de redacţie al unui jurnal medical israelian şi editorul şef al acestuia. Comitetul a decis concedierea editorului şef care a reacţionat prin a-şi da hainele jos împrăştiind astfel membrii comitetului.

În manualele de sociologie şi economie se pot observa afinităţile politice ale autorilor. O astfel de subiectivitate nu poate fi găsită în cărţile de fizică ori în cele tehnice. Nu am nici o îndoială că şi lucrările mele au o tentă politică. Precizez că nu am nici o misiune politică, tot ceea ce încerc este să explic comportamentul individului şi al societăţii. Evaluarea mea asupra celor câteva personalităţi manifestăun caracter obiectiv.

Psihologia profesiilor poate fi un derivat de la surse, altele decât cartea lui C. Lombroso sau statutul filosofilor. Să considerăm de exemplu decizia prof. Y. Barak, Judecătorul Curţii Supreme din Israel, în cazul lui Rabinului Abraham Shapiro. Decizia reflectă în mod clar nevoia judecătorilor de societăţi foarte integrate. Jurnalistul Avneri a scris o biografie a lui Abraham Shapiro şi a dorit să o publice. Shapiro s-a opus publicării biografiei sale realizate de Avneri şi l-a dat în judecată. Decizia curţii a constat în interzicerea publicării cărţii. Şi o a doua instanţă a sprijinit decizia primei curţi. Cazul a ajuns la Curtea Supremă iar Judecătorul I. Barak a anulat decizia primelor două instanţe. „Comunitatea are dreptul să ştie, să cunoască", a fost decizia lui şi a permis publicarea acelei cărţi. Iată cum este dezbrăcat un individ şi tăiat în bucăţele, „în numele societăţii şi al jurnaliştiior". Doar Golemii îi pot face pe oameni martiri.

În continuare vom acorda atenţie avocaţilor şi judecătorilor şi, vom vedea că pentru un judecător, pentru care legile sunt mai presus de orice altceva este o excepţie rar întâlnită. De asemenea, vom vedea că cei ce crează legile şi avocaţii sunt cei ce încalcă legea.

Nat ur al s e i e ne e pe opl e, medi cal doctors, engi neers udge s, s oci ol ogi s t s, ps ychol ogi s t s, humanis t s writ er s and pce t s, s port s pe ople and art is t s prost it ut es, ournalis t s

Această lucrare conţine multe citate ai unor specialişti aşa că nu voi fi acuzat de afirmaţii nefondate. Binecunoscutul erou de literatură, Koz'ma Prutkov afirma că, specialiştii sunt asemeni unui obraz umflat: plenitudinea îi caracterizează. Citatele au fost dictate de instinctele umaniştiior şi politicienilor şi de dorinţa lor de paradă. Popularitatea nu este întotdeauna semnul unor abilităţi intelectuale ridicate, adesea chiar contrariul se adevereşte. Umaniştii şi politicienii pot justifica actele de terorism şi să contribuie la dezvoltarea acestora. Adesea ei participă în derularea actelor de terorism sau să le conducă şi să ridice pentru anarhie, narcotice, „emancipare" şi „deschidere". Ei pot fi cu uşurinţă reperaţi datorită unei continue atitudini „în apărarea" sau „în sprijinirea" unei acţiuni. Ei nu îşi ascund nici numele nici stupizenia. În astfel de situaţii aş putea cu uşurinţă să-i plasez în

FIG. III-7

CLASIFICAREA DUPĂ PROFESII

piramidă după comportamentul lor. Voi reveni asupra acestui punct.

Ca şi acei care se străduiesc să atingă vârful piramidei există câteva genii care totuşi nu-şi pierd urmele în istoria socială. O altă problemă este dificultatea de a-i descrie. Spre deosebire de Golemi, a căror comportament este bine conturat, uşor de descris şi predictibil, geniile se dizolvă şi numai spiritul rămâne în urmă.

Clasificarea profesiilor, enunţată mai sus nu vrea să-i lezeze pe cei poziţionaţi pe nivelele inferioare ale piramidei. Din contră, ei nu pot fi ofensaţi. Ei sunt suficient de agresivi şi au suficientă forţă concentrată în mâinile lor. Exemplele mele sunt recoltate din realitate, din cotidian, dar, de asemenea, pot prezenta şi excepţii de la reguli, cum ar fi sociologii care mi-au evaluat lucrarea, cum ar fi judecătorul britanic care decretează pentru supremaţia legii. O altă excepţie o constituie faimoasa actriţă de cinema, Greta Garbo, care s-a străduit să rămână la

stadiul uman şi să nu devină un Golem. Sunt câteva din acele excepţii care întăresc regula generală.

Orice persoană care a simţit că ego-ul său i-a fost rănit ar trebui să folosească biofeedback-ul ca metodă pe care şi eu am încercat-o. Când îmi dau seama că hainele îmi crează inconfort şi mă demoralizează mă decid să aleg îmbrăcăminte elegantă. Când am înţeles însemnătatea religiei am devenit interesat de aceasta. Am realizat măreţia religiei iudaice şi am început să frecventez ceremoniile din sinagogă şi să ascult lecţiile rabinului. Făceam orice puteam pentru a deveni u Golem. Când eram tânăr, obişnuiam să fiu un Golem, satisfăceam servicul militar al armatei şi luptam împotriva autorităţilor sovietice pentru a ajunge în Israel.

Sper ca cititorul să fie suficient de influenţat pentru a-şi schimba punctele de vedere.

Degradarea generală a civilizaţiei vestice este reflectată în degradarea psihologiei individuale. Nu zărim nimic mai mult decât în trecut pentru salvarea universală. Când s-a confruntat cu problema alegerii profesiei sale, Pitirim Sorokin a ezitat între chimie şi sociologie. Dar astăzi nu mai întâlnim astfel de dileme. În zilele noastre cei ce nu pot studia chimia devin sociologi. Nu mai poţi întâlni inventatori geniali cum au fost Edison, Tesla şi Bell.

Jurnaliştii şi Media

Jurnaliştii sunt golemi, cum sunt de altfel şi artiştii. Singura diferenţă este că artiştii o declară pe scenă ori la TV pe când jurnaliştii o fac în ziare. Cu toate acestea, comparaţia cu prostituţia este încă validă.

În primul capitol scriam despre comunicare după cum urmează:

Problemele de comunicare se ivesc atunci când două sau mai multe persoane se confruntă între ele. Nici o societate nu poate supravieţui fără mijloacele de comunicare dintre membri săi. Pot exista mijloace foarte simple cum ar fi creearea spoturilor sau a semnalelor pe fundal sau pe diferite obiecte; volumul de informaţie conţinut în aceste suporturi este neglijabil. Mijloacele de comunicare mai complexe cuprind de exemplu limbajul, prin intermediul căruia pot fi transmise informaţii, practic nelimitate ca volum şi ca viteză de comunicare.

În sociologie, problemele de comunicare capătă importanţă deoarece ele au fost confundate cu elemenetele de integrare sau de ceeziune socială. Aşa se explică de ce televiziunea şi mai recent internetul, au devenit mijloace de „socializare”.

Aş dori să explic diferenţa dintre „mijloacele de comunicare” şi elementele integratoare folosind ca exemple conductele de apă. Ţeava reprezintă mijlocul de comunicare în timp ce apa este elementul de integrare. Ţevile sunt folosite pentru a dirija apa dintr-un loc în altul şi, asemeni mijloacelor de comunicare sunt solicitate la menţinerea laolaltă a indivizilor. Totuşi, existenţa mijloacelor de comunicare nu este suficientă pentru integrarea oamenilor.

Cei care consideră că televiziunea sau internetul leagă indivizii, uită că în aparenţă sau ca o formă ascunsă, media transmite adesea informaţii ostile ce demoralizează societatea şi o conduce spre degradare şi ruină. Cenzura a fost introdusă pentru a preveni colapsul societăţii prin controlul ştirilor, publicaţiilor şi tot ceea ce poate afecta moralitatea şi conduita în societate.

În societăţile primitive, sexul şi orgiile au creat ceeziunea indivizilor dar acolo nu există „pornografie” în sensul modern al cuvântului. Odată ce valorile morale s-au schimbat, s-a modificat şi impactul pornografiei.

În timp ce în societăţile primitive pornografia nu a afectat în nici un fel comportamentul membrilor comunităţii, ea, a avut un impact diferit în societăţile civilizate. Conduita morală a societăţilor civilizate a fost întreruptă de pornografie iar societatea modernă s-a degradat ajungând la nivele primitive.

Un alt exemplu îl constituie dezinformarea şi distorsiunea realităţii din consideraţii ideologice sau militare. Media serveşte ca instrumente pentru transmiterea şi distribuirea dezinformării.

Cele două exemple de clipuri indică două tipuri de curgeri, curgeri de clipuri. Un clip este un concept dinamic. Mediile de comunicare sunt necesare pentru transferarea şuvoaielor de informaţii. Iată unde apar conceptele de compoziţie. Derularea clipurilor este confundată cu sistemele de comunicare.

Ca urmare la cele spuse anterior trebuie considerat conceptul de valoare a informaţiei. Plătim doar pentru acele mijloace de comunicare ce ne procură informaţie folositoare. Dacă privim la TV pe canalul de sport, ne bucurăm ca nişte adevăraţi fani. Dar dacă administratorul staţiei ne difuzează un program de ecuaţii ale lui Maxwell, majoritatea vor comuta pe alt canal, în ciuda faptului că acele ecuaţii conţin un enorm volum de informaţie, care sunt tot de natură electrodinamică. Dar cine este familiarizat cu ecuaţiile lui Maxwell? Doar un mic cerc de

oameni specializaţi în acest câmp specific şi de aceea numai pentru aceştia programul are valoare ca factor de integrare.

Ca urmare la cele spuse anterior trebuie analizat conceptul de valoare a informaţiei. Plătim doar pentru acele mijloace de comunicare ce ne procură informaţie utilă. Dacă privim la TV pe canalul de Sport, ne bucurăm ca nişte adevăraţi fani. Dar dacă administratorul staţiei ne difuzează un program de ecuaţii ale lui Maxwell, atunci, majoritatea vor comuta pe un alt canal în ciuda faptului că acele ecuaţii conţin un enorm volum de informaţii care sunt tot de natură electrodinamică. Dar cine este familiarizat cu ecuaţiile lui Maxwell? Doar un mic cerc de oameni specializaţi în acest câmp specific şi de aceea numai pentru aceştia programul ar avea valoare ca factor de integrare.

Cu siguranţă că, societatea ar putea fi demoralizată şi distrusă prin intreruperea lanţului în sistemele de comunicare sau chiar prin introducerea bruiajului. Din punctul meu de vedere, prin importanţa şi puterea sa, media este comparabilă cu bomba atomică. Ca şi bomba, media are forţa de a distruge milioane de oameni. Răspândirea panicii şi exacerbarea faptelor constituie trăsăturile fundamentale ale mediei. Să considerăm de exemplu cazul Tatyanei Soskina, o tânără care a desenat vreo 20 de cartoane orientate împotriva Islamului şi care ilustrează un porc. Ea a distribuit doar câteva şi probabil că nimeni nu ar fi obiectat dacă media din Israel nu ar fi exacerbat importanţa evenimentului, aducându-l la proporţii exagerate şi într-o manieră tendenţioasă. Arabii s-au bucurat să folosească această ocazie şi au pornit să demonstreze într-un mod sălbatic împotriva Israelului. În Egipt, Tatyana a fost arestată şi declarată pericol public. După părerea psihiatrului regional, fata trezeşte suspiciuni şi a fost transferată la spitalul de specialitate. Internarea în spital era folosită ca metodă şi de către autorităţile sovietice pentru a se descotorosi de dizidenţi.

Din contră, presa israeliană a ignorat ofensa îndreptată spre sentimentele religioase ale evreilor. După cum bine se ştie, scriitorul pakistanez Salman Rusndi locuind în Anglia a scris o lucrare cu caracter antiislamist care l-a determinat pe Ayatollahul Khomeini să-l condamne la moarte. Cartea a fost tradusă în multe limbi şi au fost desigur distribuite milioane de copii ale lucrării. În Marea Britanie nimeni nu s-a gândit să-l aresteze pe scriitor ori să-i recomande vreo câinică de psihiatrie. La acel moment, presa israeliană a apărat dreptul de exprimare al scriitorului. De asemenea, aceeaşi presă poate minimaliza

importanţa încălcării legilor. Să luăm de exemplu actul de înaltă trădare comis de ministrul şi PM Ezer Weismann. Magazinul de orientare de dreapta, „Nekudah”, într-un număr din februarie 1990, a numit presa israeliană, „un câine de pază adormit”. Presa israeliană a făcut tot ce a putut să minimalizeze actul de trădare şi tot a sfârşit cu o oarecare spaimă a trădătorului. La scurt timp după aceasta, Knesset-ul a acordat trădătorului postul onorific de Preşedinte al Israelului.

Ne putem oare aştepta ca preşedintele Ezer Weismann să o reabiliteze pe Tatyana Soskina?

Aş dori să orientez atenţia cititorului la un alt mod de abordare a golemului în estimarea unor evenimente similare. Aceasta va ajuta în explicarea cauzelor de demoralizare a societăţii.

Media exercită o influenţă slabă şi subtilă asupra societăţii care în final devine demoralizată şi intră în colaps.

Astăzi, jurnaliştii sunt actualii lideri ai unei ţări cum ar fi Israelul. Nu mai mult de 20 de jurnalişti decid ce este BUN ori RĂU, cine este apt pentru o anumită funcţie şi cine nu este. Această situaţie s-a dezvoltat datorită lipsei cenzurii sau mai bine zis exercitării cenzurii de către jurnalişti. Forţa jurnaliştiior este corespunzătoare inteligenţei lor, statutului lor şi rsponsabilităţii faţă de societate. Diverşi politicieni dornici să obţină popularitate vor căuta relaţia de prietenie şi sprijinul din partea jurnaliştiior dar aceştia nu simt absolut nici o responsabilitate pentru societate.

Din ce în ce mai mulţi cititori consideră că jurnaliştii prezintă realitatea într-un mod obiectiv şi, desigur, jurnaliştii afirmă că informaţiile lor sunt imparţiale. Totuşi, acolo nu există în nici un caz informaţii obiective. Un corespondent nu poate descrie întreaga realitate şi de aceea el face o selecţie subiectivă. Pe de altă parte, cititorii nu deţin mijloacele pentru evaluarea informaţiei şi astfel depind în întregime de jurnalişti. Acesta este motivul demonstrativităţii lor. Ei nu sunt interesaţi de consecinţele publicaţiilor lor şi nici nu sunt interesaţi să le estimeze. Fiind nişte Golemi, găsesc acestea ca fiind destul de natural, ei staţionând în apropierea bazei piramidei.

De fapt, media ar trebui doar să comunice informaţia. Consumatorul de informaţie va evalua el însuşi calitatea informaţiei. Oricum, evaluarea şi selecţia au loc în primele clipe, şi se bazează pe gusturile personale faţă de jurnalişti. Pasul următor ne conduce la editor. Cu toate că jurnaliştii colectează un ansamblu de informaţii,

cititorul primeşte doar o mică parte din informaţia ce a fost filtrată şi purificată la care se adaugă diferite comentarii. Ceea ce descoperă în final cititorul este informaţia filtrată şi evaluată. Acest proces de filtrare şi evaluare este echivalentul unei cenzuri. Cenzura este privilegiul ascuns al jurnaliştiior. Astfel, viaţa comunităţii se găseşte în mâinile corespondenţilor şi a mediei, a căror gusturi şi interpretări dictează ce este bun şi ce este rău, cine este corect şi cine nu. Dacă cineva ar protesta, răspunsul automat este, „societatea are dreptul să ştie!”. Dar ei ascund publicului faptul că, informaţia condamnată de ei va fi ascunsă (de exemplu, ei nu ar publica vreodată ceea ce am scris în aceste pagini). Dacă publicarea materialului unui jurnalist este arestată, vor apare sloganuri despre libertatea cuvântului şi libertatea de exprimare a opiniilor. În viziunea unui jurnalist, rolul poliţiei este de a proteja „luptătorii pentru dreptate” şi corespondenţii.

Un exemplu de selecţie a informaţiei este descrisă mai sus, despre cazul teroristei Soskina şi tâlharul Ezer Weismann. La aceste două exemple voi veni cu propriul meu exemplu.

Yossi Sarid, liderul partidului de extremă stânga din Israel, membru al Knessetului a depus plângere împotriva mea, plângere ce a depus-o la Consiliul de Justiţie al Guvernului şi, dorea să mă dea în judecată după ce a împrăştiat plângerea lui prin agenţia de ştiri ITIM. Am aflat despre plângere când jurnaliştii mi-au adresat întrebări. Doreau să afle de la mine doar ceea ce ei doreau să audă, în timp ce eu le spuneam doar ceea ce doream să le spun. Nu a avut loc nici un interviu.

M-am decis să public în ziare o replică pentru Dl Sarid dar nici un ziar nu a acceptat să o publice. Unde este acea libertate a discursului şi a opiniei? Atunci am ameninţat ziarele cu procese iar a doua zi jurnalul de limbă engleză Jerusalim Post mi-a publicat replica în ediţia internaţională. Iată cum a decurs:

MARELE INCHIZITOR.

Agenţia ITIM a distribuit o scrisoare de la liderul grupării Meretz, Yossi Sarid, membru al Knessetului, Procurorului General, în care îi cerea să ia toate măsurile juridice legale pentru trimiterea autorului în singurul loc în care să fie deferit Curţii iar destinul să-i fie decis acolo.

„Autorul” sunt chiar eu. Ce l-a enervat pe Dl Sarid în cartea mea, **Război civil terorism şi gangsteri** (care poate fi accesată pe internet[1)] în limba engleză şi rusă la adresa: http://www.israel.net/raikhlin)?

Cartea abordează cauzele terorismului, dezvoltarea acestuia şi tranziţia spre războaiele civile în general şi în Israel în particular. Convingerea mea este că, singurul factor care generează terorism este un guvern neputincios, incapabil să domine golemii. În această carte, golemul este definit ca fiind o persoană ce tânjeşte

[1)] Deoarece adresa site-ului este foarte greu de accesat sugerăm să accesaţi în Internet după cuvinte cheie şi anume titlul cărţii: **Civil War, terrorism and gangs**. (n.trad.)

după dictatură sau are nevoie de o societate înalt integrată. Dacă societatea nu poate asigura gradul de integrare solicitat de golem, atunci el va resimţi starea de „hevraav” (înfometare). Golemul nu este capabil de a învăţa şi de a lucra, el îşi dedică întreaga viaţă lucrărilor publice şi luptei PRO sau Contra. Conform psihologiei golemului, pornografia este acceptată pe Internet, dar prezenta lucrare nu are ce căuta acolo.

Ca exemple de golemi ne putem referi la J. Stalin, A. Hitler, Y. Arafat şi alţi asemeni acestora.

Dl Sarid nu a înţeles textul. El a extras câteva citate din această lucrare şi acum încearcă un atac personal asupra autorului în loc să cerceteze conţinutul. Dar această metodă nu este nouă. KGB-ul a folosit-o pentru a-i acuza pe scriitorii ruşi, Sinyasky şi Daniel, şi i-a condamnat la muncă forţată pentru ceea ce au scris. Sarid mă acuză de „justificare a crimelor ce au fost şi de pregătirea fondului pentru crimele existente”. În loc să deschidă o dezbatere asupra conţinutului lucrării mele, dl Sarid îşi foloseşte funcţia sa publică pentru a introduce în ţara noastră, McCarthismul. Am trimis o scrisoare similară grupurilor de discuţie pe teme sociologice.

Stop McCarthism-ului.

Ziarul de limbă hebrew, Ma’ariv, a delegat o doamnă ce mi-a explicat la telefon că avocatul pe care l-am consultat le-a spus că Adolf Hitler şi Yasser Arafat nu pot fi menţionaţi în acelaşi rând. Mi-am consultat avocatul care mi-a explicat că ziarele vând un anumit spaţiu pentru cererea mea iar ei poate nu ar dori să o vândă. Boicotul asupra replicii mele pentru Yossi Sarid m-a provocat să încerc următorul experiment pentru testarea psihologiei şi ideologiei ziarelor israeliene. Am oferit spre publicare următorul anunţ:

CE L-A IRITAT PE IOSSI SARID?

CE ESTE UN GOLEM?

CÂŢI GOLEMI SUNT ÎN PARLAMENT?

Răspunsurile la aceste întrebări cât şi la altele pot fi găsite în această carte, **RĂZBOI CIVIL, TERORISM ŞI GANGSTERI** la adresa web: **http://www.israel.îl/raikhlin**

Acest anunţ a avut aceeaşi soartă ca şi primul. Ziarele l-au boicotat şi nu mi-au oferit nici un răspuns la întrebările mele. Când am ameninţat cu procesul, ziarul Ha'retz l-a publicat. Acest ziar are un mic cerc de cititori iar distribuţia se face doar prin abonament.

Un alt anunţ pe care l-am oferit pentru publicare a avut atât un scop experimental cât şi unul uman şi se lega de cazul Tatyana Soskina.

Iată:

Din nou o „**psikhushka**", dar de data aceasta în Israel. Există diferite mijloace de luptă politică cu adversarii iar cel mai popular mijloc utilizat în fosta URSS a fost diagnosticul „medical" sau mai bine zis, metoda „psihiatriei", când adversarul era declarat bolnav mental şi ca urmare era internat în spitalele de psihiatrie. Spitalele de psihiatrie erau poreclite „psikhushka" sau „durdom" (casa idioţilor). Adversarii autorităţilor şi acei ce căutau dreptatea erau ţinuţi în acele spitale pe perioada nelimitate de timp dar în unele cazuri, spitalizarea nu dura decât câteva zile, ca în cazul în care erau vizitate de VIP-uri venite din vest. Unii din activiştii Ahya au îndurat astfel de internări. În spital, subiecţilor li se administrau tot felul de medicamente, puteau fi torturaţi, violaţi ori mai greu. Institutul de psihiatrie Serbski din Moscova era de notorietate. Era o ramură a KGB-ului, unde, cu acordul de voinţă al autorităţilor, doctorii creau diagnostice ce includeau sintagma „schizofrenie acută".

„Războiul psihiatric" s-a derulat până ce doctorii din vest au protestat vehement împotriva utilizării medicinii în scopuri politice. Trebuie să menţionăm rolul lui Vladimir Bukovski în campania împotriva folosirii spitalelor psihiatrice împotriva opozanţilor politici. Bukovski a strâns mărturii şi cazuri istorice despre indivizi ce au fost internaţi datorită opiniilor lor. În conferinţele de presă ţinute cu jurnalişti din vest, el le-a spus acestora despre „pacienţii cu boli mentale" cât şi despre metodele ce le-au fost aplicate. Astfel au început protestele lumii medicale vestice.

Tatyana Soskina a pictat 20 de postere, ulterior numite „posterele porcului" şi care erau adresate islamului. Ea a împărţit cam 10 bucăţi în Hebron. Mass-media a exacerbat acest caz la dimensiuni îngrijorătoare

iar ştirea a căpătat o largă întindere internaţională. Ca rezultat, poliţia israeliană a arestat-o pe Soskina ca pe un criminal periculos ce a ofensat sentimentel religioase ale arabilor. Stranie acuzaţie! Sentimentele religioase ale evreilor sunt zilnic ofensate atât în Israel dar şi în lumea largă şi nimeni nu se sesizează. Scriitorul pakistanez Salman Rusndi, care trăieşte în Marea Britanie aşi care a scris o carte împotriva islamului a avut ca rezultat contractul de condamnare la moarte pronunţată de liderul iranian, Ayatollahul Khomeini, care a promis şi un premiu de 2 milioane $ celui care îl va executa. În Marea Britanie, nimeni nu l-a acuzat pe scriitor de ofensă la adresa islamului. Din contră, guvernul britanic îi asigura protecţie scriitorului. Aş vrea să ştiu cât poate să dureze până se investighează dosarul? Cât poate rezista Soskina în arest? Astfel, le vine ideea de a o declara bolnavă mental şi să o interneze în instituţii de boli mentale. Psihiatrul zonei din Ierusalim a făcut un pas în această direcţie şi a stabilit că Soskina este suspectă de maladie mentală.

Urmează o dezbatere între judecător şi avocat: în Egipt şi Iran, Soskina a fost condamnată la moarte. Pentru propria ei securitate, avocatul a decis „internarea” în puşcărie. Remarcabilă loialitatea avocatului faţă de criminal! În Marea Britanie nimeni nu a avut o astfel de idee strălucitoare şi nimeni nu l-a arestat pe Salman Rusdhi. Dar cine ştie, poate în curând o va sfârşi în penitenciar. Acesta este acum locul cel mai sigur în faţa terorismului arab.

Scriitorul rus, Anton Cehov descrie într-o scurtă povestioară intitulată „Pavilionul 6”, viaţa din spitalele de boli metale. Să fie aceasta ceea ce aşteptăm cu toţii?

Cazul Soskina aruncă ruşinea asupra ţării noastre. Am solicitat o comisie publică pentru investigarea cazului şi am cerut să fiu membru al acestei comisii. Pentru a sări în apărarea Tatyanei Soskina, înainte ca ţara noastră să ajungă pavilionul nº. 6, m-am adresat spre toţi acei care au fost închişi în fosta Uniune Sovietică şi spre cei care au fost persecutaţi pentru ideile lor.în citatele menţionate, cititorul nu va găsi nimic imoral, ofensator sau vreo formă de incitare la instigaţii ori divulgare de informaţii. Mă gândesc la încercările mele eşuate de a publica (fără să plătesc) în presa israeliană cele 3 anunţuri, ca la un experiment sociologic. S-ar putea intenta numeroase procese dar consider că acest mic eşantion arată că nici nu se pune problema (nici nu a fost şi probabil că nici nu va fi) „libertăţii de exprimare”şi că

„publicul are dreptul să ştie”. Nu există decât cenzură şi avem mai degrabă de-a face cu aceasta. Următoarea problemă este, după ce criteriu ar putea cineva să evalueze cenzura şi cine este privilegiat în „libertatea de exprimare”. În continuare voi intra în amănunte. Amintesc că, dacă dividem o societate în indivizi grupaţi în formaţiuni dstânga şi de dreapta, aceştia din urmă sunt superiori. Ezer Weismann aparţine aripei de stânga, pe când Tatyana Soskina aparţine dreptei. Iossi Sarid este liderul partidului de extremă stânga din Isarel el are sprijinul prietenesc al ziarelor. Trag concluzia că direcţia schimbării în ceea ce priveşte ceeziunea, este orientată spre stânga, spre aşa numita „democraţie” şi Anarhie.

Experimentul meu a implicat publicarea anunţurilor ceea ce contrazice psihologia jurnaliştiior prin faptele lor. Acum sunt în aşteptarea deciziei Curţii.

Ca o informaţie adiţională asupra enormei forţe a mass-mediei, cititorul poate parcurge secţiunea „**Opinia publică**” (capitolul VIII).

Mass-media este plină cu declaraţii ce se opun conduitelor morale şi legii şi, stimulează scindarea societăţii. Patriotismul a dispărut. Ca un exemplu, aş indica interviul acordat de Sarah Netanyahu, soţia ex-şefului guvernului, interviu acordat lui Yael

Dan de la televiziunea de stat din Isarel. Îmi vine greu să-l numesc interviu. Ceea ce s-a întâmplat a fost faptul că Yael Dan a încercat „dezbrăcarea” în public şi astfel să o umilească în faţa milioanelor de telespectatori.

Fig. III-8

Sarah Netanyahu, soţia ex-şefului guvernului, în interviu acordat lui Yael Dan de la televiziunea de stat din Isarel.

Yael Dan este binecunoscută pentru orientările sale de extremă stânga. Poate acesta să fie un motiv aşa de important ca ea să întrebe cu cine a comis adulter soţul ei, (ex)şeful guvernului. Este ceva normal ca soţia să afle despre afacerile romantice ale soţului dar oare ar trebui să vorbească despre toate acestea în cele mai mici detalii la TV. Această fascinantă problemă a preocupat toate ziarele din Israel care i-au acordat o atenţie considerabilă. Bucătăria şi alte mirosuri din casa şefului guvernului au ocupat toate paginile ziarelor cu interviul anterior. Conflictele cu asistenta copiilor, cu femeia de serviciu, poveşti despre câini şi pisici şi chiar despre şoareci, au fost raportate în mod regulat. Jurnaliştii s-au băgat în lenjeria murdară în speranţa că vor găsi ceva

senzaţional despre care să scrie. Trebuie subliniat că nu a existat un astfel de caz în trecut. Bibi Netanyahu este primul caz de câteva mii de ani ai istoriei poporului evreu care este onorat în această manieră. Întrebarea este cine se va opri, jurnaliştii sau şeful guvernului Israelului? Bârfitori. V-aş recomanda să adăugaţi cuvântul MURDAR la titlul BÂRFĂ, ce ornamentează topul unor pagini din ziarele israeliene. Bârfa murdară colorează frecvent primele pagini ale jurnalelor, autorii fiind chiar jurnaliştii.

Astfel de clevetiri murdare continuă să umple toată mass-media timp de câteva zile. Când acestea apar, nu există nici un bob de adevăr în spatele acestor articole calomnioase, încetează brusc

dar nu este oferită nici o scuză la cele întâmplate. Şi toate acestea merg sub semnul „libetăţii de exprimare” şi „a libertăţii opiniilor”.

Problema care se pune cu claritate este de ce nu există o supraveghere a mass-mediei. Această problemă se pune în mod evaziv şi doar în anumite cazuri. Să luăm de exemplu următorul titlu dintr-un reportaj al agenţiei de ştiri CNN.

DIANA: O VICTIMĂ A MEDIEI?

Ca urmare a decesului prinţesei Diana în coliziunea produsă sâmbătă noaptea în Paris, de autoturismul ce a fost, după cum se pretinde urmărit de paparazzi, agenţiile de ştiri au declanşat o examinare proprie a manierei în care ei însoţeau celebrităţile. Faptul că fotografii recente ce îi surprindeau pe Diana şi Dodi Al-Fayed la bordul iahtului acestuia, din Mediterană, au smuls 750.000 $ în Marea Britanie şi alţi 200.000 $ în SUA şi alte sume nedeclarate prin alte zone, au crescut după câte s-ar putea presupune, valoarea oricărei fotografii a cuplului reunit – ceea ce a electrizat comportamentul agresiv al fotografilor independenţi ce îi însoţeau.

01.09.1997

Este posibil ca decesul prinţesei Diana să stea sub semnul acestei întrebări? Sau noi trăim într-o societate primitivă caracterizată de canibalism şi ritualuri de sacrificiu?

Nu întrevăd o prea mare diferenţă între vânătoarea asupra prinţesei Diana şi asupra lui Sarah Netanyah. Diana a fost vânată din motive pur comerciale iar Sarah, din motive politice.

Pentru a ilustra comportamentul stereotip al jurnaliştiior voi relata două evenimente identice ce s-au derulat în momente diferite, în locuri distincte. În ambele cazuri, s-a prăbuşit un avion. În primul caz, un mic avion a fost obligat să aterizeze forţat în nordul Canadei. Pilotul şi-a rupt piciorul şi nu a mai putut să se deplaseze. El nu a reuşit să stabilească contactul prin radio. Supravieţuitorii au murit unul după altul, după cum li se stingeau speranţele. Pilotul cu piciorul rupt a rămas singur. Pentru a rămâne în viaţă, s-a hrănit din corpurile celorlalţi. În final, contactul radio s-a restabilit şi el a fost recuperat.

Cel de-al doilea caz s-a ptrecut în America de Sud, în Anzi. Au supravieţuit mulţi pasageri dar erau blocaţi la o altitudine foarte mare. Din motive necunoscute, nimeni nu s-a întrebat de dispariţia avionului iar supravieţuitorii au avut de ales între a muri de foame şi a se hrăni din corpurile decedaţilor pentru a supravieţui. Printre pasageri erau jucători de fotbal ce au ales ce-a de a doua variantă iar după ce au coborât din munţi au solicitat ajutor. Au mai fost şi alţii salvaţi. Fotbaliştii erau catolici şi s-au îndreptat către preot pentru a-i mărturisi povestea lor. Preotul i-a iertat iar corpurile rămase au fost înmormântate.

În ambele cazuri, reacţiile jurnaliştiior au fost aceleaşi. Articolele lor purtau titlul CANIBALISM scris cu litere de-o şchioapă. În opinia mea, jurnaliştii erau canibali! Televiziunea israeliană a arătat câteva minute de torturare şi împuşcare în public a unui „colaboraţionist” de către Tribunalul Poporului arab. Autorii reportajului erau corespondenţi ai agenţiilor de presă iar problema ce se pune este cum au reuşit să obţină filmul.

De unde răzbate această sete a jurnaliştiior pentru sânge? În tragedia grecilor clasici nu existau detalii şi chiar dacă toţi eroii mureau într-un final, nici un criminal nu ieşea pe scenă.

Jurnaliştii sunt Golemi – ei au nevoie de o societate înalt integrată şi de aici apare ideologia lor de stânga. Joseph Lapid, unul din liderii jurnaliştiior din Israel a clasificat toţi jurnaliştii ca având orientare politică de stânga dar el nu a oferit nici o explicaţie. Explicaţia poate fi găsită aici.

M-am interesat despre curriculum-ul lor de studiu şi am aflat că ei nu au studiat nici sociologie şi nici psihologie.

Am făcut nişte comentarii asupra nivelului intelectual al paparazzilor şi am subliniat că ei nu sunt capabili să înveţe. Odată pe an, un juriu internaţional acordă premiu celor mai buni dintre ei iar lucrările lor sunt publicate în anuarul Worîd Press Photo. Fotografiile incluse în aceste volume conţin fotografii artistice dar mai degrabă sunt momente importante pe care fotografii le-au vânat în timpul anului.

Acolo sunt cei care au organizat vânătoarea şi au stabilit preţurile jocurilor, aceştia sunt redactorii şefi. Redactorii decid ce ar trebui arătat publicului, ei decid ce public este interesat de viaţa privată a lui Sarah Netanyahu şi care de viaţa Prinţesei Diana.

Criteriul ar putea fi cel politic, asemeni celui din interviul lui Sarah, în care aripa stângă a mass-mediei din Israel a dorit foarte mult să discrediteze soţia liderului unui guvern de dreapta. Scopul justifică mijloacele.

Oare de ce editorii tuturor agenţiilor de ştiri au vânat-o pe Prinţesa Diana ca pe un animal până ce au doborât-o? Când au condamnat criminalii, juriul i-a considerat la fel de responsabili şi pe cei care au plătit pentru crimă. În cazul Dianei au fost condamnaţi doar executanţii, acei paparazzi, pe când cei care au comandat au rămas liberi.

Mai mult decât atât, ei se bucură de crimă şi au scos o groază de bani din asta. Toată mass-media a fost plină pentru multe săptămâni cu istorisiri despre viaţa Dianei şi scene de la funerariile acesteia.

Povestiri despre vieţile familiilor aristocrate au acaparat întotdeauna paginile ziarelor şi magazinelor. Nu sunt pe lume prea mulţi aristocraţi, în special prinţese, care să explice interesul crescut al publicului pentru aceasta. De asemeni, nu sunt nici oameni mari în ştiinţă, atât de mulţi, dar interesul public pentru aceştia este destul de redus. Motivul pentru această situaţie stă atât în capacitatea editorilor cât şi în cea a cititorului de a digera informaţia. Cu siguranţă, informaţiile despre oameni de ştiinţă sunt foarte greu de digerat.

Dacă aristocraţia nu este ceva comun şi ca urmare, de interes, oare de ce acest interes se concentrează pe detaliile intime ale vieţii particulare? Răspunsul depinde de nivelul intelectual al editorilor care este destul de scăzut. Am comentat anterior despre prostituţie şi am arătat că dezbrăcarea demoralizează populaţia şi îi converteşte în

Golemi. Toate cele spuse mai sus despre prostituţie se aplică de asemenea corespondenţilor şi editorilor de ziare. Singura diferenţă stă în faptul că, în timp ce prostituatele se dezbracă singure, jurnaliştii sunt cei ce îi dezbracă pe alţii. În trecut, normele morale creau limite corespondenţilor şi editorilor. În zilele noastre, când toate aceste norme au fost abolite iar barierele morale au căzut sub presiunea mass-mediei, cei menţionaţi vânează orice ar putea constitui ştiri senzaţionale. Prinţesa Diana a fost o victimă a demoralizării realizate de către corespondenţi şi editori, a fost o victimă a mass-mediei.

Fig. III-9

Jurnaliştii acţionează impulsiv şi ei nu realizează consecinţele faptelor lor. Protestul jurnaliştilor arabi îl reprezintă o clară ilustrare.

În timpul ocupaţiei israeliene, jurnaliştii arabi s-au bucurat de o libertate deplină şi, asemeni golemilor au luptat împotriva autorităţilor israeliene. După ce teritoriile ocupate au fost preluate de Yasser Arafat, „liberatea exprimării” a luat sfârşit. Jurnaliştii erau supuşi unei asemenea presiuni că au ajuns să demonstreze împotriva D-zeului lor; îşi aminteau cu nostalgie zilele ocupaţiei israeliene. Apoi, le va pare rău că au protestat şi au demonstrat.

Iată ce i-a scris Lenin după Revoluţie unui alt Golem, identic cu el şi care se numea Gan’ka (G.I. Myasnikov), ca replică la cererea acestuia pentru „libertatea presei”.

„Libertatea presei aparţine lumii burgheze. Acestea sunt faptele. Libertatea vorbirii nu va ajuta Partidului Comunist din Rusia ca să se cureţe el însăşi de punctele slabe, erori şi maladii (de care nu va scăpa în totalitate, şi asta fără nici un dubiu) – aceasta nu este ceea ce lumea burgheză doreşte iar mai degrabă libertatea presei va deveni o armă în mâinile burgheziei. Aceasta nu este moartă ci este vie, stă alături de noi şi ne priveşte”.

Odată a scris „lumea sionistă” în loc de „lumea burgheză” iar afirmaţia lui Lenin a devenit ceva modern.

Jurnaliştii arabi ar trebui să citească memoriile lui Evgeniya Ginzburg, „Sharp curves” sau „Arhipelagul Gulag” al lui Soljeniţân. Jurnaliştii israelieni ar face bine să ia o lecţie din demonstraţia colegilor

lor arabi, dar golemii nu sunt capabili de a învăţa nici chiar din propriile erori; acţiunile lor le sunt conduse de instincte. Următorul lor pas este de a emigra şi de a ne lăsa cu cruzii dictatori. Dar ei pot, la fel de bine, să se adapteze şi să scrie ode executanţilor.

Să revenim la problema pusă de agenţia CNN: „Diana, o victimă a mediei?”.

Impersonalul MEDIA ar trebui înlocuit cu numele adevărat al jurnaliştiior şi editorilor. Ei ar trebui acuzaţi de crimă. Este singura cale de a restaura normele de conduită morală a societăţii. Sfatul meu adresat şefului guvernului israelian ar fi să o sancţioneze pe Yael Dan, jurnalistă a televiziunii de stat, dar...problema este că nu guvernul ci jurnaliştii administrează ţara.

În numărul din 20.03.1996 al cotidianului israelian Ma’ariv a fost publicată o mică notiţă, sub titlul: „Cetăţenii unui oraş în care au fost ucişi 16 copii, declară: afară cu jurnaliştii!” povestea se referea la un mic oraş scoţian unde un dement a ucis 16 copii şi pe învăţătorul lor. După masacrul sălbatic, oraşul s-a umplut de sute de jurnalişti. De la început au intervievat populaţia iar prin atitudinea lor, un comportament grosolan, au umplut paharul iar răbdarea celor în suferinţă a luat sfârşit: cetăţenii i-au izgonit pe jurnalişti din oraş.

Popularitatea jurnaliştiior a scăzut atât de mult încât ei nu numai că au fost alungaţi precum în Scoţia dar chiar au înfruntat moartea, ca în Rusia, unde 7 jurnalişti au fost ucişi. Pentru jurnaliştii ţinuţi ostateci în Cecenia au fost plătiţi 8 mil. $.

MEDIA ŞI TERORISMUL

Trebuie subliniat rolul imens jucat de jurnalişti şi de media în provocarea terorismului. Să sperăm că cititorul a înţeles că este suficient să demoralizezi societatea şi să-i micşorezi ceeziunea ca terorismul să expandeze. Acest fapt înseamnă mai mult decât demoralizarea societăţii de către jurnalişti.

Contribuţia jurnaliştiior la evoluţia terorismului a fost menţionată la întrunirile internaţionale dedicate luptei împotriva terorismului, ca şi în cartea lui Benjamin Netanyahu (ex-lider al gvernului Israelului şi, lider al partidului Likud).

„Cum poate vestul să depăşească terorismul”. Autorul îi denumeşte pe jurnalişti „complici la terorism”. După cum am văzut, acest criticism nu i-a afectat pe jurnalişti şi ei încă se mai comportă ca nişte complici la terorism. În aprilie 1996, la Universitatea din Haifa, a

fost ţinută o întrunire pe tema *„**Terorismul şi media: interdependenţa**”.* Un mic ziar local s-a referit la această întrunire cu titlul original al conferinţei. Boaz Ganor, un doctorand ce a participat la discuţie a arătat că teroriştii folosesc media pentru a câştiga trei categorii de cititori:

□ categoria din care provin teroriştii, pentru a câştiga morala acelora şi pentru a-i pregăti să se alăture activităţii teroriste,

□ categoria împotriva căruia este îndreptat terorisml, pentru a o speria şi demoraliza,

□ comunitatea internaţională cu scopul de a trage atenţia acestuia.

Referitor la primul punct, succesul conferă orientarea şi se pot pregăti să se alăture grupurilor teroriste doar dacă activitatea îşi atinge ţelurile, cu alte cuvinte dacă cel de-al doilea item din lista de mai sus este îndeplinit: autorităţile au fost speriate şi cedează teroriştiior. Depinde de autorităţi ca represiunea să fie practicată ca o alternativă. După cum arătam în capitolul doi, în care discutam despre demonstrativitate şi frustrare, obiectivul celor ce se etalează este de a atrage atenţia. În acest sens, teroriştii au mare nevoie de mass-media. Primii doi itemi de mai sus, produc efecte imperceptibile dacă nu sunt publicate. În fosta URSS, un terorist american a cauzat la Moscova o explozie, dar acţiunea nu a fost nicăieri publicată. Am aflat despre acest incident dintr-un material publicat în samizdat. KGB-ul a urmărit şi a capturat teroristul fără nici o formă de publicitate. Actul terorii poate fi folosit de către autorităţi dacă actul terorii îl interpretăm în mod adecvat. Participarea unui singur evreu în acţiunile teroriste orientată împotriva Ţarului Alexandru al II-lea, era suficient pentru ca un pogrom pe scară largă să cuprindă întreaga Rusie. Noul ţar, Alexandru al III-lea a înăbuşit terorismul. Problema care se pune este de ce numeroasele acte de terorism ale arabilor nu duc la pogromuri împotriva minorităţii arabe din Israel? În Israel, situaţiile au fost adesea create atunci când, după câteva acţiuni teroriste, evreii enervaţi au fost gata să declanşeze pogromuri împotriva arabilor. De fiecare dată, poliţia şi armata israeliană au luat toate măsurile de protecţie a arabilor. Nu a existat nici un progrom iar actele teroriste continuă.

Am văzut cum acoperirea actelor teroriste sunt la un moment dat preferabile în schimbul publicităţii pe scală largă. Dacă se difuzează vreun act terorist, atunci, acesta va fi colorat în modul cel mai apropiat

de ceeziunea socială pentru a evada din ameninţarea teroristă şi pentru a intensifica conduita morală.

Media ajută terorismul.

Nu există nici un respect pentru confidenţialitate. Televiziunea israeliană s-a grăbit să difuzeze scene ale actelor teroriste derulate în Ierusalim, scene filmate de agenţia britanică SKY. Ca de obieci, jurnaliştii noştri ajung prea târziu la teatrul de acţiune. Ca o regulă, corespondenţii agenţiilor străine din Israel sunt israelieni. Cadrele de detaliu sunt difuzate fără vreo altă procesare – mai multă carne şi sânge, cu atât mai bine! Actele teroriste sunt pentru jurnalişti ceva tot atât de senzaţional ca şi moartea Prinţesei Diana. Mulţimea de reporteri aleargă spre scenele de explozie.

Ar fi comic să încerc să expun competiţia între noile agenţii atunci când corespondenţilor le vine setea pentru sânge. Explicaţia este destul de simplă: actul de terorism este o senzaţie ce le poate aduce nişte bani. Ca şi în cazul paparazzilor care s-au postat pentru a lua cadre dintr-o poziţie cât mai bună asupra agoniei pasagerilor din automobilul în care se afla Diana.

„Lasă-mă să-mi fac munca. În Sarajevo, poliţiştii m-au lăsat să muncesc. Încearcă să somezi pe vreunul dintre noi, ai să vezi tu!”. Acestea au fost cuvintele unui corespondent macedonean adresate unui poliţist care încerca să-l oprească să o filmeze pe Prinţesa Diana. Anarhia, setea pentru sex şi violenţă, îi fac pe jurnalişti să depăşească toate limitele moralităţii.

*

În ce mod colorează jurnaliştii actele teroriste, cum le dirijează ei spre ceeziunea socială? În Israel, rudele victimelor terorismului au acuzat jurnaliştii. Aceştia din urmă îi vânează la morgă şi la locurile de înmormântare, încercând să le ia interviuri. Ce doresc ei? Corespondenta Amit Reicher a dedicat o pagină întreagă în numărul din 08.03.1996 lui Yediot Aharanot, o fetiţă de 9 ani. Pentru prima dată în viaţa ei, micuţa şi-a însoţit mama într-o călătorie de la Haifa la Tel Aviv, unde mama a căzut victimă atacurilor teroriste. Psihologia jurnalistului este cel mai bine ilustrată de titlul ce l-a ales pentru articolul ei: „Nu caut răzbunare”. În numărul din 04.03.1996 al ziarului Ma’ariv a fost stabilit un record demn de Guiness Book. Articolul ne spune o poveste a unui băiat de 8 ani care a rămas orfan după un atac terorist. Băiatul ar fi spus că „doreşte pacea ce decurge din oprirea terorismului”. Nu mă

îndoiesc că, dacă ar fi aşa, atât fata cât şi băiatul ar spune, „aş vrea să-i ucid pe jurnalişti”. Visul jurnalistului israelian este de a impresiona prin publicarea portretelor în lacrimi şi doliu ale victimelor activităţilor teroriste declarând că nici un act terorist arab nu le va clinti dorinţa de pace. Cine ascultă plângerile victimelor nefericite? Tot aceeaşi jurnalişti care i-au manipulat spre terorişti. Nu poate fi vorba despre ceeziune şi respingere a terorismului sau terorişti. Psihologia jurnaliştiior israelieni nu diferă în nici un fel de psihologia orientării de stânga. Am menţionat mai sus faptul că psihologia stângii este determinată de ura pentru propria ţară.

Aş vrea să stărui asupra simbiozei dintre corespondenţi şi terorişti. O simbioză asemănătoare există între corespondenţii şi gangsterii criminali. Actele criminale ocupă în ziare cam acelaşi spaţiu ca şi reportajele despre sport. Unii criminali au fost dramatizaţi şi astfel au devenit eroi ai ziarelor. Un exemplu este „jaful secolului” din Anglia, unde un bandit criminal a jefuit un tren cu bani. Poliţia a prins toţi participanţii dar cazul a continuat să preocupe ziariştii pentru multă vreme. În opinia mea, ar fi interesat de ştiut cum au fost cheltuiţi banii şi care a fost destinul criminalilor. Din banii pe care poliţia nu a reuşit să-i recupereze, s-au cumpărat băutură şi droguri. Creierul bandiţilor s-a spânzurat singur.

Spre deosebire de simbioza descrisă mai sus, în Israel există un puternic antagonism între jurnalişti pe de-o parte şi evreii religioşi de orientare de dreapta, pe de altă parte. Motivele pentru acest antagonism este suficient de clar. Ura pentru societate şi pentru cei dragi este primul aspect al urii pentru tradiţie şi religie. În mod natural, jurnaliştii de stânga urăsc populaţia de dreapta. Jurnaliştii îi numesc „fascişti”, „nazi” ş.a.m.d. În Israel există o multitudine de ziare dar nici unul de dreapta. Ce obiectivitate poate fi aşteptată în evaluarea informaţiei dacă evaluarea este realizată pe un drum înclinat spre condiţia de Golem.

Conţinutul secţiunii de mai sus ne-a dus cu gândul că, cenzura este indispensabilă. O cenzură oficială îi poate face pe jurnalişti responsabili pentru ceea ce tipăresc. Cenzura oficială aboleşte monopolul editorilor şi situaţiile anecdotice în care jurnaliştii conduc ţara. În ciuda acestui fapt, în Israel a fost creată o comisie pentru pregătirea „legii libertăţii presei”. Subliniez „libertatea presei” şi „libertatea exprimării” în general. Comisia iniţiază o ridicare totală a controlului asupra

publicaţiilor şi le garantează o libertate absolută. Chiar şi cenzura militară este suspendată. Jurnaliştii nu vor purta nici o responsabilitate oricare ar fi materialul pe care îl publică, fie pentru societate ori pentru cetăţeanul ca individ. Proiectul alocă puteri nemărginite jurnaliştiior care de fapt şi-au introdus propria lor cenzură.

După cum am arătat, cenzura „jurnaliştiior" este ghidată de gusturile şi instinctele lor. În circumstanţele actuale, aceste rânduri nu vor fi niciodată publicate căci ele oferă o explicaţie asupra psihologiei jurnaliştiior şi subliniază cerinţa societăţii pentru o cenzură oficială. Introducerea unei cenzuri va permite corectarea acestei anomalii şi, mai mult decât atât va crea tot posibilul pentru reîntoarcerea mass-mediei la standarde morale acceptate. Cu cât cenzura este suspendată mai curând, soluţionarea problemelor morale va cădea în mâinele acelora care nu pot esacalada piramida tebuinţelor şi nu sunt capabili de a evalua realizările civilizaţiei. Nu poate exista o libertate absolută a presei, nici libertatea absolută a exprimării. Cenzura oficială are răspunsurile nu doar la obiectivele morale ci deasemenea la obiectivele ce privesc securitatea ţării. Cenzura trebuie să abolească simbioza dintre terorişti şi media.

Capitolul **4 PSIHOLOGIA GOLEMULUI**

În Capitolul 3 am enumerat principalele caracteristici ale Golemului. Deoarece Golemul este eroul principal al acestei lucrări i-am acordat în acest sens o atenţie şi un spaţiu extins.

PARAZITUL

Unul dintre atributele Golemului îl constituie o lipsă desăvârşită a chefului de muncă. El trebuie să muncească cât se poate de puţin. Cât să nu moară de foame. Misionarii din Tahiti au adus gherghefuri şi i-au învăţat pe localnici să le folosească. Bucuria femeilor a fost nemărginită. Ele au lucrat la gherghef trei zile în continuu după care încântarea lor s-a disipat. În final războaiele de ţesut au fost abandonate sub palmieri. Când englezii au încercat să construiască o cale ferată prin Africa de Sud, ei nu au reuşit să strângă forţa de muncă locală. Triburile ce populau teritoriul au refuzat categoric să lucreze. Englezii au adus muncitori din India.

Vecinul meu a crescut în Africa de Sud şi mi-a povestit un incident ce poate fi luat ca o anecdotă. Fratele său era proprietarul unui garaj în Africa de Sud, garaj cu o echipă de 12 negri. Unul din aceşti lucrători

era deosebit de harnic şi de conştiincios. Patronul i-a dublat salariul, după care angajatul şi-a înjumătăţit orele de program.

Indolenţă crasă. Este vorba de triburile anterioare. Ele au petrecut o perioadă de timp la festivaluri de artă, artă ce le-a conferit ceeziune. Triburile de odinioară nu aveau să se hrănească decât pe ei înşişi. Paraziţii de astăzi trăiesc pe cheltuiala altora. Toţi liderii socialişti şi comunişti sunt incapabili să muncească sau să studieze. Ştiu doar să se lupte. Acesta este unul din motivele pentru care primul guvern bolşevic din Rusia a fost format din studenţi ce nu îşi desăvârşiseră studiile. Acesta este unul din motivele pentru care primul guvern israelian a fost condus de cineva cu o educaţie îndoielnică şi pentru care guvernul a fost alcătuit din studenţi cu studii neterminate.

„Recunoaşterea comunismului într-o ţară, în mod distinct" a eşuat din simplul motiv că toţi cetăţenii s-au ridicat împotriva Golemilor, liderii comunişti i-au abandonat pe cei incapabili de muncă.

În ciuda ideologiei ascetice, chibuţismul invită la muncă susţinută, în teritoriile unde ar exista semnale parazite. Cei ce odată au rostit „Cel ce nu munceşte, nu va mânca!", astăzi îi exploatează fără milă pe muncitorii străini. Sectorul socialist al economiei Israeliene a fost şi mai este încă un parazit pentru sectorul privat. Un Golem ştie să alerge după bunuri, să meargă la război şi nicidecum să muncească!

Cceziunea în lumea arabă este indusă de către Islam. Arabii sunt o societate de Golemi. Într-o mare măsură ei nu doresc să muncească şi preferă să trăiască în tabere de refugiaţi. În termeni economici, Israelul reprezintă echivalentul a tuturor statelor arabe luate la un loc şi aceasta din simplul motiv că arabii refuză să muncească.

Dacă ar munci ar câştiga considerabil.

Toţi banii pe care Golemii îi obţin provin din „cultură": dans, festivaluri, carnavaluri şi armament. Golemul are nevoie doar de acestea.

NUMELE GOLEMULUI

În 1911, un indian roşu, ultimul din tribul său a fost descoperit sau capturat în California. Chiar până în ultima lui zi, el a trăit la Universitatea din California. Profesorul de antropologie l-a denumit Ishi. Niciodată nu i s-a ştiut adevăratul nume. Faptul de a-l întreba pe indian „Care îi este numele?", era considerat de către acesta o insultă.

Dacă cineva nu are nimic al său, propria sa personalitate, nici chiar propria sa individualitate, ce nevoie ar mai avea de nume? Nu se

justifică aceasta. Acest fapt nu se petrecea printre Indienii roşii de odinioară. Aşa se întâmplă într-o societate în care o persoană este Golem. Aşa ceva se întâlneşte într-o societate cu o ceeziune puternică. Dar cu cât cineva îmbrăţişează mai curând delincvenţa, el îşi pierde numele şi dobândeşte o poreclă. Toţi revoluţionarii şi-au denaturat prenumele.

Vladimir Ulyanov a devenit Vladimir Lenin, Lev Bronstein a devenit Lev Trotsky, iar Joseph Djugashvili s-a transformat în Joseph Stalin. Revoluţionarii profesionişti consideră că schimbarea numelor intervine din considerente conspirative. Un nonsens*!* Nici un călugăr nu este ameninţat când intră în mânăstire şi cu toate acestea îşi schimbă numele când depune jurăminte. Autorii folosesc pseudonime pentru publicaţiile lor. Actorii adoptă nume de scenă.

Ca urmare a revoluţiei bolşevice din Rusia şi a introducerii ideologiei socialiste, au apărut tot felul de nume stranii în special abreviaţii realizate după sloganuri şi jocuri de cuvinte ruseşti. Iată câteva:

ZEFRIK – Spre un Front Unit al Muncitorilor şi Ţăranilor

VILOROK – Vladimir Ilich Lenin cel ce a Unit Muncitorii şi Ţăranii.

OKTIABRINA – În onoarea revoluţiei din Octombrie 1917.

Încercaţi să înţelegeţi gândirea acestor părinţi ce au extras nume din acestea.

Este un obicei iudaic de a da nume copiilor, nume luate din Biblie, care este de altfel plină de nume. Prenumele nu ridicau probleme dar prenumele nu convenea socialismului.

O epidemie de nume preschimbate s-a abătut asupra Israelului. Verdele (Green) a devenit Ben Gurion, iar Meirson s-a transformat în Meir. Epidemia nu s-a atins de numele de inspiraţie religioasă şi dacă a început cu denaturarea numelor de familie a răscolit apoi şi prenumele. Rusescul „ka” a fost adaugat la prenumele evreieşti. Haya a devenit Hayka, iar Moshe a devenit Moshka. În rusă, terminaţia „ka” are un uşor sens peiorativ, servind la diminuarea rezonanţei numelui. A fost adăugat numelui pentru a demonstra o anumită poziţie mai slabă în ierarhia oficială a statului. A fost adăugată şi numelor copiilor. Obiceiul de a alege numele din Biblie pentru noii născuţi a fost deja abandonat. Numele erau acum selectate după rezonanţa americană. În acest fel au apărut în Israel nume precum Shirli (însemnând My Song) şi Orli (My Light).

SUBORDONAREA BĂRBAŢILOR

Toate revoluţiile, războaiele de independenţă şi războaiele civile au avut libertate şi independenţă după bunul plac. Iată deci scopuri care justifică orice mijloace. Există şi versiuni alternative cum ar fi, **„Libertate, Egalitate, Fraternitate”**, dar în principiu ele nu diferă de versiunea originală. Oare, doar acestea contează într-un război?

Războiul şi revoluţia sunt etapele finale ale procesului căruia i-am dedicat această lucrare. În acele momente, când războiul încă presează, iar Knesset-ul şi Parlamentul încă mai sunt în dezbateri, ecoul acestor ţeluri şi lozinci încă mai pot fi auzite, chiar dacă uneori mai pe faţă ori mai pe ascuns. Chiar şi în discursurile pacifiste. Societăţile şi organizaţiile ce nu se bazează pe fond comercial şi care sunt orientate pe apărarea cetăţeanului, animalelor şi a mediului, indiferent dacă o fac în mod direct ori indirect, se alătură aceluiaşi curent îndreptându-se spre acelaşi scop şi în acelaşi mod.

Pentru a înţelege o astfel de situaţie neobişnuită ar trebui să analizăm psihologia animală.

Deja am abordat ierarhiile şi oligarhiile, care sunt chiar caracteristice turmelor. Fiecare turmă are un lider. Una din cele mai importante funcţii ale liderului este să asigure apărarea teritoriului de pe care turmele se hrănesc, în faţa animalelor ce nu aparţin turmelor. Experimentele realizate pe animale ne arată că „centrul agresiunii” se situează în hipotalamus. Stimulările electrice asupra hipotalamusului induc animalului agresiune. Iată un astfel de experiment preluat din „Introducere în Psihologie” (autori Rita L. Atkinson, Richard C. Atkinson, Edward E. Smith, Capitolul 11, Harcount Brace College Publishers, Fort Worth, 1993):

„Maimuţele ce trăiesc în grupuri îşi stabilesc o scală ierarhică: unul sau doi masculi devin lideri, iar ceilalţi îşi asumă diferite nivele de subordonare. Atunci când hipotalamusul unei maimuţe dominante este stimulat electric, maimuţa îşi atacă masculii subordonaţi, dar nicidecum femelele. Atunci când o maimuţă de rang inferior este stimulată în acelaşi mod, aceasta se ghemuieşte şi se comportă într-un mod supus.”

În timp ce prin acest experiment maimuţele îşi demonstrează poziţia în ierarhie, afişând un comportament agresiv sau umil, Golemul are pe departe un mare repertoriu: cuvinte, sloganuri, cuvântări, acţiune, etc. Să ne închipuim un experiment în stilul celor exersate de Albert Einstein. Să presupunem că „hipotalamusul unui Golem dominant

este stimulat electric”. Într-o astfel de situaţie, Golemul vorbeşte despre **apărarea** revoluţiei, a independenţei, a teritoriului sau a ceva în genul acesta. Dar de ce va vorbi un Golem **dominant** despre **apărare**? Toate acestea pentru că el nu doreşte să-şi piardă poziţia importantă dobândită în ierarhie şi ameninţă cu **apărarea**. Nici revoluţia, nici independenţa şi nici ţinutul, ci numai poziţia în ierarhie este vizată pentru a o apăra. În lucrarea „The Iron Low of Oligarchy”, Robert Michels ne explică acest fapt într-o manieră superbă. Cu cât Golemul se situează la baza scării ierarhice, cu atât efortul său va fi mai ridicat. Începând să escaladeze, principala sa preocupare va fi stabilitatea propriei lui poziţii. Acum el **se apără**!

Golemul care a reuşit să folosească cu succes slogane cu apărarea libertăţii şi independenţei este denumit „lider carismatic”. Toate războaiele duse în numele libertăţii şi independenţei au generat o persoană, o clică, o oligarhie ce şi-au însuşit această libertate şi independenţă.

În timpul dictaturii lui Stalin, în URSS, o naţiune ceezivă cânta „cântece” pentru apărare.

Iată un exemplu:

„Dac-ar fi ca mâine războiul să înceapă şi ca mâine la luptă ar trebui să merg, Dacă forţe întunecate ar vrea să invadeze Ca unul, poporul sovietic la luptă se ridică şi libertatea ţării o va apăra.”

Prin astfel de cântece poporul sovietic ameninţă potenţialii inamici. În 1939, URSS a atacat Finlanda sub pretextul că apără oraşul lui Lenin (Leningrad, St.Petersburg, după cum a fost redenumit). Ulterior, „în concordanţă cu dorinţele claselor muncitoare”, Estonia, Lituania şi Letonia au fost anexate la URSS. Acest fapt a fost urmat de Basarabia, iar apoi a fost anexat nordul Bucovinei. Uniunea Sovietică s-a orientat astfel spre agresiune, care, atunci când în vara lui 1941 a fost atacată Germania a înregistrat pierderi considerabile şi i-au trebuit jumătate de an să stăvilească înaintarea germanilor spre Moscova.

Câţi Golemi dominanţi există? Doar un procent nesemnificativ din populaţie, dar noi am auzit despre ei destul de bine. Ei au microfoanele şi mijloacele de răspândire a informaţiei. Într-o societate puternic ceezivă, fiecare este forţat să vorbească şi să gândească la unison. Un Golem dominant trebuie doar să-şi coboare microfonul atunci când se aude vocea unui subordonat al său. „Atunci când un Golem inferior este stimulat în acelaşi gen, el se ghemuieşte şi se umileşte”: îşi pune mâinile

la ochi, ia o poziţie de apărare şi urlă cu voce umană despre **libertate, drepturi civile, pace şi umanitate**. **Drepturi civile, pace şi umanitate –** aceasta este ceea ce va salva el din ceea ce a muşcat un Golem dominant. În acest mod subordonatul încearcă nu numai să se protejeze el însuşi de atacul Golemului dominant. Imaginaţi-vă că nu există un Golem dominant, iar în locul acestuia moralitatea şi legile sunt cele ce continuă să restricţioneze conduita Golemilor subordonaţi. Nu veţi putea sesiza nici o schimbare în orientarea Golemului subordonat. El va utiliza aceleaşi sloganuri, dar de această dată împotriva moralităţii şi a legislaţiei. El va continua să solicite libertatea de gândire şi exprimare, dar şi acum va acţiona imoral. Cu sloganuri despre drepturi şi umanitarism, Golemul subordonat va încerca să elimine tot ceea ce îi stă în calea progresului spre topul ierarhiei. Pe scurt, nu este deloc dificil de a ajunge în vârful oligarhiei dintr-o poziţie susţinută de **„Libertate, Egalitate, Fraternitate”**.

În multe ţări renunţarea la pedeapsa cu moartea poate fi explicată prin prisma aranjamentelor mentale ale Golemilor subordonaţi.

Să ne imaginăm experimentul cu maimuţe. Să ne imaginăm că o maimuţă subordonată a fost desemnată liderul turmei. Ba mai mult, să ne imaginăm că o maimuţă străină ori chiar o turmă de maimuţe străine au invadat teritoriul primelor maimuţe. Ce va face noul nostru lider desemnat în astfel de circumstanţe? Atunci când o maimuţă de rang inferior este stimulată, aceasta se ghemuieşte şi se comportă submisiv. Presupun că îi este clar cititorului de ce situaţia subliniată este aproape de neconceput în lumea animală şi ea este o chestiune ipotetică. Primind un astfel de „lider”, turma va fi distrusă în mod instantaneu de către vecini. În fiecare animal al turmei există întotdeauna câteva exemplare dominante întotdeauna pregătite să preia locul de lider. Pentru ca un subordonat să devină dominant este nevoie de un anume timp de adaptare şi o schimbare psihologică. Nu se poate exclude posibilitatea ca în general un astfel de individ nu poate deveni dominant.

Ce pare a fi improbabil pentru animale pare a fi posibil pentru oameni. Un Golem cu o perspectivă de subordonare, poate ajunge în topul ierarhiei sub acoperirea sloganurilor şi a lozincilor, fără să devină dominant. Psihologia lui nu se corelează în mod necesar cu rangul său?

Să urmărim procesul prin care Golemul subordonat se instalează în topul ierarhiei. În acest sens, să ne reamintim de Ierarhia (Piramida)

Trebuinţelor, realizată de A. Maslow. Am văzut că, Golemii erau plasaţi la nivelul cel mai de jos al piramidei. Ei sunt incapabili de ascensiune, deoarece ei au simţ exagerat al comunităţii, exercitând o presiune considerabilă, ca într-o menghină. Acest fapt îl determină la agresivitate şi îl îndeamnă la îmbrăţişarea stilului dominant. Atunci când liderii dominanţi îmbătrânesc şi devin senili ei sunt urmaţi de o generaţie subordonată. Puterea apare astfel nu ca rezultat al luptelor crude, ci ca rezultat al succesiunii sau a poziţiei apropiate faţă de liderul anterior. Dacă se pune problema succesiunii, luaţi exemplul unui ţar slab cum ar fi Nicolae al II-lea. Dacă abordăm prin prisma relaţiei de apropiere faţă de liderul îndepărtat, ne putem referi la membrul Biroului Politic, cum ar fi Dl. Shimon Perez.

Golemul subordonat ce aleargă să devină **LIDERUL**, mai are încă nevoie de Golemul dominant şi de disciplină. Încet, presiunea apasă asupra lui. Presiunea poate veni de jos, de la acelaşi tip de subordonaţi, care vorbesc despre libertate, democraţie şi despre drepturi civile. De asemenea, presiunea poate veni din afară, unde se vorbeşte tot despre libertate, democraţie şi drepturi civile. Să ne referim la un exemplu concret de presiune exercitată din afară. Preşdinţii americani sunt creaţi de „democraţie” şi consideră că fiecare ţară de sub soare trebuie să fie „democratică”. Ei insistă asupra acestei „democraţii” atât la „inamici” cât şi la „aliaţi”.

Să presupunem că o ţară este condusă de către un Golem inferior şi este ameninţată de vecinii agresivi. Acum, în loc să se intereseze de apărarea teritoriului el continuă să vorbească despre libertate, democraţie şi drepturile omului. Dacă în plus, Golemul este plin de ură faţă de concetăţeni, atunci sper ca cititorul să înţeleagă în ce mod se derulează degradarea autorităţii şi alături de aceasta degradarea societăţii. Acest model psihologic reprezintă bazele dinamicii sociale. Golemul subordonat nu este mai puţin periculos decât unul dominant. Golemii trebuie îndepărtaţi de la generarea societăţilor.

Să schematizăm relaţia dintre Golemii dominanţi şi cei subordonaţi.

Tabelul de relaţionare a Golemilor.

	GOLEM DOMINANT	GOLEM SUBORDONAT
GOLEM	echilib	dezec

DOMINANT	ru	hilibru
GOLEM SUBORDONAT	dezechilibru	echilibru

Tabelul ne sugerează că, atunci când se confruntă doi Golemi de acelaşi rang, apare un echilibru în forma „neutralităţii” sau chiar prietenii. Acest echilibru dispare când Golemii sunt de rang distinct. O stare de dezechilibru conduce la exacerbarea tensiunii şi la instaurarea unei lupte în forma terorii sau a conflictului deschis.

Au existat astfel de dizarmonii sub aspect psihologic ce au condus la declanşarea celui de-al II-lea Război Mondial. Voi întări acest aspect cu un exemplu din lumea animală. Fiecare turmă de fiare îşi „conturează” o parte a teritoriului pentru ca ei înşişi să administreze pedepse severe oricui ar fi tentat să le invadeze teritoriul. În ajunul celui de-al II-lea Război Mondial, Adolf Hitler, un Golem Dominant, a declarat că germanii au nevoie de „spaţiu vital” şi el şi-a început expansiunea declarativă. Pentru că o serie de ţări conduse de Golemi subordonaţi s-au ridicat împotriva Germaniei, ele nu puteau rezista nici chiar asalturilor sale verbale. De aici şi Acordul de la München din 1938 semnat de Franţa, Marea Britanie, Italia şi Germania prin care ţinutul Sudet a fost plasat Germaniei. Cehoslovacia nici măcar nu a fost întrebată ce părere are. În acele vremuri, Cehoslovacia era condusă de un Golem subordonat. Succesul diplomaţiei lui Hitler a fost atât de impresionant că, i-a inspirat o expansiune ulterioară. Aceasta a adus războiul.

Există o caracteristică distinctă în toate discursurile despre libertate, independenţă, drepturile omului, pace, umanitarism şi democraţie. Ca şi religia, ideologia sau chiar asemeni unor narcotice, ele devin absolut indispensabile. Rădăcinile şi esenţa cuvintelor şi a dialogurilor îşi şterg urmele. Nu numai că se vorbeşte despre ele, dar fiecare crede în ele, ca şi în Dumnezeu, Comunism sau Socialism. Am intitulat aceasta „propria exorcizare” sau chiar „procesul propriei noastre convingeri”. Ca un exemplu al unei astfel de „exorcizare-de-sine” şi a consecinţelor acesteia, aş vrea să amintesc aspecte ale istoriei Sionismului. Ideea fundamentală a Sionismului, constă în restaurarea statului iudaic şi readunarea exilaţilor de pe tot pământul. Ascensiunea la putere în Germania a lui Adolf Hitler şi dezvoltarea anti-semitismului în Europa a fost însoţită de deplasarea evreilor din Europa Centrală în

Palestina. Printre aceştia se găseau mulţi mici fabricanţi şi artizani, dar şi câţiva asceţi şi revoluţionari.

Aceasta l-a enervat pe Ben Gurion, care ura mica burghezie. Mica burghezie a fost cea care a regenerat economia în Palestina, pe când asceţi precum Ben Gurion au distrus-o. Aceeaşi orientare a enervării a fost orientată şi spre evreii din Maghreb. Ei au fost subiect al propagandei Sioniste, fiindu-le promis la întoarcere un paradis. Dar când ei au ajuns, oligarhia socialistă a fost puternic înspăimântată. Aceşti imigranţi au adus cu ei tradiţile religioase şi erau mici burghezi. Aceşti mici burghezi nu doreau să stabilească comunităţi de fermieri şi chibuţuri, împotriva ideologiei oligarhiei conducătoare vis-à-vis de munca în gospodării. Antagonismul s-a dezvoltat între sefarzii din Maghreb şi sioniştii ashkenazi. Dacă religia ar fi servit ca element ceeziv între sefarzi şi ashkenazi, acolo nu ar fi existat nici o problemă.

Ideologia sionistă a suferit un colaps, dar exorcizarea-de-sine şi autoconvingerea a continuat fără să slăbească. Evreii antisemiţi şi pizmuitori ai Israelului încă se denumesc sionişti.

Astăzi, influenţa unei astfel de „autoconvingeri” este încă puternică deoarece toate religiile sunt asaltate. Chiar şi unii cruzi tirani, precum Stalin începuseră să vorbească despre „democraţie” şi şi-au intitulat propria lor dictatură ca fiind „democratică” („centralism democratic”).

Iată o altă caracteristică dintr-un experiment pe animale. Este demonstrat că în hipotalamus există pregătit pentru derulare o secvenţă de comportament. Sloganuri de genul „*Proletari din toate ţările, uniţi-vă*!” sau „*Libertate, Egalitate, Fraternitate*” sunt secvenţe pregătite să se deruleze. Deci, ce se petrece în creier? Presupun că, creierul acţionează ca un dispozitiv de atenuare sau chiar conferă atenţie aspectului unor astfel de slogane. Este ceva caracteristic Golemului ca el să acţioneze sub imboldul hipotalamusului. Tot ceea ce este iritant depăşeşte hipotalamusul fără a mai fi procesat de creier.

Două psihologii – Două programe

În clasificarea comportamentului uman ca dominant sau ca subordonat, este necesar să ne reamintim ce am spus altă dată despre „Hevrav”.

Trebuinţele fiziologice ce se referă la „dorinţe” sau trebuinţe sexuale, „libido-ul” sunt satisfăcute cu ajutorul altor programe ce au un caracter diferit. Astfel că există două orientări în comportamentul uman:

dominant şi subordonat. Desigur că ştim cum se desfăşoară aceste cursuri. În funcţie de circumstanţe, se poate baleia de la unul la altul. Este deosebit de interesant însuşi procesul de baleiere, a modului de translare de la un curs la altul.

Mecanismul baleierii depinde de ceeziunea conferită în societate sau ca să fin mai exacţi, depinde de gradul de comunalitate („hevraav”):

1. De la subordonat spre dominant, comutatorul este deschis.

2. De la dominant la subordonat, comutatorul este închis. Diagrama următoare (Fig..IV-1) ilustrează procesul:

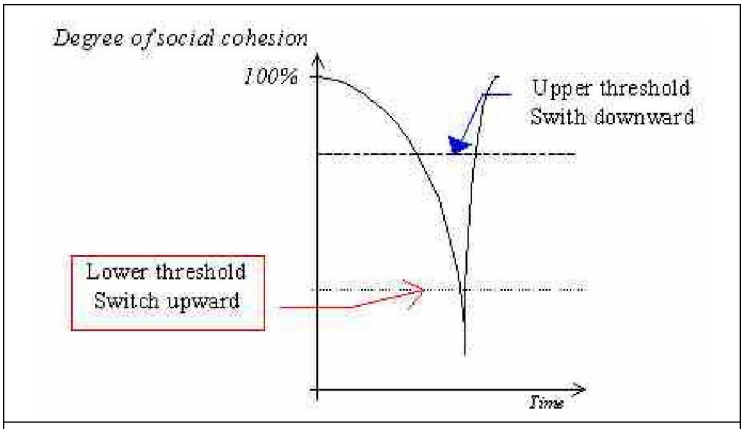

Fig.IV-1 Procesul comutării între programele de ascendenţă şi de descendenţă

Comutarea pe descendenţă, de la dominant spre subordonat apare în situaţiile de revoluţie. Ascensiunea graficului demonstrează creşterea gradului de ceeziune socială ce apare atunci când revoluţia intră în linie orizontală. Această linie indică startul comutării.

Cu alte cuvinte, odată ce creşterea ceeziunii societăţii atinge limita superioară, unii oameni se comută de la tipul dominant la tipul subordonat. Indiferent ce poziţie ocupă o persoană în ierarhia amintită, el devine un subordonat cu o psihologie corespunzătoare. Pot exista un anume număr de „astfel de persoane”, iar linia lor poate fi mai jos ori mai sus, după cum a fost indicată, dar o creştere a ceeziunii îi va perturba mai devreme sau mai târziu, iar ei vor deveni cu toţii subordonaţi. Desigur că există întotdeauna o anume personalitate dominantă, un lider ce coordonează revoluţia şi procesul schimbări în ceeziunea socială. Comutatorul orientat în jos reprezintă o orientare silită şi este însoţită de violenţă. Toate atributele comutării, atât de factură externă, cât şi internă, sunt îmbinate acum în această persoană. El îşi acoperă faţa cu mâinile şi exclamă: m-am predat!

Să ne orientăm acum în partea superioară. Acest fapt se petrece când ceeziunea socială descreşte. În diagrama baleierii, acest proces

prelungit este reprezentat prin curba descendentă. Descreşterea în ceeziune (şi disciplină) certifică moliciunea liderului şi probabil chiar absenţa unui Golem dominant în ierarhie. Curba ceeziunii sociale ridicate şi oricare persoană poate deveni dominant. Am afirmat că orice persoană indiferent care ar fi aceasta, deoarece nu contează cât de jos este coborâtă delimitarea, căci ea nu va fi atinsă.

Situaţia se impunea atunci când în mod virtual întreaga societate este formată din personalităţi dominante. O astfel de situaţie este un fapt anormal, dar teoretic ar fi posibil. Dacă ne reamintim în ce mod s-a realizat în experiment personalitatea dominantă, atunci vom înţelege de ce într-o societate anarhică fiecare se împunge cu ceilalţi.

Psihologia Golemului „înfometat”

Sigmund Freud a prezentat la un moment dat un astfel de experiment. Subiectul aflat în hipnoză a fost instruit ca după ce iese din starea de hipnoză, să genereze o anume acţiune, şi anume să-şi deschidă umbrela. Subiectul îşi va căuta umbrela şi odată ce a găsit-o o va deschide. Când a fost întrebat de ce a făcut acest lucru, pentru că nu ploua, subiectul va oferi în mod invariabil motive personale. El dorea să ştie dacă umbrela funcţiona sau dacă era chiar umbrela sa.

El nicicum nu va oferi motivul real, după care el a fost instruit astfel în stare de hipnoză. I-am înţeles prin acest experiment pe acei ce au o foarte mare trebuinţă de un mediu ceeziv şi sunt paralizaţi de presiunea sub care se află şi nu le-am înţeles motivaţia reală, nevoia pentru prezenţa unei comunităţi, proporţia în care individualitatea şi societatea sunt împletite. Ei nu sunt conştienţi de acest fapt. Dacă simţul poftei cu care adesea a fost comparat, indică o trebuinţă directă, atunci comunalitatea este prea difuză pentru a fi sesizată în acelaşi mod. O mult mai bună comparaţie ar fi modul în care reacţionează pacienţii cu diagnostice psihice la propriile lor boli. În mod ocazional, ei pot accepta diagnosticele medicilor referitor la maladiile lor. Dar chiar în acele circumstanţe ei tind să-şi nege problemele între ei. Referitor la psihologia Golemului, la regulile de orientare ale Golemului, nu putem analiza decât prin observaţie directă.

Psihologii au aranjat un mic experiment. Un grup de studenţi voluntari s-au constituit în subiecţi pentru o lungă deprivare alimentară. S-a observat că hrana a devenit principala preocupare a vieţii acestora. Atât de importantă a devenit încât au început să-şi abandoneze studiile pentru a-şi schimba ocupaţiile. Cea mai cunoscută dorinţă a fost aceea

de a deveni şef. Aşa că, despre ce discută Golemii. Ei sunt interesaţi doar de cele mai mari suferinţe. Aşa că ei spun, „*Proletari din toate ţările, uniţi-vă*!”.

Atunci când un alcoolic sau un drogat solicită cu disperare o nouă doză de alcool sau narcotice, cu siguranţă că pentru mult timp el nu va mai gândi realist. Dar nimic nu îl poate opri. Mi-a fost dat să văd oameni bând lac. Băutorii au motivat că emailul conţinea alcool. Apa de colonie este considerată băutura de cea mai înaltă clasă, spre deosebire de neplăcutul coniac. Ei beau metanol şi antigel în ciuda faptului că ştiau că se pot otrăvi.

Acei poziţionaţi pe treptele cele mai de jos ale piramidei lui A.Maslow pot fi comparaţi cu studenţii înfometaţi, cu dependenţii de drog şi cu alcoolicii. Diferenţa apare în faptul că în locul hranei sau a băuturii denumite spirtoase sau a pulberii denumite cocaină, heroină sau altele, aici este vorba de o zdrobitoare dorinţă, hevrav, o dorinţă pentru drog; ei pot fi denumiţi „dependenţi de comunalitate”, o trebuinţă copleşitoare pentru o societate ceezivă şi un tiran care să o guverneze.

Procesele gândirii ale unui Golem sunt concentrate în întregime pe problemele uniunii, ceeziunii şi altele asemenea. Nu este vorba de o simplă ceeziune, ci de una internaţională, globală, la o scală cosmică. Iată sloganul pe care l-am propus să exprime dependenţa lor, „Golemi ai lumii, uniţi-vă!”.

Dar nu toţi Golemii vorbesc, ei acţionează. Dacă există o organizaţie pentru apărare, propaganda, oricare ar fi ea, este făcută de Golemi pentru Golemi. Iată o opinie referitoare la faimoasa organizaţie internaţională, Greenpeace, opinie ce a fost exprimată în martie 1998 într-o relatare a toxicologilor cu privire la jucăriile de PVC.

„Greenpeace – cu toate că par oameni bine intenţionaţi ce slujesc unele rugăminţi, ei sunt IDIOŢI ce denaturează datele ştiinţifice după cum îşi fixează agenda lor politică (ei nu sunt răi, ci doar tâmpiţi).”

Astfel de organizaţii nu sunt atât de mult axate pe apărarea mediului cât să confere Golemului un sens al solidarităţii şi al luptei. Majoritatea au reuşit. Un Golem nu poate munci, dar se poate lupta pentru drepturi şi justiţie într-o cât mai mare măsură.

Ca un exemplu, să considerăm ceea ce au oferit susţinătorii sloganului „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, adepţilor săi, nimic

altceva decât Teroare. Teroarea reprezintă o consecinţă naturală a luptei pentru libertate şi independenţă.

Vom demonstra în continuare.

Psihologia Golemului este foarte bine înfăţişată în viaţa „Bolşevicului", Lev Trotsky. L.Trotsky este caracterizat ca nefiind un simplu Golem, ci unul ce a dobândit frâiele unei mari forţe. L.Trotsky a condus acapararea puterii cu ajutorul „Bolşevicilor", în Octombrie 1917. El a trimis „Bolşevicii" în războiul civil ce a urmat. În 1912, marinarii de la baza navală din

Kronstadt din apropierea St. Petersburg-ului s-au revoltat împotriva „Bolşevicilor". Lui i se atribuie înăbuşirea crudă a acelei revolte. Sistemul de detenţie al ostaticilor, arestarea maselor, execuţiile fără procese judiciare, toate acestea au fost creaţia lui Trotsky şi a foarte apropiaţilor săi colegi. Întreaga sferă a proceselor sale de gândire poate fi exprimată prin propriile lui cuvinte, după cum urmează:

„Câteva ocazii pentru revoluţii s-au stins din cauza moliciunii, indeciziei şi naturii blânde a maselor ostenite... Revoluţia se poate salva doar ea însăşi prin orientarea către o natură mult mai severă şi înarmarea terorii Roşii... Teroarea Roşie este arma indispensabilă a revoluţiei."

Acest remarcabil sentiment vine chiar de la Lev Trotsky. Înlocuiţi cuvântul „democraţie" în locul „revoluţiei" şi se poate spune că nu vorbeşte. Lev Trotsky, căci puteau fi Dedi Tzuker sau Iosi Sarid, ambii parlamentari israelieni. Pare a fi un paradox. Teroare în numele democraţiei. Dar cum vine aceasta? Ca o chestiune de fapte, teroarea s-a derulat de la început în numele „democraţiei şi independenţei". Când, Alexandru al II-lea a fost asasinat, acest fapt s-a întâmplat „în numele libertăţii şi democraţiei". Conceptul de „teroare roşie", din perspectivă sociologică, poate fi etichetat drept terorism de stat.

Abia trecuseră câţiva ani de când L.Trotsky a scris cele de mai sus şi el din nou vorbeşte despre democraţie. Chiar puţin mai târziu el îl va denunţa pe Stalin ca fiind terorist. Dar ce s-a întâmplat cu Trotsky? Îşi regretă el acţiunile? Nicidecum! Un Golem a fost şi Golem rămâne. Modul de dirijare al lui L.Trotsky rămâne un exemplu clasic al psihologiei Golemului. Rămâne un exemplu clasic a modului în care instinctele îi induc omului modul de comportare. Cu atât mai mult cu cât Trotsky a fost marcat de aceasta, el vorbeşte ca un individ subordonat, despre libertate şi despre democraţie. Când s-a ridicat, tema s-a

schimbat în favoarea justificării Terorismului de Stat. Şi aceasta apare când el discută ca un individ dominant, ca trebuinţă a apărării revoluţiei. După care Trotsky decade şi din nou el apare ca un subordonat. În lucrarea „*The Dead Size the Living*”, Dora Sturman analizează într-o manieră superbă orientarea oligarhiei bolşevice după decăderea ei. Liderul „bolşevicilor”, V.I.Lenin, a fost un individ bolnav cu mult timp înainte ca el să moară. Această lungă perioadă de boală a fost exploatată de prietenii şi colegii săi pentru a-i retrage puterea. Ei au folosit aceleaşi metode ce au fost folosite chiar de Lenin însuşi. De unde Lenin se comporta ca o maimuţă dominantă, acum Lenin se comportă ca un individ subordonat.

Să ne referim la Nikolai Bucharin, ca la unul din cei 12 propagandişti pentru „pregătirea planificată a noii populaţii” folosind Terorismul de Stat. El a vizitat Parisul în 1936 înainte ca el să fie executat. La Paris a întâlnit o mai veche cunoştinţă, B.Nicolayevsky. În conversaţia ce au purtat-o, Bucharin a început să vorbească despre moralitate, fapt atât de neobşnuit ce l-a determinat pe Nicolayevsky să exclame, „Nikolai Nikolayevitch, văd că te învârţi în jurul celor 10 Porunci?”. La care Bucharin a răspuns, „Nu sunt chiar aşa de rele, acele 10 Porunci”. Nu îmi propun să comentez acest dialog, dar aş dori cu tot dinadinsul să sugerez că cei ce se opun celor 10 Porunci ar trebui să reflecteze asupra acestora.

Au existat şi alţii, care asemeni lui Trotsky, după ce au stat în vârful piramidei, s-au rostogolit, au rămas în viaţă şi au fost activi în sensul că au scris şi au declarat deschis. Nikita Hrusciov, un alt lider bolşevic ce s-a rostogolit din punctul de comandă după ce a încurcat pregătirea unor acţiuni. El şi-a scris memoriile într-o deplină „ilegalitate”. În acest mod el îşi lua foştii colegi în batjocură (degetul mare între index şi degetul mijlociu), ţinându-şi degetul în buzunar. Iosif Barzilai, fondatorul şi şeful Partidului Comunist Palestinian, ce şi-a petrecut peste 20 de ani în taberele din Norilsk, a renunţat şi a alergat în sinagogă pentru a-şi ispăşi păcatele. Ca şi Nikolai Bucharin el şi-a reamintit de cele 10 Porunci. Cu atât mai departe cu cât m-am referit, Iosif Barzilai este un prim exemplu a modului în care comuniştii au înţeles să se conducă printre evreii credincioşi. Mai întâi, şi-au întors ochii de la religia strămoşilor lor, au respins-o, ca mai apoi să o elimine – ei nu au făcut altceva.

Întotdeauna, oameni extrem de duri au luptat şi au vorbit despre ce este drept. Când se afla jos, el vorbea despre libertate şi democraţie. Scopurile justificau mijloacele şi atunci el îşi organiza acte de teroare orientate împotriva autorităţii, demoraliza armata şi oamenii. Odată ajuns în vârf, el îi persecuta pe toţi şi pe oricine. Şi iarăşi scopurile justifică mijloacele!

Orice, dar chiar orice întreprinde un Golem este făcut pur şi simplu din instinct. Am sugerat ca, comportamentul lui Trotsky sau ca orice soldat pentru libertate să fie comparat cu al unui Don Juan atunci când întâlneşte o frumoasă doamnă ce denotă sex-apeal. Toate acele discursuri pasionante, serenade, au intenţia de a-i transmite ceva. Orice femeie versată ştie că un bărbat în fierbinţeala pasiunii va spune orice, va promite orice ea doreşte, dar astfel de promisiuni sunt lipsite de valoare. El nu îşi va respecta promisiunile. Şi dacă discursurile şi promisiunile nu au efectul dorit, îndrăgostitul înfierbântat poate recurge la forţă. Dar ce se întâmplă după aceasta? După aceasta apare o altă prea frumoasă doamnă. Aş vrea să calmez teama femeilor: aproape toţi revoluţionarii (feminişti) suferă de ascetism şi infertilitate.

În continuare am structurat o scurtă listă a caracteristicilor unui Golem. Nu este necesar să o considerăm absolută şi să o aplicăm întocmai şi imediat. Mai întâi, ei cuprind câteva caracteristici ce reflectă un profil apropiat. În al doilea rând, deja am indicat că, la extreme mult apropiate corespunde un mod mult inferior în piramidă, şi apare o imagine mult mai clară. Cu toate acestea, lista ne sete necesară.

Privindu-i la televiziune sau la tribune, putem avansa fără greşeală, în cele câteva minute de detalii, câte caracteristici vor fi evidenţiate prin discurs sau conduită.

Va trebui să recunoaştem că, Golemii trăiesc într-o societate anarhică ce le permit să se ridice ei înşişi deasupra oricărei morale sau constrângeri şi să-şi dezvăluie, să-şi demonstreze capacităţile.

a. Aşa că, un Golem are o imperioasă trebuinţă de o societate ceezivă şi de o disciplină de fier.

b. Ne-am referit deja la caracterul lor ascet şi la impotenţa lor sexuală. Ascetismul este o trăsătură a politicului şi nu a criminalului.

O distincţie importantă ce apare între un Golem şi un om normal are loc în prezenţa familiei. După cum formarea familiei a condus la prăbuşirea societăţii, acelaşi lucru se întâmplă şi aici. Pentru ca o familie să se structureze este nevoie mai întâi de dorinţa de a o întocmi.

Astfel trebuie să existe abilitatea de a se smulge din turmă şi să urce încă un pas în piramidă. Maslow a plasat solicitările pentru fertilitate la o cotă foarte înaltă, la cel de-al treilea nivel. Dacă maturitatea sexulaă apare la 13 – 14 ani, poţi avea 18 ani pentru a-ţi structura o familie. O familie normală are o orientare clară şi precisă. Teroristul Boris Savinkoff (Ropshin) a fost căsătorit cu fiica faimosului scriitor rus, Gleb Ouspensky, dar nici soţia şi nici fiica nu au ştiut cine este el. Întotdeauna el se ascundea de autorităţi. Fiul poartă numele de familie al mamei. În perioada sovietică, Boris Savinkoff a fost arestat.

În memoriile sale, Boris Bajhanoff, secretar al lui Stalin, afirma că Stalin nu era deloc interesat de femei. Adolf Hitler avea probleme sexuale. Liderul arabilor terorişti, Yasser Arafat s-a căsătorit cu „Revoluţia Palestiniană”.

Pentru corecta informare a femeilor, Radioul armatei Israeliene a declarat că un bărbat are în medie 7,1 raporturi sexuale pe lună. Deci, dacă soţul nu îndeplineşte această cotă, el este fie un ascet (cu tot ceea ce include aceasta) ori este de partea cealaltă.

Dezintegrarea familiei, divorţul, îi coboară din piramidă. Se întâmplă ca o fată bătrână sau un celibatar bătrân îşi reamintesc aptitudinile şi decid să-şi întemeieze o familie, atunci când depăşesc al II-lea nivel al piramidei. Acest fapt nu reprezintă o ascensiune. Ca o regulă aceasta este o tragedie pentru întreaga familie. Un Golem este incapabil să ducă o viaţă de familie normală. Pentru că el este gata să se sacrifice el însuşi pentru siguranţa societăţii, tot aşa este gata să-şi sacrifice soţia/soţul, copiii şi părinţii. Aş putea enumera nenumărate cazuri de tragedii în care soţiile, soţii, copiii unui Golem au devenit victime. Chiar şi în acele cazuri când Golemul a ajuns în top, el nu poate trăi o viaţă fericită de familie. Perversiunile sexuale caracterizează 100% din Golemi.

3. **Agresiunea**. Deja am abordat agresiunea individuală şi colectivă. Aş dori să reamintesc că un Golem este agresiv deoarece invariabil el trăieşte sub presiune. Ceea ce am denumit agresiune primordială, este un fapt caracteristic Golemilor. Gradul de agresivitate depinde de locul Golemului pe scara lui Maslow asupra trebuinţelor. Agresivitatea exacerbată este regăsită la aceia care sunt la bază. Ascensiunea pas cu pas le domoleşte agresivitatea.

Medicii afirmă că, acei ce practică un sport pentru o lungă perioadă au o mai mare concentraţie de adrenalină în sânge. În final, ei

devin dependenţi de adrenalină în sistem, iar sportul determină o dependenţă în sine. Când se întâmplă aceasta, numai există nimic deosebit în sport decât menţinerea unui înalt nivel de adrenalină. Probabil că natura unei agresivităţi accentuate are un caracter identic. O presiune continuă devine o necesitate.

Această agresivitate, combinată cu o stare de pregătire pentru a sacrifica orice în favoarea năzuinţelor, chiar propriile vieţi şi vieţile celor iubiţi, sunt factori ce asigură succesul Golemului, promovându-l ca un mare lider al poporului, un erou. Oricine se teme de un escroc politic şi caută să fugă de el. O altă trăsătură caracteristică a agresorului – este impulsiv şi iute la mânie. Ştiinţa medicală modernă pare să aibă o explicaţie pentru acest fenomen. Ştim că creierul controlează comportamentul şi uneori chiar le împiedică. Golemul nu are astfel de piedici şi orice iritaţie acţionează în mod direct asupra glandei hipofize. Golemul nu se gândeşte la consecinţe.

4. **Evidenţierea excesivă**. Etalarea tinde să capete forme diferite. Cea mai simplă şi cea mai evidentă este atunci când persoana se decorează ea însăşi. Poate apare şi în forma unui comportament neobişnuit. Ascetismul excesiv, încăpăţânarea exagerată pot constitui, de asemenea, rezultate ale evidenţierii. În acest fel încearcă artiştii să atragă atenţia asupra lor înşile cu ajutorul cântecelor, scenetelor şi multe altele. Evidenţierea poate fi realizată prin pictură, compoziţii, scrierea cărţilor. Să înţelegem că orice gen de creativitate trebuie să atragă atenţia publicului şi în final această atenţie va fi transferată asupra creatorului.

O caracteristică a unei astfel de demonstrativităţi este aceea că ei nu solicită o educaţie şi o ambiţie considerabilă pentru a accede de-a lungul Piramidei Trebuinţelor. Acesta este unul din motivele pentru care fetele aspiră să devină modele, cu o ambiţie secretă de a deveni actriţe de film. În visele lor, viitoarele modele şi actriţe de cinema depind de trăsăturile secundare sexuale. Au uitat de talent şi educaţie.

Demonstrativitatea a afectat multe personalităţi renumite. Căutaţi în biografiile lor şi veţi găsi că şi-au terminat studiile cu mare dificultate. Am abordat Knesset-ul Israelian cu solicitarea unei informaţii referitoare la nivelul studiilor celor 120 de membrii. După un anume timp am fost sunat de la Knesset sugerându-mi-se să consult biblioteca de la Technion din Haifa. În fine, toate evidenţierile excesive

pot servi doar la distrugerea moralei şi la ruinarea societăţii. Din acest motiv, ar trebui să fim mult mai potoliţi.

5. **Orientarea politică** a celor ce au nevoie de o societate excesiv de ceezivă, conform cu această clasificare, poate fi considerată socialistă. Ei sunt în favoarea „Libertăţii, Egalităţii, Fraternităţii" şi împotriva proprietăţii private sau în cele din urmă sunt pentru limitarea ei, sunt în favoarea monopolului de stat şi pentru controlul statului.

Sper ca cititorul să surprindă acum motivele pentru care cei situaţi la nivele inferioare ale Piramidei iubesc socialismul.

Această dragoste, ca orice altceva se bazează pe instinctul acelora ce au nevoie de societate ceezivă şi de concentrare. Această dragoste este impusă de căutarea unui trup pe care ei pot exista ca paraziţi.

Golemii se reunesc în partide politice sau în diverse organizaţii ce adesea sunt sub o presiune de stânga. Pentru a mă contrazice, oponenţii mei probabil îl vor aduce pe Adolf Hitler şi mişcarea lui naţional – socialistă, pe care o vor denumi orientare de dreapta. Dar în acest exemplu nu am făcut o diferenţiere între dreapta şi stânga. Atât una cât şi cealaltă se pot regăsi la baza piramidei lui A.Maslow şi au nevoie de o societate puternic ceezivă. Diferenţa constă în faptul că stânga se manifestă şi induce teroare societăţii pentru a o zdrungina, pe când dreapta se opune acestora folosind aceleaşi metode. Ulterior vom reveni la problematica distingerii între stânga şi dreapta şi modul în care germanul Adolf Hitler se distingea de evreul Lev Trotsky.

6. **Standarde morale** foarte coborâte. Este foarte greu de discutat despre moralitate deoarece după cum am văzut, asceţii, hipioţii şi alte genuri de Golem vorbesc de asemenea despre moralitate şi se consideră ei înşişi ca fiind nişte standarde perfecte. Dacă luăm cele 10 porunci ca standard, ca principii fundamentale ale societăţii civilizate, atunci nici una din ele nu există pe măsură ce un Golem este îngrijorat. Pentru aceştia, cele 10 Principii sunt înlocuite de principiul după care „scopurile justifică mijloacele".

Ulterior, la imaginea Golemului va fi alăturată şi descrierea hainelor şi conduitei sale. Consider că lista este suficientă pentru a oferi un contur general al conduitei unui Golem. Sfatul meu este ca cititorul să verifice ceea ce a fost afirmat aici cu referire la biografiile faimoşilor. Chiar şi în aceste instanţe unde socoteala a fost regizată de personalităţi renumite, este încă posibil să găsim confirmarea caracteristicilor ce le-am desemnat Golemului. Ca un exemplu să ne referim la autobiografia

binecunoscutului aventurier Casanova sau la biografia nu mai puţin cunoscutului aventurier Mirabeau. Presupun că Podul Mirabeau din Paris îi poartă numele. Acolo sunt sute şi mii de astfel de oameni ce sunt ocoliţi de soartă. Ca o părere personală, l-am folosit pe Lev Trotsky ca un exemplu al Golemului perfect. Autobiografia sa este suficient de detaliată.(îi) Am observat că toţi cercetătorii ce s-au referit la el, cu excepţia mea, l-au considerat măreţ şi genial. Într-o turmă, animalele se diferenţiază nu după isteţime, ci după forţa de agresiune. Dar în rândul oamenilor, valoarea nu stă în înţelepciune, ci în popularitate. Am criteriile mele după care m-am exprimat aici. S-a scurs destul timp de la evaluarea realizărilor lui Lev Trotsky, în măsura în care alegerea şi evaluarea mea să se coreleze cu realitatea.

După decesul dictatorului comunist J.Stalin, numeroşi oameni au fost eliberaţi din lagărul de concentrare din Arhipelagul Gulag. Ei au fost internaţi nu din vreun anume motiv, ci ca o pedeapsă din partea Terorismului de Stat. Au apărut jurnale de memorii ale celor ce au fost internaţi pentru 20 de ani sau chiar mai mult. Multe dintre acestea au fost dedicate comuniştiior, cu credinţa deplină în ideologia comunistă şi naturii ideale a sistemului comunist. Cele mai faimoase dintre aceste memorii sunt: „Abrupt Turning – Point” de Eugenia V. Aksionoff. În ce mod a evaluat Eugenia Ginzburg teroarea şi torturile la care a fost supusă 18 ani? Pe cine acuză ea? Ea condamnă teroarea şi tortura. Dar în afară de aceasta, ideologia şi sistemul sunt dincolo de reproş, iar vinovat de orice este acel lider „rău”, Stalin.

Încerc doar să presupun că, dacă destinul i-ar fi schimbat Eugeniei Ginzburg locul cu unul din măcelarii ei, ea nu şi-ar mai fi aşternut memoriile şi ar fi fost pe deplin de acord cu ceea ce se întâmplă. Ca o chestiune, nu am auzit ca măcelarii (casapii) şi călăii să discute despre munca lor. Să ne imaginăm doar că cineva a inventat „tunelul timpului” şi i-a permis Eugeniei Ginzburg să reaşeze întreg scenariul pe care ea l-a trăit. Oare va lua ea aceeaşi cale pe care a abordat-o în taberele staliniste? Am un oarecare dubiu că ea ar mai face astfel? Ea, şi cei asemeni ei, au simpatizat cu asasinii ţarului şi ai miniştrilor săi, i-au însoţit, au participat la revoluţie şi apoi şi-au consumat vieţile în îndepărtatele insule ale Arhipelagului Gulag.

Probabil că ar trebui să mă reţin să vorbesc despre actele unui scriitor mort, care şi-a consumat 18 ani în tabere de muncă forţată. Dar ea însăşi şi-a scos autobiografia pentru o discuţie generală. Ea însăşi a

fost un gen de mic Golem, ce avea nevoie de un sistem şi s-a ajutat să şi-l creeze. Va fi exemplul ei obiectul lecţiei pentru alţi Golemi? Vor cugeta ei la ceea ce au de făcut? Personal, am mari dubii. Între revoluţia franceză şi revoluţia bolşevică din Rusia se întinde o perioadă de 150 ani. Ce lecţii au fost învăţate din revoluţia franceză şi din terorile redate de Maximilian Robespierre? Ce s-a învăţat în această perioadă?

Această relatare asupra sorţii Eugeniei Ginzburg trebuie adăugată la relatările asupra demonstraţiei jurnaliştiior arabi.

Un Golem este ca o stradă cu sens unic. El gândeşte unidirecţional, priveşte şi vede unidirecţional. Voi mai indica în ce mod această unidirecţionare este reflectată asupra liderilor, dar acum să ne referim la Golemul simplu. În biografia asupra lui Berl Katznelson, profesorul Anita Shapira scria (iii):

„Există un deosebit interes în ţară (Israel) referitor la revoluţionarii din Rusia, dar „Davar" a avansat mici informaţii despre orice venea de acolo. Adevărat, cititorii „de Davar" doreau doar să ştie despre realizările sistemului Soviet, asupra reuşitei în instaurarea socialismului în URSS. Ei nu au vrut să-şi orienteze atenţia asupra părţii întunecate."

Cititorii ziarului clasei muncitoare nu erau interesaţi de faptul că, barajele şi canalele erau construite de milioane de încarceraţi. Ei toţi nu vedeau decât canale şi baraje. Ei refuzau să vadă încarceraţii. Berl Katznelson, editor al ziarului clasei muncitoare, era un inamic înfocat al comunismului şi al fascismului. El nu era un Golem deplin, ci unul relativ.

Dacă cineva va vorbi cu simpatie despre victimele terorii, mai întâi va simpatiza cu acei ce nu au aparţinut sistemului bolşevic şi care au fost zdrobiţi în picioare de cruzimea Golemului însetat să umple lagărele de concentrare. Astăzi fiecare fapt se repetă el însuşi. Cruzimea Golemilor zdrobeşte moralitatea, cultura şi pe noi toţi. Instinctul nu îi îngăduie Golemului să condamne ceea ce el are nevoie cu disperare.

În bătălia împotriva terorii există o particularitate pe care aş dori să atrag atenţia – modalitatea prin care este prijinită. Teroriştii sunt doar alimentaţi şi hrăniţi (acest fapt va fi examinat în economia bandelor). Patronarea se instaurează deoarece teroriştii sunt doar simplii criminali, ci sunt „politici". Ei sunt „luptători pentru libertate" şi etc. Întotdeauna ei au simpatizanţi, precum Charles Macchling Jr., autor al unui articol de enciclopedie, promotor al opiniei publice prin articole

enciclopedice, apariţii televizate, articole de ziar, tot ceea ce influenţează în mod direct sau indirect verdictele asupra ucigaşilor. Sub presiunea „opiniei publice”, judecătorii uită principiile morale fundamentale păstrate cu sfinţenie în justiţia pedepsirii „dinte pentru dinte, viaţă pentru viaţă”. Verdictele sunt de-a dreptul politicoase cu ucigaşii. Dacă veţi compara sentinţele date împotriva criminalilor în contrast cu cele ale „ucigaşilor politici”, veţi observa că cele ale „politicilor” sunt mai blânde. Chiar şi atunci când sentinţa este corespunzătoare cu dimensiunea crimei, vociferările de protest se accentuează, iar preşedintele arată milă ucigaşilor.

Nu există nici o diferenţă între aceste genuri de a ucide. Uneori am sentimentul de milă şi sunt gata să cer îndurare pentru ei. Ca şi în terorism există contraterorism. Cum poate fi cineva privat de scuze când alţii au fost iertaţi.

Clasificarea Golemilor

Clasificarea după indivizi a fost făcută mai su. Din toate grupurile din clasificare, vom selecta doar pe cel care include cea mai mică spiţă. Să-i denumim „Golemi” şi să ne continuăm investigaţia. Trebuie remarcat că stereotipurile există doar atunci când au cele mai mici ranguri în Piramida trebuinţelor. Urcă în Piramidă şi privesc la paşii următori ce le permit o mai mare libertate umbrită de contururile stereotipe până ce ele se vor eclipsa. O

altă problemă este aceea că Piramida lui A.Maslow asemenea unui grafic de moralitate are două aspecte: partea stângă reprezintă anarhia, iar dreapta dictatura. În segmentul dictaturii există doar un stereotip – Golemul, pe câtă vreme în partea anarhică nu există restrângeri. Conceptele sadic şi masochist sunt adesea folosite vis-a-vis de relaţia sexuală. Din lista elementelor ceezive, ştim deja că relaţiile sexuale pot caracteriza societatea sau un grup particular de indivizi. Atunci când discutăm despre ascetism şi autoflagelarea de mai sus, nu vorbim decât despre masochism.

Nu a fost nimic spus despre plăcerea obţinută de sex. Mai mult decât atât, asceţii neagă orice plăcere, inclusiv plăcerile sexuale. Masochismul poate fi privit ca o varietate de ascetism sau vive-versa, ascetismul ca varietate de masochism. În clasificarea suicidului – fapt ce îl vom aborda mai jos – sociologii evidenţiază o formă extremă de masochism denumită „suicid altruist”. Kamikaze japonezi sunt adesea

indicaţi ca un exemplu deoarece acţiunea este în fapt un gest eroic şi nevoia de aceasta este evidentă.

Masochiştii experimentează nevoia morţii „pentru binele public”, chiar atunci când trebuinţa nu este evidentă, când distrugerea lor nu aduce nimic benefic sau bun. Este ca un vis copilăresc de a comite un act eroic. Renumitul pcet israelian, Rahel scria:

„Trăim în spiritul ideii de a ne sacrifica,de a îndura torturi, de a fi în lanţuri.

Prin suferinţa noastră am vrea ca ţara noastră să devină măreaţă.”

Rahel s-a născut în Rusia şi a venit în Palestina când deja se maturizase. Despre care patrie-mamă scrie Rahel? Este una ce azi urmează trădarea chibuţurilor?

În rândurile teroriştiior există o binecunoscută diversitate văzută din perspectiva terorii nici mai mult nici mai puţin decât o oportunitate pentru suicid. În Rusia ţaristă existau două partide revoluţionare principale: Partidul Socialist al Revoluţionarilor (SRS) şi Partidul Social Democrat (SDS). La conducerea aripii radicale a SDS, numit şi „bolşevic”, a rămas V.Lenin.

Partidul Socialist al Revoluţionarilor (SRS) era renumit pentru campaniile de teroare îndreptate împotriva autorităţilor. Multe atentate asupra vieţii unor mai mari sau mai mijlocii, ca şi asasinatele îndeplinite, erau cu toate o muncă de partid. Dar nu acelaşi lucru se putea spune despre partidul „bolşevic”. După revoluţie, „bolşevicii” au distrus SRS-ul. Deja am indicat în tabelul de mai sus, diferenţele dintre cele două partide. În timp de SRS-iştii erau terorişti-masochişti, „bolşevicii” erau revoluţionari-sadici. La această concluzie am ajuns când am analizat psihologia teroristului Boris Savinkov din lucrarea sa, „Memoirs of a Terrorist”. Acei ce au aruncat bombe şi au ucis, nu au de fapt nici o orientare politică. Ei erau ghidaţi doar de un singur principiu – ura împotriva autorităţii. Vom reveni cu o discuţie asupra acestei probleme.

Partidul „bolşevicilor” s-a bucurat foarte mult de efectele terorii SR îndreptate împotriva autorităţilor, dar nu au participat la ele. Cu siguranţă că au existat tâlhării armate, dar ţelul era umplerea cuferelor partidului. Au existat atacuri asupra jandarmilor ţarului, dar acestea au fost din iniţiative tovarăşilor. Au mai existat şi alte atacuri armate, dar bolşevicii nu şi-au îndreptat atacurile armate asupra ţarului şi înalţilor săi oficiali. Mai mult decât atât, a existat o teorie de efect, după care nu

a existat o astfel de teroare. Uciderea ţarului sau a unuia din înalţii oficiali nu înseamnă decât o înlocuire automată ce nu a generat nici un efect. Alexandru, fratele mai în vârstă al lui Vladimir Lenin, a fost spânzurat pentru atentat la viaţa ţarului. Legenda spune că, atunci când Vladimir a primit ştirea despre execuţia fratelui se presupune că a zis, „Noi vom merge pe altă cale”. Pentru a-şi atinge ţelul era nevoie de o forţă şi mai mare.

Aşa că, punctul de vedere al „bolşevicilor” diferă de cel al lui Mr. Charles Macchling Jr., care vedea ca fiind de dorit asasinarea Ţarului Alexandru al II-lea. Aş dori să mă refer la astfel de stereotipuri „bolşevice” ca fiind „revoluţionare”. Unicul element de ceeziune pentru astfel de personalităţi stereotipe îl reprezintă ideologia, dar numai acea ideologie ce uneşte societatea la un loc:

Comunismul, Islamul, Catolicismul şi altele. Patina revoluţionară se combină cu ascetismul. Un exemplu pe deplin caracteristic este acela după care fondatorul şi capul organizaţiei Cheka, polonezul Felix Dzerjinsky. În copilăria sa, el dorea să devină preot într-o biserică romano-catolică din Polonia. Mama sa şi preotul său i-au vorbit despre aceasta, aşa încât el a devenit social-democrat, iar mai târziu „bolşevic”. Aceasta a fost orientarea lui, iar prin implicarea sa activă au fost construite primele tabere de concentrare în Rusia bolşevică, cu execuţia masivă a localnicilor. După cum vedem, pentru Felix Dzerjinsky nu a existat nici o diferenţă între catolicism şi bolşevism, între credinţa în clemenţă şi executarea prizonierilor. Acum, acest ascet obişnuieşte să asigure pe oricine că, îşi iubeşte copilul. Autorităţile bolşevice i-au transmis sarcina adunării copiilor care, ca urmare a războiului civil, distrugerii chiaburilor, colectivizării, au rămas fără de părinţi şi fără de cămin.

Discutând despre revoluţionari, am observat că la ei ideologia se îmbină cu ascetismul. Ne întrebăm care este diferenţa dintre revoluţionari şi simpli asceţi? Diferenţa dintre asceţi şi revoluţionari rezidă în diferenţa dintre sadici şi masochişti. Este ceea ce ne arată şi graficul. Revoluţionarii sadici nu se dedau niciodată la autoflagelare, ori vreo altă formă de ascetism. Ei îi torturează pe alţii.

Acele reflecţii cu privire la masochism pot fi acum aplicate la sadism. Nu este destul să limităm sadismul doar la o plăcere sexuală. Nu avem cuvinte să descriem această „plăcere” specială.

Este necesar să arătăm aici că nu există nici o diferenţă fundamentală dintre masochism şi sadism. Este ceea ce exprima şi Sigmund Freud:

„Cea mai izbitoare caracteristică a acestei perversiuni este aceea că, formele active şi pasive se întâlnesc într-una şi aceeaşi persoană. Tot ceea ce se obţine din durerea sexuală reprezintă aceeaşi persoană ce obţine plăcerea din durerea actului sexual. Sadicul este simultan şi un masochist, deşi forma activă sau pasivă a perversiunii pot fi cu mult mai puternic exprimată sau sexual dominată."

Chiar de la începutul cărţii, discutând despre instincte sau elemente ce servesc uniunii indivizilor, am afirmat că societatea optimă este aceea în care elementele primului şi celui de-al doilea grup sunt strâns îmbinate. În descrierea stereotipurilor, nimic nu a fost spus despre aceste proporţii optime. Şi toate acestea pentru că au fost găsite la limită, extreme, fie ale primului grup, fie doar al celui de-al doilea grup.

Într-o societate puternic ceezivă nu este nevoie ca individul şi societatea să fie în concordanţă. Toţi Golemii se supun pe deplin, ei înşişi, disciplinei sau credinţei oarbe în ideologie, urmând cu supuşenie direcţiile de mai sus. Un astfel de sistem tinde să fie stabil.

În ciuda clasificării ce am promovat-o şi a ordonării graficului, toate mişcările radicale existente se divid în conformitate cu lozinca ideologică. Le voi lista, astfel ca să le pot descrie trăsăturile caracteristice:

Internaţionalist

Naţionalist

Pacifist

Acei ce luptă pentru egalitate în drepturi pot fi incluşi aici, „Libertate, Egalitate, Fraternitate", cei ce luptă împotriva focoaselor nucleare, cei ce luptă pentru puritatea mediului şi alţii. Este imposibil să-i enumăr pe toţi, iar alţii pot apare mâine. Trăsătura cea mai importantă a luptei or nu constă atât în drepturi egale şi în apărarea mediului sau animalelor, cât şi în ura împotriva societăţii. Este suficient pentru cei ce luptă pentru „Libertate, Egalitate, Fraternitate" să-şi câştige puterea pentru tot ceea ce dispare.

Argumentaţia ce am oferit-o poate fi contracarată de valoarea acestor luptători. Se poate spune că datorită lor au încetat experimentele nucleare. Mulţumită lor avem un mediu ambiant curat.

Aş vrea să răspund cu aceste argumente. Trebuie doar să le mulţumim lor, Golemilor, că avem un mediu poluat. Doar Golemii doresc arme nucleare. Doar ei sunt cei ce proclamă libertatea şi fraternitatea în preajma revoluţiei şi teroarea după revoluţie. Cu siguranţă că în acest mod vor distruge orice ar putea fie în numele ideologiei lor sau a altor ţeluri personale.

Aş vrea să compar Golemii cu religia iudaică şi să arăt grija pentru ecologie. Presupun că astăzi oricine ştie că, caprele mănâncă orice văd şi transformă locul în deşert. Religia iudaică interzice caprelor să pască la întâmplare pe teritoriul Israelului. Un evreu îşi poate ţine capra doar în casă, o poate lăsa să pască în deşert sau în Europa. Este un mod de a se îngriji de mediu. Interdicţia împotriva păscutului la întâmplare a apărut cu două mii de ani în urmă, când nici nu exista conceptul de „ecologie". Pentru a înţelege semnificaţia acestei interdicţii este necesar să comparăm situaţia din ţară înainte şi după sosirea arabilor. Înainte de sosirea lor, ţara era verde şi înfloritoare. Arabii au adus caprele ce au mâncat tot ce au văzut şi au transformat ţara în deşert. Islamul nu interzice creşterea caprelor.

O altă trăsătură a religiei iudaice se referă la regulile de utilizare a surselor de apă. Religia iudaică interzice monopolizarea apei şi stabileşte că apa poate fi folosită cu prioritate de către cei situaţi în josul cursului. Acest regulament se referă la folosirea apei pe tot cursul râului ceea ce înseamnă că râul nu poate fi secat prin suprasolicitarea irigaţiilor de cultură: „Păcat, că râul se scurge în mare".

Ceea ce s-a întâmplat la Aral, în Asia Centrală, a fost o încălcare a unui principiu ceea ce a generat o tragedie ecologică, astfel că râurile Sir-Darya şi Amur-Darya, ce erau odată râuri bogate, astăzi au dispărut după hartă. Chiar şi în Israel, monopolul de stat asupra apei şi ideologia ascetică ce a promovat o agricultură intensivă a creat, de asemenea, multe aşezări agricole. În Israel, un surplus agricol a generat o supraproducţie şi s-a impus ca necesitate guvernamentală subvenţionarea şi stimularea la consumul de produse agricole. În acest fel s-a ajuns ca plătitorii de impozite din Israel să plătească pentru excesele ideologice ale liderilor lor. O supraproducţie agricolă solicită mai multă apă. Micile râuri ale Israelului au dispărut după hartă. Pomparea apei din puţuri a adus în sol apă de mare şi poluarea în consecinţă. Apa a condus la conflicte militare cu ţările vecine arabe. Şi

totuşi, aici au fost de ani mari cantităţi de apă ce proveneau din lacul Kineret, iar acestea au ajuns la nivele critice.

Aşa că pentru ce se mai luptă evreii religioşi?

Este imposibil a se diferenţia o societate înalt ceezivă de o dictatură şi vice-versa. Dar această temă o vom aborda în continuare.

„Ei doresc să fie minţiţi, iar noi le oferim oportunităţi depline."

„Adesea vom minţi şi vom încălca legiuitorii – pentru siguranţa indivizilor lor." Platon: „Despre Guvernare"

Titlul acestei secţiuni este luat din cartea lui Lev Trotsky, „The Lessons of October". După moartea lui V.Lenin, liderul revoluţiei bolşevice, Lev Trotsky, a fost investit cu puterea de către colegii lui. Trotsky a decis să se destăinuie şi astfel a scris „The Lessons of October" („Lecţiile lui Octombrie") ca o încercare de a reaminti fiecăruia despre contribuţiile lui şi revenirea la conducere. Cartea descrie în ce mod a fost pregătit terenul şi obţinută puterea de către „bolşevici" în Rusia lui Octombrie, 1917. Cinismul total al frazei, „Ei doreau să fie minţiţi, iar noi le ofeream oportunităţi depline", era un fapt ce caracteriza metoda „bolşevică". Ei înşelau şi păcăleau pe oricine era dispus să fie înşelat şi păcălit. Logica lor de fier consta în faptul că „ei doreau să fie minţiţi".

Nu trebuie să gândim că oricine „dorea să fie minţit". Existau şi acei ce nu doreau să fie minţiţi şi atenţionau asupra pericolelor unei răsturnări a puterii de către bolşevici. Mai mult decât atât, chiar printre „bolşevici" existau dintre cei ce aveau mari dubii asupra reuşitei acaparării puterii. Cu două săptămâni înainte de revoluţie, doi membrii ai Comitetului Central „bolşevic", şi anume Lev Kamenov şi Grigori Zionoviev, au publicat un articol ce atenţiona asupra a ceea ce se putea întâmpla. Ei vorbeau despre o revoluţie secretă a Comitetului Central al „bolşevicilor" asupra acaparării puterii oferind chiar şi o dată fixă. V.Lenin a solicitat expulzarea acestora din partid, dar ei au fost apăraţi de câţiva membrii ai C.C. Printre cei ce i-au apărat a fost chiar Stalin însuşi. Acei „ce doreau să fie minţiţi" nu au luat în considerare expunerea, nici măcar nu i-au acordat vreo atenţie. Lucrarea lui L.Trotsky, „The Lessons of October" a generat o furtună în rândurile colegilor acestuia. Au urmat reproşurile în presă. L.Trotsky a fost acuzat de minciună. Dar el nu a fost acuzat de cinism sau de lipsă de moralitate. El nu a fost acuzat de calomnierea „bolşevicilor" nici de

implicarea renumelui Partidului şi al Comitetului Central. El a fost acuzat că şi-a însuşit tot meritul.

În descrierea caracteristicilor câtorva societăţi ceezive, Gemeinschaft, am remarcat absenţa moralităţii într-o astfel de societate, izolaţionalismul acesteia şi de aici falsitatea. Francheţea lui Lev Trotsky reprezintă un astfel de comportament ce caracterizează cinicul însuşi. Am subliniat că Lev Trotsky era nr.2 pe lista liderilor ierarhiei şi a fost şeful Armatei Roşii în timpul războiului civil.

Nu aş dori ca cititorul să aibă iluzia ori să-şi formeze opinia după care L.Trotsky a fost singurul cinic în această companie, pentru care motiv am avansat expresia „idioţi folositori" adesea uzitată de nr.1, liderul, V.Lenin însuşi. În acest fel, Lenin se referea la cei ce „doreau să fie minţiţi".

Comuniştii nu s-au ascuns niciodată şi nici nu şi-au ascuns mândria de faptul că acţiunile lor legale erau de fapt întotdeauna ilegale. Aceasta înseamnă că în mod public se anunţa cu totul altceva.

Iată ce spune Dora Shturman (iv):

„Ca în orice zi, acţiunile legale şi ilegale reprezintă bazele strategiei şi tacticilor tuturor partidelor comuniste. În ţările democrate ele combină activităţi parlamentare şi alte activităţi legitime cu cele ilegale, folosindu-se de deplina libertate democratică pentru a submina şi destabiliza din interior, regimurile democratice, cu unica intenţie de a constitui monopartidismul. La finele anilor 1960, în unele ţări vestice, campaniile electorale orientate împotriva comuniştiior includeau sloganul „nu există loc în Parlament pentru inamicii Parlamentului". Astăzi, acest slogan este uitat. Imediat ce au venit la putere, comuniştii au înlăturat sloganul ce le-a servit la crearea conceptului de suporteri ai pluralismului şi ai drepturilor omului cu atât mai mult cu cât se refereau la politicile interne. Interrelaţionarea între destabilizare şi subminarea diplomatică din afară a partenerilor era deplină, în timp ce subminarea se slujea de toate mijloacele, incluzând teroarea internaţională."

Vis-a-vis de această afirmaţie aş dori să adaug următoarele. Dora Shturman s-a specializat în cercetarea sistemelor comuniste. Remarcile sale ar trebui aplicate şi la alte evenimente analoge. De exemplu, am putea să privim activităţile catolicismului din Irlanda de Nord. IRA, organizaţia teroristă, are un front legal, Sin Pein. Acest fapt denotă un dualism similar la organizaţiile teroriste arabe din Israel şi din alte ţări.

O altă remarcă se referă la un segment din citatul de mai sus, „Imediat după ce au venit la putere, comuniştii s-au lepădat de sloganul ce le-a servit ca suport al pluralismului şi al drepturilor omului, cu cât mai repede viza politica internă”. Nimeni nu se poate lepăda de mască. Fiecare acţiune şi orice cuvânt exprimat de comunişti este dictat de instinct. „A scăpa de măşti” – nu reprezintă altceva decât marcarea tranziţiei de la „individul subordonat” la „maimuţa dominantă”.

Jumătate din această carte şi în special această secţiune este consacrată „idioţilor folositori”, acelora ce „doreau să fie minţiţi”.

Cititorul va găsi suficiente citate ce îi vor indica cinismul şi falsitatea Golemilor. Iată unul din ele, de la Iosif Beilin, ministru de externe al Israelului:

„Sunt gata să mint orice pentru a continua procesul de pace.”

Scopul scuză mijloacele. Dar ce valoare poate avea orice pace construită pe minciună. După Platon, masochiştii sunt aceia care ar trebui minţiţi şi care „doresc să fie minţiţi”. Nu există nici o forţă care să-i facă pe masochişti să înţeleagă adevărul. Instinctul îi duce ca şi pe Iosif Beilin, într-o singură direcţie: să mintă şi să creadă în minciuni. A crede în cea mai largă şi cinică minciună, „un idiot periculos”.

Până acum am discutat despre falsitatea indivizilor. Desigur că ei ori au ocupat sau încă ocupă poziţii înalte. Cu toate acestea se poate afirma că, doar minciuna îi caracterizează. Aş dori să demonstrez că există un lucru precum minciuna „politică”. Cititorul o poate numi astfel. Aceasta este o minciună notorie menită să inducă o întreagă societate. Într-o societate puternic ceezivă, astfel de minciuni sistematice sunt dirijate de sus. Intenţionez să reprezint un sistem ca fiind ideal, liderii acestuia ca bărbaţi geniali. Nu doresc să dau nici un exemplu. Cei ce îşi doresc exemple îi pot citi lucrarea lui George Orwell, „1984”. În ciuda fanteziei, ea reflectă realitatea.

Iată un exemplu de minciună notorie. Ea a fost umflată şi umflată până a explodat. Când a plesnit, ea nu a fost niciodată menţionată. A fost uitată. De asemenea, a fost uitată orice explicaţie.

La declanşarea Intifadei în teritoriile ocupate, armata israeliană a utilizat gaze lacrimogene pentru a-i împrăştia pe arabi. Imediat, toate ziarele israeliene au relatat despre victime, zilnic câte unul sau două corpuri. B’Tselem, o organizaţie israeliană tipic de stânga, care a iniţiat monitorizarea drepturilor omului în teritoriile ocupate, au răspândit informaţia asupra efectelor nocive ale gazului lacrimogen. Această

organizaţie a fost structurată sub egida lui Dedi Tsuker, un membru al Knesset-ului. Organizaţia B'Tselem însăşi s-a bazat pe informaţii ale unor misterioase „surse Palestiniene". Această informaţie a fost preluată de organizaţia internaţională „Amnesty International". Ingrid Knischen, reprezentant al organizaţiei a apărut în faţa Comisiei Drepturilor Omului a ONU, acuzând armata Israeliană de uciderea a 60 de arabi. Richard Shefter, asistentul secretarului de stat al SUA a repetat aceasta în faţa comisiei. Acestea au venit una după alta. Un locuitor din chibuţ, Israel Shamir scria în jurnalul „We and Our Times" despre câţiva copii ce au decedat din cauza gazului, iar OEP a acuzat Israelul de folosirea gazelor toxice.

Pentru că, gazul lacrimogen nu este otrăvitor, am abordat organizaţia B'Tselem solicitându-le copii după certificatele medicale sau alte documente ce atesta decesul prin gaz lacrimogen.

Cu siguranţă că nu mi-au fost trimise nici un exemplar, dar am fost invitat să-mi revizuiesc atitudinea. Ca urmare a acestui fapt, toate informaţiile eliberate de B'Tselem cu privire la decesul din gaz lacrimogen conţineau formularea suplimentară, „există dificultăţi medicale...". Ce dificultăţi? În rândurile organizatorilor şi liderilor acestei organizaţii figura Profesorul Emanuel Theodore, şef al departamentului de spitalizare. În acest timp, numărul corpurilor a ajuns chiar la 73.

Am scris tuturor ziarelor israeliene reproşându-le minciuna, cerându-le să dezmintă. Nu a existat nici o combatere a minciunii, dar au apărut noi corpuri. În raportul publicat de B'Tselem, în decembrie 1989, referitor la numărul de victime şi la cauzele decesului nu există nici o singură menţiune la gazul lacrimogen. Deci, unde sunt copiii „decedaţi din cauza gazului" şi a „celulelor de gazare"?

Acest exemplu confirmă iarăşi ceea ce s-a afirmat anterior despre jurnalişti şi media. Ei nu au ajuns până la libertatea de exprimare. Ca un minimum necesar, trebuiau să facă câţiva paşi de-a lungul piramidei trebuinţelor.

În toată această încrengătură de minciuni şi mincinoşi este necesar să arătăm rolul oficial al organizaţiilor israeliene. Nici una din ele, nici armata, cu atât mai mult nici guvernul nu au vreo responsabilitate pentru o astfel de calomnie. Ministerul de Justiţie la Israelului a instrumentat o investigaţie. Nu a fost găsit nici un corp. Dar cine în afară de mine ştie despre investigaţie? După cum putem vedea,

înţelegem că însuşi guvernul israelian este interesat în discreditarea propriei armate şi a ţării. Ce să mai spunem despre Ingrid Kirsher şi Richard Shefter?

Suicidul la Golem

Atunci când un individ este ataşat unui colectiv a cărui nivel de integrare este înalt, iar simţământul de solidaritate penetrează adânc, el acceptă şi îşi crează propriile lui norme şi valori ca şi ale colectivului. Nu se poate face o distincţie între interesele personale şi interesele colectivului şi mai mult chiar, el nu se poate considera pe sine ca individ separat cu nişte interese personale care să difere de interesele colective.

Sub aceste circumstanţe, ce îl împinge la suicid? Toate acestea, pentru că el este pregătit să-şi sacrifice propria lui viaţă pentru securitatea obiectivelor societăţii.

„Sociologia" – Suicidul altruist, pag.43-45

Fiind martor al terorii, cetăţeanul obişnuit este întotdeauna mişcat de promptitudinea teroristului în abordarea riscului şi chiar în abandonarea vieţii sale. Faptul că teroristul este capabil de a ucide nenumărate persoane inocente pare să ne surprindă puţin. În zilele noastre, când forţele disponibilizate pentru confruntarea cu teroarea, ating un număr mare, teroriştii recurg la suicid sau sar în aer ei înşişi cu credinţa că-şi apără actul lor terorist, îi fac mai siguri şi mai eficienţi.

Din această situaţie omul simplu comite o mare eroare imaginându-şi că există o cauză. În pregătirea actului terorist, lucrul important nu este să-l distrugă altcineva, ci să se distrugă el însuşi. Există aici o dorinţă nebună a sacrificiului de sine. Am vorbit deja despre modul în care pcetul Rahel îşi imagina prizonierii şi lanţurile, iar acest lucru este mult asemănător. Iată mai jos, un fragment din memoriile faimosului terorist rus Boris Savinkov despre co-teroristul Dora Brilliant:

„Pentru ea ca şi pentru Kalayev (4), teroarea este colorată, mai întâi de sacrificiul realizat de terorist... Ea nu este interesată de vreo ideologie."

Ivan Platonovitch Kalayev a fost un conspirator ce a atentat la viaţa Primului ministru al ţarului şi asasin al marelui Duce Serghei, guvernator general al Moscovei. A fost condamnat şi spânzurat.

Kalayev a oferit un argument ca ea să rămână cu el. Dora a insistat:

„Aş dori să particip la atentatul asupra vieţii lui.”

„Dora, ascultă-mă...”

„Nu, nu-mi spune nimic... Asta-i tot ce vreau. Vreau să mor.”

Cine trebuia să fie ucis şi pentru ce motiv ar putea Dora Brilliant să fie susţinută. Dar lucrul cel mai important era ca în tentativă „să moară eroic”. Desigur, uciderea unei persoane renumite sau a unui număr mare de oameni atrage o anume publicitate.

În acest mod şi-a orientat A.S.Izgoyev, politica dictatorială „de stânga”, nu mai departe de 1909. El considera că ascensiunea nu înfloreşte nici prin programele lor nici prin numele lor – „meuşevic”, „bolşevic”, SRS, anarhişti, socialişti, ci îşi capătă renumele din apropierea morţii.

„Este clar că, criteriul de a deveni „de stânga” zace în altă parte. „Cel pătruns de stânga” este acel ce simte apropierea morţii, pentru care muncitorii sunt mult prea periculoşi, dar nu atât de periculoşi pentru ordinea socială împotriva căreia este orientată lupta, chiar şi pentru acele persoane ce pregătesc actul.”

Referitor la o confruntare aş putea aduce multe citate ale teroriştiior şi ale prietenilor lor, dar am decis să nu aglomerez cititorul cu ele.

Emile Durkheim, a fost primul care a analizat şi clasificat suicidul, avansând trei tipuri de suicid. Emile Durkheim a abordat, de asemenea, ceeziunea socială ca un indicator al statisticii suicidului. Ca o idee, există câteva cazuri de suicid în rândul catolicilor şi mult mai multe printre Protestanţi. Societatea catolică este cu mult mai ceezivă.

Promptitudinea unui terorist în a comite suicidul este etichetată ca „suicid altruist”. Într-o discuţie oarecare noi ne referim la „suicidul altruist” ca la un „act eroic”. Deoarece atunci când s-a întâmplat, atunci, acolo a existat un sacrificiu premeditat a unei vieţi în beneficiul societăţii. (Care?) Suicidul se comite în numele societăţii colective, în numele idealurilor. Astfel că actul unui terorist devine un „act eroic”, iar teroristul devine un erou. În acest caz, de ce a trebuit să fie ucişi, Preşedintele Abraham Lincoln sau Primul ministru Itzhac Rabin, considerate ca evenimente negative?

Astfel poate să se înţeleagă că, altruismul unui ucigaş constă în faptul că nu există final al terorii şi este chiar necesar a se comuta sentinţa cu moartea în cazul actelor teroriste. Epigraful prezentei secţiuni afirmă că, promptitudiea în a comite suicidul altruist este ceva

caracteristic chiar societăţilor ceezive de tip Gemeinschaft. Deja am văzut că, bandă criminală sau teroristă reprezintă o societate ceezivă de tip Gemeinschaft.

Nu am reuşit să desprinde din istoria criminalităţii măcar un singur exemplu de suicid altruist. Un unic exemplu ce l-am putut găsi a fost într-o relatare a unui dizident sovietic, Anatoli Marchenko, intitulată „My Testhimony”, pe care am citit-o în versiunea Samizdat. A.Marchenko ne spune cum un paznic patrula prin curtea penitenciarului iar la un moment dat s-a auzit un urlet, şi, un membru masculin a alunecat la picioarele sale fiind aruncat de la o fereastră a închisorii. Din perspectiva unui psihic normal, o astfel de acţiune este etichetată „idioată”. Dar prin prisma bandelor criminale poate fi interpretată ca o încercare de suicid altruist.

Nimic nu trebuie să ne surprindă prin actele teroriste caracterizate prin suicid. Riscul şi suicidul altruist sunt caracteristice ale tuturor animalelor ce trăiesc în hoarde.

Suicidul egoist. Când un tânăr este îndrăgostit de o fată dar aceasta nu răspunde sentimentelor băiatului, atunci el se află într-o dilemă, sub presiune. Presiunea generează două soluţii contradictorii: una este agresiunea, iar a doua, depresia şi suicidul. Acesta este suicidul bazat pe egoism.

Cum am putea să clasificăm suicidul artiştiior? Nu deţin statistici disponibile vis-a-vis de suicidul în rândul membrilor frăţiilor criminale. Presupun că suicidul egoist nu are nici o legătură cu teroarea.

Un alt tip de suicid identificat de Emil Durkheim este cel „ANOMIC”, ce apare într-o societate deosebit de ceezivă. Deja am afirmat că omul este un animal de turmă şi nu poate exista în afara ei. Această afirmaţie se validează în special în societatea foarte ceezivă. Distrugerea societăţii şi a culturii acesteia începe cu nimicirea bunurilor. Şi astfel dacă o societatea-turmă înalt ceezivă începe să se dezintegreze sau chiar dacă acesta este idealul care dezintegrează, atunci presiunea devine foarte mare şi nu mai există cale de ieşire din situaţie. Astfel se explică fenomenul prin care presiunea generează depresie şi suicid anomic. Acesta a fost motivul pentru care soţia dictatorului Stalin s-a împuşcat. Acesta este motivul pentru care atâţia înalţi demnitari „bolşevici”, precum Sergo Ordjonikidze s-au sinucis prin împuşcare, atunci când s-a afirmat că „prietenul şi mentorul” lor, J.V.Stalin a terorizat masele, iar stilul i-a fost copiat.

Decesul lui Stalin a fost urmat de un nou val de sinucideri. Ca şi în cazul acelora ce nu puteau trăi cu „marele lider”, acum existau dintre cei ce nu puteau trăi fără el.

Am vorbit aici despre J.Stalin, dar la fel de bine aş fi putut discuta despre dictatorii arabi sau despre alţii.

Este foarte interesant de ştiut incidenţa suicidului în masele din chibuţuri în anii anteriori constituirii aşezărilor colective. Încântarea tinerilor de 16 ani vis-a-vis de idealurile socialiste s-au estompat pentru mulţi chibuţnici când aceştia s-au apropiat de vârsta de 30 de ani. În locul idealurilor s-au instaurat presiuni şi depresii. Chibuţurile s-au plafonat, dar locuitorii s-au intoxicat, înnecat şi spânzurat ei singuri, dar nu pentru „binele societăţii”. Acest fapt nu a fost un eveniment singular. Am denumit acest fenomen suicidul anomic.

Şi teroriştii suferă de depresii şi îşi sfârşesc vieţile prin suicid anomic, dar adesea acest fapt se petrece după ce sunt arestaţi.

Cceziunea conferă plăcere. O astfel de încântare provine din starea generală: dansuri, cântece, jocuri, etc. Anarhia, ce acompaniază nimicirea idealurilor şi a culturii societăţii, promovează amuzamentul şi exacerbează presiunile. La ce folos o astfel de viaţă când nu te poţi bucura de ea? Statisticile asupra suicidului sunt simptomul cel mai caracteristic al anarhiei. Întotdeauna suicidul oglindeşte decăderea societăţii, dezintegrarea şi ruinarea acesteia. Distrugerea indienilor brazilieni, atunci când ei au venit în contact cu misionarii sau în mod simplu cu civilizaţia modernă, a fost rezultatul sinuciderilor. Decimarea localnicilor din Tahiti sau a altor triburi primitive a fost rezultatul suicidului.

În acest moment aş vrea să vă prezint statisticile asupra suicidului din zilele Rusiei anarhice, raportare la 100.000 de locuitori. Am scris aceste corelaţii pe 23 mai 1995 când priveam emisiunea „Theme”, din programul televiziunii din Moscova. Subiectul programului era suicidul. În timpul Sovietelor, limita „normală” pentru suicid era de 3 la 100.000 de locuitori.

După Perestroika:

1991..... 29,7
1992..... 31
1993..... 38
1994..... 42

Aceste corelaţii ne arată clar în ce mod s-a înfundat „perestroika” în anarhie, iar anarhia s-a dezvoltat an de an. Reducerile în armata rusă au fost însoţite de un impresionant număr de sinucideri în rândul ofiţerilor. Peste 500 de persoane s-au sinucis.

Nu am nici cel mai mic dubiu după care sinuciderile au o tendinţă crescătoare în Israel şi în alte ţări. Iată ca o comparaţie, date statistice din SUA (vi):

1970..... 11,6
1980..... 11,9
1990..... 12,4
1992..... 11,7
1993..... 12,1

În statisticile SUA, precum şi în viaţa politică a acesteia, nu există salturi şi limite, dar există tendinţa de creştere.

Se poate observa în cărţile de sociologie că, cercetările lui Emil Durkheim asupra suicidului sunt precizate, dar prin modul de ilustrare doar Kamikaze sunt hotărâţi. Suicidul altruist este foarte clar şi uşor de ilustrat. Acest lucru nu se poate spune referitor la altele. Probabil că aceste dificultăţi au contat pentru faptul că nu a fost avansat nici un exemplu concret despre alte situaţii.

Să analizăm în ce mod privesc diferitele religii asupra suicidului. Religia iudaică condamnă suicidul în orice formă. Oamenii îşi conduc viaţa în numele lui Dumnezeu şi doar Dumnezeu poate hotărî asupra destinului lor. Un sinucigaş nu poate fi îngropat într-un cimitir. Acestea sunt principiile generale. Religia iudaică nu realizează o clasificare a suicidului în maniera lui Emil Durkheim, fiul unui rabin. Evreul ce a pierit într-o luptă nu este considerat un suicid. Şi chiar atunci când am întrebat rabinii despre suicid, aceştia mi-au spus că este o chestiune delicată. Apărătorii fortăreţei din Masada, văzând că războiul a fost pierdut şi-au luat propriile vieţi. Ei au spus că nu doresc ca învingătorii să se bucure de victoria lor. Nimeni nu i-a condamnat pentru gestul lor şi nici nu au fost consideraţi sinucigaşi. Unii suferinzi de cancer, văzând că toate tratamentele medicale sunt incapabile, îşi iau propria viaţă. Nimeni nu condamnă astfel de persoane, care sunt înmormântaţi într-un cimitir evreiesc.

Creştinismul, evident, urmând religia iudaică, condamnă suicidul cu excepţia suicidului altruist, ce este chiar încurajat. Pentru

Creştini, Iisus Cristos este un exemplu de sacrificiu al propriei vieţi. A muri pentru Dumnezeu, pentru credinţa sa, însemnă a te alipi sfinţilor. Dar sinuciderile comune nu sunt îngropate în cimitire comune.

În Islam există două curente principale: Sunni şi Shiit. Cceziunea Shiiţilor a fost întotdeauna ridicată şi de aceea ei sunt cu mult mai fanatici. Suicidul ce însoţeşte actul de terorism este încurajat. Israelul suferă din cauza unor astfel de suiciduri-teroriste.

Religia comunismului, ca oricare altă religie a celor câtorva societăţi ceezive, încurajează suicidul altruist. Acest fapt este evident la soldaţii din bătălie care avansează cu strigătul de luptă „Pentru patria mamă*!* Pentru Stalin." După moartea lui Stalin, strigătul de luptă recomandat a fost „Pentru Partid". Acei ce şi-au dat obştescul sfârşit pentru o ideologie primeau o poziţie în ierarhia sfinţilor sau a oraşelor, pieţelor şi altele sau, erau denumite după numele lor. Astfel, în Ierusalim, în apropierea Knesset-ului există o piaţă ce poartă numele lui Emile Greenzweig. Emile Greenzweig, un pacifist, a fost ucis în timpul unei demonstraţii împotriva războiului din Liban.

Toate celelalte forme de suicid sunt o chestiune de indiferenţă la comunişti şi în acest sens nu există nici o interdicţie vis-a-vis de înmormântarea lor.

(i) Dora Shturman, „*The Dead Seize the Living*". Subtitlul „*Reading Lenin, Bukharin and Trotsky*" (Dora Shturman: HERTVYE KHVATAIUT ZHIVYKH), Overseas Publications Interchange Ltd., London, 1982.

(îi) Dinitri Volkogonov, „*Trotsky, A Political Portrait*", 2 vol., Norosti, Moscova, 1996.

(iii) Anita Shapira, „*Berl*", A Biography. Aliyah Library. (A.Shapira, Berl Katznelson. A Biography).

(iv) Dora Shturman, „*The Dead Seize the Living*", pag.55.

(v) A.S.Izgoyev, „*On Intelligent Youth*", Vechi, Moscova, 1909.

(vi) Referinţe Statistice, Tabelul 125, pag.92.

Capitolul **5**

STEREOTIPIILE

Cum se îmbracă golemii

A existat un timp când purtam părul lung. În acea perioadă nu mă întrebam de ce lăsam părul să-mi crească. Astăzi, sunt convins că, dacă în acele vremuri, de sfârşit al anilor '60 şi început al anilor '70, aş fi fost

rugat să-mi explic comportamentul, aş fi răspuns fără să mă gândesc de două ori. Eram un Golem. Astăzi văd lucrurile cu totul diferit.

Într-un citat extras din memoriile lui Prince Krupotkin un anarhist, acesta se referea la stilul părului. Din perspectiva poliţiei, părul scurt la femei reprezintă anarhism. Anarhismul este acea mişcare ce se opune tuturor regulilor şi ordinii. Aranjamentele capilare reprezintă o anumită orientare creată de mâini dibace şi răbdare. O schimbare în coafura clasică feminină reprezintă un fapt clar de decădere a societăţii şi de exacerbare a anarhiei. Stilul părului scurt reprezintă o modă anarhistă. Nu mă îndoiesc că femeia cu părul scurt va afirma că acest stil este convenabil, răcoros vara şi solicită puţin timp în faţa oglinzii. Să acceptăm această explicaţie. La bărbaţi, părul lung şi cu coadă sunt cu siguranţă semne că ei sunt nişte golemi. S-ar putea replica că orice obiect reprezintă doar modă dar răspunsul meu la aceasta este că, moda reflectă gradul de ceeziune socială şi o structură mentală a societăţii. Într-o societate anarhistă, toţi bărbaţii poartă cozi şi cu toţii sunt nişte Golemi.

Căutând un cronicar pentru lucrarea mea, am înaintat-o unui lector de sociologie la o filială israeliană a unei universităţi americane. I-am provestit lectorului despre conţinutul lucrării mele. El m-a întrebat ce doresc să obţin şi i-am răspuns că pot anticipa comportamentul apropiaţilor mei, prin analiza hainelor lor. În acest moment el mi-a cerut să-l caracterizez. A fost un fapt neaşteptat şi i-am răspuns că nu mă concentrez pe dezbrăcarea în public a partenerilor mei de conversaţie. Dar replica mea nu i-a diminuat entuziasmul. După un atac prelungit am abandonat şi lui i-a scăpat: „Eşti un anarhist”. Am înţeles atunci şi acolo, că nicicând nu îmi va face o recenzie. După câteva luni l-am căutat şi el mi-a comunicat că de acolo nu voi primi nici o recenzie. „În acest caz, returnaţi-mi manuscrisul”, i-am spus. „Nu pot face aşa ceva. L-am trimis în S.U.A.”, a fost replica dumnealui.

Cu siguranţă că vă puteţi întreba, care este legătura între terorism şi hainele teroriştiior? Pe când citeam memoriile teroriştiior, am găsit relatări despre genul de îmbrăcăminte şi de deghizare sub diferite „pălării” în timp ce-şi urmăresc victimele şi îşi derulează actele teroriste. Dar să abandonăm genurile de haine şi de mişcare şi să revenim la modul de îmbrăcare al Golemilor.

Ceea ce reprezintă astăzi conceptul de Modă, nu este altceva decât tendinţa indivizilor de a se conforma, de a fi unul din mulţime. Să nu

uităm că fiinţele umane se interrelaţionează prin ceeziunea socială. Acei membri ai bandelor despre care am discutat anterior au nevoie de o societate foarte înalt integrată cu alte cuvinte am nevoie de o puternică ceeziune. Bandele criminale sau teroriste îndeplinesc aceste condiţii.

Asceţii îşi neglijează aspectul exterior. Iată descrierea unui astfel de caracter, realizată de P.P.Zavarzyn, un oficial foarte înalt în organizaţia teroristă „Okhranka”[1)].

1) **OKHRANKA**, acronim din rusescul OTDELENIZE PO OKHRANENIYU OBSHCHESTVENNOY BEZOPASNOSTI I PORYADKA, cât şi din englezescul DEPARTAMENT FOR DEFENSE OF PUBLIC SECURITY AND ORDER (1881 – 1917), organizaţie de poliţie

„Un tânăr de 22 de ani cu un facies pal şi vlăguit, Gulyak era un anarhist convins – un fanatic şi un ascet. Întotdeauna era zdrenţăros îmbrăcat, aproape cu petece, consumând un minim de hrană, aproape ca să nu moară de foame, nepermiţându-şi nici o cheltuială în distracţie, plăceri sau altele”.

Carismaticul

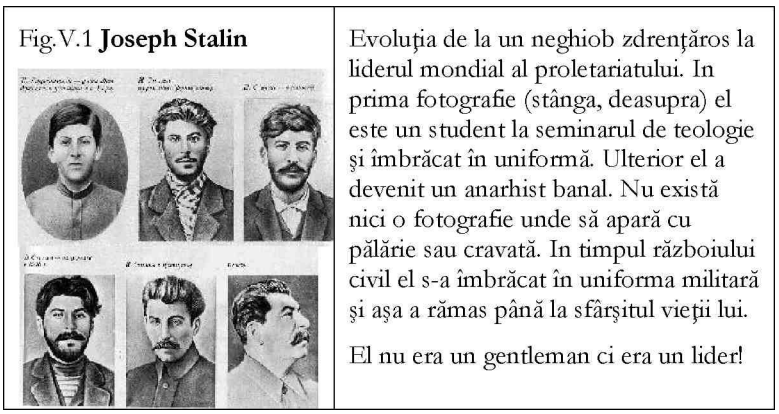
Fig.V.1 Joseph Stalin
Evoluţia de la un neghiob zdrenţăros la liderul mondial al proletariatului. In prima fotografie (stânga, deasupra) el este un student la seminarul de teologie şi îmbrăcat în uniformă. Ulterior el a devenit un anarhist banal. Nu există nici o fotografie unde să apară cu pălărie sau cravată. In timpul războiului civil el s-a îmbrăcat în uniforma militară şi aşa a rămas până la sfârşitul vieţii lui.
El nu era un gentleman ci era un lider!

secretă din Rusia pre-revoluţionară ce a fost fondată pentru a combate terorismul politic şi activitatea revoluţionară a aripii stângi. Modul de operare a principalului grup s-a concretizat prin infiltrarea în sindicate, partide politice şi în două cazuri, la ziare: agenţi ai poliţiei au fost editori ai jurnalelor marxiste Nachalo (1899, „The Beginning”) şi în 1912-1913 la Pravda. După eşecul Revoluţiei din 1905, Okhranka a fost deosebit de activă dar după Revoluţia din februarie 1917, organizaţia a fost desfiinţată de către Guvernul Provizoriu. Utilizarea tacticilor informative şi contrainformative în menţinerea securităţii naţionale cât şi în derularea afacerilor internaţionale erau atribuţiile de securitate internă şi externă ale guvernului răsturnat de către mişcarea de reformă, sub Alexandru al III-lea (1881-1894).

Fig.V-2 Fotografie de grup cu Stalin şi consilierii săi, membri ai biroului politic

Primul din stânga, K.Voroshilov, ministrul apărării, îmbrăcat în uniformă militară.

Fig.V-3 Preşedintele Chinei, Mao Tse Dung şi soţia sa, o fostă actriţă

Una din glumele preferate la „radio Erevan”

— Ce gen de soţie aţi alege, una frumoasă sau una proastă?

— Una proastă. Frumuseţea se duce dar prostia rămâne prostie. Soţiile liderilor prevăd ambele „calităţi”. Îmi reamintesc această glumă ori de câte ori revăd pe programul TV văduva Rabinului (Fostul Prim Ministru al Israelului).

Fig.V-4

Dictatorul dansator al Vietnamului,

Unchiul Ho (Ho Shi Min)

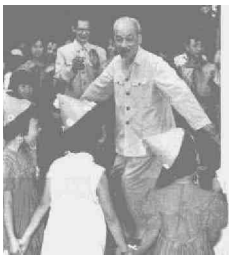

Fig.V-5

Fidel Castro, dictatorul cubanez (dreapta şi ultimul său consilier, Ernest Che Guevara (stânga)

Ernest Che Guevara s-a născut în Argentina şi a luptat pentru „eliberarea” Cubei. Mai târziu a luptat pentru „eliberarea” Boliviei unde

a şi fost împuşcat. După ce a murit, el a devenit eroul tuturor Golemilor. Doctor în medicină, prin profesie, i-a dedicat întreaga activitate şi

Fig.V-6 Ben Gurion.

Iată cum îi descrie membrul Knesset-ului, Michael Ber Zahar, biograful marelui socialist evreu Ben Gurion:

„El preferă să se îmbarce într-un automobil militar uneori apărând în bluze ruseşti albe sau negre, cu feţe întărite. În Eretz („Ţară” în hebrew, însemnând Israel) el se îmbrăca cu o scurtă jachetă de piele tăbăcită, cu curea şi uneori cu ghete negre şi pantaloni bufanţi”. Se poate vedea că Ben Gurion îşi selecta hainele conform cu propriile lui gusturi. El împrumuta bluzele stil rusesc de la Leo Tolstoy, cunoscut în Rusia ca „tolstovka”. În perioada lui Tolstoy, toţi anarhiştii îl imitau pe marele scriitor anarhist. ca şi Kalinin, membru în biroul politic.

Fig. V-7 Yasser Arafat, liderul teroriştilor arabi

Yasser Arafat, conduce Organizația arabilor teroriști pentru Eliberarea Palestinei. Ca și J.Stalin și Fidel Castro, odată ce a îmbrăcat uniforma militară nici nu o mai dezbracă.

Se poate vedea că acest lucru ar putea pur și simplu să fie un avertisment liderilor israelieni.

Fig.V-8 Hitler, în bocancii săi

A.Hitler (în dreapta) cu devotatul său discipol Joseph Geebbels, ambii în uniforme canonice de revoluţionari. Hitler, stând în postura sa caracteristică, cu braţele încrucişate în faţă.

În ierarhia nazistă, Geebbles, Ministrul Propagandei tinde să devină omul cel mai apropiat al lui Hitler. Vieţile lor au luat sfârşit în acelaşi mod – sinucidere. În timp ce Hitler a luat-o cu el doar pe prietena lui, actriţa Eva Braun, Geebbles şi soţia sa şi-au ucis copilul înainte de a se sinucide ei înşişi.

Portretele lui J.Stalin, Mao şi a ultimei lor soţii, fotografiile teroriştiior şi dictatorilor sunt selectiv adunate astfel ca cititorul să poată învăţa despre modificările intervenite în stilul de îmbrăcăminte. În toate cazurile există tunici militare sau semi-militare. Mai mult decât atât, aceşti oameni nu au servit niciodată în armată. Ei şi-au ales hainele – dincolo de propria lor voinţă.

Maniera lor de a se îmbrăca în uniforme militare şi bocanci revoluţionari presupune agresiune şi sadism. Astăzi, trăim în era „Sexului şi violenţei” iar tinerele fete şi-au cedat delicaţii pantofiori ai Cenuşăresei pentru bocanci militari. În primul capitol m-am referit la semnificaţia ghetelor soldăţeşti. Tinerii nu doresc să servească în armată dar îndrăgesc uniforma militară. Ghetele le subliniază puterea.

Fig.V-9 Membri ai grupării „Pamyat”

Discurs susţinut de cei 100 de negri în Scuarul Roşu din Centrul Moscovei. Numele lor derivă de la tricourile negre pe care le purtau. Ideologia acestora – Creştinismul ortodox.

Fig.V-10 Comisar Nazi

După cum se poate remarca în figură, politrucul nazist şi propagandistul Geebbles îmbracă o jachetă de piele ca şi comisarii. Nicicând nu a existat vreo deosebire între comisarii Bolşevici şi cei Nazişti.

Fig.V-11 Yasser Arafat

Arafat este liderul Organizaţiei arabe teroriste OEP. Ca şi Hitler, Yasser Arafat ţine în mâna sa un baston. El poartă o uniformă militară dar în trecut îmbrăca o scurtă jachetă din piele ca şi bolşevicii în vremuri trecute.

În fotografie, apare şi consilierul său de război, Abu Nidal. Ca toţi revoluţionarii şi el poartă uniformă. Abu Nidal a fost împuşcat mortal în casa sa.

Banditii cu jachete negre

Membrii bandelor criminale apar întotdeauna la fel. Tatuajele şi jachetele negre de piele sunt clar două semne ce ne arată adeziunea la o lume criminală.

Marinarii ca de altfel toţi tatuaţii dar a căror piele neagră nu se compară cu jachetele de piele lucioasă ale criminalilor. Am amintit despre jachetele negre când am discutat despre îmbrăcămintea lui Ben Gurion.

Dacă bluzele marinarilor nu pot concura cu jachetele delicvenţilor, totuşi există o competiţie serioasă între comisari. În timpul războiului civil rus şi în anii ce au urmat, jachetele negre la două rânduri şi curelele au devenit uniforma comisarilor bolşevici fără nici o instrucţiune oficială primită de mai sus.

Reacţia populaţiei la jachete de piele este bine ilustrată în scrisoarea datată 23 august 1920, semnată de un anumit Em. Pavlov (nume fictiv) şi adresată liderului tuturor comunistiior, bolşevicul V.I.Lenin. Iată câteva rânduri din acea scrisoare: *„Dacă veţi analiza*

ultima perioadă veţi observa că o schimbare imperceptibilă a intervenit ceea ce vă distanţează de proletariat. Motivul l-ar consta probabil indispoziţia d-voastră dar mult mai probabil, hainele de piele" Ei îşi fumează în faţă şi folosesc orice mijloace pentru a vă distruge, fapt pentru care nu puteţi vedea nimic în timp ce poporul va apare ca un D-zeu de neatins.

„Mă semnez în mod fictiv căci mă tem de hainele de piele". (Eu Pavlov, Moscova)

Iată cum s-au transformat „hainele de piele" în ceva asemănător sperietorilor.

Astăzi pielea a fost înlocuită de piele sintetică, în timp ce tatuajele sunt adesea văzute pe tinerele fete. Diferenţa între lumea delicvenţilor şi cea a revoluţionarilor constă doar în faptul că a doua categorie formează aceiaşi ideologie ce a fost formată de Lenin.

Aş vrea să mai adaug câteva exemple la colecţia de jachete negre. O trăsătură comună constă în ura împotriva evreilor.

Liderul bandei purpurii

Iată în continuare un extras din relatările lui Isaac Babel referitor la bandele oraşului Odessa, fapt din care aflăm cum se îmbrăcau.

„El îmbrăca o jachetă maron-ciocolatie, pantaloni spălăciţi şi ghete purpurii".

Afişarea este o caracteristică a Golanilor şi nimic nu ne surprinde că, membrii bandelor se îmbracă precum păsările colibri. Ei nu sunt asceţi iar modesta uniformă militară nu îi satisface. Babel îşi scria relatările cu aproape 100 de ani în urmă. El este cel ce a descris bandele criminale ale Rusiei pre-revoluţionare.

Astăzi mulţi indivizi se îmbracă ca păsările colibri. Am întrebat un poliţist despre cum se îmbracă un criminal şi acesta mi-a răspuns: „Ei îmbracă ceea ce fură". Ce s-a întâmplat? S-a identificat societatea cu bandele criminale?

În timpul războiului civil ce a decimat Rusia după revoluţia bolşevică, delicvenţii s-au luptat alături de bolşevici. Legendarul lider al bandelor criminale din Odessa, poreclit Yaoonchik (Benya Krik, după numele său real) a cărui scrisoare am citat-o ca un exemplu al şantajului, şi-a condus oamenii în război pentru a întări Armata Roşie, Bolşevicii recunoscători i-au împuşcat pe criminali.

Anarhistul

În războiul civil din Spania, anarhiştii spanioli au luptat alături de armata republicană de stânga.

Fig.V-12 Iosif Tabenkin

Liderul ideologic al membrilor chibuţurilor şi adversarul lui Ben Gurion. Cu o personalitate foarte agresivă el putea să câştige lupta împotriva tuturor sadicilor şi liderilor descrişi mai sus. Aspectul său general reprezintă stereotipul anarhistului tipic. V.Lenin, şi-a schimbat pălăria de melon cu chipiul dar şi-a păstrat şnurul. Tabenkin s-a separat de acele veşminte „de prisos”. Astăzi „uniforma” multor membri ai Knesset-ului şi aproape a tuturor israenilor, îl reprezintă cămăşi necălcate cu gulerul deschis. În această eră, ei se îmbracă fascinant.

Fig.V-13 Yossi Sarid, membru al Knesset-ului

Un alt anarhist. Prin hainele şi comportamentul său el este imperceptibil în raport cu Tabenkin. Lider al orientării de extremă stângă din Knesset, un anti-semit de tip Trosky. Ca şi alţi membri ai Knesset-ului, el nu a muncit nicicând pentru a se susţine ci s-a ridicat în întregime „pentru a servi societatea”.

Lucrarea l-a înfuriat pe Yossi Sarid şi acesta s-a plâns poliţiei din Israel împotriva mea. M-am folosit de această plângere pentru a arăta în ce mod interferă ideologia cu munca oamenilor de ştiinţă şi cum li se

dictează ce şi cum să se scrie. Comitetul de Etică nu a găsit nimic straniu despre moralitate şi etică?

Ca dealtfel toţi Golemii şi lui Yossi Sarid îi place să pozeze în public şi nu se stăpâneşte în discursuri. Unele din „perlele" acestuia sunt citate în lucrarea mea. Am trimis câteva astfel de mostre ale exprimării acestuia, Consilierului Judiciar al Guvernului, care nu mi-a răspuns niciodată.

Datorită plângerii lui Sarid, poliţia s-a familiarizat cu lucrarea mea şi nu a găsit nimic de obiectat. Dar acest fapt nu s-a întâmplat şi în alte circumstanţe din trecut când am încercat să captez interesul comandantului lor şi să sprijine recenzia cărţii mele. Specialiştii politici au răspuns cu indiferenţă că nu-mi vor acorda nici o recenzie.

Impotentul

Impotentul întotdeauna apare în roluri secundare dar rareori, el poate prelua un rol principal, atunci când nu există un candidat mult mai popular. Într-o astfel de situaţie el devine blestemul lui Dumnezeu pentru societatea condusă de el. Aceasta nu îl împiedică să se promoveze pe sine din motive pur egocentrice: el se crede deosebit de capabil şi un lider înzestrat şi îşi „vinde" trăsăturile ca fiind dobândite.

Observaţiile şi experimentele ce le-am derulat mi-au demonstrat că impotenţii şi soţiile acestora pot fi cu totul ofensaţi – nu vor tolera nimic.

Fig.V-15 Bibi Natanyahu

Lider al orientării de dreapta din Israel. Autor al lucrării *'TERORISM". How the west can win* – o excelentă confirmare a definiţiei mele asupra „impotentului".

Pe măsură ce s-a implicat în combaterea terorismului, Natanyahu a uitat toate principiile lucrării sale. De fapt, politicile sale conduc spre extinderea terorismului. După cum se manifestă asupra stângii, politicile lui Natanyahu îi satisfac pe deplin. Acest fapt este sprijinit de demonstraţiile dreptei împotriva liderului lor. Cum este posibil ca liderul dreptei să promoveze politicile stângii?

Am arătat mai sus că societatea şi dezvoltarea socială îşi urmează traseul spre diminuarea ceeziunii şi aceasta este asociată dreptei cu atât mai curând sau mai târziu cu cât se adoptă politicile stângii. Toate cuvântările rostite de Shimon Perez şi citate aici sunt repetate de Natanyahu. Terorismul s-a declanşat cu Perez la guvernare şi a continuat în guvernarea lui Netanyahu. Aceasta este întru-câtva adevărat atunci când liderul este impotent iar acţiunile sale sunt dictate

sub presiunea unei forţe sau ale alteia. Îşi impune poze. Dacă n-ar fi lider, el ar arăta ca un om obişnuit, normal. În spatele pozelor afişate se ascunde un model standard de golan subordonat. Acelaşi ce a pozat într-o persoană carismatică. Prin educaţia sa, el a reuşit să atingă nivelul jurnaliştiior şi probabil chiar a dobândit anumite cunoştinţe în unele domenii umaniste. Costumul şi cravata îi acoperă impotenţa şi lipsa aptitudinilor unei gândiri şi acţiuni independente.

Incapabil de o clară raţiune şi predicţii; fiind un subordonat, este uşor influenţat de acei ce sunt cu mult mai activi şi agresivi decât el însuşi. Impotenţii nu pot fi crezuţi. Datorită incapacităţii de implementare a propriilor lui politici, indiferent ce promite într-o zi se poate dovedi în continuare aberant.

Fig.V-16 Yossi Beilin

Jurnalist şi consilier permanent al lui Shimon Perez. În ciuda titlului său de Doctor, Y.Beilin este total limitat în gândirea sa şi complet incapabil de scrutare a viitorului. De aceea, adesea vorbeşte şi acţionează într-un fel ce este chiar periculos.

Această descriere a lui Beilin este chiar ireverenţioasă dar el o acceptă în tăcere şi nu reacţionează. Impotenţii sunt inofensivi.

Colecţia mea de impotenţi se referă doar la stereotipuri israeliene. Aceştia sunt principalele exemple, căci nu mi-am propus ca lucrarea să devină o enciclopedie de golemi. De aceea, nu am menţionat alte stereotipuri de genul hippy etc.

Internaţionalistul

„Ce tragedie pentru un om ce renunţă la familia sa, plângând departe de ai săi copii, încălcând religia strămoşilor săi, şi toate acestea pentru a uni evreii şi arienii în căutarea urii distructive”.

Sir W.Churchill, despre Leo Trotsky

Cu lucrări clasice de genul „Daphne şi Chlce”, suntem familiarizaţi. Aţi putea găsi sute de lucrări în literatură ce au aceiaşi

linie cu singura deosebire că eroii se numesc altfel. Pentru mine, Leon Trotsky reprezintă un astfel de prototip chiar dacă nu unul literar, el a fost un „internaţionalist”.

Trotsky s-a născut într-o familie de evrei, a lui David Bronshtein, dar niciodată el nu s-a considerat un evreu. În biografia scrisă de Prof. Josep Nedava, acesta acordă o mare atenţie „esenţei iudaice” a lui Trotsky. Trotsky a fost stânjenit de originea sa iudaică, el a urât-o şi şi-a transferat ura asupra părinţilor şi a

tuturor evreilor. Trotsky nu este altceva decât un stereotip; K.Marx şi alţii au fost exact ca el.

Problema ce apare ţine de naţionalitatea pe care Trotsky însuşi consideră să o aibă. În ce mod relatează el despre pogromurile ce au fost declanşate în Rusia acelor timpuri?

În cartea sa, Nedava scrie:

„La simpla întrebare dacă el se consideră a fi un evreu sau rus, el răspunde:

„Niciunul. Eu sunt un social-democrat”. Când se reaminteşte de originile sale, Trotsky devine turbat: „Nu sunt evreu, eu sunt un cetăţean internaţional!”

Într-o discuţie purtată cu un rabin la Technion în Haifa, i-am spus acestuia că un socialist nu poate fi evreu, el poate fi doar un anti-semit. Rabinul nu a fost de acord cu mine şi l-am citat pe Halacha. Citatele mele erau extrase chiar de la socialiştii însăşi.

În spiritul celor de mai sus, nu este greu de înţeles de ce pogromurile anti-iudaice nu îi priveşte pe „internaţionalişti”. Iată un citat al unui astfel de evreu (de Halacha).

„Sângele evreilor împrăştiat în pogromuri va unge oştiie revoluţiei ruse”

Scopul scuză mijloacele. Toţi acei „internaţionali” au provocat pogomuri pentru a „unge osiile revoluţiei ruse”. Procentul anti-semiţilor în rândul social-democraţilor a fost mult mai mare decât în rândul

ruşilor. Dacă ruşii obişnuiţi ar fi organizat pogromuri în ideea câştigării a ceva, social-democraţii nefiind materialişti, motivele lor au fost ideologice.

Folosirea sângelui evreu pentru ungerea osiilor diferitelor revoluţii, a devenit un factor de dependenţă: în zilele noastre, acest fapt se întâmplă pentru osiile revoluţiei arabe. Se poate spune că aceasta a fost la originea intifadei provocate de socialiştii S.Perez, I.Rabin şi A.Mitzua.

Fig.V-14 Shimon Perez socialist. Ex-lider al Partidului Muncii din Israel

Cu două zile înainte de un act terorist, Perez a anunţat: *„Toate lucrurile merg bine în ceea ce priveşte Palestinienii. Toate prevestirile specialiştiior în ceea ce priveşte terorismul, nu s-au adeverit. Arafat a lichidat grupările teroriste ale OEP şi s-a angajat într-o serioasă luptă împotriva terorismului*". (Ziarul Haarez, 23 Februarie, 1996)

Arabii nu au încetat deloc şi ei nu au oprit acţiunile teroriste asupra evreilor nici chiar după acordul de pace. Toate declaraţiile lor sunt un plan de ameninţare cu lupta armată. Şi cum aş putea descrie declaraţia de mai sus a lui Perez? Aceasta este declaraţia unui taur provocator ce îşi conduce vacile la abator.

Am să revin la ideea de început a acestei secţiuni şi voi adăuga un comentariu despre „internaţionali". Toate vorbele referitoare la internaţionalism şi iubirea cosmică reprezintă un discurs în spatele căruia se ascunde o ură instructivă faţă de poporul său şi propria-i ţară. M-am referit la „dragostea" lui Trotsky faţă de evrei. Pe cine iubesc, Trotsky, Lenin şi social-democraţii ruşi?

Primul Război Mondial declanşat în 1914 a dezvăluit de la început că simpatia internaţionaliştiior şi pacifiştiior ruşi nu era îndreptată faţă de Rusia şi aliaţii ei, ţările Antantei ci, spre Germania. Faimosul socialist rus Deyeh este citat ca exclamând, după ce a citit jurnalul publicat la acea vreme de Trotsky:

„Nu l-am cunoscut personal pe Trotsky, dar nu am nici un dubiu că s-a vândut guvernului Germaniei".

Această prezicere a fost verificată ceva mai târziu, în primăvara lui 1917. Doar un mic pas îi separa pe pacifişti şi internaţionalişti de trădare. Nu exista nici un lucru precum internaţionalismul cosmic. Internaţionala Comunistă nu este altceva decât un amestec de trădători.

David Berustheim a creat o prosperă fermă pe un ţinut pustiu. În acele vremuri el era considerat un om bogat. Ce a făcut fiul său,

L.Trotsky? Nimic, cu excepţia faptului că a distrus orice şi pe oricine a întâlnit în calea sa, inclusiv rudele şi copiii săi.

Prin descrierea personajului Trotsky am zugrăvit un stereotip. Astăzi s-au născut mulţi asemenea lui. Aceşti oameni nu sunt capabili să înţeleagă ceva. Cuvintele lui Churchill despre tragedia umană (vezi citatul) se referă la victimele lui Trotsky decât la el însăşi. Trotsky nu suferă deoarece Golemii nu înţeleg un lucru: Ei au trimis pe oricine avea vreo sclipire de inteligenţă, în lagărele de concentrare, la camerele de gazare ori în Arhipelagul Gulag.

Fig.V-13 La finele anilor '80, a apărut în Israel o mişcare pacifistă denumită „femeile în negru”. Oricât le ridiculizau oamenii aceste femei mărşăluiau în fiecare zi de sâmbătă la amiază cu panourile lor. Le-am adresat acestora o cerere prin care le rugam să-şi aleagă numele ce le descria cel mai bine: sioniste, naţionaliste sau internaţionaliste. (A fost suficient să o interpelez pe una din ele pentru a cunoaşte gândurile celorlalte. În societăţile foarte înalt ceezive, toţi gândesc la fel). Printre cele 20 de femei intervievate nu am găsit nici o naţionalistă pe când majoritatea erau sioniste. Unele dintre ele şi-au adăugat la sioniste şi cuvântul „internaţionalist”. Erau cu adevărat internaţionale. Astfel, o mişcare altădată pur naţionalist sionistă s-a transformat diametral opus în anti-semitism.

Niciodată nu au fost anti-semiţii mai răi decât internaţionaliştii.

Naţionaliştii

Naţionaliştii de dreapta

După cum exista un antagonism între cei de dreapta şi cei de stânga este evident că naţionaliştii sunt în contradicţie cu

internaţionaliştii. Care ar fi deci diferenţa între evreul L.Trotsky şi germanul Adolf Hitler?

Cei de stânga suferă dintr-un exces de liberalism şi o lipsă de disciplină. Ei nu ştiu ce reprezintă HEVRHAV, nu îl înţeleg şi astfel ei se ridică împotriva poporului lor şi a guvernării acestuia. Cei de dreapta, de asemenea suferă dintr-un exces de liberalism, dar spre deosebire de stânga, aceştia sunt familiarizaţi cu esenţa problemei lor. Rădăcina problemei lor constă în comportamentul celor de stânga. Aceştia din urmă doresc să distrugă codul valorilor morale existente, tradiţiile şi altele. Dacă stânga îşi urăşte poporul şi se orientează către ceva cosmic ori împotriva inamicilor săi, cei de dreapta îşi caută inspiraţia în poporul său şi în tradiţia acestuia, Iată deci, cum se dezvoltă discrepanţe între naţionalişti şi internaţionalişti. Populaţia de orientare de dreapta este formată din patrioţi.

Până acum ne-am ocupat suficient cu personalitatea şi comportamentul lui Trotsky. Să privim acum la antipol şi anume la Adolf Hitler. Hitler a confirmat anarhia ce a guvernat Germania după căderea împăratului Wilhelm al II-lea şi instaurarea Republicii Weimar. Hitler i-a învinovăţit pe cei de stânga. Ideologia sa naţionalist-sacialistă i-au permis să adune în jurul său un larg număr de suporteri. El a fost ales în Reich şi a devenit Cancelar al Germaniei. Hitler şi-a folosit poziţia pentru a-şi suprima oponenţii ideologici, a abolit anarhia şi a instaurat dictatura. Ulterior s-a dovedit că nu a existat nici o diferenţă între dictatura stângii din Rusia şi dictatura „dreptei” din Germania. În toate cazurile, ceeziunea socială excesivă conduce spre comportamente similare vis-à-vis de ideologie.

Arthur Kcestler, cel ce a simţit pe pielea sa opresiunea ambelor guvernări, a discutat diferenţele dintre cele două dictaturi în nuvela sa „Darkness at now”. Kcestler a înclinat totuşi spre Germania căci i-a considerat pe germani „mult mai umani”.

Personalitatea lui Hitler nu face discordanţă faţă de stereotipurile mai sus menţionate. El a fost un ascet mascat de probleme sexuale, neavând familie, îndrăgea jachetele negre şi uniformele militare etc.

În evaluarea comportamentului dreptei naţionaliste şi în special cel al lui Hitler, am considerat că ar trebui să explic anti-semitismul şi ura împotriva Gastarbeiter (lucrătorilor străini). Voi face acest lucru într-o secţiune ulterioară.

Stânga naţionalistă

După cum spuneam numai departe de aici, naţionaliştii sunt oponenţii internaţionaliştiior. Vom discuta aici despre acei „naţionalişti" ce nu diferă prea mult de internaţionalişti. Dacă ne referim la internaţionalişti precum bolşevicii, putem vedea în sloganurile lor schimbarea în orientare. Anterior creşterii forţei sau altfel spus înaintea revoluţiei, aceştia erau democraţi, internaţionalişti şi pacifişti. Să comparăm acestea cu cuvintele lui L.Trotsky sau cu cele ale lui M.Robespierre. Puterea le-a schimbat complet personalitatea. De la democraţie ei au păşit la terorism şi la dictatura totalitară. Internaţionalismul a fost apreciat în ciuda fondului său de export al terorismului şi a revoluţiei către alte ţări, scopul fiind, crearea guvernelor ce au urmat bolşevicii. Pacifismul a fost înlocuit cu şovinism. Aş dori să reamintesc cititorului că în spatele tuturor acestor schimbări exista fie o creştere fie o diminuare a ceeziunii sociale.

Ura celor de stânga, ura împotriva autorităţilor şi a ţării lor a fost exprimată prin sloganurile naţionaliste. Un exemplu îl constituie escaladarea şi dezvoltarea mişcării naţional-sacialiste iudaice în Rusia ţaristă. A fost iniţiată de liberalul ţarul Alexandru al II-lea şi cu primele sale decrete de înlocuire a fundalismului cu libertatea. Atunci, în Rusia a început procesul de liberalizare şi de descreştere a ceeziunii. Un astfel de proces este caracterizat de o înmulţire a Golemilor. Primul Golem a fost revoluţionarul „mascat" N.G.Chernyshersky (1828-1889). Dacă veţi citi nuvela pe care a scris-o în penitenciar, nuvelă intitulată „***What shall we do*?**", veţi descoperi realismul socialismului în forma sa cea mai pură.

Principalul erou al nuvelei îl constituie un ascet ce se autoflagelează şi este pregătit să îndeplinească suicidul altruist „pentru interesul societăţii".

Următoarele măsuri luate de către Alexandru al II-lea au fost naşterea a noi Golemi de toate felurile: „petrashevtsy", „narodniki" şi organizaţia teroristă „Narodnya Volya" (Voinţa Poporului). În cele din urmă Ţarul eliberator a fost asasinat şi nimeni nu a remarcat că în acele timpuri ca rezultat a reformelor ţarului economia Rusiei s-a dezvoltat

precum şi artele şi cultura şi din contră, oricine a remarcat dezvoltarea capitalismului în Rusia” şi apariţia clasei muncitoare. Predicţia lui Karl Marx a fost îndeplinită.

Dar evreii nu au stat degeaba. Golemii s-au dezvoltat de asemenea şi în rândurile lor. Unul din aceştia, o femeie evreică a luat parte la asasinarea ţarului. Acest fapt a marcat începutul pogromurilor anti-evreieşti în Rusia, cum adesea s-a petrecut în istoria evreilor. Golemii au generat pogromurile iar poporul iudeu a plătit pentru ele. Rabinul Moscovei, Yakoi Maze, exprimă într-un mod adecvat aceasta: „Trotskiştii au creat revoluţiile iar Bronshteinerii au plătit pentru ele”. Mii de evrei au părăsit Rusia în toţi aceşti ani majoritatea plecând în S.U.A. iar alţii în Palestina. „Prima Alya” din istoria sionistă în 1882, a fost o consecinţă directă a progromurilor.

La baza ideologiei naţionalist-sacialiste iudaice stă teoria lui Dr.Borokhov, un discipol al marxismului. Îngrijorarea lui Borokhov privea faptul că evreii nu vor avea loc în revoluţia Mondială preconizată de Marx pentru că erau prea puţini proletari în rândurile evreilor. Borokhov sugera că evreii să meargă în Palestina să creeze un proletariat şi astfel vor întra în revoluţia mondială. În acest sens el a creat partidul politic „Poalei Zion” (muncitorii din Sion). În ciuda teoriei sale, Borokhov a abandonat Rusia pentru S.U.A., dar în momentul când a auzit de revoluţie el a revenit în Rusia, a răcit şi a murit. Ben Gurion a transferat în Israel oasele profesorului său unde este şi îngropat. În prezent, fiecare oraş din Israel are o stradă ce poartă numele lui Borokhov. Totuşi foarte mulţi israelieni nici nu ştiu cine a fost acesta.

Toţi Golemii israelieni ce s-au grupat în toate aceste timpuri în diferite organizaţii iudaice sau sion-iudaice, cum ar fi „Bund”, Revoluţionarii Socialişti (S.R.), Menshevik-îi şi Bolşevici (social Democraţii, SD) şi chiar sioniştii socialişti nici nu erau de fapt evrei. Mai mult decât atât, ei erau anti-semiţi. Am putea spune că dacă religia conduce la ceeziune ce societate şi ce religie pot face acest lucru şi pentru Golemi? Toţi au nevoie de un înalt grad de ceeziune şi ascetism pe care religia iudaică nu îl acordă. Oamenii precum Jesnit Torquemada devin creştini şi generează un puternic anti-semitism. Alţii devin marxişti şi iarăşi nişte anti-semiţi. Este oare vreo diferenţă între acei oameni convertiţi şi marxişti? Nu există nici o persoană de genul evreu marxist sau evreu creştin. Putem admite că există evrei ce nu îşi vizitează sinagoga şi călătoresc în ziua de sabat dar nu putem concepe

ideea de evreu socialist. O astfel de combinaţie nu poate fi fructificată. O persoană nu se poate confesa la două religii în acelaşi timp. Combinaţia va genera (mai devreme sau mai târziu) anti-semitism făţiş. Încercarea din 1905, de răsturnare a ţarului a eşuat iar acei ce au fugit din calea furiei ţarului spre ţinutul strămoşilor au creat o „a doua Aliya”. Erau tot felul de revoluţionari dar cei mai apropiaţi erau discipolii lui Borokhov.

Atunci când senatorul McCarty a venit la putere în SUA, toţi evreii comunişti au plecat în Israel. În Chile, Generalul Pinochet i-a eliminat pe cei de stânga şi astfel, alţi evrei cu orientare de stânga s-au refugiat în Israel. Astfel, într-un mod progresiv şuvoaie de evrei de stânga au revenit în Israel venind din Argentina, Uruguay şi Africa de Sud. În ţările unde îşi aveau căminul ei erau urâţi iar în Israel erau eroi. Astfel observăm că cei de stânga se orientează spre Palestina sau spre Israel nu prin chemarea religiei nici chiar prin ideologie ci pur şi simplu de teama pedepsei.

După cum internaţionaliştii se pot preschimba în naţionalişti şovini nu este exclus ca naţionaliştii de stânga să se convertească la internaţionalism. Totul depinde de gradul de ceeziune.

SIONISMUL REPREZINTĂ PUTEREA SOVIETICĂ PLUS IUDEIZAREA ÎNTREGII ŢĂRI

Locuitorii vechiului URSS îşi aduc bine aminte de sloganul împrăştiat de V.I. Lenin în teritoriu, *„Comunismul reprezintă puterea sovietică plus electrificarea întregii ţări!”.*

Voi prezenta o scurtă istorie a mişcării socialiste sioniste ca un exemplu al formării şi a dispariţiei mişcării teroriste, bazate pe ideologie. Istoria acestei mişcări prezintă un interes suplimentar deoarece demonstrează modul de operare a „legii de fier a oligarhiei”.

Ascensiunea religiei Protestante, care se aseamănă prin toleranţă cu religia iudaică, au condus la prosperitate economică în Europa. Mai mult decât atât, mijlocul secolului trecut a condus la victoria „umanismului”. Personal consider că, în măsura în care umanismul înfloreşte cu atât apar mai mulţi Golemi. Dar acest proces este similar situaţiei Rusiei de sub Alexandru al II-lea, diferenţa fiind doar spaţială şi temporală. Umanismul a precedat reformele lui Alexandru al II-lea. În Europa de Vest au apărut acei aşa-zişi evrei, Karl Marx, Ferdinand Lassalle, Eduard Bernstein precum şi alţii, care de fapt sunt promotorii anti-semitismului. De asemenea, a fost perioada când a apărut

jurnalistul austriac Theodore Herzl fondatorul „sionismului ştiinţific”. Jurnalistul Theodore Herzl nu a fost nicicând un apropiat al religiei iudaice. Mai mult chiar, el era un evreu care, şocat de afacerea Dreyfus, a încercat să unească toţi evreii sub drapelul ideologiei sale sioniste. Substratul acestei ideologii a fost crearea Statului Iudaic. Ideea lui Herzl şi-a găsit sprijin în special în Rusia, în rândurile evreilor atât religioşi cât şi non-religioşi. Evreii bogaţi au oferit bani pentru cumpărarea de teren în Palestina. Dar mişcarea sionistă a reprezentat o mişcare iudaică doar în faza sa iniţială. În acea fază, liderii sionişti ce au creat Agenţia Iudaică erau oneşti şi înştiinţau organizaţiile evreieşti prin scrisorile lor că ţinutul îndură serioase greutăţi financiare.

Liderii sionişti nu doreau o finanţare a ideilor socialiste deoarece niciuna din activităţile socialiste nu generau profit. De aici au apărut diferenţele de opinie între mişcarea sionistă şi socialişti. Liderii socialişti, Berl Katsnelson şi Ben Gurion au devenit şefii mişcării sioniste. Această mişcare a reuşit iar „Legea de fier a oligarhiei” a fost instaurată. De atunci şi până astăzi, oligarhia socialistă conduce Agenţiile Evreieşti.

Capitolul **6 ECOLOGIA TERORII**

Lev N. Gumilev şi dinamica socială

Ne reamintim că am abordat rolul lui Pitirim Sorokin în ceea ce priveşte sistematizarea sociologiei şi dinamica socială. În continuare am să descriu rolul unui alt om de şcoală rus, istoricul Lev Nikolayevitch Gumilev.

Lev N. Gumilev a fost fiul a doi considerabili pceţi ruşi, Nikolay Gumilev şi Anna Ahmatova. Tatăl istoricului, ofiţer în armata ţaristă, a fost executat de bolşevici care l-au declarat „inamicul poporului” iar pcezia lui nu a fost publicată în Rusia. Părinţii erau divorţaţi. Mama a fost obiectul represiunii nu atât datorită legăturilor sale cât pentru propria ei creativitate. Peezia sa, datorită naturii sale foarte intime, nu a fost inclusă în orientarea „realismului socialist”.

Am menţionat pe scurt despre părinţi aşa încât să înţelegem mediul în care a trăit şi a muncit tânărul Gumilev şi din ce cauză lucrările lui erau respinse şi publicate cu mult mai târziu. Pitirim Sorokin a fost foarte norocos pentru că a fost exilat din Rusia. Lev N. Gumilev a trebuit să meargă în penitenciare, să fie deportat la mari

distanţe de Rusia şi să îndure toate celelalte privaţiuni atât de caracteristice perioadei de dictatură stalinistă.

Dacă ar fi să vorbesc despre dinamica socială în viziunea lui Lev N. Gumilev, el însuşi nu a folosit niciodată acest termen. Pur şi simplu, sociologia nu exista în vremurile Rusiei comuniste. Ea a fost înlocuită de marxism. Orice şcolar care aborda istoria şi ceea ce noi denumim sociologie se referea în mod absolut la K. Marx, F. Engels şi alţii.

Principiile fundamentale ale lui Lev N. Gumilev au fost evidenţiate în cartea sa*, „Ethnogenesis and the Earth's Biosphere*". Totuşi, ideile au apărut şi în alte lucrări ale sale. După cum indică şi titlurile, dinamica socială este explicată prin influenţa ecologiei mediului. De exemplu, pe teritoriul Rusiei a existat un popor măreţ, popor denumit Chazars. Măreţia sa este certificată prin faptul că, denumirea de Hussar (Chazar) este păstrată în multe limbi (germană, maghiară, rusă şi altele), semnificând un brav luptător pe cal. Husarii au supravieţuit dar chazarii au dispărut. Unde sunt? Istoria Chazarilor prezintă un interes personal deosebit deoarece ei au adoptat religia iudaică (dar nu au devenit evrei) pe când vecinii lor slavi au adoptat creştinismul iar tătarii au adoptat Islamul. Slavii i-au învins pe Chazari iar aceştia au dispărut.

Din punctul meu de vedere, o explicaţie „ecologică" ar fi de genul dinozaurilor dar nu cu privire la societatea umană. Voi folosi conceptul de „ecologie" cu aplicaţie la teroare, astfel ca termenul să se refere la condiţiile sociale şi nu la mediu.

Dinamicile sociale în viziunea lui V.O Klyuchevsky

Klyuchevsky, Vasily Osipovich (n. 16.01.1841, Voznesenskoye, provincia Penza, – 25.12.1911, Moscova), un istoric rus a cărui abordare sociologică a cuprins trecutul Rusiei. Fiul unui prea sărac preot al unui sat, Klyuchevsky a urmat cursurile seminarului înainte de a se transfera la Universitatea din Moscova (1861). A scris o suită de teze, inclusiv dizertaţia de doctorat asupra consiliului superior al nobilimii Rusiei moscovite, ceea ce i-a oferit recunoaştere imediată. A primit numiri la Şcoala Militară Alexandriană, la Universitatea pentru femei din Moscova şi la Academia de teologie din Moscova iar în

1879 a devenit profesor de istorie la Universitatea din Moscova unde a predat până în 1910.

Scrierile sale au fost publicate în *Kurs russkoy istorii*, ce i-au adus lui Klyuchevsky recunoaşterea internaţională. Prima ediţie a fost publicată în 4 volume (1904-1910) iar apoi a cunoscut în 1921 o apariţie

în 5 volume postume, această capodoperă a transpus istoria Rusiei într-o formă logică, sistematică, deosebit de clară. Klyuchevsky a abordat printr-o manieră liberală a secolului XIX şi a oferit o analiză economică spaţială dar vividă a proceselor istorice ale Rusiei. Deşi a accentuat unele forţe impersonale precum succesiunea claselor şi răspândirea colonizării, el a descris de asemenea unele din cele mai memorabile imagini ale figurilor conducătoare (precum Petre cel Mare) cunoscute în toată istoriografia Rusiei.

Klyuchevsky a afirmat că istoria reprezintă „o mişcare în timp" şi „studiul progresului", cu alte cuvinte el a privit istoria ca o ştiinţă a dinamicii. De asemenea, el a coroborat istoria cu sociologia.

„Câteva consideraţii îl împinge pe istoric, care studiază istoria, să fie în primul rând un sociolog".

Cele ce urmează pot servi ca epigraf în munca multor sociologi:

„Ştiinţa care studiază evoluţia societăţii umane poate conduce şi aceasta poate fi triumful ştiinţei istorice la elaborarea aspectului general sociologic, la ştiinţa regulilor generale ale societăţii umane". (subliniat de V. Klyuchevsky).

Secolul trecut, a fost caracterizat de cercetarea legilor care guvernează sociologia. Karl Marx s-a enumerat printre acei căutători. Klyuchevsky nu a căutat astfel de legi dar abordarea sociologică din cercetarea sa poate servi ca un model atât pentru istorici cât şi pentru sociologi. Să considerăm de exemplu, interpretarea sa asupra fondului ucraineanului Cossack care a dezvoltat în secolul 16, Rech Pospolita (Polonia). Din punct de vedere juridic, aceasta a reprezentat o robie ordinară. Oricum, circumstanţele (Convenţia de la Brest din 1556) au dictat „acestei săbii corupte fără nici un Dumnezeu şi fără nici o patrie", drapelul naţionalist-religios şi o importantă misiune pentru a deveni cea mai puternică Biserică rusă.

„A fost uşor atât pentru Cossack cât şi pentru sclav să explice faptul că acea Convenţie era o uniune între regele Poloniei, pan (maestru), Ksendz (preot catolic polonez) şi agenţii lor comuni evrei împotriva D-zeului Rus ce îl protejează pe fiecare dintre ruşi. Atunci când sclavul cel mai bătăios şi încăpăţânatul Cossack discutau despre faptul că pogromul împotriva pan-ului de pe ţinutul unde ei locuiesc reprezintă lupta pentru Dumnezeul rus jignit, aceasta le-a indus în conştiinţă sentimentul că pogromul nu a fost un lucru bun"

(Cursul de istorie a Rusiei, vol III, ed. a III-a, 1917, pag.142-144).

Klyuchevsky a scris cu sute de ani în urmă ceea ce am scris astăzi în lucrarea mea. El a arătat că toate sloganurile despre libertate şi independenţă sunt sloganuri sterpe, toate vorbind despre o egalitate dictată în principal de interesul propriu. Religia ortodoxă a reprezentat pentru Cossack ceea ce marxismul a devenit mai târziu pentru bolşevici.

Cu siguranţă că acest punct de vedere contrazice punctul de vedere oficial, general acceptat. Să ne reamintim povestea „eroică" „Taras Boulba" de N. Gogol, poveste în care acest bandit ucigaş este privit cu mare simplitate. În cercurile stângii ale Rusiei ţariste, Klyuchevsky a fost privit „ca un revoluţionar" în ciuda orientărilor sale clare anti-marxiste şi procapitaliste asupra proprietăţii. El afirma că „proprietatea privată conferă individului, libertate".

În primii ani de autoritate sovietică, Klyuchevsky a fost prezentat ca fiind marxist. Dar această acuzaţie falsă a fost ştearsă. Ulterior, asupra marelui istoric rus s-a aşternut liniştea şi nu a mai apărut nici o ediţie nouă a lucrărilor sale.

Referitor la aripa stângii aş vrea să fac o analogie între lucrarea lui Klyuchevsky şi lucrarea mea. În timp ce afirmaţiile sale au fost primite cu mare aplomb, aceleaşi idei ce au fost exprimate de mine au fost privite cu reţinere şi a provocat emoţii neprieteneşti.

Voi arăta adevărata cauză a ascensiunii Cossack-ilor. Cossack-îi, sunt acei golemi ce nu pot munci dar pot jefui şi pot lupta. Mulţi dintre ei au fugit din Moscova şi s-au stabilit în ţinuturile poloneze şi în delta Niprului. Polonezii nu au protestat împotriva ocupării ţinuturilor lor după cum se spera că acei Cossack-i îşi vor apăra graniţele. Într-adevăr, cossack-îi nu s-au sfiit să-şi manifeste jaful împotriva inamicilor polonezilor, în special împotriva Turciei. Golemii s-au ridicat împotriva Creatorului lor.

Aceiaşi cossack-i care luptau pentru Dumnezeul rus, luptau acum în acelaşi mod sub conducerea regelui polonez, Ştefan Batori, împotriva ţarismului sub care cossacii s-au ridicat.

La acel moment, Polonia a început să fie prădată când a fost împărţită între vecini. Nu exista nici o autoritate iar Anarhia s-a instalat în ţară. Ascensiunea cossacilor a servit ca un avertisment Seimului. Şi din nou, interesele personale ale membrilor Seimului au înfrânat sesizarea pericolului.

Să revenim la realitatea contemporană şi să comparăm lupta din secolul al XVI-lea a cosacilor împotriva Poloniei, cu războiul actual al

arabilor împotriva sionismului, împotriva „imperialismului” israelian. Adevărata cauză a acestui război o reprezintă lipsa de autoritate din Israel. Puterea Israelului a fost paralizată de aripa stângă şi de către Knesset. Ca şi Polonia secolului XVI, Israelul este în proces de degradare. Arabii sunt în acelaşi conflict, fără nici un D-zeu şi fără nici o patrie căruia „plancardele naţionalist religioase le acordă un rol înalt, al devenirii unui Islam deosebit de puternic”. Iată, interesele personale, de data aceasta a membrilor Knessetului, îi împiedică pe aceştia să sesizeze pericolul.

Atât timp cât am scris despre Cossack-i, Seim, Polonia sau despre pogromurile antievreieşti conduse de Bogdan Klmelnitsky, scrierile mele au fost citite şi acceptate dar când am scris despre arabi, Knesset şi Israel, înţelegerea s-a transformat în furie.

* * *

Dacă aruncăm o privire de-a lungul istoriei, vom observa că teritoriul Franţei de astăzi a fost populat de diferite popoare: burgunzi, gasconi, corsicani şi altele. Ei se disting prin limbaj, cultură, religie şi prin orice altceva ar fi posibil. În mod natural, aceasta ar fi de ajuns ca să se lupte între ei. Acelaşi lucru poate fi afirmat şi pentru alte ţări din Europa: Germania, Anglia etc. Dar ceva a făcut ca diversele triburi să se unească într-o singură naţiune cărei noi îi spunem „franceză” sau „germană” şi chiar s-a uitat faptul că numai cu câteva secole în urmă erau doar simple elemente separate în această fuziune. Dacă ne reamintim lista elementelor de ceeziune, listă desemnată în capitolul I, vom identifica două din cele mai importante elemente ale unificării:

disciplina şi **religia.**

Religia şi Golemul

Ei să nu locuiască în ţara ta, ca să nu te facă să păcătuieşti împotriva mea; căci atunci ai sluji dumnezeilor lor, şi aceasta ar fi o cursă pentru tine”. (Exod, Cr.23, v33)

Sociologul german, Max Weber[1)], remarca în lucrarea sa, ***„The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism***”, că dezvoltarea economică intensivă, dezvoltarea capitalismului s-a instaurat în zonele locuite de Protestanţi. Sociologul german Werner Sombart[2)] a editat după Weber şi într-un mod simplu. Sombart a

[1)] Max Weber, ***The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism***, Scribner,

1930.

[2)] Werner Sombart, ***The Jews and Modern Capitalism***. (tradus după „Die Juden und das Wirtschaftsleben”) 1911. Free Press, Glencol, III. 1951

Înlocuit protestanţii cu evreii. Unde veţi găsi evrei – scrie Sombart – veţi găsi dezvoltare eonomică.

În ce mod se exercită religia în economie? Anumite religii sunt amintite în tabelul moralităţii (fig. l-I). Ele sunt religiile „optime”, precum iudaismul şi protestantismul, şi religiile ascetice care generează câteva societăţi ceezive. Un exemplu al acestei din urmă categorie ar fi comunismul, catolicismul, islamul şi altele. Dacă protestantismul şi iudaismul ca religii sunt însoţite de o economie înfloritoare atunci răspândirea creştinătăţii este însoţită de o stagnare economică şi de o destructurare a civilizaţiei. Oraşele se golesc, locuitorii migrează spre zonele rurale şi se instalează o economie naturală. Chiar şi sclavia a dispărut. Nu mai este nevoie de sclavie. La fel se întâmplă în Comunism. Odată ce bolşevicii s-au instalat, Rusia nu a mai fost capabilă să atingă nivelul dezvoltării economice atins în vremea ţarilor. Nu problemele economice ne preocupă dar, din prisma economică vom înţelege mult mai clar influenţa religiei asupra ceeziunii sociale. Dezvoltarea economică a Protestanţilor şi evreilor a apărut deoarece religia acestora nu şi-a transformat indivizii în Golemi. Alţii vor afirma acelaşi lucru despre religii precum comunismul sau islamul.

Adânca îngrădire în interiorul poporului prin mecanismele islamului, comunismului sau alte asemenea credinţe se poate sesiza în încercarea de deschidere. Necazul este că psihologia stabilirii ceeziunii se înscrie în ereditate şi multe generaţii ce vor urma această cale a gândirii se vor înfunda. Deschiderea orizontului solicită scurgerea multor generaţii.

Înţelegerea influenţei religiei s-ar putea realiza printr-o analogie apropiată cum ar fi acumularea anumitor substanţe în organism. Este bine ştiut că acele substanţe ce nu sunt necesare organismului, sunt eliminate. Religia se comportă în mod analog acestor substanţe, care sunt acumulate în organism şi apoi eliminate. Eliminarea are loc rapid. Alcoolul este eliminat deosebit de rapid. Este nevoie de aproape două ore pentru ca liniştea să se instaureze. Dar dacă consumatorul continuă să absoarbă alcool niciodată nu-şi va mai găsi liniştea. Dacă cantitatea de alcool absorbită depăşeşte capacitatea organismului de al elimina, atunci alcoolul îmbibat în sistem va ridica pragul la care sistemul este

intoxicat şi se instaurează exitusul. Cu cât mai rapid este stopată îngurgitarea băuturii, cu atât mai repede se instaurează reechilibrarea. Religia nu intoxică sistemul ci ceeziunea care generează protecţia genetică.

Să revenim la sloganul lui K. Marx şi anume, religia este opiul poporului. Se poate afirma că acest opiu s-a acumulat în societate din generaţie în generaţie. Rezultatul este un viciu transpus în anumite obiceiuri. Religia devine un constituient inseparabil al societăţii, prin tradiţii şi moralitate. Nici revoluţia şi nici destructurarea culturii nu sunt în stare să elimine acumulările atâtor ani.

Nu există nici o diferenţă între religie şi ideologie. Totuşi, ateii au lansat un nou concept. În negarea existenţei lui D-zeu, ei au produs un comunism la fel de controversat. Nu inteţionez să analizez religia şi ideologia dar lupta împotriva religiei a dus la distrugerea societăţii, la instalarea anarhiei şi a terorii. În distrugerea societăţii, la instalarea anarhiei şi a terorii. În denigrarea religiei, ateii au fost uneori în stadiul oamenilor primitivi care credeau în povestiri, în descântece, în chiromanţie şi în altele. Aceste manifestări primitive pot fi suportabile atât timp cât nu sunt ridicate la rang de guvenare. Ca un exemplu, iată un extras din presa israeliană, semnat de Shalom Tzezan (20.03.1990, Yediot Achronot):

Edictul de distribuţie a dinarului

În magazinele din Ierusalim s-a distribuit o ordonanţă ce vizează în mod exclusiv cursul dinarului.

În această lună, Dayan, un fost activist KACH, împreună cu Avigdor Eskin, a fost puternic examinat de către poliţie în ceea ce priveşte bandele criminale. Ambii sunt suspectaţi de colaborare cu anumite persoane care utilizau acest curs împotriva ultimului lider al guvernului, Itzhak Rabin şi apoi împotriva lui Shimon Perez. De ieri, Dayan a început distribuţia acestei ordonanţe în librăriile din Ierusalim. Ele este citat ca spunând, „cu cât mai rapid voi realiza că, undeva oamenii nu au înţeles, îi voi învăţa”.

Pare a fi o anecdotă. Acei care nu cred nici în D-zeu şi nici în demoni, atunci vor crede într-un gen de cursă. Şi nu numai că vor crede ci se vor teme. Echipa poliţiei investighează şi probabil că va condamna autorul la autodafe.

Acelaşi corespondent scrie în acelaşi ziar că, consilierul juridic al guvernului, consultând procurorul şef, a închis dosarele împotriva a patru rabini.

Dosarul împotriva celor patru rabini s-a deschis atunci când două persoane au afirmat că aceşti rabini au decretat „DIN RODEF" împotriva lui Itzhak Rabin după care s-au cerut scuze criminalului. Dosarul este închis deoarece nu există documentaţia necesară instrumentării cazului, acuzaţiile fiind de genul, „am auzit că...". În Israel, religia este parte distinctă faţă de puterea statului ce are semnificaţie pentru poliţie, ceea ce au declarat şi rabinii după asasinarea lui I. Rabin. Chiar dacă poliţia avea vreo dovadă, cum puteau fi acuzaţi rabinii? Compasiune şi iertare? Papa Paul al VII-lea i-a iertat pe teroriştii care au atentat asupra sa.

Să ne referim la catolicismul irlandez. Dezvoltarea protestantismului englez a indus independenţa. Irlandezii şi-au proclamat independenţa în 1926 dar lupta nu a încetat. Astăzi, catolicii doresc ca protestanţi să li se alăture. În ce scop? Să-i transforme în golemi?

Idila libertăţii religiei şi sălăşluirea catolicilor şi protestanţilor, s-au spulberat din momentul în care ne reamintim că, de fapt catolicii sunt situaţi pe nivele inferioare ale piramidei trebuinţelor şi, şi-au pierdut din ceeziune. Protestanţii sunt poziţionaţi mai sus şi nu au nevoie de o strânsă ceeziune. Se ştie că lupta au început-o catolicii deoarece simţul lor de comunalitate (hevraav) şi presiunea exercitată asupra lor este mai puternică decât la protestanţi. Lupta minorităţii catolice în Ulster, se explică în parte prin problemele lor sociale şi prin sărăcie. Vina este de partea lor şi datorită credinţei lor catolice. A blama protestanţii, reprezintă acelaşi lucru cu transferarea problemelor dintr-un cap bolnav într-unul sănătos.

Pentru a pune capăt regimului de teroare din Ulster este necesar a se stabili acolo o societate uniformă şi dacă este necesar trebuie eliminată minoritatea catolică. Acest lucru s-a petrecut în Cehoslovacia, Polonia şi Rusia, după sfârşitul celui de-al II-lea război mondial. Toţi germanii care au trăit în aceste teritorii şi care l-au sprijinit pe Hitler au plecat în Germania. O altă soluţie ar fi discriminarea împotriva catolicilor prin introducerea unor măsuri stricte de disciplină, măsuri orientate împotriva acestora ca forme de restricţie. Aici, este evident rolul inchiziţiei şi al KGB-ului.

Conflictul din estul mijlociu, dintre evrei şi arabi are acelaşi caracter. Nu este de mirare că pe hartă, regiunile terorii şi banditismului concid cu prezenţa religiilor ascetice, în principal islamul, comunismul şi catolicismul. Religiile ascetice marchează zonele în care trăiesc golemi. Golemul are nevoie de o societate ceezivă care să-i răspundă trebuinţelor sale. Orice încercare de orientare spre emancipare are ca rezultat creşterea banditismului şi a actelor de teroare.

Nimic nu pare mai stupid decât o încercare de a emancipa forţat o societate care a îndurat un regim de un mileniu de religie ascetică sau în care oamenii nu sunt suficient de maturizaţi. În momente în care puterile coloniale au implantat democraţia în ţările din Africa, ca rezultat au apărut răsturnările militare. Exemplul Şahului este suficient de relevant. Forţat de Jimmy Carter, preşedintele american, un avocat zelos al democraţiei, Şahul Iranului a introdus o politică supra-liberală. Această mişcare l-a costat tronul. Guvernul succesorului său, Bachtiar, a generat o anarhie şi mai mare. Anarhia a fost înlocuită de un guvern musulman fanatic, sub conducerea Ayatolahului Khomeini. De atunci, Iranul se află sub dictatura ayatolahilor islamici ce sprijină starea de terorism în interiorul Iranului cât şi terorismul revoluţionar în fiecare colţ al lumii.

Nu oricine are nevoie de libertate şi democraţe şi nu toţi doresc să muncească.

Cartea lui Max Weber, „*The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism*” nu i-a înfuriat pe catolici împotriva lui. Max Weber a făcut acelaşi lucru ca şi mine. El a acuzat religia catolică de transformare a omului într-un Golem. Nu pot spera decât că am privit lucrurile în acelaşi mod ca şi Max Weber.

* * *

Absenţa religiei sau a ideologiei îşi are propriile consecinţe: nici o bandă criminală nu poate atinge proporţiile ce le-ar putea atinge un partid politic sau o sectă religioasă. Un saudit înarmat cu o ideologie şi nu cu o armă, nu este privit ca un criminal. Mai mult decât atât, el păşeşte spre cel mai înalt nivel al statutului „politic”.

Ca o compensare a criminalilor trebuie să subliniez că revoluţionarii nu se decorează ei înşişi cu tatuaje. Ei sunt asceţi.

Nici una dintre aceste distincţii nu exclude posibilitatea ca vreun criminal să devină pe neaşteptate interesat, posedat de o ideologie şi, de

la statutul de bandit să devină „caz politic”. Să nu uităm de transformarea lui Kenigstein-Ravasheli, despre care deja am amintit anterior. Criminalul şi tâlharul capătă faimă mondială cu atât mai repede cu cât începe să vorbească despre revoluţie şi încearcă să ucidă justiţia. O astfel de transformare s-a petrecut cu un ultim membru al Knesset-ului, comunistul Charlie Biton. Spolierea şi-a dat mâna cu „înţelegerea societăţii”. La început el nu a putut fi închis, astfel că Preşedintele Israelului l-a iertat.

Când a început lupta pentru independenţa Ceceniei, Nordul Caucazului, trenurile ce traversau prin teritoriul cecen erau tâlhărite cu arme şi trebuie să amintim că întreaga populaţie, cu copii cu tot participau la astfel de acţiuni.

Referitor la transformarea revoluţionarilor în bandiţi – întotdeauna s-a petrecut astfel.

Ascultă, oh, Israel*!*

În vremurile de demult, monoteismul poporului evreu era proclamat astfel:

„Shema Israel Adonai Elohem Adonai ehad!”

„Ascultă, oh, Israel, Domnul este D-zeul nostru, D-zeu este Unul!”

Avantajul monoteismului faţă de credinţa în multitudinea de zeităţi este acela că, religia monoteistă conferă populaţiei o mare ceeziune. Religia iudaică a hotărât desfiinţarea tuturor idolilor. Ideea unui singur Dzeu a fost ulterior adoptată de la evrei şi de către creştini şi musulmani.

A venit momentul să vedem importanţa acestui principiu pentru noi înşine. Toţi golemii din rândurile evreilor şi-au creat idoli şi se închină în faţa altor zeităţi şi religii. Putem aminti creştinismul, comunismul, socialismul etc. Sunt doar o parte a populaţiei evreieşti. Nu înseamnă atât de mult că se închină în faţa propriilor lor idoli dar ei pot deveni anti-semiţi şi cei mai aprigi inamici ai poporului evreu.

Nu se poate afirma că unele din cele mai optime religii precum protestantismul şi iudaismul garantează 100% împotriva terorismului. Zilnic se nasc golemi. Trebuie să vă reamintesc că de la naştere chiar şi un evreu sau un protestant trebuie să escaladeze piramida trebuinţelor, conceptualizată de Maslow. Cei incapabili să urce sau care nu vor să se ridice pe treptele piramidei constituie o societate extrem de ceezivă. Ei sunt potenţialii terorişti. Astfel de personaje există din belşug şi există pretutindeni. Ei au nevoie de o religie care să-i menţină strâns laolaltă.

Astfel, de peste 2000 de ani, diferite secte religioase şi-au făcut loc printre evrei.

Segregarea rasială.

Dacă cineva ar desena o hartă a regiunilor unde se manifestă teroarea şi banditismul, ele nu numai că nu coincid cu răspândirea anumitor religii dar vor realiza o anume corelare rasială între astfel de teritorii şi manifestarea banditismului. Nu este nimic nou în faptul că teritoriile SUA locuite de negri sunt copleşite de probleme sociale. La fel se întâmplă şi în teritoriile în care sunt structurate şi există bande criminale. Sectorul negru din Los Angeles s-a dublat în 20 de ani în ceea ce priveşte jafurile şi pogromurile. Forţa de poliţie a fost insuficientă pentru a restaura ordinea. S-a apelat la armată. Tulburările s-au derulat timp de câteva zile şi a generat mari pierderi economice. (Am aruncat o privire în Catalogul Statistic al SUA pentru anul 1995 iar graficele m-au şocat). În SUA, negrii constituie 17% din populaţie dar numărul crimelor comise de aceştia sunt egale cu ale albilor. Mai mult sau chiar aceiaşi situaţie apare în Israel dar divizarea nu are loc între negri şi albi ci, între arabi şi evrei.

Ce s-a schimbat în ultimii 20 de ani? Comercianţii obişnuiau să fie evrei iar astăzi ei sunt înlocuiţi de coreeni.

Am considerat ca exemplu negrii din SUA pentru a arăta că toate încercările importante de a pune capăt segregării rasiale au eşuat. Ghetourile negrilor au rămas. Aceste ghetouri erau în trecut sursa criminalităţii şi a rămas în continuare. Pe măsură ce negrii s-au orientat spre zonele albilor, acestea au devenit de asemenea zone ale criminalităţii. Acolo unde s-au stabilit negri, albii au plecat. Nu atât din cauza culorii pielii cât a psihologiei. Negrii sunt ocupanţi ai nivelelor inferioare ale piramidei trebuinţelor pe când albii escaladează nivele superioare. Infimul număr de oameni negri ce ating treptele superioare nu pot reorienta tabloul pe ansamblu.

Există şi alte rezultate blocate din lupta de egalitate între albi şi negri. Măsurile de stopare a segregării rasiale au distrus ierarhia socială americană şi au generat anarhia în timp ce anarhia a cauzat demoralizarea generală a societăţii, a generat criminalitate şi abuzul de drog.

Dezorganizarea cartierelor de negri s-a generalizat de-a lungul întregului teritoriu SUA.

Dacă cineva era solicitat *pro* sau *contra* luptei pentru egalitatea negrilor, avea surpriza ca acei ce luptau pentru egalitate erau plini de mândrie. Acţiunile lor erau asemănătoare celor ale lui Lev Trotsky. Ca peste tot, unde se ridicau probleme ale negrilor, interveneau în plus ca motive şi segregarea rasială şi sărăcia. S-au scurs 150 de ani de la războiul civil dintre state pentru „eliberarea negrilor din sclavie”. Din anii ‘60 au trecut 30 de ani de când SUA a fost lovită de lupta pentru egalitatea negrilor. Pentru ce toată această luptă? Era o vreme când stereotipul negrului era o bună natură, un individ zâmbitor. Astăzi, acest om a devenit furios şi un huligan sălbatic.

Aş dori să compar situaţia negrilor şi a evreilor. Astăzi, o astfel de comparaţie ar părea năstruşnică. În Evul Mediu şi după aceea existau multe ghetouri în majoritatea oraşelor europene. Termenul de ghetou ce indică acele cartiere ale negrilor din SUA a fost preluat din Evul Mediu. În acest sens, situaţia evreilor şi a negrilor coincide într-o mare măsură.

Ghetoul evreiesc nu a fost niciodată, niciunde, privit ca un focar de probleme sociale şi de banditism. În Evul Mediu doar evreii erau responsabili de producerea armamentului şi a monezilor. Orice lord feudal îşi avea consilierul şi managerul în persoana unui evreu. Biserica catolică, care avea nevoie de bani, acţiona ca patron al evreilor. Taxe exorbitante, jafuri şi pogromuri erau doar unele din tehnicile de exploatare a tot ce era posibil de la evrei. Dar ce poate fi luat de la negrii ghetourilor?

Liberalizarea Rusiei, aşa cum a fost aranjată de Ţarul Alexandru al II-lea, poate fi comparată cu eliminarea segregării negrilor. În mod virtual, rezultatul este acelaşi. Golemii evrei s-au răspândit în toate partidele socialiste din Rusia. Negrii s-au înscris în toate partidele islamice din SUA.

În SUA a apărut o nouă orientare – antisemitismul negru. Discutând despre asasinarea Ţarului rus, Alexandru al II-lea şi despre pogromurile ce au urmat, am amintit cuvintele şef-rabinului Moscovei, Yaakov Maze: „Trotskiştii lumii au creat lumea în vreme ce Bronsteinii plătesc pentru ea”.

Cu 30 de ani în urmă, în SUA, trotskiştii s-au luptat pentru a înlătura segregarea. Astăzi, Bronsteinii au plătit preţul. Antisemitismul negru a înlocuit segregaţionismul. Negrii îi trag la răspundere pe evrei pentru toate problemele lor. Da, pacientul psihiatriei nu îşi va accepta

niciodată boala. Şi chiar dacă o va face, va găsi întotdeauna un ţap ispăşitor. Bronsteinii sunt acei ţapi ispăşitori.

În respingerea motivelor pentru eşecul luptei pentru egalitate trebuie să subliniez şi altceva. Este vorba de contrastul rasial care ne permite să ne detaşăm şi să analizăm motivele eşecului. Principalul motiv este acela că principiile libertăţii şi ale egalităţii conduc inevitabil la Anarhie. Nu poate exista vreodată o egalitate şi libertate absolută. În ciuda afirmaţiei lui J.J. Rousseau, după care toţi sunt egali la naştere, de fapt nu există egalitate nici măcar la naştere. J.J. Rousseau însuşi a demonstrat aceasta atunci când şi-a trimis în orfelinate toţi copiii. J.J. Rousseau a fost un licenţiat. El avea o îngrijitoare atractiv de tânără. Nu se putea căsători cu ea posibil datorită statutului ei social foarte limitat.

Mulţi dintre acei care apără libertatea şi egalitatea confundă conceptul de **egalitate** cu noţiunea de **reciprocitate**. Ei cer reciprocitate nu egalitate.

Dacă avem o societate cu o anume ceeziune, reacţia la ceeziune este complet diferită ca între albi şi negri. Cceziunea, care în rândul albilor este considerată normală, este ceva anormal în rândul negrilor. Negrii solicită un grad mai ridicat de ceeziune decât albii. O astfel de diferenţă în ceea ce priveşte nevoia de ceeziune socială generează diferenţele în tradiţiile de ordin psihologic şi cultural acumulate de către generaţii ancestrale în codul său genetic. Aceste acumulări reprezintă sute şi chiar mii de ani la albi sau la chinezi dar nu mai mult de câteva secole la negri. Chiar şi în aceste zile există triburi în Africa a căror cultură corespunde epocii de piatră. Este suficient de simplu de a-i învăţa să folosească armele iar colonialiştii albi să fie responsabili pentru gradul lor de înapoiere. Aceasta nu conduce decât la distrugerea culturii lor, ea dispărând astfel.

Nu este un accident faptul că o religie de genul islamului s-a răspândit atât de energic în rândul populaţiei negre din SUA. În SUA, islamul nu are rădăcini istorice, ea s-a înrădăcinat doar cu 15 ani în urmă odată cu sosirea arabilor. În ciuda acestui fapt, islamul a căpătat în SUA atât forţă spirituală cât şi fizică. Spirituală, prin mişcările şi partidele islamice. Aceste partide includ negri şi nicidecum arabi. Islamul a răspuns solicitărilor negrilor ca religie ce le-a produs o puternică ceeziune socială. Prin fantismul şi agresivitatea lor, toate aceste partide şi mişcări pot rivaliza fanatismul oricărei mişcări islamice din Orientul apropiat.

Forţa fizică constă în actele de teroare comise pe teritoriul SUA.

Dacă negrii sunt în căutarea unei religii pe care să o urmeze şi au găsit aceasta în Islam, evreii nu au avut o astfel de problemă. Conceptul de „evreu” indică nu doar o naţionalitate ci, de asemenea o religie. Am arătat deja locul religiei iudaice în graficul moralităţii. Acum nu este locul şi nici momentul pentru a analiza meritele religiei iudaice. Avem un alt subiect. Am notat deja că, orice încercare a unui evreu de a se ridica el însuşi peste religia iudaică îl transformă într-un mare antisemit. După cum se întâmplă cu negrii în Islam, religia iudaică nu este urmată de evreii Halachi.

Nu mă îndoiesc că explicaţiile mele vor fi înţelese ca acuzaţii rasiale. Propriile neajunsuri trebuie atribuite altora. Cu toate acestea nu voi respinge acuzaţiile. D-zeu m-a creat evreu, a ales poporul meu şi i-a dăruit Tora. Oricine cunoaşte acest fapt, chiar şi antisemiţii. Nu există o lucrare mai bună decât Tora. Personal, mi se pare că în locul luptei pentru egalitate şi introducerea anarhiei ar fi mai bine studierea Torei.

Segregarea naţională

Limitele necesităţii omogenităţii sociale au fost deja amintite. Este suficient să atingă această barieră ca societatea să devină anarhică. Lipsa omogenităţii poate fi reglată doar prin măsuri disciplinare. Dar prin menţinerea presiunii, nelăsând să se ridice nimeni şi nimic, prin transformarea fiecăruia într-un Golem, nu se poate realiza decât o minunată societate uniformă.

Este totuşi posibil de a regla lipsa omogenităţii prin amestecul cu elemente străine. Ca un exemplu, astfel de corpuri străine pot fi negrii printre albi ca în cazul SUA, Africa de sud, catolicii în rândurile protestanţilor din Ulster sau, socialiştii printre evrei. O astfel de intrusiune a avut loc în Gemania unde mulţi turci au venit pentru a-şi câştiga existenţa. Amestecul străinilor are o aceeaşi forţă ca şi scăderea ceeziunii sociale dar acolo unde există o considerabilă lipsă de omogenitate societatea deviază în Anarhie.

Există o reacţie naturală la această anarhie. Mai întâi, tineretul este reactiv vis-a-vis de străini deoarece tinerii ocupă nivelele inferioare ale piramidei trebuinţelor şi, ei au nevoie de o societate puternic ceezivă.

Guvernul Germaniei are în faţă două alegeri pentru a restaura stabilitatea socială:

1. Expatrierea turcilor şi restaurarea omogenităţii anterioare.

2. Întărirea disciplinei pentru a compensa prezenţa turcilor în ţară.

În zilele noastre astfel de măsuri nu sunt deloc populare şi odată instituite vor apare acuzaţii de rasism şi nazism orientate către guvernul Germaniei. Aceasta este şi aşa destul de sensibilă la astfel de provocări. Cea de a doua soluţie potenţială va orienta o ţară democratică spre un stat totalitar. În oricare din situaţii sunt reţinute exact cele mai nepopulare măsuri. Dar trebuie făcut ceva deoarece menţinerea prezentei stări nu poate conduce decât la anarhie, căci şi aşa, Germania se confruntă cu suficiente probleme serioase.

Recomandarea mea este de a se explica faptul că o simbioză între germani şi turci este cu mult mai benefică pentru ambele părţi şi, să explic motivele reale ale conflictului prin publicarea lucrării mele.

În Uniunea Sovietică sau în Yugoslavia, s-a dezvoltat prietenia între popoare. Ruşii se pot aşeza oriunde în ţinut. Populaţia diferitelor republici se poate aşeza printre cea rusă. „Prietenia popoarelor” a fost sprijinită prin disciplină. Căderea dictaturii a fost urmată imediat de sfârşitul „prieteniei”, de dezintegrarea uniunii şi de escaladarea conflictelor între prietenii de ieri. Ura împotriva Rusiei s-a împrăştiat sub forma discriminării împotriva ruşilor, jafuri, violenţă şi în unele locuri chiar pogromuri, cum ar fi cazul Ceceniei. Ei au un limbaj comun, se poate considera că au o cultură comună dar sunt trei religii diferite: creştinism catolic, creştinism ortodox şi islamul. Trei religii ascetice. Aceste diferenţe sun suficiente pentru ca un război violent să-i despartă. Acest conflict putea fi evitat dacă comunităţile nu ar fi fost conduse de golemi.

Antisemitismul

Mînia exercitată de Golemul „înfometat” nu este orientată doar spre propria lui societate. Mai mult chiar, Golemul nu înţelege motivul care îl împinge. El îi vede pe ceilalţi ca fiind răspunzători de condiţia sa, în primul rând pe cei inferiori lui pe scara ierarhică, acei pe care el îi „acoperă”. Furia sa se poate răsfrânge chiar şi asupra soţiei sau copilului său. Referitor la „negri” sau „turci”, furia se poate răsfrânge asupra evreilor care trăiesc în jurul său de o mie de ani şi care doar l-au ajutat şi sprijinit să avanseze. Acesta este acum antisemit sau a dezvoltat o formă asemănătoare.

Luptele din SUA anilor ’60 pentru egalitatea negrilor, perioadă în care foarte mulţi evrei Halachi au avut un rol activ, au cunoscut o exacerbare a antisemitismului. Au existat două cauze. Pe de o parte, din

partea negrilor, „antisemitismul negrilor” a fost condiţionat de aceleaşi condiţii subliniate mai sus. Pe de altă parte, „antisemitismul albilor” s-a accentuat datorită participării active a evreilor Halachi în lupta negrilor.

În 1968, ca reacţie împotriva dezvoltării antisemitismului, Rabinul Meir Kachane a fondat „Liga de Apărare a Evreilor”. În 1971 aceasta s-a mutat în Israel şi, s-a transformat în partidul de dreapta, Kach. În 1984, Rabinul Meir Kachane a devenit membru al Kenesset-ului.

Evreii Halachi cum ar fi Karl Marx, Lev Trotsky şi alţii, au jucat un rol considerabil în declanşarea focarelor antisemitice. Nu este adevărat că şi-au propagat ideologia asupra celor din jur prin mijloace de forţă. Ei înşişi erau antisemiţi, urându-şi nu doar propriul popor şi religia dar chiar şi mama şi tatăl. În plus, ei se călăuzeau după principiul, „mai rău, mai bun”, presupunând în mod eronat că presiunea şi violenţa opozanţilor lor va induce dorinţa de ascensiune.

Să privim asupra urii fanatice orientate asupra expulzării evreilor din Spania. Consecinţele antisemitismului sunt întotdeauna negative pentru toată lumea. Expulzarea evreilor din Spania a generat acolo o criză economică severă. Dar de când Golemii se gândesc la consecinţe? Sultanul Turciei i-a invitat pe evreii expulzaţi din Spania să se stabilească în Turcia. El nu s-a chinuit să-şi ascundă motivele mercantile. Nici regele Poloniei.

În timpul conflictului din Franţa, dintre catolici şi hughenoţi, catolicii erau îngrijoraţi de consecinţele economice legate de expulzarea evreilor din Spania. Această îngrijorare nu a afectat punctul de vedere catolic. Ei au declanşat masacrul din ziua Sf. Bartolomeu şi au expulzat hughenoţii. Descendenţii hughenoţilor trăiesc astăzi în Irlanda de Nord.

Evreii sunt doar un exemplu. Au fost solul unui conflict ideologic prin care comuniştii şi-au desfăşurat înfiorătoarele lor pogromuri împotriva bisericii ortodoxe ruse, de la începutul sec. 20.

J. Stalin a fost un antisemit. Şi era astfel în timp ce era un internaţionalist. Mulţi dintre camarazii de arme ai lui V. Lenin şi rivali ai lui Stalin în ceea ce priveşte puterea, erau evrei prin origine. Mulţi dintre „bolşevicii” ruşi şi-au abandonat soţiile lor rurale şi s-au căsătorit cu evreice mult mai educate.

Eu am fost născut în Rusia şi am fost educat „în spiritul loialităţii către năzuinţele lui V.I.Lenin şi J.V. Stalin”. Dar aceasta nu a împiedicat valul de antisemitism să se reverse asupra mea. Societatea sovietică m-a

etichetat „evreu”, şi m-a exilat. Ca orice altă haită de animale, am mers în căutarea unei alte haite care să mă accepte. Astfel am devenit evreu!

În lumina celor expuse aş dori să avansez o observaţie, de genul, că pogromurile împotriva evreilor sunt un fapt evident al stării de anarhie din această ţară. Pogromurile îndreptate împotriva evreilor constituie o evidenţă a marelui număr de Golemi „înfometaţi”. Sub legea sovietică, din Rusia, nu existau pogromuri dar în caz de „necesitate”, milioane de oameni erau transportaţi peste noapte şi reaşezaţi la zeci de mii de kilometri depărtare de locul de unde au venit.

* * *

Au fost examinate influenţa şi conexiunea între terorism şi banditism, religie, rasă, naţionalitate şi profesie. Într-o anumită măsură a fost examinată şi corelaţia dintre rasă, religie şi problemele sociale. Această analiză doreşte să demonstreze că problemele nu îşi au locul în factorii ce au fost enumeraţi ci, în locul piramidei ocupat de persoane cu probleme. În afara tuturor factorilor este posibil să selectăm doar profesia iar uneori religia. Nu oricine este capabil să escaladeze treptele piramidei şi să evite problemele sociale chiar şi atunci când este prezentă o astfel de oportunitate.

(i) Weber Max, „***The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism***”.

Scribner, 1930 (îi) Sombart, Werner, „***The Jews and Modern Capitalism***”. (traducere din

„***Die Juden und das Wirtschaftsleben***”), 1911, Free Press, Glencol,

I 11.1951

Capitolul **7**

LEGE ŞI JUSTIŢIE.

Două tipuri de societate, Gesellschaft şi Gemeinschaft, două sisteme judiciare.

Sistemul corespunzător tipului de societate Gesellschaft se bazează pe cele 10 Principii şi, plasează perceptele morale cât şi Justiţia mai presus de orice altceva. În concordanţă cu religia iudaică, evreii au primit Tora şi cele 10 Principii de la Dumnezeu. Venerarea Torei de către credincioşii evrei este comparabilă cu venerarea a câtorva D-zei de către alte popoare.

Unul dintre principii declară:”**Să nu ucizi!**”

Încălcarea acestui principiu se pedepseşte cu moartea.

Să nu ucizi.

Acest principiu interzice cu desăvârşire înfăptuirea oricărui sacrificiu uman. Acest fapt se referă chiar şi la asasinatele politice cât şi la actele teroriste. În religia iudaică nu există o dilemă în ceea ce priveşte cine poate fi ucis sau cine nu. Aceeaşi interdicţie se aplică indiferent dacă este vorba de vreun Ţar, de oricare Preşedinte ori dacă este implicat oricare alt cetăţean de rând.

L-am întrebat odată pe Rabbi Miller, secretarul Curţii de Religie din Haifa, despre atitudinea religiei iudaice asupra asasinării Primului Ministru al israelului, Itzhak Rabin de către studentul Igal Amir. Rabbi Miller a răspuns că Igal Amir este un criminal şi, ar trebui condamnat la moarte. Am încercat să argumentez, referindu-mă la câteva citate incluzându-l chiar şi pe cel sus-amintit, dar secretarul mi-a replicat scurt: „Nu există vreun ţel care ar putea justifica această crimă. Încercarea ta de a-l apăra ar putea fi de asemenea considerată o violare a legii". Rabbi Miller nu este singurul rabin ce se justifică în acest mod.

Nu toate crimele şi pedepsele sunt aplicabile religiei iudaice. Evreii au trăit vreme îndelungată sub legislaţie străină şi au subscris la legislaţia ţărilor în care au trăit. La fel se explică şi asasinarea lui Rabin. Deoarece în Israel nu există pedepse cu moartea, asasinul lui Rabin nu-şi primeşte pedeapsa decât în acord cu Tora.

Cum ar trebui să descriem asasinatele „politice" comise de evrei? Cum trebuie să descriem uciderea asupritorului egiptean de către Profetul Moise?

În 1926, naţionalistul ucrainean Simon Petlyura a fost împuşcat de un evreu, pe străzile Parisului. Ucigaşul afirma în pledoaria apărării sale că a dorit să răzbune pogromurile organizate de Petlyura împotriva evreilor ucraineni. Martorii convocaţi la proces au relatat despre atrocităţile comise şi ca urmare, Curtea franceză de Justiţie l-a achitat pe criminal.

Este foarte dificil de a respecta principiul de A NU UCIDE. Este ceva banal să întâlnim afirmaţii de genul, „scopul scuză mijloacele" şi aceasta deoarece apărătorii acestui principii sunt mai zgomotoşi. Chiar şi atunci când îşi aduc aminte de Principiu ei uită că acesta este doar unul din cele zece Principii ce sunt necesare societăţii care îi rejectează. Când Prim-Ministrul israelian Itzhak Rabin fost ucis, ziarele şi

Parlamentul şi în special – cercurile de stânga făceau apel la unul din cele 10 Principii ce spune **să nu ucizi**.

Religia iudaică interzice vivisecţia. Nu este permis să se adauge sau să se substragă ceva din legile iudaice. Membrii guvernului Rabin au organizat de Sabat călătorii gratuite cu autobuzul. Ei au încălcat deschis cele 10 Principii şi sfântul Sabat. Nici unul nu se gândea la alte principii; ei sfidau principiile culturii şi religiei iudaice şi astfel îşi demonstrau antisemitismul.

Religia iudaică respinge principiul conform căruia scopul scuză mijloacele. Am să citez în continuare dintr-o lucrare de sociologie ce abordează problema „încălcării normelor".

Cu mai mult de 100 de ani în urmă, în 1884, doi marinari au încercat să ucidă şi să mănânce un pasager de pe vasul lor eşuat. Povestea se referă la trei indivizi care au scăpat cu o mică barcă de pe un vapor prins de o furtună şi s-au trezit în largul mării, la aproape 600 de mile de ţărm. Rezervele de hrană s-au epuizat în cea de-a şaptea zi şi curând au consumat şi apa. După 18 zile de naufragiu şi 5 zile petrecute fără apa de băut, marinarii au pus o miză pentru cel ce îl va ucide pe pasager, un tânăr de 17 ani. În cea de-a 20-a zi de derivă, când orice speranţă de a fi salvaţi s-a risipit, ei au ucis băiatul după care s-au hrănit din carnea acestuia timp de 4 zile după care au fost descoperiţi şi aduşi la ţărm. Curtea engleză de Justiţie s-a pronunţat pentru condamnarea la moarte.

În pronunţarea verdictului, judecătorul a întrebat:

„Cum poate evalua cineva valoarea vieţii umane; prin forţă, intelect sau există o altă modalitate. De ce a murit tocmai cel mai tânăr şi mai neputincios?"

Se întâmplă adesea ca destinul să provoace oamenii să răspundă la cele mai neobişnuite situaţii. În acest caz judecătorul a apărat principiile morale şi Justiţia. Ar trebui să nu apară nici o situaţie sau vreun obiectiv care să determine la nerespectarea legii şi a conduitelor morale.

În ciuda verdictului de condamnare la moarte, criminalii au fost eliberaţi din penitenciar după şase luni.

Au nevoie evreii de un parlament?

Una din cele mai intersante particularităţi ale religiei iudaice este interzicerea oricărei schimbări în Tora, indiferent de natura ei. Legea ne-a fost dată de Dumnezeu şi nimeni nu o va schimba vreodată. Acest

principiu al permanenţei legilor asigură stabilitatea morală şi socială. Societatea religioasă iudaică este călăuzită de astfel de legi şi aceleaşi principii morale s-au aplicat de o mie, de două mii şi chiar mai mulţi ani. Graficul moralităţii din Fig.1 ne arată de ce interzicerea modificării legilor este o realizare minunată. Datorită permanenţei acestor legi, societatea religioasă iudaică va rămâne întotdeauna în zona maximei moralităţi şi nu va aluneca vreodată pe panta Anarhiei ce se vede în partea stângă a graficului şi nici pe panta de orientare dictatorială ce se zăreşte pe partea dreaptă. Aceste legi şi principii de conduită morală cu caracter optim s-au structurat sub forma celor 10 Principii şi au devenit baza civilizaţiei mondiale.

Nu trece o zi fără ca manifestări antisemite să nu apară fie în ziare sau chiar în Knesset. Autorii acelor sugestii nu au nici o noţiune de sociologie şi nu înţeleg rolul integrării religiei în societate. Ei se orientează fie după ideologia marxistă fie altele asemeni acesteia, lipsindu-le chiar şi cea mai elementară educaţie.

Knesset-ul este alcătuit îndeosebi din Golemi ce formează Guvernul şi sprijină politica acestuia. Dacă mai mult de 50% din membrii Knesset-ului sunt lipsiţi de orice simţ al moralităţii, ce putem aştepta de la Guvern.

Dacă ne place să ne vedem deasupra, ar trebui să nu schimbăm legile şi astfel n-am mai avea nevoie de corpuri legislative, de Knesset.

În zilele noastre Knesset-ul creează o influenţă demoralizatoare pentru societatea israeliană. Preşedintele statului ales de către Knesset a devenit un trădător. Acesta este un simptom dar situaţia este cu mult mai urâtă. Membrii Knesset-ului schimbă legile ca şi cum ei şi-ar schimba cămăşile şi cravatele. Acesta este Knesset-ul care conduce societatea israeliană spre Anarhie.

Indiferent dacă suntem reprezentaţi de Knesset, Parlament, Senat, Duma şi aşa mai departe, corpurile legislative din toate ţările au fost factori de destabilizare care mai devreme sau mai târziu au condus ţara la anarhie.

În perioada în care evreii primeau Tora, vechii greci urmau o cale diferită. Ei au creat „**democraţia**”, cu alte cuvinte, un sistem în care legile puteau fi create şi schimbate prin vot. Prima democraţie din lume a fost creată în Atena şi nu a rezistat provocării timpului. S-a menţinut pentru o sută de ani şi a decăzut datorită legilor ce se schimbau şi astfel sistemul s-a îndreptat spre Anarhie. Mai curând ori mai târziu orice

democraţie se îndreaptă spre Anarhie. În vechea Romă, Appian demonstra prăbuşirea democraţiei. Asemeni democraţiei greceşti, democraţia Romei antice s-a îndreptat spre Anarhie care a fost finisată de împăraţi. Astăzi, democraţia prosperă în toate ţările Vestice şi este considerată cel mai bun mod de viaţă pentru toate naţiunile şi pentru toate ţările. Totuşi, există semne clare de estompare şi de orientare spre anarhie.

Niciodată lecţiile trecutului nu sunt învăţate. Oamenii au uitat că democraţia este o noţiune sărac definită şi că poate uşor degenera spre Anarhie.

Scopul scuză mijloacele

Totuşi, nu toate politicile violente ce nu corespund războiului convenţional reprezintă terorism.

Politica asasinării poate fi sau nu un act terorist, depinzând de nivelul de angajare în susţinerea programului de teroare.

Charles Maechling, Jr.

Cuvintele de sub titlu se vor repeta adesea în acest text. Consider că acest principiu încearcă să elimine cele 10 Principii. Acesta este principiul care stă la baza tuturor activităţilor teroriste. Teroriştii îl găsesc, necesar, important şi de dorit.

Terorismul pozitiv, necesar şi de dorit este acel terorism în care scopul scuză mijloacele. Împuşcarea Ţarului Alexandru al II-lea reprezintă un terorism pozitiv. Terorismul negativ, rău, este împuşcarea preşedintelui american Abraham Lincoln. Toate acestea sunt în concordanţă cu definiţiile lui Maechling. Motivul acestei clasificări nu stă în faptul că cetăţeanul american Charles Maechling Jr îi este simpatică imaginea preşedintelui american şi nu cea a ţarului rus. Deşi nu l-am întâlnit pe Dl.Maechling consider că el aparţine unui anumit stereotip iar ideile sale pot fi extrapolate. Dl. Maechling Jr. consideră că democraţia este o formă superioară celei condusă de un dictator. Ţarul Rusiei reprezintă pentru dumnealui un dictator iar dictatorii ar trebui ucişi.

Trebuie să notăm că Ţarul Alexandru al II-lea a adus o contribuţie importantă faţă de poporul rus şi ţară. Înaintea lui, Petru cel Mare şi Ecaterina a II-a nu au reuşit să ridice Rusia la un nivel de dezvoltare cât de cât apropiat vestului. Ei nu doreau să se desprindă de feudalism.

Alexandru al II-lea a eliberat Rusia de sistemul feudal şi de aceea a fost denumit Salvatorul. El a condus ţara pe drumul dezvoltării

economice şi culturale şi al liberalizării după criteriile Vestului. Este posibil ca Dl. Maechling să nu fie familiarizat cu istoria Rusiei şi astfel să nu înţeleagă rolul jucat de Ţarul Alexandru al II-lea.

Principiul ***scopul scuză mijloacele*** corespunde psihologiei unei societăţi excesiv-ccezivă şi integrată, societate de tip Gemeinschaft. În acest tip de societate, interesele individului şi ale familiei sunt plasate sub interesele societăţii. Aceasta este psihologia unui Golem. Golemul nu are nici personalitate nici familie.

Nu are nici o importanţă de unde vine terorismul, de la nivele superioare sau inferioare dar principiul universal valabil al acestuia este întotdeauna, „scopul scuză mijloacele".

Generalul în retragere, A.Mitznah este citat pentru a fi spus în aprilie 1966 în timpul operaţiunilor militare de sancţionare, denumite „**Boabe de furie**", derulate de armata israeliană în Liban, că, „*scopul nu ar trebui să justifice mijloacele*". Operaţiunea s-a declanşat după ce israelienii au fost împuşcaţi în teritoriile libaneze. Aviaţia şi artileria au răspuns bombardând coloniile şi oraşele libaneze. Populaţia libaneză a fost atenţionată prin radio. La un moment dat artileria israeliană a bombardat o sursă de foc iar două obuze au explodat în adăpostul refugiaţilor. Mulţi oameni au fost ucişi şi răniţi.

Acei care suferă în mod deosebit din cauza terorismului sunt adesea prea departe de acesta. Mass-media din Israel a condamnat în mare măsură implicaţiile morale ale operaţiunii iar generalul în retragere a fost chemat să-şi exprime punctul de vedere la televiziune. Dl. Mitznah este recunoscut pentru anarhismul şi orientările sale extreme de stânga. În timpul războiului din Liban din 1982 el a condamnat guvernul israelian şi comandanţii armatei. Această atitudine i-a facilitat numirea pe postul de Comandant al Centrului Militar.

Expresia de mai sus a generalului în rezervă este doar un alt exemplu al utilizării în mod cinic a principiilor morale acolo unde nu există o formă de morală. Scopul justifică mijloacele.

Cu siguranţă că nu poate exista principii morale în armată şi în special în timpul operaţiunilor militare. „*A la guerre comme a la guerre*." Însumând cele două modalităţi de abordare, unul spunând să nu ucidem iar celălalt afirmând că scopul scuză mijloacele, cu alte cuvinte, în numele unor scopuri drepte se permite chiar a ucide!

De ce unii consideră conduitele morale şi Legea ca fiind infailibile în timp ce alţii consideră că „justiţia” şi Legea sunt mutual contradictorii?

Golemul împotriva codurilor morale şi a legii

Sistemul de justiţie a societăţii înalt-mtegrată, Gemeinschaft, se bazează pe ierarhie. Dreptatea aparţine celor sus-puşi. Prin analogie, într-o societate similară a maimuţelor există o „maimuţă dominantă”. Ea şi-a obţinut această poziţie prin lupte aprige duse împotriva competitorilor. Konrad Lorenz a studiat cârdurile de raţe şi a observat că locul lor în ierarhie se transmitea prin ereditate. Integrarea absolută era tulburată atunci când „subordonaţii masculi” nu pot accepta situaţia în care numai maimuţa conducătoare fertiliza femelele.

Iată o procedură de formare a cuplurilor şi de creare a familiei. Aceasta este etapa în care apar conduitele morale şi legile. Rolul acestora este de a apăra drepturile familiei, drepturile individuale şi ale proprietăţii lui din răzvrătirea masculilor dominanţi. Oricine putea lua cunoştinţă de prezenţa legilor prin solicitarea unei copii a textului; literele erau acoperite de culoare şi astfel hârtia sau alte materiale erau fixate pe aceasta. Umanitatea a trecut prin mii de ani până au fost implementate conceptele de conduite morale şi de legi.

Deoarece gravarea textelor în piatră nu era deloc o sarcină uşoară, emitenţii legilor nu se grăbeau să schimbe legile.

Golemul împotriva Legii. Într-o societate înalt-structurată există dictatură şi ierarhie. Golemii observă în mod strict toate legile nescrise ale ierarhiei şi urmează toate ordinele venite de la nivelele superioare. Întrebarea este ce îi face pe Golemi să devină rebeli în faţa legilor şi moralelor societăţii „riguroase”.

Menţionam mai sus duşmănia golemilor îndreptată asupra societăţii lui, şi în principal împotriva simbolurilor ei cum ar fi drapelul, emblema etc. Conduitele morale, tradiţiile şi religia nu sunt doar elemente componente. Codurile morale, tradiţia şi legile simbolizează societatea. Respectând conduitele morale, tradiţia şi legile înseamnă că respectăm societatea. Nu este nimic nou. Antropologii şi călătorii ce au studiat triburile primitive şi-au manifestat respectul şi i-au înţeles doar atunci când au încercat să le observe regulile după care se conduc şi moravurile lor. Misionarii şi-au limitat succesul căci au impus populaţiei religia şi legilor lor. A acţiona împotriva moralei, tradiţiei şi legilor nu face decât să conducă la destructurarea societăţii.

Următorul citat se referă la marele om, socialist şi sionist David Ben Gurion.

Ben Gurion a fost unul din cei mai extremişti şi agresivi atât în ceea ce priveşte convingerea în forţa şi viitorul mişcării muncitoreşti cât şi în viziunea lui tolerantă cu privire la folosirea tuturor mijloacelor posibile pentru atingerea scopurilor dorite, distrugerea revizionismului.

Nimic nu este mai ridicol şi mai criminal decât a lupta cu mijloace constituţionale împotriva unei forţe absolut anticonstituţionale.

Scopul justifică mijloacele. Din ordinul lui Ben Gurion, I.Rabin a bombardat vaporul „Altalena" ce transporta arme pentru organizaţia evreiască Etzel, moment în care 18 membri ai organizaţiei au fost ucişi.

Joseph Sarid, liderul ideologic al Israelului, membru al Knesset-ului şi ministru al Mediului, a scris un articol intitulat „Crima şi responsabilitatea", articol ce a fost publicat de ziarul de limba rusă „Vesti".

Printre altele Sarid scrie:

„Trebuie să distingem între crimă şi responsabilitate. Crima este crimă. Responsabilitatea este ceva cu totul diferit şi nici o Curte nu poate defini măsura responsabilităţii. Aceasta o poate face sau ar trebui să o facă doar societatea".

Putem vedea că funcţiile Curţii şi ale Legii sunt respinse iar deciziile sunt lăsate maselor. Aceasta este o justiţie linşată. Astfel că, nu zăresc nici o diferenţă între ideile lui Ben Gurion şi Sarid. Mai mult decât atât, Sarid este de altfel un discipol loial al lui Trotski. Acesta, în urmă este citat pentru că a scris despre „natura necorespunzătoare, indecisă şi blajină a maselor de muncitori". Cât timp a lucrat ca ministru, J.Sarid a apărat terorismul roşu.

„Dacă opoziţia vorbeşte despre trădare, „colaboraţionism", dacă discuţiile politice se transformă în persecuţii politice, dacă se refuză cooperarea cu guvernul şi se încearcă a convinge societatea că, Guvernul periclitează în mod deliberat şi conştient statul prin negocierea cu inamicul atunci graniţele democraţiei au căzut".

Am încercat să explic chiar de la începutul acestei lucrări că, democraţia are limite dincolo de care se transformă în anarhie. J.Sarid a descoperit aceasta înaintea mea. El a definit graniţele democraţiei. Ce se întâmplă dincolo de graniţele sale?

J.Sarid este desigur unul din acei ce au deplasat aceste graniţe, în ciuda afirmaţiei mele după care nu există o delimitare clară între

democraţie, Gesselschaft şi anarhie. El nu doar a definit aceste limite, el chiar a ameninţat opoziţia:

„Nimeni nu a încercat să declanşeze c<războiul vrăjitorilor>> sau să eradicheze opoziţia… dar există o limită ce nu ar trebui depăşită”.

Anarhistul scrie despre limite: Aceasta ne reaminteşte despre Trotski care vorbea despre democraţie şi libertate cu atât mai mult cu cât el nu îi cunoştea forţa.

Nu-mi dau seama ce viciu ar putea găsi Sarid în Cartea mea dar ştiu de ce afirmă în mod repetat că, guvernul înşală statul în mod conştient şi deliberat prin discuţii cu inamicii statului”.

Aş vrea să-l acuz pe Dl. Sarid de McCarthysm dar cu părere de rău cuvintele sale sunt atât de sălbatice că le privesc ca fiind la cel mai primitiv nivel de dezvoltare:

„În religia tradiţională evreiască găsim de exemplu cuvintele c<rodef>> (persecutor) şi c<moser>> (opresor). Când sunt folosite de către activişti religioşi, aceste cuvinte emit un semnal ce este interceptat la nivelul drept-eredincioşilor ca fiind criminal”.

Cine sunt aceşti ortodocşi? Probabil că dl.Sarid este unul dintre ei?

După cum terorismul poate fi considerat pozitiv sau negativ, şi legile şi codul de morală pot fi clasificate ca juste ori injuste, „politice” şi „apolitice”. Prof. Y. Dinshtein, Rectorul Universităţii din TelAviv, a dedicat un întreg capitol problemei moralităţii şi justiţiei. Capitolul începe după cum urmează:

„Este limpede că nu tot ceea ce este legal este şi just şi nu tot ceea ce este just şi moral este în mod necesar legal”.

Aceasta înseamnă desigur că legile „injuste” şi „politice” pot fi violate. Să ne reamintim de pacifişti şi non-rezistenţi care se luptă cu mijloace „pacifiste” pentru egalitate şi împotriva legilor. Despre aceştia este vorba în lucrarea D-lui Prof. Dinshtein. Un alt profesor de la aceeaşi universitate, Leon Shelef a scris o carte intitulată „***Onoare şi glorie, în numele loialităţii civile***”. Cartea îi elogiază pe cei a căror „conştiinţă” este supusă prin ascultarea legilor şi ordinelor. Spre deosebire de lucrarea prof. Dinshtein, aceasta se axează pe nesupunere şi anarhie, premise ale formării „prizonierilor conştiinţei”. Doresc să subliniez că acei ce instigă la nesupunere şi îşi justifică ofensele criminale nu sunt mai superficiali decât Ben Gurion sau Trotski şi nici ca profesorii de Drept sau chiar decât judecătorii.

Încă mai este cineva care nu-mi agreează clasificarea indivizilor în raport cu profesiunea lor? Cărţi asemenea celor amintite aici înşeală contribuabilii şi sunt publicate de către universităţi din banii contribuabililor.

Unii scriu şi alţii acţionează, ca în exemplul lui Charlie Bitton, odinioară membru al Knesset-ului şi membru al Partidului Comunist. El a jefuit magazia concernului „înuva" şi în final a stat în închisoare 12 ani. Preşedintele Chaim Herzog îl privea cu milă. Se desprinde faptul că Bitton era un tâlhar ce se ascundea în spatele ideologiei. Bunurile acaparate erau distribuite în rândurile „muncitorilor".

Pacifistul Abbie Nathan este un alt exemplu de un astfel de infractor; el emitea pe ţărmurile Israelului de la o staţie de radio pirat situată pe un vapor din Marea Mediterană. Ziarele îi făceau zilnic reclamă şi diferite celebrităţi de stânga erau invitate la discuţii şi interviuri. Vaporului i-au fost asigurate în porturile Israelului, service şi provizii. Abbie Nathan a violat în mod deschis legea „politică" şi a devenit astfel un erou. Profesori şi lectori au publicat articole ce veneau în apărarea acestuia. A fost declarat „prizonier al conştiinţei". În final a fost deferit justiţiei şi arestat. La închisoare a venit în contact cu adepţii săi prin titlurile ziarelor de scandal. Odată, pe când era în puşcărie a început să bată în pereţi cu furie. Preşedintele Chaim Herzog i-a uşurat pedeapsa, invitându-l în casa lui şi oferindu-i de mâncare. Iată cum infractorii pot fi reabilitaţi şi chiar făcuţi eroi.

Şi asta nu este tot. Criminalii sunt eliberaţi din temniţă după ce au fost condamnaţi ca şi criminali. În 1984, cinci arabi au ucis în Haifa un tânăr de 14 ani ce se numea Danny Katz. Procesul a trecut dintr-o instanţă în alta dar nici un motiv nu a putut fi găsit pentru a schimba sentinţa. Pe 3 septembrie 1991, a fost publicat un articol în cotidianul „Ha'aretz":

„Acuzarea acelor ce l-au ucis pe tânărul Danny Katz s-a bazat pe lege dar nici chiar Justiţia Shamgar nu a fost convinsă că a fost făcută dreptate".

Până acum acuzaţiile se făceau pe baza legilor şi a faptelor; a venit timpul ca acestea să fie înlocuite de „dreptate". Aceasta ne reaminteşte de revoluţionarii şi tribunalele ce au înlocuit curţile după revoluţia bolşevică din Rusia. Tribunalele erau făcute în conformitate cu „conştiinţa revoluţionară" şi cu „dreptatea bolşevică". Au fost formate comitete şi comisii cum ar fi „Comitetul Salvării Naţionale" şi comisiile

extraordinare ce împuşcau sau ghilotinau mulţimi de oameni nevinovaţi. Singura vină a acestor oameni era că au adăpostit fugari ori că membri ai familiei lor au fost odată condamnaţi sau nici măcar atât.

Cu 15 ani în urmă sau poate cu 10, cotidianul „Ha'aretz" nici nu scria despre „dreptate". Ce s-a schimbat în aceşti 10 ani? Oare a păşit Israelul pe drumul indicat de „comitetele salvării naţionale" şi de „comisiile extraordinare"?

Când au apărut primele articole despre „dreptate", ministrul de Justiţie a readus în discuţie cazul tânărului Danny Katz. Patru ani trecuseră din 1991 şi pe 1 noiembrie 1995, poza lui Danny Katz a apărut în toate ziarele. Judith Carp, consilier al Guvernului pe probleme juridice, a reexaminat dosarul şi a decis să-l transmită Curţii de reevaluare. Ca şi ceilalţi ce au precedat-o şi Judith Carp a considerat că nu a fost încălcată nici o lege. Ea a vorbit despre „luptătorii pentru libertate şi dreptate", a pălăvrăgit cu artiştii şi cu directorii. Ea nu a vorbit cu mine sau cu părinţii lui Danny. În martie 1996, Judith Carp a decis să nu trimită cazul la reevaluare. Alegătorii ar trebui să nu fie provocaţi înaintea alegerilor pentru Knesset. Un alt criminal banal a fost produs printr-un act „politic" iar destinul acestuia depinde acum de relaţia dintre formaţiunile de stânga şi cele din dreapta, din Israel. Cazul a fost închis înaintea alegerilor şi redeschis după alegeri. Luptătorii pentru „dreptate" au şanse bune de a elibera criminalii.

Având ca bază clasificarea lui Charles Maechling, cazul Danny Katz a fost de la bun început un caz „politic". Uciderea lui Danny a fost un ritual criminal. Era un băiat evreu. Cei cinci arabi ce l-au ucis, l-au violat înainte de a-l ucide şi i-au violat corpul şi după ce a murit. Aşa şi-au exprimat ei frustrarea.

Exemplele de mai sus indică o orientare. Eliberarea arabilor şi criminalilor „politici" implică aspecte majore. Guvernul israelian eliberează mii de arabi ce în trecut au fost deferiţi justiţiei pentru diferite ofense. În timpul investigaţiei prizonierilor reţinuţi pentru acte de terorism reiese că teroriştii arabi au fost fie deţinuţi în închisorile din Israel fie au fost reţinuţi în trecut pentru activităţi teroriste şi apoi eliberaţi. Unul din judecători chiar a ameninţat că îşi dă demisia dacă deciziile Curţii nu vor fi duse la îndeplinire.

În 1994, un grup de cetăţeni a prins un terorist. El a fost imobilizat şi trebuia predat poliţiei dar înainte de aceasta, Ephraim Shkolnik l-a împuşcat mortal. Shkolnik a argumentat că dacă l-ar fi luat poliţia, el ar

fi reapărut a doua zi şi din nou ar fi fost o ameninţare la viaţa oamenilor. Shkolnik a fost judecat de aceleaşi legi şi prin aceleaşi proceduri ce au fost călcate în picioare de arabi şi de golemi.

În mod paradoxal observăm că funcţiile justiţiei israeliene, ale armatei şi poliţiei constau în apărarea teroriştiior şi a protectorilor lor din faţa furiei cetăţenilor. Doar cetăţenii israelieni sunt pedepsiţi de lege. Acest sistem de justiţie îmi reaminteşte iarăşi de sistemul sovietic unde numai cetăţenii simpli erau reţinuţi. Membrii K.G.B.-ului şi membrii Partidului Comunist erau deasupra legii. Dacă un membru de partid era condamnat el era mai întâi exclus din partid. Acest fapt era practic imposibil.

Într-o manieră similară creştinismul s-a dezvoltat sub auspiciile Anarhiei şi a rejectat legile şi codurile morale evreieşti. Exista un grăunte de adevăr în cuvintele lui Shimon Peres, liderul partidului muncitoresc atunci când afirma că socialismul israelian se bazează pe Cartea Profeţilor. De aceea, Prof.Y.Dinshtein şi ceilalţi citaţi mai sus nu au nimic original. Cu singuranţă ei au citit Cartea Profeţilor şi Noul Testament. Ei se aşteaptă să meargă pe o cale pe care poporul evreu a păşit de două mii de ani. În acele timpuri străvechi oameni de genul lor au demoralizat naţiunea şi au trimis-o în exilul Babilonian.

Aş vrea să subliniez un aspect ce trebuie să fie clar: în toate acele cazuri unde moralitatea şi legile sunt sfidate pot apare două tipuri de situaţii, una în care societatea devine demoralizată şi se transformă în Anarhie, iar cealaltă situaţie, mai puţin limpede, unde inamicul, duşmanii societăţii sunt toleraţi şi protejaţi.

Multe se pot spune pe marginea acestui subiect al contradicţiei dintre lege şi „dreptate” iar literatură există din belşug.

În zilele noastre, israelienii de dreapta cer drepturi egale pentru arabi. Dacă Guvernul deschide uşile închisorilor pentru mii de terorişti arabi de ce nu eliberează şi câţiva criminali evrei? Populaţia cu orientare de dreapta cere cu voce tare nesupunerea în faţa legilor şi a Guvernului. Ei sunt cei ce l-au înfuriat pe ministrul Sarid când el ameninţa, „să le rezistăm organizându-ne forţele”. În prezent populaţia cu orientare de dreapta discută, de asemenea, despre „conştiinţă” şi „dreptate”. Aceasta pare un gen de „contra-terorism”. Mulţi rabini au declarat că deciziile Guvernului contravin religiei evreieşti şi de aceea ele nu ar trebui ascultate. Pentru aceasta rabinii sunt persecutaţi în mod consecvent de către reprezentanţii Guvernului în mass-media.

Rabinii au dreptate. Moralitatea religiei ebraice are un caracter stabil şi optimal. Toate celelalte religii şi conduite morale ce sunt impuse societăţii ebraice simbolizează degradarea. În timp ce exista un anume grad de respect faţă de tradiţia şi religia ebraică printre oamenii de stânga ai vremurilor lui Ben Gurion, în zilele noastre naţionalismul a fost înlocuit de internaţionalism şi de o adâncă ură învecinată de ansimetismul ce rezultă.

O altă consecinţă a luptei celor de stânga, cu legile şi morala şi, a apariţiei Anarhiei, o constituie dezvoltarea bandelor de gangsteri şi huligani. Iniţial m-am referit la creşterea alcoolismului şi dependenţa de drog ca rezultate naturale. Lichidarea factorilor de integrare din cea de a doua listă (a se vedea mai sus) conduce la dezvoltarea elementelor din prima listă. Dezvoltarea Anarhiei stimulează solicitarea elementelor Sex şi Violenţă.

Aş reda câteva exemple din viaţa unui criminal israelian. În decursul a câtorva zile, o adolescentă a fost violată într-un chibuţ de câţiva băieţi. Liderul chibuţului a decis să-i pedepsească pe tineri transferându-i pe aceştia la un chibuţ anoteist, pe o perioadă de 6 luni. La proces judecătorul a considerat că acest caz nu prezintă „un interes public” dar ziarele au organizat un întreg spectacol în jurul lui. Dosarul a fost redeschis iar violatorii au fost achitaţi. Această decizie a declanşat furia mişcării feministe ce i-au adresat judecătorului denumiri deloc măgulitoare. Procurorul care a anchetat cazul declarându-l „lipsit de interes public” a reexaminat dosarul. În acest moment „dreptatea a triumfat” iar agresorii s-au desumflat pe măsura sentinţei.

Putem observa că mass-media este una din acei ce decid ce anume prezintă „interes public” în ciuda declaraţiilor judecătorilor.

Dar cel mai important punct, după opinia mea, nu a fost menţionat în ziare deoarece este considerat tabu. Chibuţismul reprezintă o zonă extra-teritorială asemănătoare comunităţii lui David Koresh din Statele Unite. Lăsând la o parte ideologia, unul din elementele de integrare în chibuţ îl constituie grupul căsătorit. De aceea, violul nu este o problemă aici. Este precum am judeca un trib african după legi europene. Pentru ca cititorul să aibă o bună înţelegere a realităţii din chibuţ, vă voi spune o întâmplare personală. Într-o zi stând în autobuz lângă un membră al chibuţului m-am gândit să-i spun o glumă despre două femei ce trăgeau cu ochiul prin gaura unui gard ce desparte duşurile femeilor de ale bărbaţilor. Prima femeie spune: „Acesta nu este soţul meu”, şi imediat

cea de-a doua femeie replică: „Într-adevăr, nu este soţul tău”! şi amândouă femeile au concluzionat că bărbatul ce era sub duş, dincolo de zid nu era probabil din chibuţul lor. Ea a râs din inimă la această glumă şi mi-a spus că bărbaţii şi femeile împart băile la comun.

Ca o informaţie, fiecare membru al chibuţului are propria sa cadă de baie. Oare poate fi acesta unul din motivele de a abandona chibuţul?

În cel de-al doilea exemplu, doi tineri de 15 ani au ucis un şofer de taxi. Crima a fost descoperită de poliţie în momentul în care ucigaşii se lăudau cu ceea ce au făcut. A fost o crimă fără nici un sens.

Anarhia reprezintă sistemul social al mâniei, este societatea unei populaţii furioase. Cu cât Anarhia este mai puternică iar populaţia mai înfuriată cu atât mai mari sunt şansele de apariţie a actelor teroriste şi a altor tendinţe criminale.

Dar să ne întoarcem la întrebarea ce anume determină alegerea ţintei terorismului. Răspunsul la îndemână este „conştiinţa” şi „justiţia”. În acest caz, unii oameni vor considera „just” a-l împuşca pe şeful Guvernului, Itzhak Rabin sau pe oricare altcineva apropiat lui. Cum va reacţiona Curtea la această alegere? Va fi judecătorul din procesul ucigaşului lui Rabin ghidat de „dreptate” sau de legile ţării?

Crima politică

Ritualurile de sacrificii umane oferite unui zeu aparţin multor triburi primitive cât şi unor culturi mai dezvoltate. Victimele acestor ritualuri de sacrificiu au fost atât copiii cât şi adulţii. În spatele vreunui zeu au plasat societatea iar sacrificiul a fost făcut pentru „binele societăţii”, pentru ceeziunea sa. În zilele noastre ateismul a înlocuit cuvântul „Dumnezeu” prin adjectivul „politic” iar societatea se ascunde în spatele „politicilor”. Ascetismul, suicidul altruist, sacrificiul uman şi asasinatul politic sunt cu toate doar inele ale aceluiaşi lanţ. Uciderea oamenilor şi actele de terorism sunt scopurile logice a acestui lanţ; dacă viaţa unuia dintre noi este lipsită de valoare, de ce viaţa altuia ar fi cu mult mai valoroasă? Dacă un individ este pregătit să comită un suicid altruist, el va fi cu atât mai mult pregătit pentru asasinatul politic.

Prin legile sovietice fiecare delict „politic” sau ofensă era considerată ca un act de terorism şi era pedepsită cu mult mai sever decât alte delicte. Cei ce erau acuzaţi de ofense la adresa politicii încercau adesea să-şi schimbe acuzele în ofense de tip criminal pentru a primi sentinţe mai uşoare. „Politicul” a fost un concept întru-totul nedesluşit, vag. Adversarii lui Stalin erau de tip „politic”. Toate ofensele

orientate împotriva ideologiei comuniste şi a promotorilor ei erau caracterizaţi ca fiind ofense „politice”. Dacă un membru al Partidului Comunist comitea vreo spargere, aceasta era considerată un act „politic”. Membrii sectelor religioase erau de asemenea „adversari politici”. Toţi aceşti adversari erau catalogaţi ca „duşmani ai poporului”.

Pe de altă parte, aceşti ofensatori criminali se intitulau ei înşuşi ca fiind „prietenii poporului”.

Nici o religie

Am văzut mai sus că moartea zeilor şi distrugerea idealurilor sunt însoţite de frustrare, depresie şi suicid anomic. O situaţie distinctă apare atunci când, ca un rezultat al frustrării, contra-terorismul este folosit pentru apărarea religiei şi culturii iar cei ce sunt responsabili pentru nimicirea culturii şi religiei sunt ucişi. Prin analogie, aceasta ar trebui clasificată ca o „crimă anomică”. În opinia mea, asasinarea lui I. Rabin îşi găseşte rezolvarea aici. Oricum, termenii cei mai comuni folosiţi sunt „politicul” şi „anomie”.

Poate pare paradoxal dar primul asasinat politic comis în Palestina a fost asasinarea lui Rabin. Un evreu religios cu numele de Haan a fost ucis de sionişti; de Haan a publicat articole de ziare în care pleda împotriva sioniştiior şi pentru drepturile arabilor; el spunea că se poate face pace cu arabii. Ucigaşul lui de Haan a apărut la televiziune şi a încercat să-şi justifice crima.

În definiţia lui C. Maechling asupra terorismului (a se vedea mai sus), teroarea este privită ca fiind mijlocul pentru obţinerea „scopurilor politice”. Autorul îşi exprimă empatia pentru astfel de terorişti şi justifică că actele lor inclusiv crima nu sunt privite ca o crimă ci mai degrabă ca un act de pedepsire extra-juridică sau ca o răzbunare.

Pentru o mai bună ilustrare am redat mai jos un fragment din memoriile lui Zavarziu, ofiţer de informaţii, care a luptat împotriva a diferite forme de revoluţie în Rusia de dinaintea lui 1917.

„În testamentul său, Savel’yev a spus, printre alte lucruri că, grupul său nu trebuie confundat cu bandele de tâlhari şi hoţi, căci prietenii lui sunt din punct de vedere ideologic nişte „anarhişti-comunarzi” ce trăiesc pentru terorism „fără un motiv anume”. Pe ei nu îi interesează cine este victima, dacă este o personalitate ori un oricare altul. Tot ceea ce ei doresc este să-i găsească pe „burghezii suprasaturaţi” şi să-i forţeze să renunţe la surplusul lor în favoarea săracilor şi amărâţilor, cu alte cuvinte ei vor să-i ajute pe cei din clasa

proletară. Acestea au fost motivele ce i-au condus pe anarhiştii-comunarzi să declanşeze o bombă în Barcelona, Spania, în timpul unui spectacol de teatru, într-o modernă cafenea „Libman” din Odessa, frecventată de oameni bogaţi, în restaurantul Bristol din Varşovia, plin de acei bine îmbrăcaţi exploatatori ai săracilor.

După câteva zile, Savel’yev şi-a pus capăt vieţii sale”.

Putem observa că o societate furioasă supra-frustrată a Golemilor inventează o ideologie ce vrea să-şi justifice comportamentul. Este doar un caz tipic.

Conceptul „politic” poate fi definit din două puncte de vedere, unul revendicând o severă sancţionare pentru „crimele politice”, celălalt, din contră, consideră ofensele politice ca fiind justificate şi de nepedepsit. Între aceste extreme, unele prevalează maximum de moralitate, orice ofensă este considerată un delict şi nu există nici un articol care să adăpostească adjective precum „politic”. Pedeapsa este proporţională cu gradul de ofensă: „ochi pentru ochi” şi „moarte pentru moarte”.

Oligarhia societăţii totalitariste se distinge şi se apără ea însăşi de acei ce din punct de vedere social sunt situaţi pe nivele inferioare.

De ce oare un anume tip de ofensă este justificat într-o societate de tip anarhic? Ca şi în cazul Ravachol din Franţa este suficient să adăugăm adjectivul „politic” pentru a schimba un criminal banal sau un tâlhar într-un erou bucurându-se de faimă internaţională. Răspunsul la întrebarea de mai sus este suficient de clar: anarhistul se ridică împotriva societăţii căci el urăşte tot ceea ce înseamnă lege. El îşi justifică ura şi ofensele catalogându-le drept „politice”. Altcineva poate folosi orice alt adjectiv în acelaşi scop dar în general acesta este termenul acceptat.

Ce putem spune în cazul în care un act criminal se comite împotriva anarhistului însăşi? O astfel de situaţie a fost creată după ce Rabin a fost ucis. Cum putem interpreta uciderea lui Rabin? Opinia publică israeliană s-a pronunţat ca fiind o crimă politică, după cum a fost reflectată în conferinţa intitulată „Crimele politice ale evreilor”, conferinţă ţinută de Prof.N.Ben-Yohuda de la Hebrew University din Ierusalim. Lectura a fost însoţită apoi de o carte având un titlu similar.

Ucigaşul a fost studentul Igal Amir iar procesul său a fost prezidat de trei judecători. Aceştia s-au confruntat cu o întrebare: „Cine a fost Rabin? Un Ţar, un Împărat ori un Preşedinte?”. Ignorând în mod deliberat adevărul şi toate definiţiile ofenselor politice, judecătorii au

decis că delictul lui Amir „nu poate fi considerat o crimă politică”. Îmi este dificil să decid dacă această sentinţă a fost stupidă, cinică sau orice altceva. Judecătorii au ocolit adjectivul politic şi au folosit psihologia sovietică în loc să justifice sentinţa aceea dezagreabilă. Trebuie să reamintim că şi Curtea franceză l-a achitat pe criminalul Perlyura.

Psihologia Golemului este o cale fără de întoarcere.

Crimă şi pedeapsă

Vă puteţi imagina o societate fără legi? Pe ce criterii vor fi alese pedepsele? Aceasta poate fi dilema Profetului Moise atunci când el a apărut în faţa oamenilor cu Tora în braţe, în timp ce aceştia dansau în jurul viţelului de aur. Dacă nu sunt stabilite limite şi nici nu există o guvernare anarhică, atunci pedeapsa colectivă este singura formă de represiune. Moise a decis să ucidă fiecare al zecelea bărbat sau femeie. O situaţie similară prevalează în Israelul de astăzi când legile şi moralitatea sunt ignorate. După asasinarea lui Rabin, Guvernul a decis să facă ordine şi a acuzat pe fiecare al zecelea rabin sau pe cei de dreapta, pentru instigare la crimă.

Astfel de situaţii se ivesc atunci când toţi se aseamănă, când cu toţii sunt golemi. Aceasta ne reaminteşte de măgarul căruia i-au fost oferite două găleţi cu fân plasate la o distanţă egală de locul unde sta măgarul. Deoarece nu îl duce capul din care căldare să mănânce mai întâi, acesta sfârşeşte murind de foame. Dar dictatorii nu sunt în această situaţie. Ei nu aleg ci îi persecută în mod egal pe toţi. Într-o societate omogenă de tip Gemeinschaft, pedeapsa colectivă ce prevalează este statul terorist.

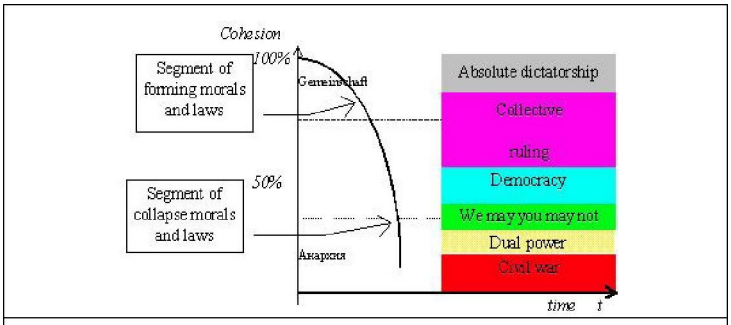

Fig. VII-2. Vârful graficului corespunde regiunii pedepsei individuale. Se pot observa cele două regiuni de pedeapsă colectivă de la ambele capete ale graficului, regiunea fără nici o moralitate și regiunea unde moralitatea scade la zero. Diferența dintre cele două este aceea că în Anarhie, persecuțiile nu pot fi evaluate, nu există nici legi și nici unități standard, pe când în Gemeinschaft, toți sunt niște Golemi egali iar dacă nu există o măsură corectă, atunci nu este necesară.

Tipul de pedeapsă ce se aplică atât la nivel colectiv cât şi individual este bine cunoscut.

Să ne închipuim că avem de-a face cu o societate anarhică unde pedeapsa colectivă este utilizată pentru a restaura ordinea. Cum poate şti cineva când se ridică pedeapsa? Nu există o limită clară iar pedeapsa colectivă pregăteşte instalarea statului terorist. Societatea suferă tranziţia de la Anarhie la o societate excesiv-mtegrată (a se vedea mai sus metoda salamului).

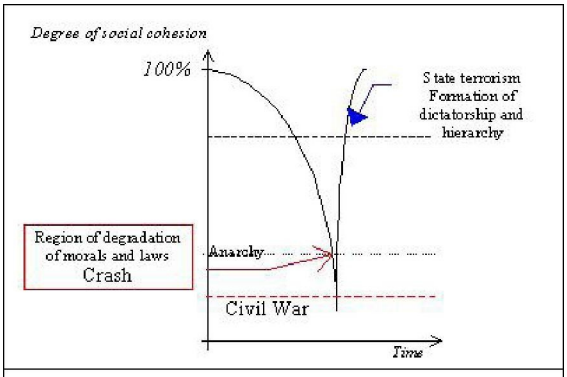

Fig. VII-3. Pedeapsa.
Figura ne arată schimbarea în gradul de coeziune în funcţie de timp.

Scăderea gradului de integrare în societatea Gemeinschaft este însoţită de apariţia conduitelor morale şi ale legilor. Acesta este modul prin care societăţile primitive îşi crează civilizaţia şi sistemul legislativ. Zona graficului ce corespunde moralităţii şi legilor este desemnată ca fiind „regiunea pedepsei individuale”. Degradarea societăţii este desemnată ca fiind „zona de degradare morală” şi aceasta coincide cu apariţia terorismului revoluţionar. Integrarea decade sub nivelul permisibil iar Anarhia se dezvoltă în această etapă, oricine foloseşte statul teroare (pedeapsa colectivă) va cauza tranziţia spre partea ascendentă a graficului, spre o societate excesiv integrată. Tranziţia de la un tip de societate la un altul are loc la momentul T.

Observăm că în ambele situaţii, atât în societatea excesiv-mtegrată cât şi în societatea anarhică, singurul tip de pedeapsă este persecuţia colectivă. Persecuţia individuală există doar în societatea de tip Gesselschaft care este caracterizată mai degrabă de moralitate înaltă, de societatea bazată pe legi şi conduite morale decât de „conştiinţă”. În acest tip de societate, indivizii diferă unul de altul şi, ei pot fi daţi în judecată dacă comportamentul lor deviază de la normele acceptate. Normele sunt legile. Uneori încălcarea legii conduce la un răspuns fiziologic, ca de exemplu, prin oferirea cărnii de porc unui evreu îi produce acestuia o stare de dezgust.

Totuşi, în realitatea cotidiană persecuţiile nu sunt atât de simple. În societăţile comuniste caracterizate de o înaltă integrare, societatea de forma fostei URSS, libertatea discursului şi al întâlnirilor a fost garantată prin Constituţie tututor cetăţenilor. Au existat câteva codexuri pe care judecătorii le mai păstrau. Existau Curţi ce eliminau troicele revoluţionare şi tribunalele. Au fost implementate o sumedenie de legi ce veneau de la nivele superioare iar cei sus-puşi aveau întotdeauna dreptate. Primiii europeni sosiţi în insula Tahiti au fost surprinşi să vadă fetele mergând goale şi care acceptau întotdeauna invitaţiile sexuale. Copiii cu părul ras erau fascinanţi. Toate acestea făceau şi mai mult din insula Tahiti un paradis pe Pământ. Aceasta a luat ceva timp înainte ca europenii să înveţe ceva despre conduitele morale şi legile locale.

O lipsă de înţelegere similară poate fi găsită şi în jurisprudenţa de astăzi. Motivul consta în faptul că unii indivizi ce strigă după Anarhie şi instigă la neascultarea legilor, nu înţeleg că societăţile pot avea legi şi coduri morale diferite. În unele societăţi se aplică pedeapsa individuală în timp ce în alte altele, persecuţia individuală nu îşi găseşte rostul. În unele societăţi, moralitatea este mai presus de toate, pe când în altele, „scopul scuză mijloacele”.

Nu există nici o îndoială că nici un anarhist nu va fi de acord cu mine că persecuţia colectivă poate fi aplicată anarhiştiior. Când sunt ameninţaţi cu pedeapsa, aceaşi anarhişti ce sfidau legile, pe neaşteptate îşi manifestau dragostea faţă de ele. Acest comportament poate fi explicat prin existenţa diadei indivizi dominanţi versus indivizi dominaţi. Nici una dintre lucrări nu explică cum pot fi sfidate legile şi, să ne propună cum să ne comportăm într-o situaţie fără de lege guvernată de Anarhie.

Neînţelegerile se extind asupra alegerii obiectivelor. Când oare scopurile justifică mijloacele? Procesul lui Igal Amir este un exemplu ilustrativ. A fost făcut totul, atât înainte cât şi în timpul procesului pentru a se acoperi caracterul politic al crimei. Anarhiştii şi campionii justiţiei au discutat pe neaşteptate despre legi şi pedepse legale. Care sunt liniiile directoare ale celor care strigă despre încălcarea legilor „politice” când deja aceste legi au fost încălcate?

Legile trebuie respectate indiferent dacă le sunt bune sau rele, atunci când sunt cioplite în piatră ori chiar au fost nescrise, asemeni celor din societăţile primitive şi trebuie să existe şi un sistem pentru a verifica dacă ele sunt respectate. Printre maimuţe, această funcţie

aparţine masculului dominant. El este cel ce are grijă ca ceilalţi masculi să nu flirteze cu femelele şi ca nici un străin să nu pătrundă în teritoriul lor. Într-o manieră asemănătoare este şi disciplina instaurată în bandele criminale.

Societăţile integrate prin religie sau ideologie sunt menţinute laolaltă prin auto-disciplină. În istoria creştinismului, Inchiziţia a apărut atunci când autoritatea religiei a debutat iar auto-disciplina a slăbit. Rolul Inchiziţiei a fost acela de a compensa acea decădere a autodisciplinei şi, de a restaura nivelul anterior de integrare.

Pedeapsa colectivă este o trăsătură caracteristică a sistemului judiciar tradiţional iudaic. Există legi şi judecători dar sentinţa este suportată nu doar de un singur executant ci, mai degrabă de o mulţime anonimă. Criminalul este condamnat la moarte de către mulţime; nu există doar un singur individ ci chiar o mulţime care îşi asumă responsabilitatea. Societatea oferă decizia celor ce doresc să se îngrijească de execuţie. Primii care aruncă pietrele sunt martorii crimei. Ce se întâmplă însă, când nu există voluntari?

Capitolul **7 Adendum NOI PUTEM, TU NU POŢI!**

Unii oameni reacţionează la condiţia mea de evreu şi îmi scriu despre terorism în maniera în care taurul reacţionează la eşarfa roşie.

Subiect: Re: **Nu există compromisuri în lupta împotriva terorismului**.

Data: Duminică, 12 Aprilie 1998, 18:51:09 – 0400 (EDT) De la: HUEO@vms.cis.pitt.edu Pentru: raikhlin@actcom.co.îl

Vă referiţi la situaţia terorismului din Israel îndreptat împotriva poporului palestinian? Mijloacele folosite de statul israelian sionist împotriva vecinilor, acela a fost un adevărat stat terorist... Vă referiţi la un astfel de terorism? Sau la unul folosit de mercenarii din Israel peste tot în lume?... Oricum, atunci când indivizii din Israel vorbesc despre „terorism”... *Hugo Adam*

Nu pot argumenta nimic, nu are sens. Unele dintre faptele prezentate în continuare vor servi ca răspuns la aceasta.

Opinia mea este că în societăţile cu structură ierarhică, structura reflectă legea relaţiei între membri. Cu cât un membru al societăţii este plasat mai sus pe scara ierarhică cu atât are mai multe drepturi. Aceasta poate fi exprimată printr-o simplă frază: „Noi putem, tu nu poţi”. În mod evident, orice le este permis acelora ce sunt situaţi cât mai

sus în comparaţie cu cei cărora nu le este permis căci sunt situaţi pe nivele inferioare. De sus în jos este similar unei străzi cu sens unic. Constituţia şi legile care se bucură peste tot ca fiind cele mai democratice se adresează de fapt acelora situaţi pe nivelele inferioare ale ierarhiei.

Poate pare straniu, dar principiul sensului unic este, de asemenea, valabil şi pentru Anarhie tot atât de bine ca şi pentru societatea aşa numită democratică. În mod natural, acolo unde nu există mutualitate reprezintă o mărturie că acolo nu există democraţie. Cu toate acestea, democraţia este un concept popular folosit fie pentru a acoperi realitatea ori ca rezultat al naivităţii învecinate cu stupizenia. Intenţia mea este de a descrie procesul de destructurare a ceea ce este denumit democraţie şi instalarea Anarhiei.

În ceea ce priveşte ignorarea legilor şi conduitelor morale şi nimicirea tradiţiilor sociale, este necesar să arătăm că o importantă caracteristică a semnificaţiei acestui proces este că întotdeauna se deplasează într-o direcţie. În diagrama entropiei, deplasarea se face în direcţia diminuării ceeziunii sociale, altfel spus în direcţia Anarhiei. De ce şi în ce mod? Sper că cititorul a asimilat conceptele cum ar fi „orientarea de stânga” şi „orientarea de dreapta” şi locul acestora atât în ştiinţa sociologiei cât şi în diagrama entropiei. Orientarea de stânga conduce acest proces şi nicidecum orientarea de dreapta. Avansând spre stânga scade ceeziunea. Se poate contura o diagramă prin care să se înfăţişeze ce este permis stângii şi ce este îngăduit dreptei sau mai bine zis ceea ce este şi ceea ce nu este permis cetăţenilor de orientare de stânga sau de dreapta. Se constată că stângii îi este permis orice – a ucide, a trăda, a nu se supune legii, a călca în picioare moralitatea, etc. Toate faptele lor îşi vor găsi scuze, iertarea şi simpatia. Ei vor fi clasificaţi de ordin „politic” sau în ceva apropiat dacă eticheta îi poate scăpa de delict. Pentru aceleaşi fapte persoanele de orientarea de dreapta vor fi destul de aspru condamnate şi persecutate. Faptele acestora vor fi etichetate ca fiind „criminale”.

Am amintit deja în care instigare la programe pot fi găsite slogane ce servesc la încălcarea legilor, etc. Ele au aceeaşi caracteristică – toţi vin dinspre aripa de stânga şi fie rămân nepedepsiţi sau pedeapsa acestora este aproape simbolică.

Să analizăm nişte exemple specifice. Am văzut mai sus că asasinarea Preşedintelui A.Lincoln a cauzat îngrijorare şi actul a fost

condamnat în timp ce asasinarea ţarului rus Alexandru al II-lea a fost scuzată şi chiar lăudată. Dacă cineva încearcă să evalueze rolul istoric al acestor doi oameni, va constata că A.Lincoln a generat marele Răzvoi civil american, pe când Alexandrul al II-lea a eradicat sclavia în Rusia, a eliberat ţăranii şi a condus ţara pe drumul unei rapide dezvoltări economice şi culturale. În Rusia, o ţară clasic antisemită, starea evreilor s-a îmbunătăţit. Dacă comparăm personalităţile ucigaşilor, observăm că ucigaşul lui A.Lincoln a fost un răufăcător, o persoană rea pe când ucigaşii ţarului au fost eroi, „soldaţi ai libertăţii poporului”.

Un alt rege, a cărui imagine a fost neplăcut distorsionată a fost regele francez Louis al XVI-lea. Un mare liberal, el a ajutat americanii în lupta lor pentru independenţă. Acest ajutor a condus la distrugerea economică a Franţei, iar Louis al XVI-lea a fost forţat să solicite bani de la aristocraţie. Omul liberal nu putea ţine situaţia sub control şi a plătit pentru aceasta cu capul. Astăzi în SUA vedem monumente ridicate pentru Abraham Lincoln dar nicidecum şi pentru Louis al XVI-lea.

A: Să revenim la generalii care au suprimat în forţă Anarhia şi au restaurat ordinea în ţară. Ca exemple ne putem gândi la Generalul Franco în Spania, Pinochet în Chile, generalii din Coreea de Sud etc. Aceşti generali au pus capăt Anarhiei din ţările lor, mai mult decât atât, ei au adus prosperitatea economică. Oricum, toate acestea nu afectează psihologia Golemului. Numai devreme ca puterea acestor generali să se diminueze ori ca aceştia să se pensioneze, au şi fost înaintate cererile de a se prezenta în faţa instanţei. Pentru ce? Deoarece au suprimat terorismul? Nu numai că au fost înaintate cereri, ci generalii chiar s-au prezentat în instanţă şi au fost pedepsiţi. Am scris Generalului Pinochet că el reprezintă garanţia stabilităţii şi a ordinii din ţara sa şi i-am urat sănătate bună pentru mulţi ani de acum încolo (înainte). Ştiu că nici măcar un singur caz nu a existat fără ca anarhia şi terorismul să nu fie abolit fără represalii. De asemenea, nu cunosc nici un caz al vreunui lider incompetent ce şi-a condus ţara la ruină şi spre Anarhie şi care să fie trimis în instanţă sau să se ceară acest fapt. Să considerăm cazul lui Boris Elţîn din Rusia şi al lui Shimon Perez din Israel. De ce trebuie ca aceşti oameni să nu răspundă pentru faptele lor? Doar pentru că se încadrează în psihologia Golemului.

Să privim la alte două manifestări similare orientate împotriva Islamului şi a sentimentelor religioase ale musulmanilor. Scriitorul pakistanez Salman Rusndi a înfăptuit primul atac. Lucrarea sa cu

caracter antislamic a fost publicată în Anglia, la Londra şi probabil că nu mulţi vor acorda atenţie dictatorului iranian. Ayatolahul Komeini a cerut uciderea scriitorului şi a promis un premiu celui ce îl va ucide. Temându-se pentru viaţa sa scriitorul trăieşte în ilegalitate. Discursul lui Khomeini îndreptat împotriva scriitorului a pricinuit în lumea mediei o evaluare zgomotoasă şi negativă. Ziarele, inclusiv cele din Israel, au scris despre libertatea de exprimare, libertatea opiniei, a religiei etc. Şi l-au condamnat pe Khomeini. Sloganurile despre libertate sunt sloganurile tradiţionale ale Anarhiei, ale aripei stângi şi sunt convins că nu mai sunt necesare explicaţii suplimentare.

Un al doilea atac s-a petrecut în Hebron, un oraş care este greu de găsit pe hartă. Tânăra Tatiana Soskina, pe care am mai menţionat-o, a distribuit câteva foi volante îndreptate împotriva Islamului. Media a adus acest incident la o dimensiune internaţională. Numele lui Soskina a cunoscut o popularitate universală. Aici nu a fost vorba de libertatea de exprimare, de opinie etc. ci, chiar toate ziarele au scris despre insulta la sentimentele religioase ale Arabilor. (Am folosit cazul lui Tatiana Soskina pentru a verifica reacţia.)

Metamorfoza ce apare în al doilea incident confirmă ceea ce am menţionat la început – direcţia nu s-a schimbat, este încă în stânga curbei.

Aripa stângă israeliană a umflat incidentul Soskina şi mai rău este că au stârnit acest fapt. Nu contează că ideologia Soskinei este de dreapta, ceea ce contează este duşmănia naţională a dreptei faţă de societate şi indivizii teişti şi dragostea naturală ce o simt pentru inamici. În acest caz inamicii sunt arabii şi ei sunt înconjuraţi de o neaşteptată dragoste iar orientarea stângă şi media israeliană îşi arată simpatia lor faţă de Islam. Aş vrea să subliniez că ofense la sentimentele religioase ale evreilor în propria ţară a evreilor se petrec în fiecare zi dar nici guvernul nici media nu le acordă vreo atenţie.

Fig.VII – 1. Caricatură preluată din cotidianul israelian de mare tiraj „Yediot Aharonot".
Sentimentele religioase ale evreilor sunt luate în batjocură. Sub caricatură stă scris „Tati, mi-ai ofensat sentimentele !!!"

Iată un alt exemplu, „cazul Weizman". Preşedintele guvernului israelian care a fost, de asemenea, şi şeful serviciului de securitate a apărării, Yitzhak Shamir s-a hotărât să ofere un nou prezent în 1990: el a afirmat că un ministru al său, membru al cabinetului Ezer Weizman, se întâlneşte în secret într-un restaurant din Geneva cu inamici ai ţării şi poartă discuţii cu aceştia în ce mod să se comporte/ce să facă pentru a păcăli Guvernul Israelian.

Prin analogie cu scandalul „cazului Weizman" din istoria americană, unele ziare israeliene au etichetat acest caz „Weizmangate". De atunci actul lui Ezer Weizman a fost corelat de activitatea Serviciului de Securitate al Ministerului Apărării. Şeful consiliului director al guvernului israelian nu a dezvăluit detalii asupra conversaţiei dar în câteva cuvinte a amintit de câţiva membrii ai Knesset-ului. Trădătorul a primit o scrisoare de la Şeful guvernului israelian, despre îndepărtarea lui din postul de ministru care prin lege ar trebui să se aplice doar după 48 de ore. Aceste 48 de ore erau decisive.

Fig.VII – 2.

Caricatura îl reprezintă pe Ezer Weizman în acele momente. Deasupra stă scris „*Ÿasser (Arafat) asemeni lui g'zarim*". În Hebrew aceasta înseamnă atât „morcovi", cât şi „scindări" (teritoriale).

Următorul pas putea duce la eliberarea trădătorului de sub imunitatea parlamentară şi trimiterea acestuia în tribunal. Scandalul şi crizele guvernului au fost imense. Ezer Weizman a fost membru în conducerea Partidului (Socialist) Muncii Israelian. Preşedintele acestui partid Shimon Perez, a ameninţat cu retragerea din coaliţia

guvernamentală dar mai degrabă şi-a sprijinit colegul. Ezer Weizman, în agitaţia sa, a ameninţat că dezvăluie acte similare ale altor membrii ai conducerii partidului şi a afirmat că actul său a fost acceptat de câştigătorii premiului Nobel, Shimon Perez şi Yitzhak Rabin.

Şeful guvernului israelian a demisionat. El şi-a pierdut postul. El nu a dorit să ia parte la această poziţie. Scrisoarea de demitere a fost anulată. Ezer Weizman a părăsit Cabinetul dar a rămas în guvern. Nu s-a pus problema unui proces. Unul din membrii Knesset-ului, mai exact Tsakhi Hanegbi, membru al partidului lui Yitzhak Shamir, a scris o plângere îndreptată către Ezer

Weizman. Ca o contragreutate, un alt membru din Knesset, membru al Partidului Muncii a trimis o plângere la aceeaşi adresă, împotriva Şefului guvernului israelian, pentru divulgarea activităţii Serviciului de Securitate a Apărării. Ambele plângeri au avut un scop propagandistic. Investigând acelaşi caz şapte ani mai târziu, am revenit la acelaşi Tsakhi Hanegbi, care a reuşit să ajungă ministru de justiţie. L-am întrebat, ce s-a întâmplat cu acele plângeri? După alte câteva luni mi-a parvenit un răspuns cuprins într-un singur rând – a trecut destul timp pentru a fi iertat. Presa israeliană a menţionat o singură dată despre acest caz. Trădătorul a afirmat, ca pentru el însuşi, că va continua „lupta pentru pace”, dar „într-un alt mod”. După cum vedem, se poate minţi şi înşela totul în numele păcii. Dar cariera trădătorului nu s-a încheiat cu aceasta. El a devenit Preşedintele Israelului.

Ca şi în cazul în care Mafia încearcă să spele bani obţinuţi din acte criminale şi în acest caz Ezer Weizman a fost declarat curat iar Tsakhi Henegbi a facilitat aceasta indiferent dacă a dorit-o sau nu. Când m-am adresat consilierului juridic al guvernului, şapte ani mai târziu, am primit un răspuns scurt: „Afacerea a fost clasată prin decizia Curţii Supreme”. Acest răspuns care pe mine m-a surprins enorm nu a avut nici un răsunet în media. Tot ceea ce puteam face era să iau cunoştinţă cu decizia Curţii Supreme. În acest sens am făcut două călătorii la Ierusalim şi mi-am petrecut două luni pentru a-mi atinge obiectivul.

Leopardul nu îşi schimbă locurile dar în acest caz „leopardul” a devenit Preşedintele Israelului. În preajma alegerilor i-am trimis un fax lui Herzog, Preşedintele Israelului, în care spuneam următoarele:

9 Decembrie 1992

În atenţia D-lui. Herzog, Biroul Preşedintelui SUNT ÎNDREPTĂŢIT SĂ-I SCUIP ÎN FAŢĂ!

Veţi găsi ataşată o copie a articolului meu „Marshall Petain se ridică din propria-i groapă”, articol scris în Rusia. În acest articol am structurat o comparaţie între Ezer Weizman, eroul Războiului de şase zile şi francezul Marshall Petain.

Actul Generalului Weizman nu este singurul exemplu în istorie când trădarea este comisă în numele ideologiei. În timpul războiului dintre Rusia şi Germania, bolşevicul Vladimir Lenin a primit 6 milioane de ruble de aur pentru propagandă şi diversiune. Bolşevicii au dislocat frontul rus cu ajutorul propagandei pacifiste, iar germanii au ocupat jumătate din Ucraina şi jumătate din Bielorusia. Dacă Marshall Petain a fost condamnat, judecat şi şi-a sfârşit zilele în puşcărie, generalul Weizman nu a suferit nici cel mai mic inconfort, ci chiar invers.

Cât de josnică a putut deveni moralitatea în societatea noastră dacă unui trădător nu numai că i s-a oferit protecţie, ba chiar a obţinut poziţia celui mai onorabil cetăţean al ţării? Dacă îl compar pe generalul Weizman cu Marshall Petain, nu pot totuşi compara societatea noastră cu societatea bolşevică. În Rusia, trădarea a fost transformată într-un act de eroism şi o piatră memorială a fost aşezată pe locul unde Lenin se ascundea de autorităţi şi de lege. Atunci când Bill Clinton a candidat pentru Preşedenţia Statelor Unie, jurnaliştii i-au descoperit 12 păcate printre care adulter şi dezertare din Războiul din Vietnam. Clinton a fost ales în ciuda tuturor faptelor. Ziarele israeliene afişează toate predicile acestuia şi nu menţionează niciunul din defecte. Aceasta este ceea ce denumesc degradare morală la cea mai joasă speţă.

Faptul că se permite ofensarea Preşedintelui este un semn rău pentru ţară ceea ce indică nu doar căderea sistemului judiciar ci chiar destructurarea ţării şi a societăţii ca întreg, după cum vom vedea în capitolul următor.

Vom aborda aceasta în secţiunea următoare. Aş vrea să menţionez doar că trădătorul a fost ales preşedinte de către membrii Knesset-ului şi tot ceea ce am scris în legătură cu degradarea morală îl vizează în primul rând pe acesta.

Noul preşedinte ales a fost felicitat şi aclamat deplin iar eu i-am trimis următorul text pe fax:

16 Mai 1993

Aţi depus jurământ ca ministru al guvernului Israelului şi l-aţi încălcat. Acum aţi depus jurământ ca preşedinte. Cine vă mai crede? Când veţi mai încălca iarăşi jurământul?

Nu am aflat cum a fost iertat.

Cinci ani mai târziu. Trădătorul s-a obişnuit cu rolul de preşedinte aşa că a decis să mai rămână pentru încă alţi 5 ani. Şi iarăşi, nimeni nu a stăruit asupra păcatelor lui, nici de la presă, nici din Knesset.

Cariera politică a generalului Ezer Weizman a început după războiul de 6 zile din 1967. În acest război el a condus Forţele Aeriene Israeliene. Forţele aeriene au constituit factorul decisiv în anihilarea arabilor în acest război. Pe parcursul unei săptămâni, forţele arabe au fost anihilate complet. După ce a părăsit serviciul militar, Weizman a scris o carte, în care spune că, generalul Yitzhak Rabin, Comandant Suprem al armatei israeliene a fost înspăimântat pe parcursul acelor zile premergătoare actului militar, declanşând o cădere nervoasă şi pierzându-şi abilităţile de comandă (soţia lui Rabin i-a reamintit lui Weizman ce a scris în memoriile sale când şi-a exprimat dorinţa de a servi ca preşedinte pentru a doua oară. Ea a anunţat în mod public că a fost împotriva realegerii.)

Ezer Weizman i-a preluat responsabilităţile. Aparent, Weizman a contat pe retragerea Comandantului Rabin. Dar când nu a obţinut această poziţie, nu a abandonat şi s-a resemnat ofensat, a scris cartea şi s-a alăturat partidului de opoziţie condus de ministrul apărării şi a luat parte la negocierile pentru pace cu Egiptul. În mod natural, dragostea lui excesivă pentru arabi l-a determinat pe M.Beilin să-l retragă din toate poziţiile şi iarăşi s-a simţit ofensat, pentru care şi-a creat propriul partid şi apoi a revenit la sânul socialiştiior.

Din prisma rolului lui Weizman în timpul înfrângerii arabilor este interesant să comparăm cariera lui cu cea a francezului Marshall Petain. Armata franceză a îngenunchiat armata germană în timpul Primului Război Mondial. Germania a capituat. Marshall Petain a devenit eroul Franţei dar aceasta nu l-a împiedicat pe vârstnicul Marshall să-şi înşele naţiunea şi să coopereze cu ocupanţii germani în timpul celui de-al doilea război mondial. După război, eroul a fost trimis în puşcărie. El a murit în temniţă. Să observăm diferenţa dintre cele două cariere, cea a francezului Marshall Petain şi cea a generalului israelian Weizman.

Cum poate fi explicată diferenţa substanţială între carierele celor doi trădători? Dacă ne reamintim de comuniştii francezi din 1939, după declanşarea actelor militare dintre Franţa şi Germania, comuniştii francezi au declarat războiul de a fi imperialist şi luptau pentru

înfrângerea conducătorului şi pentru „transformarea războiului din imperialist în război civil”.

Nu există prin aceasta o discordanţă între comuniştii francezi şi Marshall Petain. O întoarcere incisivă a atitudinii comuniştiior s-a petrecut după atacarea Uniunii Sovietice de către Germania în iulie 1941. Toţi francezii de orientare de stânga au devenit patrioţi şi s-au grupat în jurul generalului De Gaulle în lupta împotriva Germaniei naziste. Victoria francezilor în acest război nu a fost doar victoria forţelor patriotice, ci, de asemenea, şi a stângii. După cum vedem, Marshall Petain nu a manifestat „agerimea comunistului” şi nu a apărut la momentul oportun de partea învingătorilor.

Fig.VII – 3. În această imagine preluată din ziarul israelian „Maariv” din 10 noiembrie 1996, sunt înfăţişaţi „extremiştii”. Extrermiştii arabi sunt înarmaţi cu pistoale pe când evreilor le sunt puse cătuşe la mâini. Articolul nu menţionează cine îi înarmează pe arabii „extremişti”.

Ciudăţenia orientărilor israeliene de stânga şi de dreapta este faptul că în spatele aripii de stânga sunt arabii. (Se poate spune şi contrariul, anume că în spatle arabilor se află aripa stângă). Conflictul dintre aripa de stânga şi cele de dreapta a devenit un conflict între evrei şi arabi. În acest conflict, orientarea de stânga din Israel s-a deplasat de la o poziţie de naţionalism extremist în perioada lui Ben Gurion spre poziţii antinaţionale şi antisemitice. În „Republica Israel” domneşte o situaţie anecdotică ce a apărut atunci când arabilor li s-a permis orice inclusiv încălcarea legilor ţării. Arabii sunt extrateritoriali. Legile sunt implementate doar împotriva evreilor. (Vezi mai sus incidentul cu Tatiana Soskina.)

În fiecare an, israelienii plătesc companiilor de asigurări 2 milioane de dolari pentru a acoperi pierderile datorate maşinilor furate de către hoţii arabi de maşini. Maşinile furate sunt demontate în teritoriile ocupate şi vândute ca piese separate. Au fost furate doar maşinile noi şi preferate mărcile scumpe. Desemnarea „Autonomiei Palestinei” nu face decât să întărească procesul de tâlhării. Maşinile sunt furate acum sub acoperirea „autorităţii palestiniene” nu pentru a fi demontate, ci pentru a satisface nevoile „personalităţilor palestiniene”, la comanda lor. După cum declara „Maariv” (2 noiembrie 1997), armata israeliană ca şi poliţia israeliană cunosc fenomenul de furturi în

masă dar din „motive politice neînţelese” nimeni nu a fost arestat. S-a găsit chiar şi o ideologie corespunzătoare: „furtul de maşini – este ceva asemănător cu „intifada” (revolta)”.

Fig.VII – 4.

Această imagine ne înfăţişează un vânzător de maşini. Într-una din nopţi i-au fost furate 6 maşini de marcă foarte scumpă. Fericit proprietarul „Mercedesului”.

Mercedesul furat de la acesta a fost oferit unui membru al „Parlamentului Palestinian”. Imunitatea parlamentară nu l-a salvat. El a trebuit să returneze maşina. Pentru o zi pe deplin fericit, proprietarul vrea să-şi găsească şi celelalte 5 maşini. Ce parlament este acela al cărui membrii umblă cu maşini furate?

Arabilor le este permis să staţioneze în orice loc din Israel, inclusiv în cartierele evreieşti. Aşezarea evreilor într-un cartier arab este considerată o provocare. Într-un mod tare inteligent, după o provocare, cum a fost cazul Tatianei Soskina, presa israeliană şi aripa stângă au fost primele care au început să răcnească. Ca urmare SUA şi ţări europene au protestat. În Ierusalim, capitala Israelului, arabii răpesc persoane şi le exportă ca pe maşini.

Pe de-o parte, pentru Ezer Weizman, dezvăluirea de secrete de stat este o faptă considerată trădare (chiar dacă este privită printre degete), pe de altă parte, spionajul muncitorilor arabi este considerat natural şi nu i se acordă atenţia cuvenită.

În Israel, organizaţiile de stânga, chibuţurile, sindicatele şi altele sunt mai presus decât legile. Nu mă îndoiesc că şi alte ţări democratice întâmpină aceeaşi situaţie. În locul arabilor ar putea fi africanii sau alte naţionalităţi sau rase. Cu cât este mai accentuată Anarhia, cu atât mai

mult sunt încălcate legile, iar fărădelegea este legalizată şi primeşte titlul de lege. Acest întreg proces este denumit „legotonizare”. Încălcarea legilor de către extrema stângă stimulează declanşarea unor acte identice din partea extremei drepte dar dreptei încă nu îi sunt permise căci legile sunt scrise în special pentru aceştia.

Cum poate fi explicată această ambiguitate? De ce oare actele antimorală şi săvârşite împotriva legii sunt justificate pentru orientarea de stânga? Un răspuns scurt la această problemă ar fi „scopurile scuză mijloacele”. Cei de stânga au un scop ceea ce îi face agresivi. Oricare din actele lor îşi găsesc o justificare ideologică şi politică. Crimele şi trădările sunt făcute în numele „libertăţii, a viitorului luminos, a păcii” şi tot aşa. Societatea tinde să accepte aceste „sacrificii pe altar” şi astfel se explică de ce trădătorii şi ucigaşii devin „eroi”.

Pe de altă parte, orientarea de dreapta răspunde în mod obişnuit mai încet iar toate manifestările lor sunt reacţii la actele orientării stângi. Aceste răspunsuri întârziate conduc la situaţia în care ideile stângii devin înrădăcinate nelăsând nici un loc dreptei. Stânga este cea care întotdeauna porneşte crimele şi încălcarea codului moralei. Pentru dreapta este foarte greu să încalce legea sau în fine să se abată de la moralitate aşa că ei nu fac decât să se apere fiind limitaţi în actele lor şi devenind astfel perdanţi.

Cum poate fi explicată această mişcare politică pe care am punctat-o? De ce acţiunile ilegale şi imorale înfăptuite de aripa stângă îşi găsesc scuze iar cele ale dreptei, nu. Pe scurt, răspunsul la această întrebare poate fi „scopul scuză mijloacele”. Stânga îşi are scopul său. Aceasta îi face agresivi. Nu sunt sigur că un astfel de răspuns va fi suficient pentru înţelegerea situaţiei şi pentru aceasta voi încerca să explic mai mult. Orice acţiune a stângii îşi găseşte o explicaţie ideologică sau politică. Dacă s-a comis o crimă sau o trădare – aceasta s-a făcut în numele „libertăţii”, „viitorului luminos”, al „păcii”, etc. Am oferit deja nişte exemple asupra minciunii şi trădării „în numele păcii”. În spatele acestor cuvinte stridente este ascuns sacrificiul de dragul societăţii, iar societatea învaţă să accepte aceste sacrificii şi îl premiază pe cel ce aduce aceste sacrificii (trădător sau criminal) cu titlurile de „erou” sau „martir”.

Acţiunile dreptei sunt întotdeauna vnite prea târziu căci acţiunile sale sunt o reacţiune, un răspuns la acţiunile stângii. Această întârziere poate onduce la faptul că ideile stângii deja s-au înrădăcinat în

societate, iar dreapta ni-şi mai are sensul. Întârzierea în manifestarea dreptei este văzută în orice, chiar în agresivitatea şi forţa influenţei. Dacă cineva începe să ucidă, să încalce codurile morale şi legile, întotdeauna este stânga. Dreapta are dificultăţi să încalce dacă nu legile măcar moralitatea ce îi protejează şi iată că sunt limitaţi în acţiunile lor şi de aceea pierd.

PRĂBUŞIREA SISTEMULUI JUDICIAR

Vengeance, Sir, vengeance!
I am falling to your feet:
Be compassionate and punish the murderer,
Let his punishment and your just verdict
Be an example to future generations"
Jean de Rotron, „Venceslas[1)]

Prin tot ce am prezentat în acest capitol am înfăţişat incapacitatea judiciară, dovada prăbuşirii sistemului de justiţie. Sistemul de justiţie cu legile sale, judecători, avocaţi şi procurori publici, şi-a pierdut orice însemnătate şi scop. Nimeni nu are nevoie de el şi funcţionează pur şi simplu mecanic. Dacă continuă să existe se datorează doar inerţiei iar când caracterul arbitrar trebuie să fie învăluit în alte cuvinte, să salveze aparenţa de vizibilitate a legii. Fără nici o îndoială că acest colaps al sistemului judiciar contribuie la degradarea societăţii şi la amplificarea terorismului şi încă nu putem şti ce vine mai întâi: colapsul societăţii sau prăbuşirea sistemului judiciar. Toate se împletesc ca într-un ghem

[1)] „*Răzbunare, Doamne, răzbunare, cad la picioarele tale, fii milostiv şi pedepseşte-l pe criminal; fă ca pedepsirea lui şi judecata ta dreaptă să fie un exemplu pentru generaţiile următoare*." Jean de Rotron, „Venceslas de lână părând să fie un singur mănunchi, iar fiecare îşi deapănă tragicul sfârşit.

Este necesar să subliniem în mod deosebit natura generală a prăbuşirii sistemului de justiţie, îmbrăţişând toate sectoarele vieţii sociale şi nu doar aspectul său politic. Simplul proces derulat între vânzător şi cumpărător poate fi previzionat pe o perioadă de timp, totul depinzând de cine este vânzătorul şi cine este cumpărătorul. În Israel, avocaţii preiau procesele „medicale" cu o mare ostilitate deoarece ele solicită o bună perioadă de timp şi de obicei sfârşesc cu un eşec.

La începutul acestui capitol menţionam că pedeapsa individuală, legile şi orice sistem judiciar poate exista doar atunci când ceeziunea socială este de 50% iar oamenii nu şi-au pierdut individualitatea. Sub o

ceeziune mult prea mare oamenii sunt toţi la fel şi de aceea legile nu sunt necesre. Din contră, atunci când ceeziune este foarte scăzută toţi oamenii diferă dar aici nu există nici o modalitate de a măsura diferenţa, aici nu există nici legi, nici vreun sistem judiciar. În această secţiune voi discuta despre prăbuşirea sistemului judiciar.

În discuţiile avute cu avocaţi pe tema prăbuşirii sistemului judiciar, ei se referă întotdeauna la exemplul german: dezvoltarea puterii lui Hitler a fost însoţită de prăbuşirea sistemului judiciar al ţării. În Rusia, prăbuşirea sistemului a început cu revoluţia bolşevică din 1917 şi a atins culmea în anii ’30 cu celebrele procese ale „duşmanii poporului”. În cartea „***The Great Terrorism***” scrisă de Robert Conquist, putem găsi o excelentă descriere a modului în care J.Stalin utiliza sistemul judiciar pentru a-şi răzbuna colegii de partid şi pentru a stabili dictatura. Nu numai că s-a răzbunat dar, de asemenea, şi-a demonstrat talentele în faţa întrgii lumi. Acuzatul era declarat şi admis ca fiind vinovat de fapte ce nicicând nu le-a comis. Ei cereau pedepse foarte severe pentru crime nicicând întâmplate.

Procesele erau însoţite de privitori „străini” ceea ce ne reaminteşte de spectacolele cu gladiatori. Prăbuşirea judiciară precede şi conduce la regimul totalitar.

În acest capitol încerc să pun în lumină diferenţele dintre prăbuşirea judiciară ce a avut loc în Germania şi în Rusia stalinistă. În amândouă ţările, Anarhia a înlocuit sistemul judiciar oferind dictatura. Amândouă şi-au prăbuşit structura societală şi şi-au creat forme corespunzătoare de sisteme de legi şi ierarhii.

În perioada cea mai acută a terorismului în Rusia, prevala constituţia stalinistă cu legile şi curţile ce erau folosite doar împotriva criminalilor şi pentru soluţionarea micilor conflicte dintre vecini. Masele ce erau împuşcate şi umpleau până la refuz câmpurile luau loc în spatele scenelor şi dincolo de sistemul judiciar. Oricine intra în conflict cu regulile Oligarhiei era rejectat şi zdrobit.

Începutul prăbuşirii s-a declanşat atunci când sistemul judiciar a încetat să se supună propriilor legi şi a început să rezolve lucrurile în concordanţă cu propriile nevoi. Un proces similar caracterizează crearea dictaturii, pot exista legi şi tribunale, dar în realitate sunt ghidate de „constituţia stalinistă”. Diferenţa între dezvoltarea dictaturii şi prăbuşirea sistemului judiciar apare în momentele de apariţie, prăbuşirea precede dictatura.

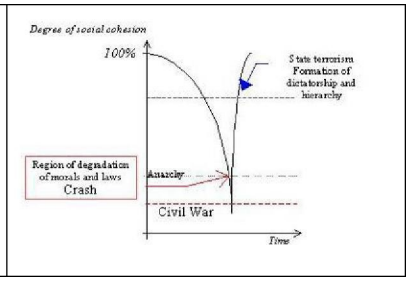

Fig.VII – 5. **Prăbuşirea.** Zona prăbuşirii sistemului judiciar. Regiunea de degradare a moralităţii şi a legislaţiei. Aceasta corespunde părţii inferioare stângi a unei diagrame asemeni Anarhiei şi războiului civil. Formarea dictaturii este înfăţişată în partea dreaptă superioară a diagramei.

Este foarte important să accentuăm pe o caracteristică specifică a sistemului. Dacă cineva doreşte să compare aceasta cu un baraj, asemeni unei mici scurgeri ce permite apei să se strecoare prin ea şi care provoacă prăbuşirea întregului baraj, aşa că un caz izolat de încălcare a legii poate conduce mai devreme sau mai târziu la prăbuşirea întregului sistem. După cum bine se ştie, precedentele au o mare importanţă în sistemul judiciar.

Nu doresc să mă asemăn băiatului olandez care şi-a salvat ţara din faţa şuvoaielor blocând gaura din baraj cu micul său deget; doresc să direcţionez atenţia cititorului la problema pe care am analizat-o din punct de vedere sociologic.

Din nou aş vrea să remarc măreţia religiei iudaice, prin respectul legilor. Legile religiei iudaice au rămas neschimbate de-a lungul a mii de ani în ciuda atacurilor ce s-au întrecut pe sine în ferocitate şi stupizenie. Pentru mii de ani poporul evreu a îndurat şocuri monstruoase dar legile religiei iudaice şi tradiţia şi-au păstrat monumentalitatea. În conţinutul religiei iudaice nu întâlnim aspecte ale dinamicii sociale. Legile iudaice pot fi considerate ca un standard după care toate sistemele judiciare ar trebui etalonate. Cele 10 porunci pot fi considerate ca un etalon, căci ele au fost încălcate adesea astfel că au fost uitate întrutotul.

În conformitate cu legile iudaice, sarcina sistemului judiciar este de a descoperi adevărul. Într-una din rugăciunile iudaice se adresează lui Dumnezeu ca fiind Judecătorul Adevărului.

În primul rând am vrut să conturez trăsăturile generale ale prăbuşirii şi apoi să mă axez pe exemplul sistemului judiciar israelian. Cititorii vor putea să analizeze tipul de sistem prevalent în ţările respective.

O abatere crucială de la standardele iniţiale şi un simptom ce caracterizează decăderea sistemului judiciar o reprezintă abolirea pedepsei cu moartea, pedeapsă eliminată din „raţiuni umane”. Pedeapsa trebuie să fie proporţională cu delictul iar crimele ar trebui pedepsite cu moartea în numele umanismului (a se vedea motto-ul acestei secţiuni

care exprimă într-un mod pcetic justificarea şi natura umană a pedepsei cu moartea).

Societatea ar trebui curăţată de criminali şi tâlhari şi nicidecum să-i apere.

Abolirea pedepsei cu moartea poate fi explicată prin psihologia Golemului subdominant. Odată îşi acoperă capul cu mâinile în semn de autoapărare, iar în acelaşi timp guiţă despre libertate, egalitate, fraternitate şi „umanism”. În această manieră el încearcă să scape de atacurile Golemului dominant după ce a flirtat cu unele femei şi încercând să-şi prindă prada. Să ne imaginăm că în această situaţie nu există un Golem dominant ci doar legi şi coduri morale, ca în trecut, unde nu există nici egalitate, nici fraternitate şi nici nu era permis un comportament libertin faţă de o femeie. Comportamentul unui Golem subdominant nu s-a schimbat. Astăzi el foloseşte aceleaşi sloganuri în lupta cu legile şi moralitatea. El cere libertatea exprimării şi de opinie dar numai pentru raţiuni ce se referă la tot ceea ce este amoral. Atunci când mi-am exprimat opinia asupra uciderii lui I.Rabin, un Golem subdominant a devenit dominant şi m-a atacat. Pentru acesta, libertatea de a învăţa înseamnă a deschide lupanare şi de a profana Sfântul Sabat.

Decăderea sistemului judiciar ne împinge spre epoca primitivă când problemele erau soluţionate nu de către stat, ci ad-hoc de către cetăţeni. Un exemplu tipic din realitatea israeliană îl reprezintă apariţia organizaţiilor evreieşti ilegale şi luptătorii individuali împotriva terorismului arab; putem enumera pe Baruch Goldstein, Shkolnik şi alţii.

Această secţiune, ca şi întreaga lucrare este presărată cu exemple ale modului în care morlitatea şi legislaţia au fost înfrânte ducând astfel spre prăbuşirea sistemului judiciar. Dar cel mai tipic exemplu pentru care nici pe departe sistemul judiciar israelian nu s-a îngrijit, îl constituie în opinia mea actul de trădare comis de un membru al Parlamentului şi membru al Cabinetului ministerial şi care a devenit Preşedintele ţării, dl. Ezer Weizman.

După cum am menţionat anterior, Tsakhi Hanegbi, un alt membru al parlamentului, s-a adresat consilierului juridic al guvernului, vârful autorităţii judiciare în Israel, cu o cerere de ridicare a imunităţii diplomatice a lui Weizman şi intentarea unui proces. Corpul judiciar i-a răspuns d-lui Hanegbi că nu a existat nici o dovadă de trădare şi toate afirmaţiile s-au bazat pe comunicate ale mass-mediei. Mai mult decât atât, dl. Weizman a fost interogat de către poliţie iar dl. Hanegbi a luat

note asupra confesiunilor suspecte. Corpul judiciar a concluzionat că nu a existat dovada vreunui delict şi chiar mai mult, chiar dacă a fost comis un delict de către un membru al Parlamentului, nimic numai poate fi făcut.

Am parcurs toată presa vis-a-vis de subiectul menţionat şi am găsit că articolele aveau la bază declaraţii ale fostului Prim Ministru, Yitzhak Shamir. La un moment dat, dl. Shamir a refuzat, de asemenea, responsabilitatea pentru securitate. El a trimis o scrisoare de concediere pentru Weizman şi a informat câţiva membrii din Knesset de tot ceea ce se întâmplă. După toate acestea se spune că întreaga poveste a fost fabricată de presă şi că nu există nici o evidenţă incriminatorie. Este foarte adevărat că dl. Hanegbi deţine ceea ce a fost publicat de către presă dar consilierul judiciar putea obţine informaţii de la prima sursă dacă dorea să o facă. Media israeliană a înghiţit în linişte toate acuzaţiile orientate împotriva acestor povestiri simulate. Primul Ministru a păstrat, de asemenea, tăcerea.

Cazul a ajuns la Curtea Supremă. Tsakhi Hanegbi, membru în Knesset a solicitat Curţii Supreme să-i indice consilierului judiciar că lui Ezer Weizman trebuie să i se retragă imunitatea diplomatică şi că acest caz este de competenţa Curţii. În această etapă, procurorul statului a declanşat apărarea criminalului împotriva acuzaţiilor lui Tsakhi Hanegbi. Argumentele se reduceau la faptul că nu existau fapte evidente pentru comiterea delictului. De asemenea, Curtea a decis că dl. Hanegbi nu avea responsabilitatea de a primi informaţiile legate de acest caz. Ca şi în procesul lui Solomon, tu nu ai dovada iar eu nu o voi da. Solicitarea lui Tsakhi Hanegbi a fost examinată de 3 judecători ai Curţii Supreme. Decizia finală a fost luată în unanimitate.

Trebuie să subliniez că lupta împotriva Curţii Supreme a fost pierdută nu de un cetăţean de rând, ci chiar de un membru al Knesset-ului. Mai mult, motivul a fost securitatea statului, o chestiune în care suspiciunea trebuie adresată cu maximum de seriozitate şi examinată detaliat.

În acest mod Curtea Supremă a devenit lipsită de funcţionalitate – descoperind adevărul.

Criticile la adresa judecătorilor, înjurăturile şi ameninţările la adresa acestora au devenit obiectul unor obişnuite ocupaţii în viaţa israelienilor. Există o diferenţă esenţială între aceste ameninţări şi cele ale lui Ravashol şi a altor revoluţionari. Revoluţionari care tind să distrugă sistemul judiciar. În Israel, sistemul a decăzut după cum am arătat, prin decizia judecătorilor, care l-au deprivat de Adevăr şi Justiţie. Este ceva natual ca astfel de decizii vor provoca proteste.

Fig.VI I – 6. Însemnări pe zidurile Ierusalimului cu „mesaje" pentru judecătorul şi procurorul ce au emis sentinţa în cazul Tatianei Soskina.

Unul din membrii Curţii Supreme întrunite în cazul Weizman a fost preşedintele curţii care a decis condamnarea la moarte al lui Ivan Demyanuk. Ivan, născut în Ucraina, a fost alungat din SUA pentru încălcarea legilor imigraţiei. A existat temerea că Demynuk a servit ca paznic de închisoare în taberele de concentrare din Germania celui de-al doilea război mondial şi, pentru cruzimea ce o arăta prizonierilor era poreclit „Ivan cel Groaznic". Guvernul israelian a solicitat să le fie predat, şi astfel, un cetăţean non-israelian a fost judecat pentru crime ce au fost comise pe un teritoriu non-israelian. Procesul a beneficiat de o largă publicitate şi a fost urmărit de numeroşi jurnalişti – a fost un proces spectacol. Concluzia a fost că Demyanuk era chiar „Ivan cel Groaznic" suspectat şi a fost condamnat la moarte. Totuşi, pedeapsa cu moartea nu a fost aplicată căci Israelul trecea prin politica de „perestroika" iar criminalul a fost trimis în linişte din ţară. Este un caz tipic pentru Israel unde mii de indivizi condamnaţi sunt eliberaţi la scurt timp după ce au comis delicte serioase.

Dacă în rândurile de faţă nu prezint fapte, motivul este nu lipsa acestora, ci mai degrabă că nu dispun de suficient spaţiu. Aici sunt doar unele fapte. Strashnov, procurorul şef public al Israelului a demoralizat armata. După ce a fost eliberat din armată, el a fost nominalizat judecător în Tel Aviv. Rolul Poliţiei Israelului este de a se ocupa de securitate şi de terorismul arab şi, ea nu se poate ocupa de „micile conflicte" ale cetăţenilor. Doar atunci când acestea ating proporţii grandioase, intervine poliţia. Inactivitatea poliţiei a condus la apariţia a

numeroase birouri şi companii ce îşi asumă funcţii de protecţie şi investigaţie.

De 5 ani poliţia încearcă să găsească motive pentru acuzarea liderului Shas Party, Deri. Mai mult de 50 de oameni s-au ocupat cu investigaţia acestui caz. Poate spune cineva că poliţia nu s-a dezvoltat.

Ca un exemplu, vă voi spune despre conflictul meu cu un dentist. Confirm că doctorul mi-a extras un dinte sănătos şi a pus o punte care a căzut după o jumătate de an datorită unei lucrări proaste. Când am revenit la el, în loc să-mi pună o nouă punte, mi-a polizat toţi dinţii şi mai mult chiar, mi-a cerut şi bani „pentru lucrare”. L-am comparat pe dentist cu un terorist. Un nou dentist a avut de pus în loc doi suporţi şi am decis să-l dau în judecată.

Problema mea a început atunci când nu am putut să găsesc un dentist care să-mi dea un certificat medico-legal. Această breaslă interzice medicilor să elibereze certificate. M-am adresat sindicatului pentru a soluţiona această problemă. Acolo mi s-a oferit „un tribunal prietenos” în faţa sindicatului. A fost clar că în prezidiu erau „prieteni” dar în nici un caz nu erau ai mei. Am pretins a fi un naiv şi am zis că pentru început aş dori să primesc certificatul. Am fost trimis la un dentist obiectiv care mi-a oferit un certificat şi mi-a solicitat o obligaţie verbală că mă voi adresa „tribunalului amiabil”. Dentistul părea a fi ca şi mine, venit din Rusia, iar în rusă mi-a explicat mult mai multe decât a scris în certificat.

După ce m-am adresat curţii, „tribunalul amiabil”, fără a avea participarea mea sau acordul meu, a ţinut urgent o şedinţă în care au hotărât să revin la dentistul-terorist şi să continui tratamentul „până la satisfacerea mea deplină”. Această decizie ulterioară a curţii a devenit o ocazie pentru avocatul teroristului de a respinge plângerile mele, deoarece „arbitrajul a tras deja concluziile”.

Nu am reuşit să găsesc un avocat. Toţi avocaţii au afirmat că aceasta problemă este neinsemnată şi că va fi ceva de alergat prin instanţe. Ţinând cont de frica şi riscul meu am declanşat cazul şi foarte repede am înţeles unde era problema mea. În Israel există o singură companie de asigurări care asigură toţi doctorii. Venitul acestei companii depăşeşte 55 milioane dolari pe an. Această companiei are contacte foarte strânse cu sindicatele doctorilor şi ca urmare am fost la Banca Naţională a Israelului la managerul companiei de asigurări cerând să-mi explice situaţia, după care există un monopol în sectorul

asigurărilor în ciuda unei legi de interzicere. Nu am primit vreun răspuns. Cu aceeaşi problemă am fost la consilierul juridic al Ministerului Sănătăţii. Iarăşi nu am primit nici un răspuns. Am apelat la consilierul juridic al guvernului. Scrisoarea mi-a fost orientată către consilierul juridic al Ministerului Sănătăţii.

Deoarece judecătorii se specializează în probleme specifice, aproape tot timpul în faţa judecătorului apare acelaşi avocat. La început judecătorul a ales politica „obstrucţiei”. Aceasta explică de ce avocaţii nu agrează astfel de cazuri. După 5 minute de discuţie, a fost fixată o nouă şedinţă peste trei luni. Am solicitat examinarea danturii mele cu raze X dar curtea s-a retras. Am câştigat fără avocat. A fost o victorie a la Pyrrhus. Am dat 9.500 NIS în ciuda faptului că am cheltuit 20.000 NIS doar pentru noul tratament. Cheltuielile de judecată şi altele nu sunt incluse.

Procesele cu prezidii mici au devenit pasiunea mea. Astfel de procese nu solicită un avocat. Aici este vorba de o altă plângere a mea îndreptată împotriva unui colosal monopol din Israel – Compania de Electricitate. Datorită suprasarcinii în reţea fax-ul meu personal a cedat. Deoarece computerul a avut protecţie la suprasarcină nu a căzut dar s-a „defectat” iar munca mea de peste zi s-a irosit. Compania de electricitate a declarat că totul s-a datorat fulgerului şi chiar a indicat un număr de stâlpi în care s-au găsit găuri datorate fulgerului şi au întrebat de ce cuptoarele, maşinile de spălat şi alte echipamente electrice nu s-au ars. Ce au de-a face astfel de situaţii la liniile electrice cu mine, un consumator? Procesul a căpătat un caracter de lungă durată. Au apărut specialişti pentru a decide în problema aparatului şi a protecţiei la arderea datorită fulgerului. Pentru ultima înfăţişare judecătorul a cerut să vină avocaţii. Pentru această înfăţişare am adus un certificat de la serviciul meteo al Israelului care arăta în mod clar că la acea oră din zi nu s-au observat fulgere. Am câştigat acest caz. A fost mai mult decât o victorie a la Pyrrhus. Judecătorul a hotărât plătirea unei compensaţii de 500 NIS în loc de 7.500 NIS cât am solicitat. Judecătorul a refuzat plata cheltuielilor de judecată care a depăşit de patru ori suma compensaţiei.

Verdictul judecătorului a acoperit 5 pagini şi logic că a fost şocant pentru mine. El a scris că, dacă restituirea va fi plătită, preţul electricităţii va creşte. Un şoc şi mai mare pentru mine a fost să aflu că într-un un proces identic împotriva Companiei de Electricitate, caz

asemănător cu al meu, un alt judecător a dispus toată suma care se cuvenea fără să stea mult pe gânduri.

Încercările mele de a mă familiariza cu acest proces au căzut. Scrisorile mele nu au primit nici un răspuns.

Cum pot interveni astfel de diferenţe între doi judecători în două procese similare, în acelaşi tribunal? Răspunsul cel mai simplu este că judcătorul „meu” nu m-a plăcut. Nu i-au plăcut opiniile mele.

„Să fie justiţie chiar dacă întreaga lume se sfarmă în bucăţi”. În Israel totul se sfarmă.

În descrierea ce am înfăţişat-o despre prăbuşirea sistemului judiciar, Israelul este doar un exemplu. Am urmărit posturile TV ale noii Rusii şi am discutat cu turiştii şi imigranţii din această ţară. În comparaţie cu Rusia, Israelul apare ca paradisul pe pământ. În Rusia, fondul prăbuşirii sistemului judiciar îl reprezintă prăbuşirea economică. După ce economia socialistă s-a distrus nu a mai rămas nici o fundaţie a economicului. Aici nu există economie privată şi nici taxe nu se plătesc. Pentru a supravieţui, autorităţile au majorat taxele la aşa nivel că orice motivaţie pentru muncă a dispărut şi desigur că piaţa neagră s-a dezvoltat asociindu-se cu criminalitatea. În toate ţările sistemul judiciar este în întregime şi exclusiv sprijinit de stat. Dacă acesta din urmă nu deţine pârghiile necesare sistemul decade sau începe să se susţină el însuşi. În Rusia, salariile funcţionarilor civili s-au amânat în mod constant, adesea pentru luni de zile. Aceasta a permis penetrarea elementelor criminale în rândurile Poliţiei şi ale Tribunalului şi probabil şi în Armată. Confirmarea acestor fapte vine din realitatea în care puterea unor regiuni sau oraşe se află în mâinile criminalilor.

În SUA, blocajul judiciar a intervenit în furtunoşii ani ’60.

Curtea Supremă a început să emită verdicte sub presiunea publicului. În acest sens nu este nici o diferenţă între SUA şi Israel. Diferenţele intervin în faptul că în timp ce în Israel verdictele sunt dictate de ideologia judecătorilor, în SUA, elementul decisiv este culoarea pielii lor. Este jocul democraţiei şi ale drepturilor egale. Funcţionarea poliţistului a fost instantaneu colorată de rasism. De ce nu există nici o consideraţie atunci când negrii răpesc şi îi ucid pe albi?

Prăbuşirea sistemului judiciar reprezintă prăbuşirea autorităţii!

Unde nu există nici o autoritate şi nici un sistem judiciar

Sistemul s-a prăbuşit. Ţara este divizată în „consilii” diriguitoare, dar în unele zone nu există nici o autoritate şi nici lege. O astfel de zonă

este cea a relaţiilor internaţionale. Care sunt criteriile care îi ghidează pe politicieni în comportamentul lor? Textul care urmează a apărut pentru prima dată în aprilie 1998 în timpul discuţiilor cu colegii despre acordul de la Ulster. A fost intitulat

„**NU EXISTĂ COMPROMISURI ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA TERORISMULUI**”. De aceea aş dori să mulţumesc din nou tuturor acelora care au participat la discuţie. Protestanţii din Ulster mi-au trimis versuri din Rudyard Kipling. Ar trebui să notez că printre cei ce au reacţionat la comentariile mele s-au situat „bolşevicii”. Au reacţionat mai degrabă nervos şi au preferat mai degrabă să mă caracterizeze pe mine decât ceea ce am scris.

Cât de mult este de dorit acest acord?

ULSTER 1912

by **Rudyard Kipling** The dark eleventh hour draws on and sees us sold To every evil power we fought against of old. Rebellion. Rapine. Hate., Opression, wrong and greed Are loosed to rule our fate, by engîşand’s act and deed. The faith în wich we stand. The law we made and guard. Our honour, lives and land are given for reward. To murder done by night, to treason taught by day To folly, sloth and spite and we are thrust away. The blood our fathers spilt, our love, our toils, our pains. Are counted us for guilt, and only bind our chains. Before an empires eyes the traitore claims his price. What need of further lies? We ape the sacrifice.

Believe, we dare not boast, believe, we de not fear-We stand to pay the cost în all that men hold dear. What answer from the north? One law, one land, one throne. If england drive us forth we shall not fall alone!

Asupra discuţiilor despre acordul de pace dintre catolicii şi protestanţii irlandezi, am fost întrebat de-a dreptul cum pot comenta acordul fără să-l fi citit.

Subject:: Re: There are no compromise în the fight against terrorism (Nu există compromisuri în lupta cu terorismul)

Stimate Dr. Raikhlin,

Ca membru al populaţiei nord irlandeze şi ca unul din cei ce activează în cercetarea acestei culturi, găsesc că recentele dvs. comentarii asupra teoriei sociale sunt extrem de lipsite de orice ajutor şi ignoră total faptele. Cred că nu aţi parcurs acordul şi v-aş sfătui să o

faceţi (ca şi mine) înainte de orice alt comentariu asupra a ceea ce a fost o remarcabilă lucrare din punct de vedere politic şi cultural.

Andrew W. McIvor

Aş dori să declar că:

a) toate aceste acorduri nu au nici o valoare ca hârtie, ci ce este scris în ea;

b) sociologii ar trebui şi trebuie să realizeze o prognoză a viitorului dacă se bazează pe astfel de acorduri fără valoare.

* *

Cineva poate lua un credit de la bancă pentru care trebuie să dea nişte asigurări fie în formă de proprietăţi, fie prin giranţi. Desigur, situaţia poate lua o întorsătură şi giranţii sunt solicitaţi să plătească debitul, astfel un foarte bun prieten poate deveni cel mai aprig duşman.

Dar ce se întâmplă dacă nu există un astfel de sistem, dacă nu se pot acorda asigurări?

Cine poate forţa pertenerii în conflicte precum catolicii şi protestanţii sau între arabi şi israelieni să respecte acordurile semnate de ei?

Există numeroase exemple în care o parte a fost forţată să capituleze sub presiune şi să fie obligată să semneze un acord devenit fără valoare.

După înfrângerea Rusiei în războiul din Crimeea, Anglia şi Franţa au solicitat îndeplinirea obligaţiilor neglijate. În acea vreme, Alexandru al II-lea era ţarul Rusiei. Germania învinsă în primul război mondial a semnat acordul de la Versailles şi i s-au impus limitări pentru a preveni o dezvoltare militară a acesteia. Aceste limitări au luat sfârşit imediat ce Hitler a luat puterea. În ambele cazuri, Anglia şi Franţa au văzut că obligaţiile impuse nu au fost realizate. În războaiele următoare, Rusia a devenit aliatul acestor ţări împotriva Germaniei.

Forţarea adversarului de a respecta un acord nedorit nu este chiar o chestiune simplă.

Ce putem spune despre acordul pe care un terţ, să spunem SUA afirmă că îl garantează?

Orice acord internaţional îşi păstrează valabilitatea atât timp cât principiul mutualităţii este în picioare. De exemplu, o mutualitate în schimburile profitabile de bunuri reprezintă cea mai bună garanţie pentru pace şi pentru menţinerea acordurilor. În mod contrar, sancţiunile economice şi boicoturile conduc spre agravarea situaţiilor.

Ce pace poate fi făcută între Israel şi ţările arabe ce o înconjoară dacă nu există nici o relaţie economică între ele?

Un alt tip de mutualitate este teama reciprocă. Teama îi face pe oameni precauţi. Golemii îşi pierd capacitatea de apreciere a realităţii şi astfel actele lor sunt conduse numai după instincte. Ei şi-au pierdut întru totul simţul pentru teamă sau ei suferă de o teamă excesivă. Dacă astfel de Golemi devin conducători ai statului, conflictele la graniţă sunt pregătite. În acest mod s-a declanşat cel de-al doilea război mondial şi de asemenea acesta este motivul războiului dintre Israel şi Statele Arabe.

După cel de-al doilea război mondial, atât Germania cât şi Japonia au demarat pe drumul producţiei şi parteneriatului şi nimeni nu i-a întrebat dacă şi-au plătit obligaţiunile pentru pace. Pe de altă parte, ţările arabe solicită în permanenţă boicotarea Israelului şi ele nu încetează să hărţuiască Israelul. Nu este de mirare că periodic izbucnesc conflicte armate de ambele părţi. Giranţii sunt necesari oriunde există o teamă mutuală. Spre deosebire de afaceri unde găsim giranţii în faţa problemei, în cazul conflictelor, giranţii îşi oferă serviciile la libera lor voinţă. Doar iluziile şi credulitatea îi împing pe giranţi să-şi rişte gâturile de bună voie. Adesea, giranţii speră să devină „cuceritorii" pământului. Sute de oameni i-au parte la conferinţele de pace şi sunt pregătiţi să garanteze pentru ambele părţi ale conflictului, indiferent ce ei solicită. Toate garanţiile dispar în mod obişnuit iar cei mai buni prieteni devin inamici înfocaţi.

Să revenim la acordul de la München. Am considerat să retipăresc următorul text pentru a întreba cum este posibil ca acei participanţi să nu primească niciodată Premiul Nobel pentru pace.

Copyright © 1996 Enciclopedia Britanică, Inc. Toate drepturile rezervate.

Acordul de la München.

(30 septembrie 1938), înţelegere între Germania, Marea Britanie, Franţa şi Italia ce permite anexarea la Germania a ţinutului Sudet din vestul Cehoslovaciei. După succesul repurtat în absorbirea Austriei la Germania, realizată în martie 1938, Adolf Hitler privea cu nesaţ la Cehoslovacia, unde 3 mil. De oameni ai zonei Sudet erau de origine germană. În mai 1938, a devenit binecunoscut că Hitler şi suita sa de generali au construit un plan pentru ocuparea Cehoslovaciei. Cehoslovacii s-au bizut pe asistenţa militară a Franţei cu care aveau o

înţelegere. URSS avea, de asemenea, o înţelegere cu Cehoslovacia şi i s-a indicat să coopereze cu Franţa şi Marea Britanie dacă se hotărăşte să vină în apărarea Cehoslovacie, dar Uniunea Sovietică şi potenţialele sale servicii au ignorat în toate privinţele, crizele.

După cum Hitler continua să fabrice discursuri inflamatorii solicitând ca germanii din Cehoslovacia să se reunească la ţinutul natal, războiul părea iminent. Nici Franţa şi nici Marea Britanie nu s-au simţit pregătiţi să apere Cehoslovacia şi amândouă manifestau temeri în a se confrunta militar cu Germania indiferent de cost. La mijlocul lui septembrie, primul ministru britanic, Neville Chamberlain i-a propus lui Hitler să se retragă la Berchtesgaden să discute situaţia în mod personal cu Führerul.

Hitler a acceptat să nu întreprindă nici o acţiune militară fără a purta vreo discuţie în prealabil iar Chamberlain a acceptat să încerce să-şi convingă cabinetul şi Franţa să accepte rezultatele plebiscitului în Sudet. Edouard Daladier, premierul francez şi ministrul său de externe, Georges Bonnet, au sosit la Londra unde au pregătit propunerea ca toate teritoriile cu o populaţie majoritară peste 50% germani sudeţi să fie cedate Germaniei. Cehoslovacia nu a fost consultată.

Iniţial, guvernul Cehoslovaciei a respins propunere, dar a fost forţat s-o accepte contra voinţei sale, pe data de 21 septembrie.

Pe 22 septembrie, Chamberlain a zburat din nou în Germania şi s-a întâlnit cu Hitler la Godesberg, unde el a fost îngrozit să afle că Hitler şi-a crescut pretenţiile: acum, el dorea ocuparea de către armata germană a ţinutului Sude, iar cehoslovacii să fie evacuaţi din zonă până la 28 septembrie. Chamberlain a spus că va înainta părţii cehoslovace noua propunere, care desigur a respins –, ca dealtfel şi cabinetele britanic şi cel francez. Pe 24, Franţa a ordonat mobilizare parţială: cu o zi înainte, Cehoslovacia ordonase mobilizare generală.

În ultimele clipe de încercări de a evita războiul, Chamberlain a propus convocarea imediată a unei conferinţe a celor 4 forţe, cu scopul de a analiza disputa. Hitler a acceptat iar pe 29 septembrie, Hitler, Chamberlain, Daladier şi dictatorul italian Benito Mussolini s-au întâlnit la München, unde Mussolini a introdus un plan scris ce a fost acceptat ca fiind acordul de la München. (Mulţi ani mai târziu s-a descoperit că aşa numitul plan italian fusese pregătit de Biroul de Externe German.) Era aproape identic cu propunerea de la Godesberg: armata germană va realiza pe 10 octombrie ocuparea ţinutului Sudet iar o comisie

internaţională va decide viitorul altor zone disputate. Cehoslovacia a fost informată de Marea Britanie şi Franţa că, putea să aleagă între a rezista singură în faţa Germaniei sau să accepte anexările prescrise. Guvernul Cehoslovaciei a decis să accepte anexarea.

Înainte de a părăsi München-ul, Chamberlain şi Hitler a semnat o hârtie prin care îşi declarau dorinţa mutuală de a rezolva diferenţele prin consultări pentru asigurarea păcii.

Atât Daladier cât şi Chamberlain s-au întors acasă jubilând întâmpinarea maselor arătând că ameninţarea războiului trecuse iar Chamberlain spunea publicului britanic că, el a obţinut „pacea cu onoare. Consider că este pace în aceste timpuri."

Politicile lui Chamberlain au fost discreditate în următorul an când în martie Hitler a anexat restul Cehoslovaciei după care cel de-al doilea război mondial s-a precipitat prin invadarea în septembrie a Poloniei. Acordul de la München a devenit obiect de batjocură pentru imobilitatea domolirii dorinţei de expansiune a statelor totalitare chiar dacă au acordat timp aliaţilor să-şi dezvolte pregătirile militare.

Câţi germani locuiau în Sudet şi câţi au fost ucişi în cel de-al doilea război mondial, a cărui preludiu a fost acel acord de la München? „În numele păcii", „giranţii" au înfipt cuţitul în Cehoslovacia. Cuvintele Primului ministru britanic, Neville Chamberlain rostite la întoarcerea sa de la München „Am adus Pacea" s-a transformat într-o glumă şi într-un simbol al obtuzităţii politice.

Am văzut cum giranţii Cehoslovaciei au dispărut instantaneu când acordul a trebuit implementat. Nu numai că giranţii nu şi-au ţinut promisiunea ci, ei şi-au acuzat victima de crime inimaginabile.

Vis-a-vis de „compromis" şi „împăcare", aş dori să reluăm discuţia despre acordul de la Ulster sub titlul „Nu există compromisuri în lupta împotriva terorismului". Atunci când giranţii nu sunt în stare ori nu doresc să-şi îndeplinească obligaţiile, ei devin „conciliatori" care caută „compromisul" între părţile aflate în conflict. Cei mai buni prieteni devin inamici înverşunaţi.

În continuare prezint un extras din scrisoarea lui Larry Ball trimisă unui grup de discuţii şi sper ca el să mă ierte pentru că îl citez.

Subject:

Date: Miercuri, 22 apr.

From: Larry Ball

Sunt de acord cu acest poster despre situaţia Irlandei de Nord. Înfăptuirea acestuia a fost aşteptată de la Lordul Cromwell încoace. Niciuna sau orice altă problemă politică/culturală persistentă nu va fi aranjată prin împăcare.

Împăcarea este ceea ce Irlanda de Nord doreşte întrutotul.

Împăcarea, de asemenea, este soluţia din spatele presiunii din Israel şi

Palestina.

Ceea ce ne-a oferit aici dl. Raiklin pune sub o singură întrebare o întreagă idee subtilă despre o mişcare subtilă numită restaurare/justiţie. Justiţie reparatorie, compromis, împăcare, indiferent cum o numiţi, va distruge societatea civilă dacă apar dintr-o dată. Restaurarea justiţiei, compromisul, împăcarea, criminalitate legalizată şi convertirea criminalilor în victime. Aşa ceva se întâmplă în Ulster şi de asemenea la ceea ce este forţat Israelul.

Notaţi-vă, vă rog adresa mea, nu sunt sionist şi nici irlandez.

Evenimentul foloseşte din nefericire „rezoluţie de conflict" pentru a termina un comportament haotic şi de a renunţa la pedepsirea crimei.

Poate oare un „model de dinamici sociale" să prezică efectele? Probabil că da. Dar este oare corect să se construiască o politică socială în jurul

ORICĂREI ştiinţe sociale predictive fără a considera la credinţele şi drepturile fundamentale ale acelora cărora se încearcă impunerea inginerii dvs.

socială?

Personal, consider că acelora pentru care dvs. i-aţi înspăimântat de „piept de sionist lovit" sunt, de fapt expresia dezgustului dvs. chiar pentru ideea de

„cultură".

Larry Ball lball@inetnebr.com

Sarcina Curţii de Justiţie este de a stabili adevărul şi nu de a căuta compromisuri. Substituirea adevărului cu „justiţia" sau cu noţiuni similare conduc la probuşirea sistemului judiciar cu toate consecinţele.

Un alt motiv pentru care am citat acordul de la München este acela că rolul de „garantarea victimelor" este oferit acum Israelului. Cei mai buni prieteni şi giranţii Israelului au fost Anglia, Naţiunile Unite, Franţa şi SUA dar când a sosit timpul „pentru achitare" şi „poliţele" trebuiau realizate, toţi au dispărut şi au devenit inamici.

Declaraţia Balfour era o asigurare pe care Marea Britanie o dădea evreilor când obţineau mandatul asupra Palestinei. Încet-încet, declaraţia s-a dizolvat iar Britania a devenit inamicul înverşunat al evreilor.

În ajunul războiului de 6 zile, în peninsula Sinai exista o forţă de intervenţie UN, chipurile să garanteze acordul de pace dintre Israel şi Egipt. Dar foarte curând, la solicitarea uneia din părţi şi anume a Egiptului, forţa de menţinere a păcii a părăsit prompt regiunea. UN nu ne-a fost prea mult timp prietenă, ci mai degrabă a devenit inamicul poporului evreu. Războiul de 6 zile a fost urmat de „războiul de uzură" între Israel şi Egipt. Egiptul a început războiul în timp ce se baza pe garanţiile sovietice. Un distrugător israelian a fost atacat şi scufundat de către egipteni. Artileria egipteană şi-a intensificat tirul asupra Israelului de-a lungul Canalului de Suez. Israelul a răspuns trimiţând bombardiere grele în spatele frontului egiptean.

Garanţiile sovietice au oferit Egiptului dovada neputinţei iar forţele aeriene sovietice nu au putut oferi protecţia. Aeronavele israeliene au doborât aparatele egiptene indiferent dacă erau pilotate de egipteni sau ruşi. În această situaţie, participarea SUA în Orientul mijlociu s-a dezvoltat în mod considerabil. Numai forţele SUA puteau împiedica zborurile israeliene în timpul garantării păcii şi securităţii.

Iarăşi afirm, garanţiile şi-au dovedit non-valoarea. Înainte de Yom Kippur (Ziua Recunoştinţei), războiul Egiptului a rupt acordul şi au trimis rachete anti-aeronave în regiunea Canalului Suez. Când Israelul s-a plâns, America aştepta de la Israel împăcarea. Era debutul unei noi ere ghidate de „principiul împăcării". Americanii şi-au ţinut promisiunea după care ei erau aliaţi care garantau securitatea. Promisiunea este susţinută prin suplimentarea de arme sofisticate. Mai târziu s-a demonstrat că armanet similar a fost trimis şi Egiptului şi Arabiei Saudite, în timp ce teritoriul israelian este ciopârţit ca un salam.

Rachetele anti-aeronave ce au marcat abandonarea acordului au punctat un nou război. Forţele aeriene israeliene au fost paralizate. Cel mai bun prieten al Israelului, SUA, din nou nu şi-a ţinut promisiunea.

Aş dori să subliniez că în toate cazurile în care nu există mutualitate, nici garanţiile şi nici garanţii nu pot împiedica războiul atunci când acordul a căzut.

Fig.VII – 7. Bucuria de după semnarea acordului de „pace” între catolici şi protestanţi. Şampania curge şiroaie. Numai după o lună, mai mult de 17.000 de soldaţi au fost masaţi în Ulster.

Să revenim la acordul Ulster. Pentru acord s-au exprimat 72% din populaţia Ulsterului. Toţi erau obosiţi de terorism şi de lupta cu teroriştii. Totuşi, acest acord nu a schimbat realitatea. Toţi acei factori ce au generat terorism au rămas aceiaşi, aşa că de ce ar trebui să dispară brusc terorismul? Doar pentru că aceasta este dorinţa acelora care de fapt sunt responsabili pentru aceasta şi pentru situaţia creată în Ulster? Cei care s-au opus acordului sunt pregătiţi să-şi reînnoiască activităţile teroriste. Iată ce i-am răspuns d-lui. McIvor:

Stimate d-le. Andrew,

Comentariile mele au la bază o teorie a dinamicilor sociale, teorie pe care o dezvolt în lucrarea mea. În conformitate cu această teorie, sociologii pot şi ar trebui să realizeze predicţia comportamentului social. Pentru mine, acordul este echivalent cu capitularea guvernului.

Îmi permit să prezic că actele de terorism vor continua şi pentru aceasta vor fi găsite noi motive.

Ar fi foarte interesant să vedem peste 6 luni care dintre noi a avut drepatte, dumneata care trăieşti în Marea Britanie sau eu care trăiesc la mii de mile depărtare. Aici, în Israel, noi deja am parcurs toate aceste etape ale compromisurilor.

Te rog, contactează-mă peste 6 luni.

Probabil că această replică este prea succintă. Aş fi vrut să adaug doar ce am scris aici. Totuşi, pentru prima dată, am realizat o predicţie pentru viitor şi confirm că voi urma mult mai multe argumente.

Cine poate garanta în acest caz că acordul va rămâne în picioare?

1. Guvernul britanic?

Urmează aprecierea asupra guvernului britanic realizată de către grupul de discuţii.

Subject: **NU EXISTĂ NICI UN COMPROMIS ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA TERORISMULUI**

Date: 16.04.1998

From: Julie Walsh jwalsh@MIDWEST.NET

Aveţi o interesantă perspectivă asupra terorismului dar din nefericire par a fi aceleaşi vechi argumente.

Un interesant punct de vedere asupra procesului de pace în Irlanda a fost tipărit în numărul din primăvara lui 1997 în Critical Criminology. Articolul intitulat „Seeing în Believing Positivist Terrorology, Peacemaking Criminology and the Northern Ireland Process" caut să punctez slăbiciunile guvernului britanic în admiterea poziţiei lor ca fiind un al treilea protagonist în această perioadă de lungi lupte. Autorii, Kieran Mcevoy şi Brian Gormally aplică concilierea criminologică în subiectul statului terorist. Subliniez în mod deosebit aceasta. După cum Richard Quinney, criminolog conciliator, arăta, „natura radicală a conciliatorului este clară: nimic nu este mai implicat decât transformarea fiinţei umane".

J Walsh

Cu regret trebuie să amintesc că nu am reuşit să găsesc în Israel literatura amintită mai sus. Poziţia de al treilea protagonist o pot explica după cum urmează:

Referitor la poziţia guvernului britanic ca fiind un „al treilea protagonist", consider că în duelul reputat între doi, doar guvernul este responsabil pentru ameninţarea legii şi a ordinii, pe când teroriştii şi criminalii încearcă să le dărâme.

Guvernul britanic nu este apt să-şi îndeplinească îndatoririle, iar combaterea terorismului este una din sarcini. În încercarea de a-şi eluda responsabilităţile, îşi asumă rolul de convenienţă ca fiind „al treilea protagonist". Responsabilitatea este transferată (catolicilor) orientării de stânga şi (protestanţilor) orientării de dreapta. Responsabilitatea este declarată de guvern, dar ulterior nu şi-o asumă. Se poate realiza o analogie între compromisul politic al lui Chamberlain şi acordul de la München. Ştim cu toţii cum s-a terminat. Sunt interesat de psihologia „celui de-al treilea protagonist" ca şi de comportamentul Ministerului de Externe englez în Israel. Nu numai guvernul britanic a capitulat sub presiunea terorismului irlandez, acesta încearcă acum să forţeze Israelul să capituleze sub teroarea arabă. În capitolul 4 am abordat acest tip de comportament. Este comportamentul Golemului subordonat care dobândeşte o poziţie dominantă. Să notăm că întotdeauna este o practică a socialiştiior.

Guvernul britanic nu poate suprima terorismul, el se eludează şi capitulează înaintea acestuia. Cel mai bun prieten al protestanţilor

devin inamicii lor cei mai înverşunaţi. Ce garanţii se pot obţine de la un astfel de garant?

2. Guvernul irlandez?

Populaţia Irlandei a votat acordul cu o foarte mică majoritate. Aceasta înseamnă că aproape jumătate din populaţia Irlandei este dispusă să sprijine terorismul. Ei nu îşi fac griji că bombele explodează în Ulster ori în Londra. Irlanda este interesată în anexarea Ulsterului şi ţinta tuturor acestor garanţii o reprezintă anexarea mai degrabă decât pacea populaţiei.

3. Populaţia catolică şi protestantă a Ulsterului?

Pentru 50 de ani aceste două grupuri nu-şi pot găsi consensul între ele cu toate aceste condiţii bruşte ce au fost create pentru un acord în timp ce nimic nu s-a schimbat în prezent. Nu există nici cea mai mică formă de mutualitate în relaţia acestor două grupuri de populaţie. Pentru dobândirea mutualităţii, terorismul trebuie suprimat prin toate mijloacele inclusiv represalii în masă.

Sunt dispus să abodăm discutarea acordului de la Ulster şi să aflăm care sunt opiniile garanţilor. Adevărul trebuie să iasă la iveală. După cum nu mă îndoiesc de predicţiile mele, nu am nici un dubiu că nu va exista nici o reacţie din partea garanţilor. Se aplică aceleaşi politici ale „capetelor vârâte în nisip”, din dorinţa de a scăpa de obligaţii şi responsabilităţi.

Se poate contura o analogie cu acoordul de la Oslo dintre Israel şi Organizaţia Teroristă de Eliberare a Palestinei (OEP). Acest acord a creat o mare zarvă în întreaga lume şi premiile Nobel i-au înnobilat pe cei ce le-au semnat.

Acest acord a stimulat intensificarea terorismului arab împotriva Israelului. Sigur că cineva poate găsi întotdeauna motive care să justifice terorismul. Dar în acest caz, se pare că toate organizaţiile teroriste arabe au semnat acordul cu Israelul. Inutilitatea acordului de la Oslo a devenit curând evidentă. În timpul alegerilor pentru Knesset, laureatul premiului Nobel pentru pace, Shimon Perez a fost înlocuit de exponentul orientării drepte, Bibi Netanyahu. Acesta a hotărât să îngheţe obligaţiile părţii palestiniene. Această măsură s-a dovedit efectivă, deoarece lăsând la o parte câteva mici incidente, terorismul a îngheţat în aceeaşi măsură.

Politica Primului Ministru Netanyahu poate servi ca un exemplu cum ar trebui soluţionată problema din Ulster, oricum încetarea

terorismului în Israel este privită în mod confuz de către guvernul britanic şi se caută modalităţi de al regenera. Se întâmplă că dacă cineva nu se poate descurca, el încearcă să demonstreze celorlalţi că ei nu sunt în stare să se descurce. O stare similară de spirit stăpâneşte Rusia. Un vecin care face asta poate sfârşi fiind ucis.

Mulţi participanţi la grupul de discuţie au protestat împotriva propunerii de aplicare a „represiunilor în masă" în lupta împotriva terorismului, după cum am văzut şi în scrisoarea lui Larry Ball.

O alta este semnată de dr. Michael O'Donoghue:

Subject: **NU EXISTĂ NICI UN COMPROMIS FAŢĂ DE TERORISM**

Date: 22.04.1998

From: Michael O'Donoghue michaelo@anderson.co.uk

Organiz: Quest

To: social-theory@mailbase.ac.uk

Dr. Raikhlin,

Terorismul înseamnă uzitarea violenţei împotriva statelor pentru a se îndeplini anumite scopuri politice. Oricum, violenţa a fost din punct de vedere istoric acceptată ca o extensie a scopurilor politice – adesea generate când canalele diplomatice s-au dovedit incapabile. Teroriştii au ambiţii politice limitate – ce pot fi întotdeauna impuse – ei fiind încurajaţi de către stat/guvern. Ca un prim exemplu în aceste vremuri îl constituie folosirea violenţei de către ANC în Africa de Sud. Pe când cineva ne poate vorbi despre îndatoririle guvernului de a controla terorismul – cum ne puteţi explica responsabilitatea guvernelor faţă de oamenii obişnuiţi care au devenit victime ale unor astfel de conflicte. Cu siguranţă că răspunderea este de a asigura pacea şi securitatea oamenilor de rând şi pentru care dacă nici un compromis nu este posibil, pacea şi securitatea nu pot fi obţinute. Astfel că, responsabilitatea este de a negocia un acord de soluţionare acceptabil.

De asemenea, aş vrea să reamintesc că astăzi, oamenii de stat au fost teroriştii de ieri – înţelegerea unui astfel de terorism este doar un alt aspect din ciclul dezvoltării şi decăderii unui stat.

În timp ce nu există nici o scuză în justificarea terorismului, consider importante aceste puncte, luate în mod particular din agenda politică pe care aţi analizat-o ca o teorie academică.

Sunt nerăbdător să vă citesc lucrarea atunci când va fi publicată.

Dr. Michael O'Donoghue

Aş dori să răspund aici referindu-mă la ceea ce am scris despre represaliile de masă şi despre terorismul statal. Poziţia mea faţă de terorismul statal este ca a unuia care l-a simţit pe propria-i piele, suficient de scurt.

Sunt cu desăvârşire împotriva acestuia.

Trebuie să remarc că lupta pentru drepturile civile în statele democratice pot fi cucerite fără a apela la terorism. Nu trebuie făcută nici o distincţie între terorism „rău" şi „bun".

Am sugerat represalii de masă ca o măsură temporară pentru restaurarea legii şi ordinii. Terorismul poate fi comparat cu o maladie. Uneori o mică rană care nu este tratată adecvat se poate infecta şi chiar trebuie apelat la o intervenţie chirurgicală. Represaliile de masă reprezintă operaţia necesară în cazul în care măsurile iniţiate de dezinfecţie nu au fost bine aplicate.

Rezultatul acordului de la Ulster va consta în anexarea acestei regiuni, ceea ce nu ar trebui să conducă la un al treilea război mondial.

Guvernul Înălţimii Regale îşi va sacrifica cetăţenii pe „altarul păcii".

Mii de mile separă insulele Foulkland de Marea Britanie şi aproape că nimeni nu locuieşte acolo. Când Argentina a încercat să-şi anexeze aceste insule, o costisitoare expediţie militară a fost trimisă să elibereze insulele. Dacă argentinienii influenţau de la început psihologia guvernului britanic prin pârghii teroriste, probabil că astăzi insulele erau ale lor.

* *

Problema care se pune, care este criteriul ce ghidează Tribunalul Internaţional de la Haga în luarea deciziilor? Mă tem că răspunsul este pur şi simplu NICIUNUL. Acelaşi lucru se poate spune şi despre alte procese internaţionale cum ar fi procesul de la Nüremberg al criminalilor nazişti.

Am abordat anterior conceptul de condiţie a moralităţii optime şi am arătat că acesta este relaţionat de gradul de ceeziune socială. Societatea contemporană „civilizată" s-a distanţat de tot ceea ce înseamnă morală şi nu deţine nici un criteriu pentru a distinge între drept şi greşit.

Totuşi, aceasta nu a deranjat Tribunalul Internaţional al ONU pentru criminalitate să anunţe inculparea a opt ofiţeri ai armatei şi poliţiei sârbilor bosniaci în cazul răpirilor de femei musulmane în timpul

războiului din Bosnia. După doi ani de investigaţii, declaraţiile marchează pentru prima dată agresiunea sexuală care a fost considerată în mod distinct de crima de război. Sârbii bosniaci au fost principalii protagonişti ai răpirilor ca strategie de terorizare a populaţiei, după declaraţiile Uniunii Europene şi a organizaţiei Amnesty International care au estimat că 20.000 de femei şi fete musulmane au fost răpite de către sârbi în 1992. Majoritatea femeilor şi fetelor mai mici de 12 ani au fost ţinute în tabere de prizonieri unde aceştia le-au forţat să gătească şi să facă curăţenie soldaţilor pe timpul zilei şi noaptea erau reţinute, ceea ce se petrecea pe o perioadă de câteva luni. Niciunul din cei 8 sârbi acuzaţi de comitere de răpire între aprilie 1992 şi februarie 1993 nu a fost arestat.

Tribunalul a declanşat audierile publice împotriva liderilor sârbilor bosniaci Radovan Karadič şi Ratko Madič, a căror acuzaţie se ridica la responsabilitatea pentru moartea, sechestrarea şi tortura a mii de sârbi bosniaci şi de „genocid”. (Sursa: The New York Times – 21 iunie 1996; Reuters – 27 iunie 1996, 18 – 6 – 96: *Liderii bosniaci în faţa tribunalelor SUA pentru răpiri)*

Cei 6 milioane de evrei ucişi de nazişti în timpul celui de-al doilea război mondial a fost înconjurată de o linişte totală. Chiar şi Crucea Roşie Internaţională care era de aşteptat să spargă tăcerea nu a declarat nimic.

Oare de ce s-a produs o aşa de mare senzaţie în jurul a 20.000 de femei musulmane? După principiul *„a la guerre comme a la guerre”,* toate normele morale vis-a-vis de inamic, dispar. Trebuie să adăugăm că, liderul sârb Radovan Karadič i-a înştiinţat pe musulmani că responsabilitatea pentru continuarea războiului revenea acelor care l-au declanşat, ceea ce nu i-a oprit pe musulmani. Informaţiile avansate de Amnesty International nu trebuie considerate. Membrii acestei organizaţii sunt Golemi iar acele informaţii ce pot fi obţinute de la ei sunt impregnate de psihologia Golemului.

Toate aceste instanţe şi tribunale sunt instanţele câştigătorilor împotriva învinşilor. Câştigătorii sunt cei ce decid pe cine judecă şi pentru ce crime. Dacă sârbii se puteau sprijinii pe Rusia în câştigarea războiului împotriva musulmanilor din Rusia, n-aţi mai fi auzit vorbindu-se despre răpiri. Rusia şi-a trădat „fratele slav”. Musulmanii sprijiniţi de către SUA au impus sârbilor soluţionarea conflictului.

Dualitatea forţei

Situaţiile de genul „noi putem, tu nu poţi”, provin probabil dintr-o altă zicală cunoscută ca „dualitatea forţei”. Acest concept a apărut în istoria oficială a Rusiei comuniste pentru a desemna perioada de timp de la repudierea ţarului Nicolae al II-lea, în martie 1917 şi până la preluarea forţei de către „bolşevici” în noiembrie. În timpul acestei perioade, un guvern provizoriu a condus ţara dar de fapt în Rusia s-a instaurat Anarhia. În atmosfera Anarhiei, peste tot în ţară au fost create „sovietele din delegaţi ai muncitorilor şi soldaţilor”. (Sovietele au apărut pentru prima dată în 1905 şi lor li se datorează detronarea ţarului Rusiei. Lev Trotsky, „eternul comisar”, avea 25 ani şi a devenit şeful sovietului din Petersburg). Sovietele au interferat aproape orice activitate din conducerea la nivel local sau mai înalt, în conducerea armatei, în proprietăţi private şi în altele. Principiul lor de acţiune era unul singur – scopul scuză mijloacele iar scopul lor erau interesele personale ale membrilor sovietelor, dorinţa lor de a conduce.

„Bolşevicii” încerând să preia controlul sovietelor, împrăştiau sloganul *„Toată puterea sovietelor*!”. Când sovietele s-au trezit că nu aveau majoritatea, sloganul s-a stins şi a apărut iarăşi când acestea deja se găseau sub controlul „bolşevicilor”. Războiul cu Germania a fost continuat dar armata nu a fost comandată de ofiţeri şi generali ci de către soviete sau mai exact de către emisarii bolşevicilor. Garnizoana Petrogradului metropolitan a încăput cu totul în mâinile sovietelor sau mai precis, în mâinile „bolşevicilor”. A fost o stranie simbioză; pe de o parte, soldaţii garnizoanei nu aveau nici o dorinţă să meargă pe front pentru a lupta şi ei erau dornici să sprijine orice slogan şi orice conducător pentru a rămâne în capitală. Pe de altă parte, sovietele în care se găseau bolşevicii aveau nevoie de forţe armate pentru a-şi impune propria lor voinţă tuturor organizaţiilor. Ei au conferit trădătorilor „legitimitate”. Ulterior, acei trădători au organizat revoluţia şi au preluat conducerea provizorie a Rusiei.

Forţe paralele pot apare în oricare regiune a ţării şi se pot instaura pentru o perioadă de timp. Un bun exemplu pentru aceasta o reprezintă Comuna din Paris.

Comuna a sfârşit în cimitirul Per La Shez dar a oferit Franţei imaginea dictaturii comuniste cu mult înainte de a o face bolşevicii în Rusia.

Forţele paralele (dubla putere) nu sunt doar un produs al Anarhiei ci, de asemenea, reprezintă un simptom. Constituie un simptom pentru

acei care sunt convinşi că, dacă au toate pârghiile sub control înseamnă că acolo nu există Anarhie.

Schema pe care am elaborat-o în ceea ce priveşte degradarea forţei conducătoare şi dezvoltarea forţelor duale este deja tipică şi cu siguranţă această schemă stă la baza tuturor revoluţiilor. Diferenţa constă doar în numele ce le poartă. În loc de „soviete” se poate vorbi de „comitete”, „convenţii”, cluburi” etc. Apropo, „bolşevicii” chiar împrumutau cuvinte şi nume potrivite de la alte revoluţii.

Cuvinte precum: „comisar”, „tribunal” cât şi alte cuvinte au fost introduse în Rusia fiind preluate din vocabularul Revoluţiei franceze. Alte limbi s-au îmbogăţit preluând cuvântul „bolşevic”. În zilele premergătoare revoluţiei „bolşevice”, limba rusă s-a îmbogăţit cu terminologia bucătăriei franceze. Sovieticii înşişi au creat „tribunalele revoluţionarilor” care concentrau toate funcţiile: probarea, juridicul şi executivul. Uneori în Rusia apărea în locul cuvântului „tribunal” cel de „trinitate” căci implica prezenţa a trei indivizi. Pentru ca cititorul să vizualizeze „tribunalul revoluţionar” voi înfăţişa o foarte scurtă creaţie artistică, numită „Verdict”, scrisă de tatăl meu Yehuda, când acesta avea doar 17 ani. În vremea represaliilor lui Stalin, a păstra orice manuscris era un act foarte periculos dar totuşi povestea a reuşit să se păstreze până în ziua când eu însumi aveam 17 ani. Tatăl meu a murit în timpul războiului din 1941.

Verdict

Publicul s-a strâns deja în sala de şedinţe.

Judecătorul, ofiţer al Armatei Roşii cu o voce gravă anunţă deschiderea procesului. În banca acuzaţilor stau doi flăcăi cu capul plecat.

— Cetăţene Kobeyko, numele dvs.?

— Felix.

— Numele de familie?

— Ivanich.

— Vârsta?

— 20.

— Ocupaţia?

— Fabricarea de salam.

— Muncitor?

— Da, muncitor.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru fratele meu.

— Ai avut cumva un magazin propriu?

— Nu, am lucrat mereu cu fratele. Maxim Ohatchenko, al doilea acuzat, a răspuns în acelaşi mod.

— Eşti acuzat pentru deţinere ilegală de armament. Cetăţene Kobeyko, te consideri vinovat? Kobeyko, cu o atitudine a omului care a greşti, a răspuns da.

— Cetăţene Ohotchenko, te consideri, de asemenea, vinovat? Ohotchenko a răspuns cu un ton grav:

— Noi aveam arme dar doream să intrăm în armată...

— Recunoşti că te faci vinovat pentru achiziţionare de armament fără permisiune?

— Ăăă?... Da.

Investigaţia ulterioară a demonstrat că băieţii au achiziţionat două revolvere de la legiunile poloneze, le-au îngropat şi acum doreau să intre în Armata Roşie, au scos armele şi le-au luat cu ei. Au fost găsiţi vinovaţi căci nu s-au supus repetatelor ordine ale liderilor sovietului de a preda armele.

Membrii tribunalului revoluţionar s-au retras pentru consultaţie. După 10 minute au revenit. Publicul freamătă. Judecătorul a început să citească verdictul:

— În numele Republicilor Sovietice Sociale Lituania şi a Rusiei Albe, tribunalul revoluţionar din Minsk... I-au găsit pe cetăţenii Kobeyko şi Ohotchenko, vinovaţi pentru deţinerea de arme şi nesupunerea la ordinele privind regimul armelor şi muniţiilor, etc. Tribunalul a hotărât, cetăţenii Kobeyko şi Ohotchenko...

Judecătorul s-a oprit pentru o clipă, privind asupra sălii şi a rostit răspucat: „Vor fi împuşcaţi!”. El s-a oprit să vadă ce impresie au creat cuvintele lui asupra publicului.

— O-ho-ho!

— murmura publicul. Feţele acuzaţilor au devenit negre, capetele li se clătinau pe picioarele care nu îi mai ascultau. Ca un actor, încântat de impresia ce a creat-o publicului, judecătorul a continuat:

— Dar, din raţiuni ale ideologiei socialiste sau pentru că ei sunt muncitori iar muncitorii nu au nici un motiv să folosească armele împotriva celorlalţi fraţi muncitori, Tribunalul Revoluţionar a decis: eliberarea imediată şi trimiterea lor pe front.

Bobmisk, 08 august 1919

Ideologia marxistă a solidarităţii de clasă şi conceptul „muncitorii nu au de ce să folosească armele împotriva fraţilor lor muncitori” au fost uitate de către cetăţenii sovietici după ce în 1941, Germania a atacat URSS, mulţi aşteptând să apară muncitorii germani. Nu a existat o asemenea apariţie şi nici solidaritate de clasă.

După revoluţie, sovieticii s-au orientat spre conducerile din posturile oficiale şi astfel au devenit elemente de sprijin pentru noua guvernare, supunându-se orbeşte.

Să ne întoarcem în Germania, în perioada Republicii lui Weimar, Anarhia a generat aici două forţe cu ideologii diferite, contrazicându-se una pe cealaltă şi urându-se una pe cealaltă: comuniştii şi naziştii. Nu includem aici principalul lider. Atât comuniştii cât şi naziştii aveau propriile lor armate (după modelul din Sparta şi al rebelilor). Această situaţie poate fi numită cu uşurinţă „cele trei forţe”. Comuniştii primeau în mod legal şi ilegal sprijinul bolşevicilor din Rusia. Altfel zis, acest sprijin îi speria pe germani. Informaţiile referitoare la terorismul practicat de bolşevici în Rusia nu constituiau un mare secret. Dintre două rele alegi cel mai mic rău şi în timpul alegerilor în Reichstroy, germanii au preferat nazismul. Dar această cale a determinat apariţia dictaturii naziste ceea ce este tot un rău. Adolf Hitler reprezintă un exemplu foarte clar al modului în care o democraţie se poate transforma într-o dictatură. Tot ceea ce are nevoie este să-şi dorească puterea. Oricum, fenomenul unor triple puteri este o excepţie istorică. În mod obişnuit procesul tinde spre schema cu două forţe.

Dar stereotipiile sunt întâlnite nu doar printre indivizi ci, de asemenea, şi ca un comportament social. În mod particular aceasta permite prezicerea viitorului unei naţiuni chiar fără a modela datele pe computer. Computerele implică doar datele de exactitate. Iată un exemplu de forţe duale moderne care s-au adeverit ulterior şi sunt cunoscute cititorilor. Vini Mandela, soţia lui Nelson Mandela, o prizonieră luptătoare împotriva segregaţiei negrilor din Africa de Sud, a creat o organizaţie întrucâtva asemănătoare sovietelor bolşevice. Negrii înşişi au devenit victimele acestei benzi. Activitatea bandei a căpătat o publicitate amplă după uciderea unui tânăr negru de 14 ani. Cu toate acestea, nimeni din organizaţie nu a fost deferit justiţiei sau arestat. Rezultatele forţei duale au fost clare: în Africa de Sud s-a declanşat revoluţia şi a fost lichidat liderul albilor. Populaţia albă a început să părăsească ţara.

Forţa dual ă este un gen de stereotip comportamental al etapei Anarhiei, ce deţine forţa oficial ă şi o alta neoficial ă, care practic conduc ţara.

Să privim Israelul ca un ultim exemplu de forţă dual ă, deşi Israelul nu deţine monopolul în această problemă. Doresc să înfăţişez legile dinamicii sociale folosind Israelul şi bogata sa istorie, ca un exemplu.

„Prin foc şi prin sânge se va naşte statul evreu” – proclama Ben Gurion, creatorul acestuia. Aceasta a devenit adevărat în 1948 când a fost înfiinţat statul. Un marxist convins şi admirator al lui V.I.Lenin şi al „bolşevicilor”, Ben Gurion a creat în Israel o mică copie a bolşevismului rus. În acelaşi mod au apărut şi „sovietele” iar locul cel mai important printre acestea îl cocupă sindicatele. Cariera lui Ben Gurion a debutat la o uniune sindicală, el fiind primul lider.

Următoarea etapă după sindicate a fost crearea de către Ben Gurion a primelor forţe armate în Palestina, numite „Haganah”. Se asemănau foarte mult cu bolşevicii din Rusia şi comuniştii din Germania.

În mod oficial, sarcina acestor trupe, Haganah, consta în apărarea evreilor împortiva arabilor dar când au început pogromurile arabe, Haganah nu a acţionat. Acei ce au considerat acest fapt o crimă au fost îndepărtaţi din Haganah. A fost creată o organizaţie armată de opoziţie, Etzel. Ura lui Ben Gurion faţă de Etzel poate fi comparată cu ura comuniştiior faţă de nazişti. Aceeaşi terminologie poate fi folosită în lupta oponenţilor.

Faţă de sindicatele din SUA şi Europa, Israelul nu a fost doar „protectorul de interese al muncitorilor”, ci de asemenea şi cel mai mare angajator din ţară. Lui îi aparţin cele mai mari întreprinderi din ţară. Un alt copil favorit al lui Ben Gurion a fost chibuţismul. El le-a creat, le-a hrănit şi le-a dezvoltat.

Perioada în care a condus Ben Gurion poate fi asemănată cu dictatura socialistă. Sindicatele şi chibuţismul nu numai că a răspuns ideologiei lui dar l-a şi servit sprijinindu-l. Aproape toţi Golemii ţării erau concentraţi în aceste două organizaţii. Forţa opoziţiei era nesemnificativă, iar Ben Gurion se baza pe ei în orice moment în lupta cu arabii ostili ţării.

Degradarea ideologiei socialiste şi moartea lui Ben Gurion au condus la dezastrul social al Israelului. Importanţa sindicatelor şi a chibuţismului a început să se estompeze.

Şi acum, pe scena politică a încput să-şi facă apariţia o nouă forţă – media: ziarele, radioul, TV-ul. Transformarea mass-mediei într-o a treia putere a fost cauzată de dispariţia graniţelor: a cenzurii şi a moralei. Semnificaţia mediei constă în concentrarea unei mari forţe în mâinile a câtorva indivizi. Deformarea şi bârfele au devenit principala armă în media israeliană.

Din momentul în care opoziţia în frunte cu liderul lor, Menahen Pegin, au venit la putere în 1977, naţiunea s-a divizat în mod clar în două tabere, aripa stângă şi aripa dreaptă. Deja am prezentat câteva exemple din viaţa internă a Israelului, de când a fost introdus principiul „noi putem, tu nu poţi”. Această situaţie a devenit o forţă dual㠄, atunci când pe teritoriile ocupate a inceput intifada (revolta). O situaţie analogă a constituit-o urgenţa forţei duale din Rusia după cum am scris la începutul acestui capitol.

Fără îndoială că armata israeliană poate suprima lejer revolta şi să rămână doar în memorie ca la Comuna din Paris. Totuşi, revolta s-a dezvoltat şi s-a întărit căci ministrul apărării, Yitzhak Rabin care era responsabil de teritoriile ocupate pe atunci suprafaţa militară centrală, care includea şi aceste teritorii ocupate, a fost comandat de anarhistul şi nedoritul general Amram Mitzua. Atunci, dacă nu ca o provocare a intifadei, ei nu erau interesaţi de stingerea acesteia. Încet, încet, conducerea teritoriilor ocupate s-a transferat sub controlul israelian în mâinile „sovieticilor”, altfel spus „bolşevicii arabi”.

Iată câteva exemple din activitatea „sovietelor” pe care le-am preluat din presa israeliană. Între un proprietar al unei mici făbricuţe şi o muncitoare a sa a început o dragoste de afaceri. Cineva a povestit aceasta soţului muncitoarei. Ofensat la culme, s-a dus să se plângă drept la „soviet”. A fost înţeles, că soţul îi va lăsa pe membrii „sovietului” să ştie, când soţia va continua. Iubiţii au fost prinşi „în momentul fierbinte” şi împuşcaţi pe loc.

Fig.VII – 8.

Această fotografie înfăţişează membrii unui alt „soviet revoluţionar”. Acesta a devenit faimos pentru execuţia publică în faţa camerei TV.

Pentru israelieni era deosebit de periculos să apară în cartierele arabe deoarece puteau fi ucişi. Armata israeliană controlează doar drumurile principale pe care se deplasează pentru asigurarea protecţiei. Tratatul semnat la Oslo, între guvernul din Israel şi teroriştii „Organizaţiei pentru eliberarea Palestinei” condusă de Yasser Arafat a adus sfârşitul conducerii israeliene. „Autonomia palestiniană” a fost stabilită. Lupta împotriva terorismului a fost lăsată în mâna teroriştiior.

Momentul declarării autonomiei poate fi considerat începutul războiului civil. Următorul pas în „curăţarea teritoriilor ocupate” au fost actele de terorism prezente acum în Israel.

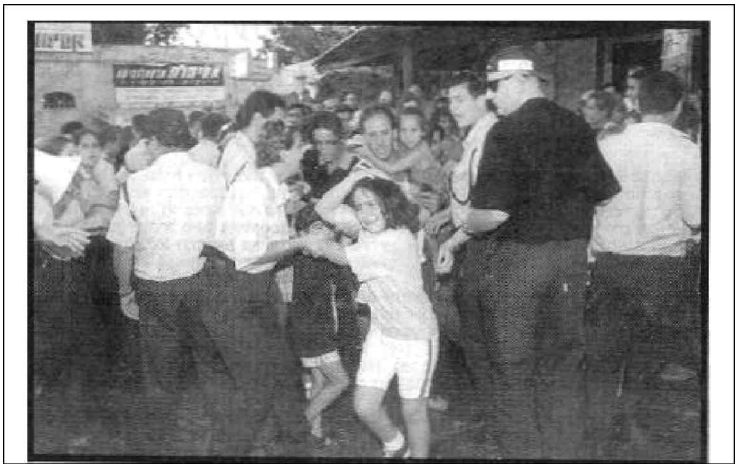

Fig.VII – 9.

Întâlnire cu locuitorii din Haifa. Oamenii protestează împotriva inactivităţii poliţiei, care nu poate controla împuşcăturile din apropierea aşezământului arab Joarsh. „Trăim ca într-un război”, spuneau demonstanţii. Fotografie din ziarul „Maariv” din 5 august 1997.

Fig.VII – 10.

Şaptezeci de copii din Tel Aviv şi Ierusalim a căror părinţi au murit ca victime ale actelor teroriste, vizitează Haifa. Băiatul cu tricoul portocaliu şi bască (cu faţa) şi care are numai 8 ani este orfan; ambii lui părinţi au murit într-o explozie a unui autobuz din Ierusalim.

Dacă considerăm că primarul oraşului Haifa era în trecut comandantul districtului militar central, generalul A. Mitzua, se poate spune că el însuşi a produs revolta la Haifa. A.Mitzua, prin participarea personală este cel ce a sprijinit demonstraţia arabilor în Haifa. Probabil din teamă de a nu fi bătut, A.Mitzua evită întâlnirile cu locuitorii din Haifa.

În timpul apariţiei forţei duale, organizaţiilor de muncă, chibuţurilor şi a mediei a degenerat într-o forţă care se află în afara legii şi care conduce societatea.

SINDICATELE vor înfăţişa un exemplu tipic de astfel de putere dual㠂. În decembrie 1997, liderul sindicatelor proclama „să închidem ţara” şi a făcut-o. Greva generală de 5 zile, a produs o pagubă de peste 200 milioane de dolari. Când capitaliştii doresc mai mulţi bani, ei muncesc mai mult. Când socialismul doreşte mai mulţi bani, el proclamă grevă. În acest caz, motivul grevei a fost ofensa adusă liderilor sindicatelor de către ministrul finanţelor. El i-a comparat cu o bombă întârziată. Ministrul finanţelor se grăbea cu scuzele dar liderii se bucurau să aibă oportunitatea de a-şi demonstra, de a-şi arăta forţa. Decizia curţii pentru conflicte de muncă, care a amânat greva, nu a dus la nimic mai bun. Decizia curţii a fost încălcată, ceea ce a dus la incitarea cazurilor criminale împotriva liderilor grevei. Ei au fost acuzaţi

de sfidarea curţii. Oamenii spun că, zeiţa justiţiei, Femida, ţine în mâna sa dreaptă sabia cu care pedepseşte. Dar pe cine pedepseşte dacă ochii îi sunt legaţi? Cu siguranţă pe liderii sindicatelor israeliene.

În Israel orice grevă nu este doar o încetare a muncii, ci chiar o violenţă. Lucrătorii medicali îşi violentează pacienţii, profesorii îşi violentează studenţii iar lucrătorii asigurărilor sociale îi violentează pe cei ce trăiesc din asigurări sociale. Greviştii nu numai că închid uşile fabricilor, dar ei încearcă să blocheze străzile ori chiar şi mai grav. Când colectorii de gunoi din Tel Aviv au proclamat grevă, municipalitatea a solicitat câtorva companii private să cureţe gunoiul. Reacţia a apărut imediat. Geamurile spărgătorilor de grevă au fost sparte şi roţile maşinilor de gunoi au fost tăiate.

„Cei câţiva condamnaţi" alegeau să solicite ajutorul trupelor de ordine. Când greviştii au venit data următoare pentru „a discuta cu spărgătorii de grevă", trupele de ordine i-au bătut. Doar acum greviştii şi-au reamintit că există şi poliţie, care din anumite motive nu i-au mai protejat.

Principalul lucru este să se creeze pagube cât mai mari posibil. Liderii sindicatelor încearcă să conducă companiile, ministerele chiar întreaga ţară dacă ar fi posibil. Pe lângă creşterea salariilor ei solicită creşterea numărului de posesiuni, împiedicarea introducerii de noi echipamente etc. Comitele sindicatelor ţin în mâinile lor soluţiile la toate genurile de probleme inclusiv la cele economice. Problema care se ridică în mod real: care este sensul consiliului de directori? Răspunsul este – pentru negocierea cu liderii sindicatelor.

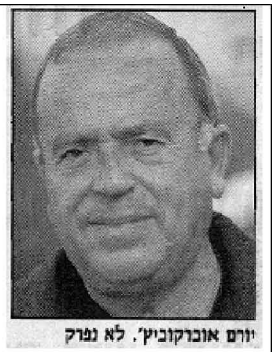
יורם אוברקוביץ', לא נפרק

Fig.VII – 11.
Yoram Abramoviz, lider al sindicatului israelian de electricitate. Atunci când guvernul a decis vânzarea a 49% din acţiunile companiei, el a declarat: „*Nu sunt de acord ca cineva să le cumpere. Nu vom permite companiei să se dividă şi vom avea grijă ca nici o a doua companie să nu apară în Israel*". Reţinerea liderului este de înţeles. Orice competiţie pe piaţa producătorilor de energie electrică îi va afecta poziţia.

Cu 10 zile înainte de această declaraţie, în ziare a apărut o notiţă conform căreia Abramovitz este suspectat de a fi primit favoruri şi a fost convocat la poliţie. Actele criminale de la conducerea sindicatelor nu fac decît să transforme sindicatele în Mafie.

Chibuţismul. Chiar din clipa declarării statului Israel, chibuţismul se arată a fi un gen de parazit care din ce în ce mai mult îşi ura trupul

de la care sugea. Deja am menţionat caracterul extrateritorial al chibuţismului. În chibuţuri prindeau formă nu doar spioni şi trădători ai ţării, ci de asemenea mişcări întregi, asemeni mişcării pacifiste „Pacea astăzi”. De asemenea, am menţionat că pacifismul este de altfel o expresie a urii îndreptate spre societate.

Autobuzele aduc la Tel Aviv sau Ierusalim locuitori ai chibuţurilor din toată ţara. Semnificaţia acestor întâlniri ar trebui să fie indirect orientate împotriva terorismului dar mai puternic ori mai indirect ele sunt dirijate spre a sprijini terorismul. Lupta împotriva terorismului trebuie să fie activă şi agresivă, după cum se va vedea în continuare.

Media. În capitolul 3 deja am menţionat unde se situează forţa mediei. Abandonarea cenzurii şi ignorarea normelor de moralitate trimit media în mod automat în mâinile acelora ce o generează. E vorba de un grup mic de proprietari de agenţii de ştiri, ziare, staţii TV şi radio şi, de dirijarea jurnaliştiior. Prin acoperirea cu slogane demagogice referitoare la libertatea exprimării sau de genul „societatea are dreptul la informare”, ei practic impun societăţii punctul lor de vedere şi politicile lor. Această orientare răspunde trebuinţelor jurnaliştiior dar poate fi în contradicţie cu solicitările societăţii. În ziua premergătoare revoluţiei ruse din noiembrie 1917, „bolşevicii” au pus stăpânire pe cele mai mari ziare. Banii necesari pentru propagandă au fost primiţi din Germania.

Un exemplu tipic îl reprezintă rolul mediei în distrugerea Yugoslaviei şi dezvoltarea unui sângeros război civil. În mod particular jurnaliştii au fost cei ce au pornit războiul.

Revenind la realitatea din Israel, aş vrea să remarc că un episod ce l-am oferit ca un exemplu la Capitolul 3 şi care se referea la un interviu cu soţia şefului guvernului israelian, tindea să devină o aprigă luptă având de cealaltă parte media. Sarah Netanyahu, soţia şefului guvernului, a devenit subiectul unei aprige discuţii pe motiv că soţul acesteia nu răspunde intereselor ideologice ale mediei israeliene. Ca un răspuns la aceasta, Netanyahu a refuzat să se aboneze la cel mai mare ziar din Israel. Soţul-impotent, ce nu poate să-şi protejeze soţia!

Acesta este un exemplu tipite al forţei duale.

PUCIUL.

Cuvântul german „putsch” descrie „aventura” în încercarea de a-l captura pe lider. În cazurile în care puciul este încununat de succes, cuvântul „aventură” dispare şi împreună cu acesta şi cuvântul „puci”.

Sunt preferate epitete mult mai eroice cum ar fi: eliberare, revoluţionar etc. Puciul este caracteristic perioadei forţei duale. Atât aripa de stânga cât şi cea de dreapta, organizează puciuri care ar descrie sfârşitul colapsului. Iată o descriere a unor puciuri, descriere ce am preluat-o din Enciclopedia Britanică.

Puciul bolşevic.

În timpul primului război mondial, Lenin trăind în Elveţia s-a agitat pentru distrugerea Rusiei. Acest fapt a atras atenţia Germaniei, care a realizat că ei nu ar putea învinge în război fără a reuşi întru-câtva să forţeze Rusia să semneze un tratat de pace separat. În aprilie 1917, ei au aranjat tranzitul lui Lenin prin Germania în Suedia şi de aici în Rusia, unde sperau că bolşevicii vor îndrăgi sentimentel de antirăzboi. În acest scop l-au ajutat în mod generos cu bani pe Lenin, bani necesari să-şi organizeze partidul şi să-şi structureze presa.

Sesizând starea de slăbiciune a guvernului provizoriu şi inerenta instabilitate a „forţei duale", sosind în Rusia la 3 aprilie 1917 (16 aprilie după stilul nou) Lenin a căutat să deruleze imediat o revoluţie. Totuşi, el avea de înfruntat majoritatea discipolilor săi care se îndoiau de reuşită. Scepticii au fost motivaţi când în iulie 1917, puciul condus de bolşevici a fost ratat grosolan. Ei erau aproape de a reuşi când guvernul a primit informaţia despre aranjamentul lui Lenin cu germanii, ceea ce a cauzat furia trupelor în a dispersa rebelii şi a termina cu nesupunerea. Abandonându-şi pe ascuns discipolii, Lenin s-a refugiat în Finlanda.

După înfrângerea bolşevicilor în iulie, conducerea guvernului provizoriu a revenit lui Kerensky. Kerensky, un avocat al revoluţionarilor socialişti şi deputat în Dumă, era cel mai bun radical cunoscut în ţară datorită apărării prizonierilor politici şi a unei arzătoare retorici anti guvernamentale. Un superb vorbitor, căruia îi lipsea judecata politică pentru a-şi realiza ambiţiile politice. Conştient că pentru o astfel de putere trebuie să se sprijine pe toate sovietele ruse, Kerensky a decis că ameninţarea democraţiei Rusiei venea doar din orientarea de dreapta. Pentru aceasta el a desemnat elemente conservatoare civile şi militare, dintre care cel mai marcant era generalul Lavr Kornilov, un ofiţer patriot pe care l-a desemnat comandant dar care, în curând, i-a devenit rival. Pentru a câştiga sprijinul sovietului, încă controlat de revoluţionarii socialişti şi de Mensheviks, Kerensky nu i-a pedepsit pe bolşevici pentru puciul din iulie şi i-a iertat după dezastru.

Puciul antibolşevic şi consecinţele sale.

Printr-un consens general, evenimentul decisiv în istoria guvernului provizoriu a fost conflictul lui Kerensky cu Kornilov, care a răbufnit în august (septembrie, stilul nou).

Deşi nenumărate aspecte ale „afacerii Kornilov" au rămas până astăzi în obscuritate, se pare că Kerensky a provocat deliberat acea confruntare pentru a putea scăpa de competitori şi să apară ca fiind salvatorul revoluţiei. Primul ministru l-a informat în mod confidenţial pe Kornilov că bolşevicii pregătesc un nou complot în Petrograd, la începutul lui septembrie (ceea ce de fapt nu era adevărat) şi i-a solicitat trimiterea de trupe pentru a-i suprima. Când Kornilov a acţionat după cum i s-a ordonat, Kerensky l-a schimbat sub pretext că dorea să răstoarne guvernul. Acuzat de înaltă trădare, Kornilov s-a răsculat.

Pentru Kerensky aceasta a fost o victorie a la Pyrrhus. Această acţiune a anihilat corpurile de ofiţeri de al cărui sprijin avea nevoie în conflictul ţesut cu bolşevicii. Bolşevicii s-au simţit justificaţi să afirme că guvernul provizoriu s-a dovedit ineficient şi că sovietele ar trebui să-şi asume autoritatea deplină şi nedivizată. Pe la finele lui septembrie spre octombrie, bolşevicii au început să câştige reprezentarea majoritară în soviete: Leon Trotsky, convertit recent la bolşevism, a devenit şeful sovietului din Petrograd, cea mai importantă regiune din ţară şi imediat s-a urcat într-o maşină pentru a-şi consolida puterea.

Epidemia de puciuri bolşevice se întindea din Rusia până în Germania.

Extrema stângă, condusă de Rosa Luxemburg şi Karl Leibknecht, au dorit să organizeze un partid al revoluţionarilor şi au fondat Partidul Comunist din Germania. Când tinerii extremişti, conduşi de Luxembrug şi Leibknecht, au organizat un puci de orientare de stânga la începutul lui 1919, ei au fost izolaţi şi au fost uşor înfrânţi de guvernul majorităţii socialiste şi al aliaţilor situaţi printre ofiţerii de orientare de dreapta. Luxemburg şi Leibknecht au fost asasinaţi, iar liderii care au rămas, au introdus grupul în Comintern.

Un alt puci de orientare de stânga şi comunistă, ce a avut loc în Bavaria câteva luni mai târziu, a avut acelaşi insucces. La începutul lui 1920, grupurile independente au fuzionat cu majoritatea socialiştiior.

PUCIUL GERMAN.

Puciul berii Hall, numit de asemenea şi Puciul din München, Puciul Bierkeller, Nehener Putsch sau Hitler Putsch, Adolfo Hitler a încercat să

lanseze o insurecţie în Germania la 8 – 9 noiembrie 1923, împotriva Republicii lui Weimar. Hitler şi micul său Prtid Nazist s-au alăturat generalului Erich Ludendorff, un lider militar al aripii drepte germane din timpul primului război mondial. În seara de 8 noiembrie într-o berărie din München, Hitler şi omul său au obţinut acordul liderilor ce ar trebui să se alăture în sprijinurea „revoluţiei" din Berlin (după modelul marşului lui Benito Mussolini spre Roma ce s-a petrecut cu un an înainte); dar în ziua următoare, în marşul spre Marienplatz din centrul München-ului, aproximativ 3.000 de nazişti au fost întâmpinaţi cu salvele de foc ale cordonului de poliţişti; 16 nazişti şi 3 poliţişti au decedat. Ca urmare a unui proces derulat într-o instanţă bavariană, Ludendorff a fost eliberat, iar Hitler a primit un minim de pedeapsă pentru trădare – 5 ani de închisoare. Dar el a efectuat doar 8 luni în fortăreaţa din Landsberg, unde a scris cea mai mare parte din testamentul său, Mein Kampf („Bătălia mea").

Înăbuşirea puciului i-a creat lui Hitler faima internaţională, dar el s-a decis să obţină puterea prin mijloace legale.

Istoria abundă cu suficiente exemple de puciuri. Ele nu sunt întotdeauna denumite puciuri, dar în toate cazurile sunt prezente aspecte ale incapacităţii autorităţii. Voi denumi orice revoltă politică un puci şi în special acea revoltă din decembrie 1997.

Nu există graniţe bine delimitate între etapele procesului de degradare. Procesul poate fi foarte lent iar dinamicile sociale să fie reprezentate prin statistici asupra legilor încălcate, sentinţe stupide şi alte asemenea. Subit, trebuie să întâmpinăm o realitate în care unele incidente provoacă un puci întâmplător ori bine organizat. Puciurile şi răscoalele sunt modele bune pentru detectarea puterii sau slăbiciunii autorităţii şi cursul pe care îl urmează spre stabilitate sau degradare.

Voi exemplifica prin descrierea puciului organizat de către sindicatele din Israel sau mai bine zis, de către liderii lor. Într-adevăr, scopul lor nu era să-şi dezvolte influenţa şi să răstoarne guvernul, dar la nivel local obiectivul lor era să-şi demonstreze puterea şi să o manifeste.

Exemplul nr.1. Am imigrat în Israel în 1973, am fost surprins de o grevă în sudul portului Asndad. Totul a început cu paza de la intrarea în port cerând şefului comitetului sindicatului portului, Joshua Peretz să-şi arate permisul de intrare. Peretz a fost intrigat: „Nu ştii cine sunt eu?", a împroşcat acesta. „Îţi voi arăta cine sunt!" A ordonat închiderea

porţilor şi a oprit munca în port pentru toată ziua. Aceasta a produs portului daune considerabile.

Exemplul nr.2. Datorită unei erori umane la compania de electricitate, Israelul a rămas fără electricitate timp de 3 zile. Întregul sistem energetic al ţării a căzut. Lucrătorului i se ceruse să descarce o linie de înaltă tensiune pentru a evita vreun accident. Scurt-circuitarea a fost făcută într-un loc impropriu. Sistemul de rezervă a intrat în funcţiune; câteva generatoare s-au separat unul după altul. Pentru a fi repus în funcţiune, întregul sistem trebuia sincronizat înainte de a intra în regim.

După cum era de aşteptat, conducerea a cerut sancţionarea muncitorului incompetent, dar a intervenit sindicatul. Motivul nu stătea în simpatia faţă de muncitor, ci ei doreau să dovedească că sindicatul şi nu managementul decide cine să fie pedepsit şi cine iertat. Situaţia va fi suportabilă dacă s-ar aplica pedepsirea muncitorilor incompetenţi; în timp ce la primul exemplu forţa liderului de sindicat se manifestă doar în port, în cel de-al doilea doar în compania de electricitate. Totuşi, ca urmare a monopolizării producţiei şi distribuţiei de energie electrică pe teritoriul ţării, autoritatea a căpătat echivalentul unui cabinet. Acesta mânuieşte „comutatorul de energie al ţării”. Dacă liderii sindicatelor generale pot „bloca ţara”, liderii sindicatului companiei electrice sunt mult mai modeşti prin „încetarea distribuţiei energiei”.

Fig.VII – 12.
Demonstraţia lucrătorilor Companiei de Electricitate.

Furia lucrătorilor a fost orientată spre primarul Mitzua care cereau să se continue construirea unei centrale electrice pe cărbune. În spatele demonstraţiei furtunoase se ascundeau interesele liderilor locali ai sindicatelor de a-l înlocui pe primarul din Haifa.

De ce ar trebui să-i preocupe pe muncitori când şi ce tip de centrală electrică va fi construită?

Este uşor de explicat nervozitatea liderilor uniunii sindicatelor. Ei sunt nişte Golemi, cu alte cuvinte ei sunt acei ce nu se pot ridica mai sus de cel mai jos nivel al piramidei trebuinţelor lui Maslow.

Joshua Peretz, cel ce a blocat porţile portului, a fost dezmierdat de Partidul Comunist israelian şi trimis în Rusia sovietică într-o călătorie de plăcere. A revenit satisfăcut atât cu o călătorie, cât şi cu „o consolidare a conceptului de comunism”. Multor lideri sindicali le lipseşte orice gen de educaţie dar aceasta nu îi împiedică să facă carieră. Mai întâi, Golemii devin lideri sindicali, apoi membri în Knesset şi în final miniştri. Experienţa de muncă a unor astfel de oameni este insignifiantă. Când ultimul lider al muncitorilor din construcţii, mai târziu în Knesset, David Levi a devenit ministru în cabinetul lui Menachem Begin, se spunea o glumă (probabil generată de Partidul Muncii, de opoziţie): mamei lui David Levi i s-ar fi spus că într-o bună zi, fiul ei va deveni ministru, dar ea insista ca el să-şi termine şcoala.

Walter Schellenberg, şeful serviciului secret al lui Hitler, scria în memoriile sale că, grevele violente ale lucrătorilor din docurile şi din transporturile de pe Coasta de Est a Americii erau provocate pentru recunoştinţa Germaniei. Este încă un secret câte astfel de greve au fost provocate de fosta URSS.

Trebuie subliniat că alergătura unora după putere stă întotdeauna în spatele tuturor acestor puciuri. Dacă apare vărsare de sânge, va exista cineva responsabil pentru aceasta. Probabil că cititorul îşi aminteşte de setea pentru vărsarea sângelui evreiesc în revoluţia rusă? Aceeaşi sete de sânge o regăsim aici dar alţi indivizi sunt postaţi în spate. Pentru a ilustra voi reda o descriere însuşită din Enciclopedia Britanică vis-a-vis de un puci derulat în 1986 în Kazakhstan.

Dinmukhamed Kunayev, era primul secretar al Partidului Comunist din Kazakhstan, în perioada 1959 – 1986. Ca să devină membru al Biroului politic al sovietelor, Kunayev trebuie să se dovedească nu numai un politician sigur pe sine dar şi un om capabil de a dezvolta idei constructive. Realizând că, cazacii constituiau o minoritate în populaţia Kazakhstanului, el a analizat cu atenţie nevoile atât ale ruşilor cât şi ale cazacilor. Demisia sa din 1986 sub conducerea lui Mihail Gorbaciov a determinat primele discuţii serioase ale anilor 1980 în Uniunea Sovietelor.

Iată cum Mihail Gorbaciov l-a înlăturat pe Kunayev după aproape 30 ani de activitate ca Prim secretar al Partidului Comunist din

Kazakhstan. După tradiţia sovietică, primul secretar din toate republicile naţionale era o persoană a locului. Acesta era secondat de un secretar care întotdeauna era un rus. În acest caz, tradiţia nu a mai contat şi Kunayev a fost înlocuit de un rus. Probabil că la Moscova s-a considerat că sunt mult mai puţini cazaci decât ruşi în Kazahstan şi a sosit timpul schimbărilor dar nu aceasta gândeau şi oamenii din partea locului care visau să ajungă Prim Secretar. Printre aceştia, cel mai prceminent a fost Nursultan Nazarbaev care a devenit lider al Kazahstanului câţiva ani mai târziu după aceste evenimente.

Puciul a început cu o mică demonstraţie în faţa clădirii Comitetului Central din Kazahstan. Nu erau mai mult de 200 cei ce demonstrau – cazaci, studenţi şi femei lucrătoare la şcolile din împrejurimi şi la fabricile de textile. Nu se ştie cine a organizat demonstraţia. Încercarea de a face pace s-a soldat cu eşec. Au sosit întăriri de ambele părţi iar numărul demonstranţilor s-a ridicat la 3.000. Locul a fost încercuit de armată. Nu au existat împuşcături, ci doar bătăi grele cu bastoanele. Sloganuri naţionaliste şi şoviniste au fost adresate de ambele părţi. Spitalele s-au umplut de răniţi. Ordinea a fost restaurată.

CLASIFICAREA SOCIETĂŢILOR

Pentru a concluziona, voi oferi o clasificare mult mai specifică a societăţilor. Cele trei tipuri de societăţi expuse mai sus, sunt: Anarhia, Gesselchaft şi Gemeinschaft, care sunt determinate prin gradul de ceeziune între membrii respectivei societăţi. Această clasificare este mult mai exactă şi distinge între şase tipuri de societăţi. Ele sunt după cum urmează:

> Război civil;

> Forţa dual㠻

> Noi putem, tu nu poţi;

> Democraţie;

> Conducere colectivă;

> Dictatură absolută.

Clasificarea sugerată ne arată dinamicile sociale şi tranziţia de la o etapă la alta.

Cealaltă figură, VII – 13, ne indică căderea barierelor în societăţi pe diagrama timpului, ce ne prezintă toate etapele acestui proces şi de asemenea, ne oferă stratificarea societăţilor. Am identificat şase tipuri. Cu toate sunt uşor de identificat sau măcar li se cunosc graniţele. Dacă altcineva va putea să prezinte o clasificare şi mai exactă ori cu graniţele

cât mai bine definite, această diagramă trebuie aşezată pe pereţii cabinetelor politicienilor.

Dictatura absolută. 100%

Segment al formării codurilor moraleŞi ale-sistemului legislativ.

Gemeinschaft

Segmentul sistemelor legislative.

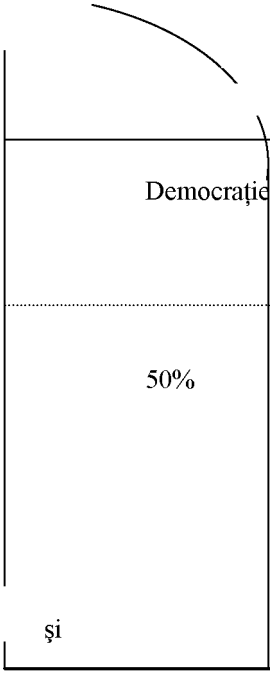

colapsului morale

Anarhie

Timpul, t

Fig.VII – 13. Relaţia dintre autoritate şi gradul de ceeziune socială

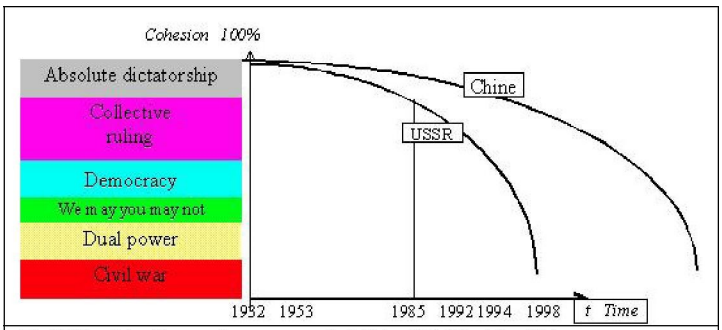

Fig.VII – 14. **Degradarea autorităţii în URSS şi în China continentală**.

Ca să creez o cât mai bună înţelegere a clasificării sugerate, voi adăuga câteva evenimente istorice. Dictatura absolută – perioada de conducere a lui Stalin în URSS. Dictatura generalului Franco în Spania şi a lui Pinochet în Chile nu pot fi considerate absolute căci aceste forme de dictatură nu interferă în multe sectoare ale vieţii sociale a ţărilor respective. Conducerea colectivă – este perioada de conducere în URSS

din timpul lui Nikita Hruşciov cât şi după acesta. Continentul China poate fi denumit „conducerea colectivă”. Ca să luăm un exemplu de democraţie putem să ne referim la Anglia secolului XIX. Anglia modernă s-a distanţat deja de democraţie alunecând spre Anarhie.

O clasificare relizată cu acurateţe ne permite poziţionarea cât mai exactă a oricărei societăţi pe aceste diagrame, şi de asemenea, ne va fi foarte uşor pentru a trage concluzii asupra viitorului acestor societăţi. Îmi cer scuze cititorului. Procesul de degradare este prezentat în cea mai simplă formă deoarece am folosit cele mai simple mijloace pentru a-l construi ceea ce în accepţiunea mea înseamnă Worîd Process. Curba din această diagramă este doar o parte a cercului, când în realitate aceasta este mai strânsă de exponent. De asemenea, timpul marcat are un caracter aproximativ. Ca punct de plecare a acestei diagrame, m-am oprit la anul 1932. În acel an putem afirma că s-a consolidat conducerea iar Stalin a devenit un dictator absolut. Această poziţie/situaţie a rămas aşa, chiar până la moartea lui, în martie 1953. Dictatura stalinistă a fost înlocuită cu conducerea colectivă a Biroului Politic al PCUS. Sosirea la conducere a lui Mihail Gorbaciov a însemnat începerea unei perioade numite Perestroika, în 1985, decurgând în timp. Când procesul nu a mai putut fi controlat, conducerea s-a degradat rapid, iar Anarhia a început să se instaleze. Momentul culminant a fost exprimat prin colapsul din decembrie 1991. Boris Elţîn a tras tronul de sub Gorbaciov şi a început să conducă peste acesta. Dar eşecul şi degradarea nu au încetat aici şi iată că în 1993, Elţîn sprijinit de forţele militare se impune în faţa Dumei. Acesta a fost al doilea puci. Pentru primul putem să ne referim la „lupta pentru independenţă a Ceceniei”. În august 1991, fostul general Dudaev, a proclamat independenţa Ceceniei. Nu numai că a proclamat-o, dar el şi-a instaurat dictatura în Cecenia şi a început să-şi structureze forţele armate. A izbucnit un conflict armat care a dus la abandonarea domiciliului de către populaţia cecenă şi la distrugerea ţării. Generalul a fost ucis, dar administratorii lui continuă să lupte ceea ce a condus la atacuri teroriste asupra teritoriilor Rusiei. Practic în anul 1996, Cecenia şi-a căpătat independenţa.

Lupta armată din Cecenia poate fi considerată începutul unui război civil. Astăzi, Cecenia este un exemplu pentru alte minorităţi naţionale din Rusia, mai mult decât atât, Cecenia este o exportatoare de terorism, care mai curând ori mai târziu va denatura într-un război civil în alte teritorii ale Caucazului de Nord.

După decesul lui Mao Tse Dun în China, o conducere colectivă a preluat tronul ţării, care spre deosebire de Uniunea Sovietică nu a fost stupidă şi şi-a început cu mare grijă drumul spre formele economice.

Primele succese în economie au stimulat chiar acordarea unei mari libertăţi în această zonă.

FEEDBACK

Am început descrierea procesului social chiar din faza degradării şi a colapsului; ulterior voi descrie într-un limbaj „tehnic”. Astfel de repetiţii ne vor ajuta să înţelegem rădăcinile acestui proces şi a dinamicilor sociale căci metodele de cercetare asupra sistemelor cu control automat sunt bine dezvoltate.

Cititorul îşi va reaminti că scopul final al acestei lucrări este de a construi un model al societăţii.

Să analizăm o situaţie unde, într-o societate democratică apare Golemul. În mod natural, el suferă dintr-o puternică formă de hevraav şi frustrare. El în nici un caz nu va admite că este un Golem căci este ocupat să critice abundent societatea. Esenţa criticismului şi solicitărilor lui pot fi combinate în sloganul popular „Libertate, Egalitate, Fraternitate”. Acest criticism se poate escalada spre instigare şi terorism. În cazurile în care Golemii ating limite relative, societatea are două reacţii posibile la comportamentul acestuia.

Contactul negativ

Golemul a fost pedepsit sau chiar distrus. Această soluţie nu este acceptabilă pentru Golem, din acest motiv el este întotdeauna un umanist, oponent al sentinţei cu moartea şi altele. Totuşi, această „nepopulară” metodă procură societăţii stabilitate sau în alte cuvinte, asigură un grad constant de ceeziune. O astfel de reacţie a societăţii faţă de Golem, când orice tulburare cauzează reacţia contrară, reprezintă un feedback negativ. În orice caz feedback-ul negativ conduce la stabilizarea sistemului. Şi în cazul societăţii are acelaşi rol. Ca un exemplu particular de acţiune a feedback-ului negativ, aş vrea să indic schimbarea liderilor în URSS. Nichita Hruşciov, un „om de mămăligă” relativ liberal a fost înlocuit în mod neaşteptat de către colegii săi din „colectivul de conducere” iar lider a devenit Leonid Breşnev. URSS s-a orientat din nou spre stalinism. În timpul lui N.Hruşciov a avut loc o mică scindare în socialul sovietelor dar aceasta nu numai că a fost aşteptată, ci chiar lichidată.

Să înţelegem cu ajutorul diagramei acţiunea feedback-ului negativ.

Cceziune Gemeinschaft 100% Gesellschaft

Anarhie

2. Feedback-ul pozitiv

O societate aflată sub presiunea unui Golem îi crează acestuia oportunităţi şi îl promovează spre „Libertate, Egalitate, Fraternitate”. Ca rezultat la această acţiune, procesul de restabilire socială încetineşte şi stimulează apariţia de noi Golemi ce se vor alipi primului. O astfel de reacţie a societăţii, când orice tulburare este o stimulare sau un sprijin, ca de exemplu în cazul începetinirii procesului de revigorare socială, este un feedback pozitiv. Feedback-ul pozitiv îndepărtează întotdeauna stabilitatea societăţii şi nu mai are importanţă unde se îndreaptă sistemul. De fapt, acest proces de deviaţie nu îşi găseşte sfârşitul, dar practic există întotdeauna nişte limite ca nişte obstacole, supradimensionări şi scindări, explozii şi tot aşa. Aceste obstacole frânează feedback-ul pozitiv deoarece ele îndepărtează cu desăvârşire sistemul de la politica sa directivă. Stoparea feedback-ului pozitiv pentru societate este condiţionat de colapsul ei. Această stare se referă la cazul/evenimentul în care societatea se degradează. Într-o dezbatere publică între oameni de orientare de stânga şi de dreapta, dacă fiecare îl acuză pe celălalt şi fiecare are dreptate, se poate trage concluzia că feedback-ul pozitiv lucrează şi că se vor dezvolta polarizarea şi acuzele mutuale. În locul acestora pot discuta arabii şi israelienii şi aşa mai departe.

Schimbarea liderului sau distrugerea Golemului compensează cu uşurinţă un mic eşec în ceeziune.

Pentru antonimicul sfârşit, atunci când cursa socială este foarte înaltă, activitatea este stopată de către lider. Cum se petrece aceasta, vom examina în continuare.

Un feedback negativ stabilizat se poate transforma într-un feedback pozitiv şi invers. Printre diferitele cauze ce stau la baza unor astfel de schimbări putem considera dezinformarea şi intoxicarea de către media. Din acest motiv, în industire toate sistemele automate de reglare sunt testate pentru „stabilitate” şi astfel se defineşte o „marjă de stabilitate”. Aceasta se poate aplica şi societăţii. Feedback-ul negativ care stabilizează societatea se poate transforma în pozitiv, astfel societatea îşi pierde stabilitatea şi se degradează spre Anarhie.

Procesul de degradare este un proces de necontrolat. El se opreşte de la sine doar prin colapsul societăţii.

De fapt, procesul nu se opreşte, ci îşi schimbă direcţia. Datorită faptului că omul trăieşte în colectivitate şi nu poate trăi de unul singur, înseamnă că trebuie creată colectivitatea lui. Dacă mai devreme era vorba despre blocarea evoluţiei sociale, acum, reversul, evoluţia de noi turme, colectivităţi apar continuu. Acest feedback pozitiv, care conducea spre colaps, acum se dirijează în direcţie opusă – are loc concentrarea Golemilor în ceva monstruos, dezvoltarea cursei sociale şi instaurarea unei dictaturi absolute. Aşa ceva este cunoscut sub numle de „revoluţie". Cursa socială prezintă un ritm alert. În diagrama VII-16 este reflectată curba dezvoltării, încheindu-se în punctul 2. Încheierea procesului de dezvoltare a ceeziunii se poate opri doar în momentul când este întrerupt feedback-ul pozitiv. Practic aceasta se petrece când „liderul revoluţionarilor" va câştiga puterea, se delimitează de influenţa socială a maselor şi îşi va instaura propria sa dictatură consolidată.

Examinând aceste oscilaţii ale sistemului, poate fi denumit (metastabil) monostabil căci el are doar o singură poziţie stabilă.

După ce ciclul este complet iar sistemul a revenit la poziţia lui de echilibru apare în mod natural întrebarea: Ce am obţinut?

Dacă vorbim de sistemul industiral, cu siguranţă că obţinerea unui procent din producţie va completa ciclul. În sociologie, ciclul se completează prin instaurarea unei dictaturi absolute, ce îşi va face apariţia după un război cu vărsări de sânge. Când abordăm aspectul economic, este clar că nici un război civil chiar şi în SUA, nu conduce spre înflorire economică. Mai degrabă reversul este adevărat.

Prin prisma celor expuse aici să permitem analiza acţiunilor profetului Moise atunci când el a găsit după ce a lipsit, Viţelul de Aur ridicat de evrei şi care se închinau acestuia. După cum se ştie, Moise a instaurat cruda sa dictatură în ţinuturile iudaice. Doar după aceasta el le-a înmânat Tora, pe care a primit-o de la Dumnezeu. Legile expuse în Tora sunt întru-câtva liberale.

Liderul societăţii poate desface modul feedback-ului pozitiv şi să oprească demoralizarea doar în cazul în care el însuşi este mai presus de influenţa societăţii. Aceasta se poate întâmpla doar în cazul unei dictaturi absolute. Doar după aceasta putem discuta despre liberalizare. Profetul Moise a acţionat exact în acest mod.

Despre lideri vom discuta în capitolul următor.

Capitolul **8 LIDERII ŞI SOCIETATEA**

Legea de fier a anti-oligahiei

Robert Michels a definit „legea de fier a oligarhiei” şi a arătat în ce mod o masă de oameni dezorganizaţi se grupează într-o oligarhie condusă de un lider. Ceea ce doresc este chiar opusul, altfel spus, să arăt cum liderii cât şi oligarhia preced un proces de degradare din care rezultă o societate fărămiţată. În figura 41, diagrama timpului ne înfăţişează diferenţa dintre „legea de fier a oligarhiei” şi „legea de fier a anti-oligarhiei”. „Legea de fier a oligarhiei” este reprezentată prin panta ascendentă a curbei în timp ce partea descendentă ne indică dezintegrarea oligarhiei şi a societăţii însoţită de expansiunea Anarhiei.

Există simultan două procese antagonice; procesul formării şi procesul destrămării. Într-o societate, gangsterii terorişti se dezvoltă în timp ce în cealaltă, degradarea înfloreşte, aceasta fiind societatea împotriva căreia teroriştii îşi îndreaptă atacurile necruţătoare.

Luate împreună, cele două legi, a oligarhiei şi a antioligarhiei, explică dinamica vieţii sociale. Pentru o mai bună înţelegere, să ne amintim de figura I-1 şi anume curba moralităţii. Legea de fier a oligarhiei explică salturile orizontale de la stânga la dreapta, de-a lungul axei X în timp ce „legea de fier a anti-oligarhiei” este reprezentată de sensul invers, de la dreapta la stânga.

Procesul de destrămare a fost exemplificat mai sus prin descrierea schimbărilor suferite de mişcarea sionistă. Am să accentuez în legătură cu acest proces pe detalii mai profunde şi am să încerc să le clarific.

Aş vrea să spun că, asemeni „legii de fier a oligarhiei”, „legea de fier a anti-oligarhiei” nu se aplică 100% unei societăţi uniforme. Acest fapt este evident. Să ne reamintim de graficul din figura 20, care ilustrează gradul de aplicabilitate al „legii de fier a oligarhiei”.

Să ne reamintim o povestioară despre doi asini: dacă cele două obiecte sunt identice, pe care ar alege-o cineva? Aceasta este probabil explicaţia stabilităţii creştinismului, care a supravieţuit de mii de ani sau poate chiar mai mult. Mici uniuni profesionale asemeni asociaţiei stomatologilor sau a avocaţilor din Israel îşi menţin stabilitatea cu atât mai mult cu cât ele sunt apărate de legi care le garantează existenţa (avocaţii sunt obligaţi să devină membri ai Colegiului avocaţilor) sau de către companii de asigurarea monopoliste care îi asigură pe medici. În anumite momente luptele interne pentru putere tind să izbucnească în exterior.

Formarea oligarhiei reprezintă formarea ierarhiei care tinde să devină un ţel. În figura 41 acest scop este desemnat prin punctul 2, corespunzător unei stări de stabilitate a sistemului. Această tendinţă este mult accentuată în societăţile cu un grad scăzut de uniformitate, acolo unde prevalează Anarhia. Diferenţa între terorismul de stat şi „legea de fier a oligarhiei" apare în măsura formării oligarhiei. Această proporţie este cu mult mai ridicată în terorismul de stat. Nu există o altă diferenţă.

În societatea de tip Gemeinschaft, prevalează reversul tendinţei. În timp ce în societatea uniformă, punctul 1 reprezintă stabilitatea; aici este chiar locul de unde începe degradarea. Oricum, aceasta nu rămâne mult timp o societate uniformă. Ea conţine surse foarte mici de containere care oferă răspunsul la dilema asinilor.

Acei sadici care se situau la cel mai de jos nivel al piramidei trebuinţelor sunt caracterizaţi de setea pentru a conduce şi, de agresivitate. Ei nu doresc altceva. Astfel se explică faptul că cei mai mulţi lideri radicali sunt needucaţi în timp ce alţii au un înalt nivel de educaţie. Liderul comun este în căutarea indivizilor care îi pot satisface trebuinţele acestuia.

Josif Dzhugashvili (Stalin), fiul unei spălătorese şi a unui cizmar, a avut probleme la învăţătură. La vârsta de 8 ani a început o şcoală clerică unde el a stat 6 ani în loc de termenul de 4. A intrat apoi la seminarul de teologie greco-ortodox din Tiflis şi nu a absolvit examenul final. La 18 ani a devenit un social-democrat. Era un individ banal, cu o personalitate imatură. Rolul său în revoluţia din 1917 şi în acapararea puterii de către bolşevici a fost nesemnificativ. Tot ceea ce a făcut nu au fost decât comploturi şi intrigi. El a devenit secretar general al partidului şi şi-a asumat această responsabilitate care era un echivalent al poziţiei de secretar al directorului. Stalin conducea de pe poziţia de director. Asemenea altor indivizi needucaţi, a căutat să-şi adune asistenţi educaţi. Unul dintre aceştia era inginerul Boris Bozhanov. În ciuda unei cariere impetuoase (el a devenit secretar al Comitetului central al Partidului şi un foarte apropiat asistent al lui Stalin), el a realizat repede ce tip de individ este Stalin şi ceea ce dorea iar în 1928 a fugit din ţară. În lucrarea sa, apărută în 1929, „Memoriile unui secretar al lui Stalin", Bazhanov relatează că Stalin nu se ferea să asculte conversaţiile telefonice ale prietenilor de petreceri şi avea instalat în biroul său din Kremlin un echipament adecvat. Metodele lui

Stalin erau destul de simple: îşi distrugea fizic toţi opozanţii şi, oriunde se putea îşi planta propriile sale „creaturi”. Un alt fugar sovietic, Abdurakhman Avtorkhanov descria această metodă în cartea sa, „***The technology of power***”. Lui Stalin i-au trebuit doar 5 ani de la moartea lui Lenin pentru a deveni dictator absolut. Procedurile legale dirijate în anii ’30 împotriva tovarăşilor de arme al lui Lenin şi împotriva unor bătrâni comunişti constituiau o ultimă etapă în procesul de „purificare”. Cu câteva excepţii, întreaga oligarhie din jurul lui Stalin a fost împrospătată cu noi indivizi selectaţi de el. Structurarea oligarhiei staliniste a fost definitivată în ’39 şi ulterior a devenit „gerontocraţie”. Generaţia ce a urmat gerontocraţiei era deja demoralizată la nivel superior. Nimeni nu abandona credinţa oarbă în comunism şi ascetism. Copiii lui Stalin, Vasilii şi Svetlana erau pe deplin demoralizaţi. Vasilii a murit de alcolism, în timp ce Svetlana îşi schimba în mod repetat soţii, ideologia şi ţara de rezidenţă.

În acest context nu era de mirare că în interiorul oligarhiei apar oameni şi gânduri ale răzvrătirii. Chiar şi personalul KGB începuse să glumească pe seama liderilor şi a ideologiei lor.

Stalin nu se gândea decât la război şi întreaga economie naţională era concentrată în această direcţie. Secretul bombei atomice fusese furat de la americani. Întreaga industrie lucra pentru „apărare”. Nikita Hruşciov a înţeles că situaţia nu putea să mai dureze în maniera aceea şi a încercat să ridice economia socialistă la nivelul celor din vest. Era convins că putea realiza aceasta în epoca comunismului.

Regimul lui Breşnev a fost denumit „periodă de stagnare”. Împotriva acestor greutăţi se ridică Gorbaciov cu a sa perestroika şi glasnost. Europa de est s-a distanţat de URSS şi şi-a început propriul program de perestroika. Boris Elţân a tras scaunul de sub Gorbaciov dar împreună cu acesta au dărâmat întregul imperiu al lui Stalin.

Slăbirea lanţurilor comunităţii conduce la formarea Golemilor care aparţin nivelelor celor mai de jos ale piramidei lui Maslow. Cu cât mai mult se apropie de anarhie cu atât mai mult apar proscrişii. După moartea lui Stalin şi încetarea stării de terorism general, după apariţia lui Hruşciov la al XX-lea Congres al PC şi expunerii crimelor lui Stalin, dizidenţii încep să apară în Rusia. S-a încercat crearea de uniuni independente ale Partidului Comunist. Au apărut edituri ilegale, la început „samizdat” şi apoi „magnitizdat” care distribuiau materiale anti-savietice tipărite sau înregistrate. În acest mod a fost tipărită cartea lui

Abdurakhman Avtorkhanov, „Tehnologia puterii”, publicată în străinătate şi difuzată în Rusia, precum şi cărţile lui G. Orwell, traduse din engleză, pcemele satanice ale lui Galich şi Vâsotki şi altele. Unul dintre inginerii bombei sovietice cu H_2, academicianul D. Sakharov s-a lansat într-o campanie împotriva războiului. Evreii şi-au început emigraţia spre Isarel. Căderea regimului comunist în Rusia şi tranziţia spre Anarhie au condus la lichidarea sistemului monopolistic şi la instaurarea unui haos general. Diverse organizaţii, uniuni şi partide au apărut ca ciupercile după ploaie şi, alături de ele, desigur, terorismul şi bandele criminale. Luarea de ostateci a devenit aproape un eveniment zilnic.

Nu deţin ilustraţii pentru a contura dimensiunea acestor uniuni şi organizaţii, pentru că în condiiţiile Anarhiei, este aproape imposibil să le obţii vreodată. Abundenţa comunicărilor relevate substituie statisticile. Iată cum a început războiul cecen de independenţă.

Membra kibuţului Golda Meir şi-a făcut singură drum spre vârful piramidei, datorită cunoaşterii limbii engleze şi lipsei prejudecăţilor. Ea a devenit diplomat apoi Ministru şi în cele din urmă liderul guvernului Israelului. Itzhak Rabin era unul dintre oamenii care l-au incitat pe Ben Gurion. Când a fost rugat de acesta să adune evreii, el nu a ezitat să o facă. Bai Zahar şi-a început cariera scriind biografia lui Ben Gurion. De-a lungul celor 8 ani nu a făcut decât să se învârtă în jurul lui. El a devenit membru al Knessetului. Shimon Peres a fost secretarul lui Ben Gurion şi în final a ajuns lider de guvern.

Dintre cei menţionaţi, Golda Meir avea o ideologie consistentă. Ideologia şi sora sa mai în vârstă au ghidat-o pe Golda la început spre mişcarea socialistă din Rusia şi apoi din SUA spre Palestina. Ceilalţi membri ai oligarhiei erau birocraţi mediocri pentru care ideologia juca un rol secundar.

Toţi formau acea oligarhie inutilă din partidul care conducea ţara după câştigarea alegerilor. Amintiţi-vă „legea de fier a oligarhiei”. Odată ce ei ocupau un loc în oligarhie, locul era pe viaţă. Ca şi în cazul Camerei Lorzilor din Anglia, 1/3 din locurile din Knesset erau transmise prin ereditate.

După ce oligarhia s-a format, îi este permis să adopte orice politică. De obicei, ea se conformează instinctelor oligarhiei. Iată cum partidul muncitorilor din Israel s-a transformat din naţionalist în internaţionalist, din sionist în anti-semit.

Ce au primit muncitorii de la partidul Muncitoresc. NIMIC.

Israelul diferă de Rusia. În timp ce ruşii au trecut aproape instantaneu de la dictatura comunistă la Anarhie, în Israel acest proces continuă de 20 de ani. Foarte puţini din cei care trăiesc astăzi în Israel îşi dau seama de tranziţie. Foarte puţini remarcă trecerea de la o dictatură socialistă care a monopolizat întreaga ţară la economia liberă şi anarhie. Doar câţiva israelieni au observat dispariţia din kibuţuri a uniformei kaki şi înlocuirea lor cu cămăşi colorate şi cu înclinarea către despuiere. Cum este cu „luptătorii pentru drepturile cetăţenilor”? Cum se explică faptul că, într-o ţară aşa mică precum Israelul, numărul organizaţiilor de femei a crescut de la 3 la 75. Organizaţiile s-au justificat că în trecut nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că ele au existat, cum ar fi de exemplu organizaţiile pentru apărarea copiilor. La un astfel de nivel de destrămare al instituţiei familiale este ceva natural să apară astfel de organizaţii. Consider că ar trebui create cel puţin trei organizaţii: una pentru protecţia copiilor, una pentru protecţia mamelor şi una pentru protecţia taţilor.

Însumând „legea de fier a oligarhiei” se poate accepta maxima „peştele de la cap se împute”. Liderii nepricepuţi au fost consideraţi de populaţia israeliană ca pedeapsă de la Dumnezeu pentru întreaga naţie. Biblia este plină de astfel de istorisiri (vezi „Judecători”) de astfel de conducători de care nimeni nu-şi mai aminteşte. Pe de altă parte, istoria reţine numele lui Caligula şi ale cailor săi.

Aşadar, care lider ar trebui împuşcat şi care nu?

Opinia publică

La ce se gândeşte un aşa tată? El se gândeşte la a bea un pahar zdravăn de vodcă, la a lovi pe cineva în faţă, la caii lui şi la nimic altceva”

I. Babel – Cum se făcea asta în Odessa.

În timpul războiului civil de la mijlocul secolului trecut din SUA, nici unul dintre partide nu se îngrijora în problema sclavilor negri. Ideea luptei negrilor pentru eliberarea din sclavie s-a născut din faptul că proprietarul de sclavi locuiau în ţinuturile agricole sudice. Pentru a-i submina pe sudişti, nordicii au declarat că scopul războiului era eliberarea sclavilor. Este posibil ca ei să se fi aşteptat la o revoltă a negrilor?

Negrii nu s-au revoltat şi nu au luat parte la război, nici măcar în armatele nordiştiior. Totuşi, povestea s-a răspândit în lume şi a fost

recepţionată de K. Marx a cărui sete a fost stinsă astfel. La finele războiului civil, care a ucis 600.000 de albi, nu s-a schimbat nimic în situaţia celor 3,5 milioane de negri. Ca urmare, armatele care i-au emancipat pe negri i-au gonit pe indieni în rezervaţii, populaţie americană băştinaşă. Contra adevărului, s-a indus ideea că războiul civil a avut ca scop eliberarea negrilor din sclavie.

Golemii au nevoie de idei care îi unesc ca o religie şi, nu are importanţă dacă ideile sunt bune sau rele. Am menţionat anterior că, societăţile extrem de relaţionate îi eliberează pe membrii lor de trebuinţa de a gândi. Nu toţi sunt egali, atât de mult cât priveşte această necesitate. Este adevărat în cazul anarhiei, cu libertatea sa absolută. Karl Marx a fost unul dintre aceşti Golemi dar au existat mulţi alţii care au avut nevoie de astfel de idei. La mai mult de 100 de ani după războiul civil, ei au rămas aici. Am arătat mai devreme efortul lor de a se desprinde pe piramida trebuinţelor. Întrebarea este nu câte nivele reuşesc să cucerească ci, în ce proporţie reflectă realitatea ideile lor. Pentru aceasta recomand cartea lui A. Soljeniţîn, „Arhipelagul Gulag” unde autorul ilustrează această problemă (vezi figura 10). Pentru realizarea acelor idei au murit milioane de oameni. Ce a rămas de la ei? Canalul Belce More Baltic care nu a fost niciodată folosit. Ca în timpurile de demult, de dinainte de Hristos, faraonii au construit piramide uriaşe. Ce s-a schimbat într-o mie de ani? Legea de fier a oligarhiei susţine ideea că oligarhia este ghidată de interesele proprii.

Dar nu numai dictatorii promovează idei stupide.

În anii ’50, Solomon Asch a făcut un experiment care a devenit clasic de atunci:”Un subiect se aşeza la o masă alături de un grup de 7 până la 9 persoane (cu toţii erau aliaţi ai experimentatorului). Grupului i se indica un ecran cu trei linii verticale, de diferite lungimi şi li se cerea membrilor grupului să aprecieze care linie era de aceeaşi lungime cu un standard afişat pe ecran. Fiecare individ şi-a spus la rând părerea. Raţionamentul corect era evident şi la majoritatea încercărilor fiecare a dat acelaşi răspuns. Dar la numeroase încercări critice predeterminate, aliaţii au fost instruiţi să dea răspunsul greşit. Apoi Asch a observat doza de conformism pe care această procedură o solicita de la subiecţii săi.

Rezultatele erau zdrobitoare. Chiar dacă răspunsul corect era întotdeauna evident, subiectul mediu al grupului s-a conformat consensului de grup în proporţie de 32% din încercările critice; 74 %

dintre persoane s-au conformat cel puţin o dată. Mai mult, nu a trebuit să fie un grup mare pentru a obţine o aşa conformitate”.

Omul este un animal de colectivitate şi acest fapt este reflectat în gândirea sa. El poate gândi la fel cu ceilalţi chiar dacă opinia generală este falsă sau chiar dăunătoare.

Acesta este un motiv pentru care ar trebui aplicată cenzura ori de câte ori este afectată opinia publică. Este prea periculos să lăsăm judecata pe seama golemilor, scriitorilor şi jurnaliştiior.

Profesorii universitari, specialişti în diferite domenii, sunt invitaţi în mod frecvent la emisiuni televizate. Unei persoane i-ar putea rămâne în minte că aceşti profesori pot avea idei „plantate” în capetele lor şi în loc de bun simţ ei se ghidează numai şi numai după instinctele lor de bază. În regimurile totalitare, astfel de oameni sunt uneori autori ai unei noi ramuri ştiinţifice, cum a fost cazul academicianului Lyssenko din URSS.

În opinia lui, genetica era o pseudoştiinţă, în timp ce balivernele sale erau realizări ştiinţifice.

Opinia publică este similară stilurilor de modă. Privind la graficul moralei, în figura I-1, se poate observa că, acolo unde integrarea este aproape 100%, toţi se îmbracă în aceleaşi haine, de obicei uniforme de armată sau robe de călugăr. Sub astfel de haine este dificil să distingi femeile de bărbaţi. Toţi se îmbracă şi gândesc la fel, în timp ce liderul este cel care impune atât ce să se poarte cât şi ce să se gândească.

O integrare (mai) redusă conduce la un anumit grad de varietate în stilurile de modă, dar încă este o vestimentaţie obişnuită. În centrul diagramei, unde integrarea este de 50%, oamenii se îmbracă elegant. Bărbaţii mai degrabă poartă ţinută de seară în loc de haine muncitoreşti. Lenin, bolşevicul, a purtat o şapcă pentru a o face pe grozavul. Rochiile femeilor se disting prin gablonzurile adiacente. Femeile nu s-ar gândi să poarte pantaloni largi. Societatea optimală nu este caracterizată atât de mult prin stil cât prin eleganţă. În ce priveşte gândurile şi ideile – opinia publică, aceasta se reflectă în morală, în cele 10 porunci. Bun este orice este mâncare pentru individ, pentru familia sa şi societate; rău este orice nu este bun pentru toate acestea. aceasta este maniera de a gândi atât a liderilor societăţii cât şi a cetăţenilor simpli. Oamenii au gânduri elegante.

La sfârşitul corespunzător Anarhiei, există o varietate de forme, culori şi stiluri. Este dificil să transmiţi de la bărbaţi la femei şi invers.

Moda a dispărut dar unele grupuri sunt evidente prin culoare, comportament ş.a.

Astfel de grupuri sunt hipioţii şi punk-iştii, membrii diverselor secte etc. În societatea anarhică nu există opinie publică. Există atâtea opinii câţi indivizi dar este mai sigur să vorbeşti despre grupuri, secte şi partide. Astfel există o abundenţă de partide politice care iau parte la alegerile pentru parlament şi preşedenţie.

Tot ce s-a exprimat mai sus este rezumat într-un citat al lui Stalin. Conform lui Hruşciov, Stalin a spus că, „poporul este ca bălegarul. Este o masă informă care îl urmează supusă pe cei care au puterea”.

Într-o discuţie cu autorul Emil Ludwig, Benito Mussolini a afirmat: „Pentru mine masele nu sunt mai mult decât o turmă de oi, atât timp cât ele nu sunt organizate. În nici un caz, dacă mă voi întoarce împotriva lor, nu sunt de acord că masele pot reuşi ele însele”.

În ciuda Anarhiei, există o ordine în opinii, conform reprezentării piramidei trebuinţelor (fig. III-42). Fiecare nivel al piramidei reflectă opinia nivelului specific corespunzător lui. Citiţi experimentul cu studenţii flămânzi; toate gândurile şi discuţiile lor erau orientate asupra mâncării, după cum fuseseră coborâţi la cel mai de jos nivel al piramidei.

Ni se reaminteşte de Karl Marx care a vorbit despre o ideologie pentru clasa liderilor şi alta pentru proletariat. Părerea muncitorimii este determinată de trebuinţe ale celui mai de jos nivel; cele mai primitive. Am văzut că la cel mai scăzut nivel apare trebuinţa de alimentaţie şi de siguranţă. În această situaţie nu există gânduri şi nici cerinţe. Campaniile pre-electorale ale tuturor partidelor se concentrează pe satisfacerea acelor trebuinţe. Actele agresive sunt deseori implicate pentru că proletarii nu au nimic de pierdut în afara lanţurilor. Golemii aleargă în stradă şi cer „pâine şi distracţie”. Despre ei vorbea Cicero când spunea „lipitori pe trupul statului”. Ei aud promisiuni despre ajutor social, mâncare pe gratis, locuinţe gratuite, lupte de gladiatori şi în primul rând drepturi egale cu aceia care au făcut mai mult. Egalitate dar nu reciprocitate. În campaniile pre-electorale nu veţi găsi nici măcar un cuvânt despre estetică şi alte nevoi corespunzătoare unor nivele mai înalte ale piramidei.

Care este utilitatea sondajelor opiniei publice? Nici o alegere a preşedintelui, parlamentarilor nu are loc fără sondaje de acest gen. Ele oferă o idee aproximativă despre dimensiunea maselor şi nu mai mult de

atât. Masele pot fi compuse din voci de rasă pură, bivoli sau Golemi. Ţapul este în fruntea turmei.

De regulă, sondajele de opinie publică nu arată cărei formaţiuni politice aparţine cineva şi cu toate acestea au un impact asupra psihologiei liderilor de partid. Cei din urmă nu fac nici un efort să înţeleagă realitatea şi să explice cauzele popularităţi diferitelor slogane.

Înainte de alegerile prezidenţiale, în SUA, 85% din populaţie ştie cu 2 luni înainte cine este candidatul lor. În Israel, această cifră atinge chiar 90%. Aceasta înseamnă că populaţia este împărţită în grupuri şi partide şi fiecare ştie ce ţap să urmeze. De fapt, doar 10 – 15% votează, ceilalţi votaseră deja.

Cum poate fi influenţată opinia publică? Cum poate cineva să despartă masele de ţap?

Cel mai simplu mod este de al discredita pe lider. Desigur, aceasta ar fi posibil doar în democraţii. Într-adevăr, o serie de acte teroriste săvârşite de arabi în Ierusalim şi Asdod, cu 2 luni înainte de alegerile pentru Knesset, au generat puternice oscilaţii, atât în politica externă a primului Ministru Perez cât şi în prestigiul lui. Un sondaj publicat în ziare după comiterea actelor teroriste a arătat o reducere a numărului de susţinători. Perez, un apropiat al arabilor, a acoperit relaţia dintre Israel şi Palestina. El nu a dorit să-şi asume riscuri. În ajunul alegerilor, conform sondajelor, Perez era din nou în top. Când a pierdut alegerile vina a fost aruncată asupra rabinilor.

În alegerile prezidenţiale din SUA, o atenţie deosebită a fost acordată aspectului moral. Infidelitatea conjugală a candidatului a pătat biografia sa. Degradarea morală generală a condus la o situaţie în care această problemă şi-a pierdut deja importanţa; candidatul a fost iertat şi ales. În acelaşi mod, au fost iertate manipulările financiare.

Ca un rezumat la secţiunea despre comportarea tip turmă a oamenilor şi reflectarea ei în opinia publică, doresc să evidenţiez că acest tip de comportament constituie principalul obstacol pe drumul înţelegerii mesajului acestei cărţi. Timp de sute de ani, oamenii au fost educaţi să creadă în sloganuri şi concepte pe care personal, astăzi, refuz să le accept. Consider că aceste concepte au condus la anarhie, terorism şi formarea bandelor.

AUTORITATE.

Am văzut cum se comportă societatea: ca o turmă de oi şi, cum este cizelată opinia publică; nu societatea determină dacă va fi prosperă

sau nu, dacă va fi dominată sau nu de lagăre de concentrare şi închisori ori dacă va sfârşi sau nu în anarhie şi război civil. Jim Jones a fost liderul sectei religioase, „Oamenii Templului”. 900 de membri ai sectei au plecat în Guyana să se sinucidă, la ordinul liderului lor, al ţapului lor.

De unde provin ţapii?

În momentul în care se caută un loc de muncă, toţi specialiştii indiferent de domeniul lor trebuie să susţină şi să treacă un test care poate dura o zi întreagă. Cei care trec testul sunt angajaţi pentru o perioadă de probă în care pot să-şi dovedească competenţa pentru locul ocupat. La ce teste sunt supuşi candidaţii pentru Preşedenţie sau pentru postul de Prim-Ministru? După ce criterii sunt aleşi astfel de oameni? Este candidatul capabil să se descurce cu terorismul sau dimpotrivă, îl generează el însuşi?

Sistemele predominante de alegere a liderilor sunt dictate nu de bunul simţ ci de instincte. În lumea animală, candidaţii luptă unul cu altul iar învingătorul devine liderul. „Turmele” umane lucrează la fel, doar că fără a folosi dinţii şi coarnele, limitându-se la conflicte, agresiuni verbale. Cine devine lider?

Robert Michels, autorul „Legii de fier a oligarhiei”, a răspuns acestei întrebări.

La început, se unesc toţi indivizii cu gânduri similare şi apoi sunt alese, oligarhia şi liderul. Trăsăturile caracteristice ale liderilor potenţiali sunt „o pasiune pentru conducere, fie rea sau bună”. De obicei, liderul şi oligarhia sunt cele mai active şi mai agresive în grupul cu mentalitate similară.

Ideile lui Michels sunt adecvate cu piramida trebuinţelor formulată de Maslow. Sadicii au pasiune pentru conducere şi agresivitate. Ei sunt situaţi la cel mai de jos nivel al piramidei unde nu sunt alte trebuinţe.

Mulţi lideri radicali sunt needucaţi. Mai târziu, este format un cerc în jurul liderului care moşteneşte conducerea şi poate conţine şi indivizi instruiţi. Liderii fără educaţie vor căuta ajutoare care vor face ce li se va spune să facă.

Ţapul este cel care impune comportarea turmei. În acest sens sunt relevante experimentele efectuate de psihologi pentru verificarea efectului autorităţii asupra oamenilor. Unul dintre cele mai interesante experimente a fost realizat de către Stanley Milgram pentru testarea gradului de supunere. A fost recrutat un grup de oameni în vederea realizării unui studiu de memorie. Subiecţilor li s-a cerut să citească

unui alt subiect, o serie de perechi de cuvinte, şi apoi să testeze memoria aceluia prin citirea primului cuvânt din fiecare pereche, cerându-i să aleagă pe cel corect dintre patru variante. De fiecare dată, când cel care învăţa a făcut o greşeală, subiectul trebuia să apese o pârghie care elibera un impuls electric. Tensiunea era cuprinsă între 15 şi 45 de volţi, dar de fapt repondentul nu primea nici un şoc electric. Pe măsură ce apăreau greşeli se lăsa şi cu şocuri electrice. Subiectul care greşea putea fi auzit protestând prin peretele despărţitor. I s-a spus subiectului să dea intensitatea electrică mai mare la fiecare eroare. Dacă subiectul obiecta, experimentatorul insista că este necesar să se continue. Acest experiment a fost interpretat ca model de cruzime omenească.

Un alt experiment a fost efectuat pe un grup de asistente medicale, care erau instruite la telefon de un medic cunoscut de ele ca fiind în căutarea unei substanţe, cunoscută în farmacie sub numele ASTROTEN. Asistentele au găsit substanţa şi l-au marcat ASTROTEN, capsule 5 mg. Doză obişnuită de 5 mg/zi, doza max.1Omg. Apoi medicul le-a instruit pe asistente să dea 20 mg din substanţă pacientului N. Conform regulamentului, asemenea instrucţiuni nu se dau la telefon. În ciuda acestor reguli şi a faptului că doza cerută era una periculoasă, 95% dintre asistente s-au conformat.

Pe ce se bazează autoritatea şi ce cauzează executarea orbeşte a ordinelor? În lumea animală, puterea şi teama dictează autoritatea. Distribuţia de putere şi frică în turmă este determinată de ierarhie. Acelaşi lucru este valabil şi pentru societatea umană. Puterea potenţială a doctorului este mult mai mare decât cea a asistentei care execută ordinele sale fără să se gândească, fie bune fie rele.

Medicul este cel răspunzător iar asistenta a avut încredere în medicul pe care îl şi cunoştea.

Am văzut cum mediul a influenţat opinia indivizilor şi i-a condus deliberat să presupună eronat. Aceasta este o situaţie similară. Autoritatea suprimă individualitatea şi poate transforma indivizii în Golemi fără efort.

Pe lista factorilor determinanţi de cădere culturală în cadrul societăţii anarhice, primul se situează pericolul de a „cădea în autoritatea puterii aflate în exerciţiu”. Autoritatea este de o importanţă crucială şi nu numai pentru asistente. Autoritatea şi integrarea socială sunt concepte interactive. „Disciplina şi frica” au fost menţionate la

începutul acestei lucrări ca fiind „factori integratori”. Disciplina putea substitui integrarea şi în graficul moralei (fig.I-1). Vorbind despre disciplină, este mai uşor să o legi de conceptul de putere. Conform dicţionarului Webster, autoritatea este definită ca puterea de a influenţa gândurile, opiniile sau comportamentul. Cu alte cuvinte, autoritatea este reîntărită prin puterea sa reală sau potenţială. În turmele de animale, autoritatea este determinată de puterea fizică.

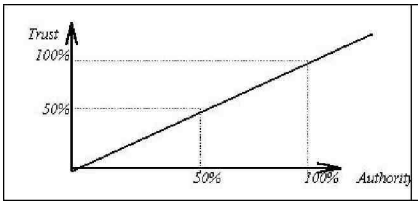

Figura VIII (fig. 43).

Relaţia între autoritate sau putere pe de o parte şi disciplină şi integrare pe de altă parte. Autoritatea optimă corespunde unei integrări optime de 50%.

Autoritatea opresivă a fost ilustrată anterior prin cele două experimente efectuate de către specialişti în domeniul psihologiei. Avantajul autorităţii opresive constă în faptul că subordonaţii nu au nevoie să se scuze, ei execută orice li se spune.

În Anarhie, liderul este complet lipsit de autoritate, el devine fără valoare. Un semn al anarhiei îl constituie perioada lungă de timp în care o anume personalitate îşi păstrează poziţia de putere. Nu mă refer la satrapii care stau pe poziţiile lor de o viaţă.

În Atena antică, leagănul democraţiei, Regulamentele lui Pericle au durat 30 de ani. Aceasta a fost perioada de glorie a Atenei. În timpurile noastre caracterizate de anarhie, M. Thatcher, a fost prim-ministru timp de 12 ani. Ea a fost prima „doamnă de fier”. În multe ţări, inclusiv SUA, legea şi tradiţia interzic realegerea şefului statului pentru un al treilea mandat, din teama de instaurare a dictaturii. Nu există teamă de anarhie. Nu mă îndoiesc de abilitatea lui Nixon de a întări dictatura sa, dar el a ales Watergate.

Pentru a-l discredita pe lider înseamnă să arăţi maselor că puterea lui este de fapt inexistentă. Deseori liderul se discreditează el însuşi prin faptele lui şi astfel pierde din autoritate. Din păcate, Golemul nu îşi poate evalua propriul comportament dar se grăbeşte în îndeplinirea ţelului său, pe calea cea mai scurtă.

Pierderea autorităţii liderului duce la generarea de contracte de atentate pentru a-l ucide. Aşa s-a întâmplat şi în cazul prim-ministrului israelian, Ytzhak Rabin, care a fost împuşcat. Dispozitivul de securitate din jurul lui Simon Perez este mai puternic decât cel din jurul liderilor comunişti din fosta URSS. Nu mai puţin de 500 gărzi de corp l-au înconjurat pe S. Perez în timpul vizitei la Technion, institutul israelian

de tehnologie din Haifa. Nu mai fusese niciodată o astfel de desfăşurare de dispozitiv de securitate pentru preşedintele Israelului. Securitatea este un imperativ acolo unde nu există autoritate.

Rezumând, se pare că autoritatea liderilor determină autoritatea societăţii. Vom exemplifica acest rezumat cu exemple din istorie.

Ascensiunea la putere a lui A. Hitler în Germania i-a întărit în mod remarcabil poziţia sa în Europa. După ce a fost învinsă şi umilită în primul război mondial, Germania şi-a dictat politica faţă de câştigători. La început, aceasta a însemnat ruperea de înţelegerea de la Versailles, potrivit căreia nu i se mai permitea Germaniei mutarea armatelor înspre regiunile vestice ale ţării iar forţele sale armate trebuie limitate. Ca o consecinţă, a urmat anexarea agresivă a Austriei şi apoi cedarea Cehoslovaciei. Acesta a fost triumful Germaniei şi ruşinea câştigătorilor.

Un alt exemplu a fost URSS. Întreaga Europă de est a devenit satelitul lui Stalin şi al celor care l-au moştenit. Toate încercările naţiunilor est-europene de a scăpa de acest război s-a încheiat cu lupte nemiloase împotriva lor. Ţările vestice doar au criticat liderul sovietic iar N. Hruşciov şi-a scos pantoful şi a dat cu el în masă la o întâlnire a ONU: întreaga lume a râs discret.

„Perestroika” lansată de M. Gorbaciov şi adusă la anarhie şi distrugerea ţării de către B. Elţîn a anihilat autoritatea proprie cât şi a ţării. În mod tradiţional Rusia este considerată eliberatoarea şi patroana naţiunilor slave ortodoxe din Balcani. Astăzi, ea este dispreţuită de cele din urmă. Bombardarea sârbilor bosniaci de către aviaţia americană cu ajutorul NATO are ca singur scop să arate Rusiei şi preşedintelui acesteia că autoritatea sa nu este luată în considerare. Agresorul nu a scăpat nimic. Ceea ce a rămas este teama de a fi atras în alt conflict.

Opinia generală este că naţiunea îi apreciază pe liderii lor la momentul alegerilor şi că ele nu ar alege vreun lider „rău”. Nu este deloc adevărat. Am arătat anterior cum se formează opinia publică. Putem adăuga că, în societăţile în care se desfăşoară un proces de degradare, liderilor li se face reclamă precum maşinilor şi autoritatea lor se bazează numai pe popularitate; de aceea democraţia nu asigură alegerea de lideri capabili. Se poate întâmpla de asemenea ca nici unul dintre candidaţi să fie ales. Democraţia conduce la degradarea societăţii şi la dezvoltarea de anarhie.

Dacă cineva nu este de acord, ne putem referi la lucrările lui R. Michels în ceea ce priveşte alegerile democratice din ţară sau din

interiorul partidelor politice. Unii sociologi, cum ar fi de exemplu Ian Robertson, nu sunt de acord cu Michels şi, afirmă că sunt de asemenea două sau trei fracţiuni într-un partid politic iar liderii incapabili pot fi înlocuiţi.

Democraţia s-a încheiat în Rusia după ce au venit la putere bolşevicii în 1917. În acel timp, Stalin nu a avut nici autoritatea şi nici popularitatea. El a transformat poziţia minoră de secretar general al partidului în poziţia principală de centru din care el a guvernat nu numai Rusia ci întreaga lume. Liderul este cel care decide dacă să fie sau nu parte din fracţiune. Boris Bazanov a oferit în Memoriile sale (capitolul 8) o descriere detaliată a sistemului creat de Stalin pentru a lupta.

Al 12-lea Congres era încheiat şi Toostukha se încarcă energetic pentru următoarea „afacere semi-întunecată". El strânge toate materialele Congresului şi le studiază. Curând el descoperă că este interesat doar de unele din materialele colectate. Le studiază cu un membru al serviciului de securitate, care se pare că este grafolog.

Înainte de întâlnire, delegaţii la congres apar înaintea comitetului delegat al Congresului, mandatele lor sunt examinate şi sunt eliberate legitimaţii de membru; mandatul acordă dreptul la vot decisiv sau deliberat. Fiecare delegat la congres trebuie să completeze individual un chestionar foarte lung, ce conţine foarte multe întrebări. Toţi sunt obligaţi să facă aşa ceva.

În timpul Congresului, comisia delegată supune chestionarul analizei statistice iar rezultatele sunt raportate la sfârşitul întâlnirii; numărul de participanţi femei şi bărbaţi, originea socială, vârsta, durata de afiliere la partid etc. Toţi delegaţii înţeleg necesitatea acestor chestionare detaliate.

La sfârşitul Congresului, sunt alese agenţiile centrale, filiale ale partidului, adică Comitetul Central (TSK), Comisia Centrală de control şi Comisia Centrală de Revizori. Înaintea acestor alegeri, exista o întâlnire a liderilor Comitetului central cu liderii delegaţiilor principale (din Moscova, Leningrad, Ucraina etc.). Aceasta este aşa numita „convenţie a seniorilor" numită de asemenea „plicul albastru" datorită cuvintelor asemănătoare în ruseşte. Acest grup de oameni stabileşte compoziţia noului Comitet Central. Fiecare delegat cu un drept de vot decisiv primeşte o copie a acestei liste care devine hârtie de vot pentru a fi introdusă în urnă în timpul alegerilor pentru funcţiile Comitetului

Central (vot secret). Faptul că este doar o listă nu obligă pe delegaţi să voteze pe ea. Acestea sunt alegeri ale partidului şi nu pentru consiliu. Există în partid o oarecare libertate şi fiecare delegat are dreptul să şteargă orice nume de pe listă şi să-l înlocuiască cu un alt nume, potrivit alegerii sale; acest nume trebuie scris de mână. Se numără voturile. Foarte puţine şanse sunt ca cel care a etichetat plicul albastru să nu fie ales. Pentru a se întâmpla astfel, trebuie să existe o înţelegere între delegaţiile principale (inclusiv delegaţia din Moscova) şi acest fapt este puţin probabil. În timp ce întreaga listă trece de obicei, numărul de voturi pentru fiecare candidat variază în limite largi. Dacă sunt de exemplu 1.000 de delegaţi, cei mai cunoscuţi membri de partid vor primi 950-970 voturi, în timp ce acei puţin cunoscuţi vor primi cu greu 700. Acest fapt este deosebit de evident şi este luat în considerare. Ceea ce nu este luat în considerare şi nu este cunoscut de nimeni este munca lui Toostukha. De mare interes pentru Toostukha, adică pentru Stalin, este aflarea acelui delegat care a şters numele lui Stalin de pe hârtia de vot. Dacă acel delegat a şters doar numele lui Stalin atunci identitatea lui va rămâne necunoscută. Prin scrierea numelui altui candidat, el şi-a divulgat identitatea prin scrisul său de mână. Comparând acest scris cu acela al delegaţilor care au completat chestionarele, Toostukha şi specialistul în psihologie al Securităţii nu numai că îi identifică pe cei care au votat împotriva lui Stalin (inamici ascunşi) dar şi pe cei care au votat împotriva celorlalţi. Această informare era importantă pentru Stalin şi va fi reţinută de el. După zeci de ani, toate acestea vor aduce un glonţ în gâtul lor. Toostukha este ocupat să-şi pregătească listele pentru viitoarea răfuială. Tovarăşul Stalin nu uită şi nu iartă niciodată”.

Aproape toţi delegaţii la Congresul al 12-lea au fost împuşcaţi şi astfel nu a mai fost necesară munca istovitoare a lui Toostukha şi a specialistului în psihologie. Stalin a propus încercări de spectacol pentru colegii săi de partid şi i-a împuşcat. Alţi concurenţi precum Troţki şi Kirov au fost ucişi fără nici un atentat.

Recomand psihologilor şi sociologilor lecturarea biografiilor oamenilor de seamă. Acestea oferă date care nu sunt cu nimic mai puţin interesante decât experimentele şi sondajele.

Să revenim la gradele de integrare, discutate în „legea de fier a oligahiei”. Atunci când liderul este slab apar două sau trei fracţiuni care şi ele îi slăbesc autoritatea. În cel ce-al doilea stadiu al integrării, de

exemplu în sindicatul stomatologilor cât şi în partidele politice, nu există facţiuni.

Oligarhia este deja stabilită şi este foarte preocupată de stabilitatea sa. Cu privire la cel de-al treilea stadiu, se poate reaminti aici „noaptea cuţitelor lungi” organizată de Hitler în 30.06.1934, când el şi-a distrus tovarăşul de arme şi inamicii din partid: Reehm, Ernst şi toţi susţinătorii lor din partid. Hitler a venit la putere într-o ţară democratică prin alegeri democratice.

Când a devenit cancelarul Reich-ului, el a continuat să-şi distrugă toţi adversarii politici.

Concluzia desprinsă din cele două exemple este că, Anarhia poate da naştere la monştri, fie prin revoluţie, fie prin căi democratice. Democraţia în forma sa prezentă nu numai că nu apără societatea de astfel de monştri, ci dimpotrivă, uşurează ascensiunea lor la putere.

Îmi amintesc de două personalităţi care au fost alese în mod democratic în ultimii 100 de ani – Sir W. Churchill şi Dna M. Thatcher. Mulţi au fost mediocri dar cei mai mulţi erau nepotriviţi ca lideri (un astfel de exemplu este fostul preşedinte al SUA, J. Carter).

Există un număr mult mai mare de personalităţi remarcabile în rândurile generalilor care au dizolvat Senatul sau Parlamentul şi care au confiscat puterea prin forţă.

Printre puţinele nume cunoscute în vechea Romă îl amintim pe Sulla care a oprit războiul civil şi a avut o conducere paşnică. Când a părăsit voluntar poziţia sa de dictator, au început din nou războaiele civile. În zilele noastre, îi amintim pe generalul Franco în Spania şi Pinochet în Chile, cei care au adus mari servicii ţărilor lor.

Popularitatea

Am tot discutat despre autoritatea liderului cu referire la gradul de integrare socială. În societăţile anarhice, autoritatea liderului este atât de diminuată încât pur şi simplu nu se mai vorbeşte deloc despre autoritate. Nu putem vorbi de autoritate dar putem vorbi în schimb despre popularitatea liderului. Pentru a fi popular, este nevoie de autoritate.

Se poate crede că, asemenea multor altor lucruri, popularitatea este legată de asemenea de integrare socială. În realitate, în societăţile excesiv integrate, supunerea religioasă la autoritate înlocuieşte popularitatea. În societăţile înalt ceezive, orice concert sa adunare începe cu slăvirea „marelui frate” şi rugându-i-se lui. Sculpturi gigantice

ridicându-se la mai mult de 30 de metri sunt răspândite prin ţară şi sunt văzute de oriunde, precum farurile. Portrete ale marelui frate atârnă pe fiecare perete şi sunt cărate la demonstraţii. După portretele marelui frate urmează cel ale susţinătorilor apropiaţi sau a celor care formează oligarhia. Portretele sunt duse într-o ordine strictă iar numele sunt publicate în ziare în aceeaşi ordine. Dacă numele cuiva nu a fost menţionat sau a fost schimbată ordinea, acesta este un semn de avertizare, indicând că ceva s-a întâmplat în oligarhie.

Scăderea integrării sociale diminuează interesul nu numai în figura Marelui frate dar în principal în acei oameni şi ordinea lor succesivă. Locul liderului este neschimbat. În toate ţările est-europene, liderul şi-a menţinut locul chiar după „perestroika”. Ura comunismului nu a afectat reputaţia sa.

Cariera preşedintelui B. Elţîn în era post-comunistă a început în P.C.U.S. Ulterior, el a devenit un membru al Comitetului central al partidului. Alegerea liderului de partid care poate deveni şeful Guvernului se bazează pe popularitatea candidatului. Popularitatea este creată prin publicitate. Candidatului i se face reclamă exact ca şi maşinilor şi detergenţilor pentru spălat. Aceasta reprezintă un efort deosebit. Deseori partidele politice caută figuri populare în căutarea de candidaţi. Aşa devin lideri ai ţării, vorbitori de TV, actori sportivi şi alţii, în timp ce aceştia nu pot prezenta alte recomandări.

Nu pot avansa nici o explicaţie pentru faptul că ziariştii sunt preferaţi în serviciile diplomatice. Să luăm ca exemplu pe Dr. J.Beilin, fost corespondent al cotidianului DAVAR, în trecut oficios al sindicatului muncitorilor din Isarel. Liderul partidului Muncitoresc, Shimon Perez, l-a luat de la acel ziar falimentar şi l-a făcut asisentul său. Beilin a devenit Ministru al Afacerilor Exetrne şi membru în Parlament. Una din figurile acestuia, este:”*Sunt gata să spun orice minciună de dragul păcii*”.

Cât de valoros este un astfel de diplomat?

Înainte de stabilirea autonomiei în teritoriile ocupate de Israel, Beilin a visat la ziua în care să transforme sectorul arab al Gazei într-o zonă foarte prosperă, cum ar fi Hong Kong. După câştigarea autonomiei, Gaza a devenit locul unei crize economice severe, în ciuda masivului ajutor primit din Israel cât şi din alte ţări. Cum ar putea Dr. Beilin să-i determine pe arabi să muncească? Probabil convertindu-i la iudaism sau transformându-i în chinezi. În ciuda fantasmagoriilor şi incompetenţei sale, popularitatea lui Beilin nu a fost afectată. Ziarele israeliene au

decis să nu-l citeze. Terorismul nu a dus niciodată şi nu va duce niciodată la prosperitate economică, ci dimpotrivă.

Întrebarea este, în ce mod poate fi evaluat liderul şi cine ar trebui să o facă? Cine ar trebui împuşcat şi cine nu?

Ierarhia liderilor. Se poate construi o ierarhie a liderilor sau cu alte cuvinte, cine muşcă pe cine. O astfel de ierarhie permite compararea importanţei relative a ţărilor şi societăţilor. Doresc să subliniez din nou că, abilităţile mentale ale liderului nu joacă nici cel mai mic rol.

În legătură cu experimentul mai sus citat, realizat cu subiecţi maimuţe în care le-a fost stimulat hipotalamusul: presupunem că un aşa experiment ar fi realizat pe liderii partidelor politice, preşedinţi de state şi alţi lideri. În societăţile umane, disputele verbale înlocuiesc utilizarea colţilor şi a coarnelor şi astfel ordinea ierarhică este determinată de gradul de agresivitate verbală. Şantajul şi înşelăciunea sunt trăsături caracteristice ale relaţiilor din ierarhie. Acei care sunt situaţi în vârful acestei ierarhii simbolice constituie o ameninţare constantă pentru aceia care sunt situaţi pe straturile inferioare. Expresia lui Lenin, „idioţi folositori” şi fraza lui Troţki, „ei au vrut să fie înşelaţi şi noi le-am dat această posibilitate”, se referă la cei situaţi pe nivele ierarhic inferioare.

Ei sunt acei ameninţaţi prin acte de terorism, prin „Intifada”, prin încetarea „procesului de normalizare”. Ei sunt acei înşelaţi în mod constant.

Şantajul nu este sfârşitul. Aripa de stânga a guvernului israelian nu se sfieşte să aplice sancţiuni oponenţilor săi şi chiar execută arestări. Îmi reamintesc ce spunea Troţski despre „apărarea revoluţiei” iar Ben Gurion despre „forţa organizată”, apelul lui J. Sarid (ideolog şef) la „apărarea democraţiei” şi nostalgia văduvei lui Leo Rabin pentru terorismul de stat. În continuare, voi descrie arestările unor persoane care au demonstrat împotriva terorismului, în principal cetăţeni ai oraşului Bat Yam.

Toate schimbările radicale efectuate în politica guvernului israelian şi care au favorizat arabii, au creat o mare decepţie. Populaţia israeliană a fost dezamăgită. Totul s-a desfăşurat într-un secret absolut, fiind publicate doar rezultatele. Astfel, liderul terorismului, Yasser Arafat a fost recunoscut şi astfel au fost puse bazele unui nou stat arab în teritoriile ocupate.

Aşa s-a desfăşurat întâlnirea extrem de secretă între liderul de dreapta, B. Netanyahu şi Yasser Arafat. Aproape nici un membru al guvernului israelian nu a ştiut despre iminenta întâlnire.

Să ne reamintim ierarhia menţionată prin prisma orientării de stânga.

Acel ce este situat mai aproape de moarte şi, cel a cărui muncă este mai periculoasă pentru el decât pentru societate împotriva căreia luptă, atunci acesta este mai mult de stânga".

Aceasta înseamnă că oricine este"mai aproape de moarte" se situează pe un nivel superior al ierarhiei liderilor şi mai jos în piramida lui Maslow. Când construcţia ierarhiei este încheiată, se observă o apariţie paradoxală: liderul teroriştiior arabi este situat subit deasupra primului ministru al Israelului. Cu alte cuvinte, stimularea hipotalamusului Dlui Yasser Arafat îl determină să-l muşte pe liderul de stânga, Shimon Perez. Cel de-al doilea, alături de Arafat, îl „muşcă" pe liderul de dreapta, B. Netanyahu.

În partidul politic cel mai mare, Partidul Muncitoresc condus de Perez, împotrivirea israelienilor în aripa de stânga cât şi în cea de dreapta este relativă. Al doilea mare partid, „Likud", condus de B. Netanyahu se află în opoziţie de dreapta faţă de cel anterior şi, acesta este singurul motiv pentru care este considerat „aripa de dreapta". Schimbările petrecute în partidul muncitoresc care a devenit internaţional, au fost însoţite de schimbările similare în interiorul formaţiunii Likud. Al doilea se menţine pe urmele partidului Muncitoresc datorită atacurilor asupra liderilor săi de către cei de stânga. Au fost perioade când cele două partide au format o coaliţie dar acest fapt nu s-a petrecut pentru a uni naţiunea în înfruntarea pericolelor ci, mai degrabă în interes personal în timp ce înşelau poporul. În timpul conducerii aripii de stânga s-au petrecut anumite schimbări iar aripa de dreapta a fost pusă în faţa unui fapt împlinit. Când aripa de dreapta a venit la guvernare nu a încercat să anuleze sau să amâne acele schimbări. De aceea, ţara s-a îndreptat încet dar sigur către anarhie şi capitulare în faţa terorismului. Discursurile liderilor arată acest fapt. Memoria liderilor este scurtă. Iată o scurtă listă din din discursurile liderului Netanyahu:

04.01.94:*"Guvernul pe care îl voi conduce nu va urma înţelegerile cu PLO*". 03.04.94:"*Arafat este un mincinos profesionist, el minte la fiecare pas*". 05.02.96:"*Nu mă voi întâlni cu Arafat, reprezentanţii*

guvernului se vor întâlni cu el". 08.07.96:"*Eu şi nu D. Levi (ministrul de externe) voi conduce negocierile cu palestinienii*". 15.08.96:"*Când vine momentul potrivit, îl voi întâlni pe arafat. Avem despre ce să discutăm*". 05.09.96:"*Toate ziarele israeliene publică fotografii mari, descriindu-l pe*

Netanyahu dând mâna cu Arafat".

Aceste citate pot determina pe cineva să se gândească la o femeie surprinsă la vederea unui bărbat gol, în toaleta femeilor. La început se pot auzi ţipetele de genul, „Ieşi afară", dar treptat sunetul vocii ei devine din ce în ce mai slab şi în final se aude OOUUT...OOOUUU, cu o voce mai degrabă pasionată.

Cea mai bună glumă este că cei de stânga au mers să demonstreze purtând pancarte cu logo-ul"*Bibi, eşti al nostru*!". Semnele purtate de cei de dreapta arată, „*Noi l-am votat pe Bibi şi l-am primit pe Tibi*" (fig.46)

Fig.VIII

Demonstranţi de dreapta

Trăsătura distinctă a indivizilor cu orientare de stânga, este aceea că nu au nici o limită, inclusiv morală. Ori de câte ori tradiţiile au fost încălcate, au fost distruse relicve vechi şi monumente, prădate muzee naţionale şi altele asemănătoare; aceasta a fost sarcina celor de stânga.

În Anarhie, indivizii situaţi la baza piramidei se ridică către vârf datorită agresivităţii lor. Acest fapt este de înţeles deoarece toate limitele anterioare, cum ar fi morala, legalitatea şi altele, dispar în condiţiile de anarhie şi astfel, tot ceea ce rămâne nu este decât forţă şi agresivitate. Aripa de stânga are o cotă mai ridicată, cel puţin în agresivitate.

După cum am afirmat, numărul organizaţiilor teroriste nu este aşa de mare. Una dintre organizaţiile teroriste care lucrează împotriva Israelului, Hezbollah, organizaţie din teritoriul libanez nu numără mai mult de 4000 de oameni. Această organizaţie îşi datorează existenţa ajutorului militar şi financiar acordat de Iran şi Siria, iar cei 4.000 de indivizi se opun întregii armate israelit care utilizează cel mai nou şi modern echipament. Aviaţia israeliană atacă sistematic bazele Hezbollah. În două ocazii, ca urmare a focului executat asupra teritoriului său, Israel a răspuns cu un bombardament masiv în zonele populaţiei libaneze, care a fost însoţit de o masivă migrare a populaţiei din regiunile sudice ale Libanului, zone mărginaşe cu Israelul. Oricum,

nu s-a schimbat nimic. În comparaţie cu armata israeliană, dimensiunea formaţiunii Hezbollah este nesemnificativă, este foarte mare în comparaţie cu armata libaneză şi, este o ameninţare pentru guvernul libanez.

Care este secretul puterii Hezbollah şi de ce este o ameninţare pentru Israel, care este forţat să efectueze multiple operaţiuni militare, care în cele din urmă se dovedesc inutile? Puterea acestei organizaţii constă în stăpânirea slăbiciunilor Israelui, mai bine zis a guvernului său.

Guvernul israelian presupune că un pact de pace cu Siria va conduce la pace şi linişte la graniţa libaneză. Acestea sunt visele naive ale Golemilor. E un adevăr general faptul că puterea bandelor teroriste stă în incapacitatea acelora ce se opun.

Toate acestea îi conferă liderului terorist o autoritate practic nelimitată.

Centrul organizaţiilor teroriste arabe Hamas este situat în SUA. Întreţinerea financiară a acţiunilor acestor organizaţii vine de acolo, dara cest fapt nu i-a împiedicat pe liderii atât ai SUA cât şi ai Israelului să facă nenumărate declaraţii de prietenie şi combatere conjugată a terorismului. Se poate vedea că ţările şi societăţile pot fi comparate prin prisma comportamentului autorităţilor liderilor lor prea mult respectaţi.

În anii ’77 şeful guvernului israelian a fost înlocuit de liderul din opoziţie, Menahen Begin. Pentru informarea cititorului aduc aici un citat din biografia lui Begin:

M. Begin (1913 – 1992), prim-ministru israelian (‘77-‘83), care a semnat primul tratat de pace între Israel şi o ţară arabă. S-a născut în 1913, în Rusia, şi s-a pregătit în drept la Universitatea din Varşovia. Activ în mişcarea sionistă, a devenit în ’39, şef al Betar-ului, o organizaţie evreiască a tineretului. Când Germania a invadat Polonia, Begin a zburat către Lituania dar a fost arestat şi ţinut într-un lagăr de concentrare sovietică („0-‘41) până s-a alăturat unei armate politice, formate în URSS pentru a lupta cu naziştii. În ’42, a fost în palestina unde a devenit curând comandant la Irgun Zvai Leumi, un grup de gherilă care urmărea eliberarea palestinei de sub ocupaţie engleză. După ce englezii au plecat şi a fost fondat statul Israel (1948), Begin a transformat Irgun în partidul Herut (Eliberare). În ’49 a fost ales pentru legislativul isarelian, Knesset-ul şi a devenit un lider conservator; a servit ca ministru fără portofoliu din ’67 până în ’70.

În ’73, partidele de opoziţie au format blocul Likud (al unităţii), unde Begin a fost co-lider şi când blocul a câştigat alegerile din ’77, el a devenit prim-ministru. În ’78, lui şi preşedintelui egiptean Anwar al-Sadat li s-au decernat premiul Nobel pentru conducerea negocierilor, care, cu ajutorul SUA, au avut ca rezultat semnarea tratatelor de pace din anul următor. În ’81, Begin a câştigat un nou nume şi în ’82 a autorizat o invazie israeliană în sudul Libanului. Cu o stare de sănătate precară, Begin s-a retras în septembrie 1983. Şi-a petrecut restul vieţii într-o izolare virtuală, apărând doar uneori în public.”

În ideologia Partidului Muncitoresc, pierderea postului de şef al guvernului a cauzat o prăbuşire completă a sionismului, tot ce a rămas din sionism sunt sloganurile. Partidul a trecut de la naţionalism la internaţionalism. Partidul Muncitoresc nu s-a situat doar într-o simplă opoziţie cu guvernul lui Begin. După cum se obişnuia în partidele de stânga, a devenit o opoziţie nepopulară şi antistatală. Ea a reflectat interesele SUA şi ale ţărilor europene mai mult decât ale Israelului. Presiunea exercitată de acele ţări asupra Israelului este facilitată prin intermediul opoziţiei de stânga. Aceasta a devenit evidentă în ’82, în timpul războiului din Liban. Toate realizările militare ale armatei israeliene asupra terorismului au fost blocate şi subminate de opoziţia politică. Libanul a rămas baza terorismului aşa cum a fost şi înainte de război.

Presiunea străină a devenit mai eficientă după înlocuirea lui M. Begin cu Y. Shamir care a devenit liderul blocului”Likud”. Iată un extras din biografia sa, luat din aceeaşi sursă ca şi citatul despre M. Begin:

Shamir Ytzhak (1914-), lider politic israelian. Născut în satul uziny, în estul Poloniei, Shamir (iniţial Jazernicki), s-a stabilit în palestina în 1935. Ca membru a două grupuri militare evreieşti, Irgun Zvai Leumi şi Lohamei Herut Yisrael (cunoscut şi ca banda Stern), a luat parte în operaţiile contrateroriste împotriva arabilor palestinieni şi a condus o campanie de sabotaj împotriva englezilor. Arestat de două ori de către englezi, a scăpat de fiecare dată.

După un scurt exil, Shamir a revenit în noul Israel independent, în mai 1948. El a petrecut cel puţin 10 din cei 20 de ani ce au urmat ca un reprezentant al securităţii. În ’70, s-a alăturat partidului Herut, condus de M. Begin. Din ’77 până în ’80 a fost purtătorul de cuvânt al Knesset-ului, moment în care a devenit ministru de externe.

Ca urmare a demisionării lui M. Begin ca şef al Guvernului şi lider al blocului Likud, Shamir şi-a sumat ambele posturi în octombrie ’83, rămânând prim-ministru. Likud a pierdut faţă de partidul muncii în alegerile din iulie ’84, şi astfel Shamir a fost forţat să accepte un aranjament de împărţire a puterii. Shimon Peres, lider al Partidului Muncii, a fost prim-ministru avându-l pe Shamir ca ministru de externe, până în octombrie 86, când ei au schimbat posturile. Shamir a ales o cale dură împotriva scandalurilor palestinienilor începute la finele anului 87, la graniţa de vest şi în Gaza. El a rămas prim ministru, ca şef al coaliţiei Likud-Partidul Muncii, ca urmare a alegerilor din noiembrie 88.

După ce guvernul a pierdut un vot d încredere în martie 90, Shamir a strâns o coaliţie a Likud-ului cu mai multe partide de dreapta şi religioase. El a fost de acord să participe în convorbirile de pace începute în 1991 dar sprijinul său „fierbinte” pentru constituirea de noi aşezări evreieşti pe malul de vest a stânjenit negocierile cu palestinienii şi a dus la tensionarea relaţiilor cu SUA. Când Likud a pierdut alegerile parlamentare din iunie 92, a urmat Y. Rabin ca prim ministru a lui Shamir. În martie 93, B. Netanyahu a urmat ca şef al Likud.

Când comparăm biografiile lui Begin şi Shamir, ne izbesc câteva aspecte din biografia celui de-al doilea: shamir şi-a schimbat al doilea nume. În timp ce Begin a fost urmaşul lui Vladimir Zhabotinski, Shamir s-a alăturat extremei stângi Lohamei Herut Israel care nu îşi manifesta interesul atât pentru evrei cât împotriva autorităţilor britanice. Shamir a evoluat pe scara politică nu datorită talentelor sale ci datorită eforturilor lui M. Begin. Poate că Begin a crezut că „un luptător pasionat va face un mare politician”.

Trăsăturile distincte de mai sus ale lui I. Shamir au devenit evidente după ce i-a urmat lui Begin. Partidul de dreapta şi-a pierdut din aplomb şi astfel şi-a piedut alegătorii. Mai mult de atât, membrii aripei de dreapta din Knsset s-au unit cu cei de stânga în efortul comun de a încheia suveranitatea Israelului. Sub presiunea stângii, el a fost de acord cu convorbirile indirecte cu arabii. Marele număr de intermediari care a luat parte la aceste discuţii a demonstrat încă de la început că punctul final al convorbirilor nu va fi favorabil Israelului.

În timpul războiului de 6 zile, din 67, aviaţia israeliană a atacat o navă a serviciilor secrete americane, situată aproape de graniţa sa, demonstrându-şi astfel independenţa sa. Sub guvernul Begin, avioanele

israeliene au bombardat reactorul atomic de lângă Bagdad, încheind astfel visul lui Saddam Huseim, de a avea o bombă atomică. Apoi, a urmat punctul decisiv, Israelul nu a reacţionat absolut deloc atunci când au aterizat rachete pe teritoriul său, în timpul războiului din Golf. Acest moment a însemnat sfârşitul independenţei Israelului, care nici nu a încecat să pună condiţii pentru încheierea războiului împotriva Irakului, în ciuda faptului că a fost atras în acest război. Ţara a devenit o marionetă în mâinile terorismului iar liderul teroriştiior a primit recunoaşterea oficială.

Credinţă şi încredere

Să revenim la experimentele realizate cu asistentele medicale şi să vedem ce s-a întâmplat după aceea. Cititorul şi-a dat seama: a fost publicată o lucrare! Un alt aspect al experimentului, conform căruia conducătorul experimentului nu a cordat atenţie, a fost încrederea asistentelor în medic. Asistentele au jucat rolul de cobai. Încrederea pierdută în medic a fost înlocuită de frustrare. Astfel de experimente se repetă în viaţă, zi de zi. Am menţionat mai sus pe Yevgenia Ginzburg şi memoriile sale, „*Curbe periculoase*”. Ea crezuse orbeşte în „conducătorul şi profesorul său, tovarăşul J. Stalin”. După ce a fost arestată şi a petrecut 18 ani pe insulele arhipelagului Gulag, credinţa i în conducător a fost zguduită. Credinţa în lider nu în sistem!

În experimentul cu asistentele, 95% dintre ele au dovedit că sunt structuri tip Golem şi, acest fapt înseamnă mult. Mulţimea golemilor îi zdrobeşte pe cei care refuză să se comporte ca Golemii.

În cele de mai sus am definit autoritatea iar acum vom defini CREDINŢA sau ÎNCREDEREA ca pe probabilitatea că speranţele în autoritate se vor împlini. În figura 47 observăm o reprezentare grafică a relaţiilor între lider (medicul din experiment) şi mase (asistente).

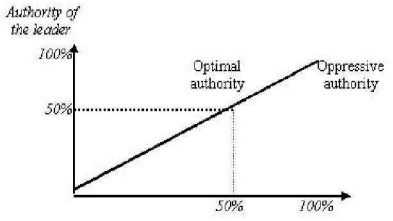

Fig. 47.

Ca şi în cazurile anterioare, nu se poate recomanda 100% încredere. Încrederea oarbă este caracteristică pentru societăţile excesiv integrate, unde toată lumea îl urmează pe lider. Golemii au încredere oarbă în autoritate, în putere. În experimentele cu asistentele, credinţa asistentelor nu s-a potrivit cu autoritatea medicului şi, acest

fapt a condus la frustrare. Medicii nu au fost frustraţi. Nu ar trebui să existe încredere în liderii societăţii excesiv de integrate (şi de aceea, izolate), dar sunt încă semnate înţelegeri cu astfel de lideri şi urmează frustarea. Ar trebui să fie mereu loc pentru îndoială. Încrederea optimă de 50% ar trebui să corespundă cu 50% autoritatea optimă. Să considerăm exemplul unei femei care locuieşte cu un bărbat libertin. El este frustrat când ea îl refuză. Ce fel de autoritate are el? Ar trebui să fie el demn de încredere? O situaţie similară apare în Anarhie unde nu există nici o autoritate. În Anarhie, nu există lideri şi sunt în schimb „politicieni libertini". În discuţia despre autoreclamă şi popularitatea liderului în Anarhie, ar trebui să vă reamintiţi exemplul femeii şi al bărbatului libertin. Un lider fără autoritate nu poate deveni candidat indiferent de promisiunile pe care le face maselor. Într-un astfel de caz, de o importanţă crucială într-o campanie electorală nu sunt promisiunile candidatului ci frustrările alegătorilor.

Victoria bolşevicilor în războiul civil din Rusia a condus la o emigraţie masivă a cetăţenilor. Primii care au emigrat au fost evident duşmanii care luptaseră împotriva lor, pe fronturi. Curând după ei au urmat unii din aceia care simpatizaseră cu bolşevicii, crezuseră în ei şi îi ajutaseră. Unul dintre aceştia a fost renumitul cântăreţ de operă Feodor Shalyapin. Autorităţile sovietice au expulzat din ţară un mare număr de intelectuali fără de care nici o societate modernă nu ar exista. Această acţiunea a inclus experţi din diferite domenii ale ştiinţei şi tehnologiei care, ulterior, au adus contribuţii importante în SUA. Aceşti oameni veneau de pe nivele superioare ale piramidei societăţii ruse; au rămas golemii.

Autorităţile ruse au limitat treptat emigrările iar în 1929 au oprit în întregime. Graniţa s-a închis. Cei care doreau să plece din ţara socialismului victorios deveneau „inamicii poporului".

O situaţie similară a apărut în Germania şi Italia sub regimuri dictatoriale. Oamenii de ştiinţă care au părăsit Germania şi Italia au creat bomba atomică în SUA. Fluxul din exterior al inteligenţei din Rusia, Germania şi Italia ilustrează procesul de separaţie al societăţii în „credincioşi" şi „necredincioşi". Autoritatea conducătorilor se bazează întotdeauna bazată pe credinţă, credinţa acelora care cred că liderul le va asigura realizarea trebuinţelor. Unele dintre trebuinţe au fost incluse în cele două liste din capitolul I al acestei lucrări. În multe cazuri,

această încredere în putere şi autoritate, este de fapt gândire visătoare despre vise trandafirii.

Visurile trandafirii ale golemilor

Întregul „procesul de pace” între Israel şi arabii aleşi de aripa de stânga a Israelului nu este mai mult decât gândirea visătoare a golemilor, cu visuri trandafirii.

Voi prezenta un exemplu de astfel de vis, complet desprins de realitate. Un binecunoscut scriitor israelian, profesor la Universitatea din Haifa, A.B.Jehoshua, visa cu ochii deschişi la transformarea sectorului arab într-o „minune” economică ca în cazul Hong Kong-ului, Singapore sau ceva asemănător. Ce este greşit în a visa ziua?

Mai înainte spuneam despre visul ministrului de stat al afacerilor externe J. Beilin de a transforma Gaza într-un loc precum Hong Kong. Ca şi Lenin, Beilin încearcă să pună în practică visele sale cu ajutorul cabinetului. Ziaristul Shmuel Shnitzer a arătat în articolul său, „*Cine va plăti pentru un Hong Kong în Gaza*” că, visele trandafirii ale profesorului Jehoshua şi a D-lui Beilin vor trebui plătite de către şomeri, imigranţi şi săracii din Israel. Într-adevăr, aceasta aşa s-a întâmplat. Guvernul israelian condus de către Shimon Perez a oferit ajutor economic generos noului stat stabilit în teritoriile ocupate. Arabii recunoscători au răspândit un terorism „generos”.

Sectorul Gaza nu poate fi transformat în Hong Kong chiar dacă toţi banii plătitorilor de taxe ar fi amestecat cu ajutorul american şi european. Nu trebuie să fii un profesor sau un doctor în ştiinţe, ca să-ţi dai seama de acest fapt.

În timp ce scriitorul şi jurnalistul are visuri la scară mare, un Golem obişnuit este mult mai modest decât situaţia o permite, astfel de dorinţe modeste duc la tâlhării şi confiscări. Tulburările din cartierul de negri din L.A. au fost însoţite de acte de tâlhărie (prădare) fără precedent în magazine. Jefuitorii erau negri în timp ce proprietarii magazinelor erau albi.

Ce mai urmează?

Visul negrilor din Africa de sud este să locuiască în oraşele albilor şi să trăiască precum aceştia. Când l-au votat pe N. Mandela la aşa ceva s-au gândit.

În primii ani ai regimului sovietic, locuinţele erau împărţite iar „proletarii” erau găzduiţi împreună cu burghezii. Nu erau suficiente locuinţe. Oamenii flămânzi de la ţară au alergat către oraşe. Toate

subsolurile din oraşe erau ocupate. Oligarhia comunistă s-a stabilit la Kremlin, în timp ce aristocraţia sovietică locuia în camere de hotel care fuseseră transformate în locuinţe comune. Construirea comunismului nu a inclus şi problema locuinţelor. Preţul real al promisiunilor liderilor şi preţul autorităţii lor poate fi stabilit dacă cineva gândeşte lucid. Este evident că nu oricine crede în ele şi că nu oricine este de acord cu ele. Un astfel de exemplu este ideea unui Hong Kong arab. De ce este acest lucru contrar logicii şi realităţii, oamenii continuând să creadă în lideri neinspiraţi şi să se poarte prostesc?

Este logic dar nu universal. Golmii nu sunt capabili de o gândire logică, nici de o evaluare reală a realităţii. Golemii sunt ca străzile cu sens unic sau ca picătura de apa care cade mereu pe cea mai scurtă cale. Ei nu sunt interesaţi de sfârşit şi nici de el însuşi. Ei trăiesc în visuri şi doar pentru astăzi. După noi potopul! Dacă Golemul devine lider, el va trage mulţimea după el. Aici este valabilă metoda celei mai rapide căderi, metoda aplicabilă în matematică.

Indiferenţă

Când se utilizează metoda încercării şi erorii, rezultatele sunt de asemenea nişte erori. Am trimis 50 de scrisori la diverse persoane şi am aşteptat răspunsul. Analiza răspunsurilor mi-a permis să descopăr piramida profesiilor (vezi cap.3). Pe baza răspunsurilor primite pot afirma că societatea israeliană (cu excepţia oligarhiei) este complet indiferentă vis-à-vis atât de terorismul arab cât şi de soarta ţării. Scriind această carte şi explicând cauzele terorismului, am oferit-o spre lectură atât armatei cât şi poliţiei. Ideea era să primesc opiniile specialiştiior în domeniu. Nu a venit nici un răspuns. Apoi m-am dus către preşedintele Israelului şi membrii Knesset-ului din ambele partide de stânga şi de dreapta. Căutăm un individ sau o organizaţie care se preocupă de terorism pentru a-i cointeresa în rezultatele muncii mele. Din nou, nici un răspuns.

Aceşti oameni nu ştiau nimic despre munca mea şi nici nu doreau să ştie.

Zeevi, membru al extremei drepte din Knesset, mi-a răspuns la scrisoare şi mi-a recomandat să îl contactez pe consilierul guvernamental pentru combaterea terorismului. Cel de-al doilea mi-a răspuns la scrisoare cu o întârziere de 3 luni. Ca şi când nu ar fi fost o ţară cutremurată de terorism. „După mine potopul!”, au fost cuvintele regelui francez Ludovic al XIV-lea şi ele sunt perfect adaptate regimului

de Anarhie. cum am notat mai sus, meritul unei societăţi extrem de ceezive este că, ea îl eliberează pe om de nevoia de a gândi. Adevărul, acesta îl face să devină un Golem. Golemul este indiferent pentru mediul său, el duce o viaţă liniştită. Din nefericire, cititorul a înţeles rădăcinile indiferenţei la membrii societăţilor deosebit de ceezive.

Nu am nici o explicaţie pentru cauzele indiferenţei care persistă în societăţile anarhice dar existenţa ei este necontestată.

Meciul dintre societate şi liderul ei.

Am analizat într-o manieră separată societatea şi liderii. Să abordăm acum interacţiunea acestora.

Problema liderului este aceea că omul a moştenit de la maimuţă anumită aspecte. În turmele de animale, soluţia problemelor este puterea. Chiar şi azi, un preşedinte boxer va avea respectul cetăţenilor. Se pot număra pe degetele unei mâini liderii inteligenţi din istoria umanităţii. Istoria umanităţii reprezintă istoria unei degradări treptate.

Terorismul reprezintă o metodă prin care liderul rivalizează cu societatea. Cele două tipuri de terorism, terorismul de stat şi cel revoluţionar indică cum şi cine participă la acest meci.

Liderul modifică integrarea socială după propriile trebuinţe prin intermediul terorismului de stat. Nu văd nici o altă cale de restaurare a ordinii sociale. Profetul Moise a folosit terorismul de stat atunci când i-a prins pe evrei dansând în jurul viţelului de aur. Prin intermediul terorismului de stat, Stalin şi Hitler au creat o societate cu un grad înalt de integrare, condiţie necesară trebuinţelor lor. În Rusia bolşevică, terorismul de stat a fost la început o continuare a sistemului de pedepsire colectivă creat de Anarhia care a domnit în ţară, înainte de Revoluţie.

Chiar după ce regula bolşevică a fost stabilită şi împământănită, terorismul de stat a continuat. Iniţial, a fost denumit în mod oficial „terorismul roşu”. Ulterior, s-a instaurat reprimarea diferitelor revolte împotriva regulilor sovietice, cum ar fi revolta marinarilor în Kronstadt. A urmat deposedarea Kulak-urilor (*proprietarii de pământ*, n.t.) şi colectivizarea.

În terorismul revoluţionar, societatea caută un lider potrivit. Liderul actual nu poate integra societatea aşa cum ar trebui şi el nu-şi poate satisface propriile trebuinţe.

În prezent, Israelul este cutremurat de terorismul arab, care poate fi clasificat ca terorism revoluţionar. Din când în când au loc acte de

terorism. În timpul exploziilor, corpuri omeneşti zboară prin aer sfârtecate. Echipe specializate strâng părţile de corp în saci de plastic şi le trimit pentru a fi îngropate. Pompierii spală sângele şi maşinile de curăţat mătură sticla spartă. Principala ţintă o constituie autobuzele înţesate de oameni. Acest terorism arab este direcţionat împotriva evreilor şi împotriva Israelului.

În ajunul asasinării lui Rabin, pe 3.11.1995, a fost publicat un referendum în ziarul lui Yediot Aharonot. Acest articol arăta că „% dintre cetăţenii israelieni se tem de actele de terorism. Se poate analiza şi o altă ţară sau naţiune pentru a ilustra acest punct de vedere.

Arabii au nevoie de o societate înalt-mtegrată iar actuala lor democraţie nu satisface această trebuinţă. Terorismul arab va continua la nesfârşit, până când va apare un lider care să le îndeplinească trebuinţele şi, va reuşi să-i unească. Un astfel de lider este Yasser Arafat. Prin ideologia comportamentul şi trăsăturile sale de personalitate, Arafat nu este diferit de Stalin sau Hitler. El este un sadic cât şi un stereotip de Golem revoluţionar descris anterior.

Terorismul arab este sprijinit de cercurile de stânga din Israel pentru motivele explicate mai sus. Cei de stânga au nevoie de asemenea de o societate înalt ceezivă.

Este clar că, unificarea arabilor sub Arafat sau sub orice alt dictator va apare cu metode similare acelora uzitate frecvent de alţi dictatori, precum Stalin, Hitler, ş.a. Acestea sunt metodele terorismului de stat. Luptătorii pentru drepturile omului şi pentru dreptate în întreaga lume condamnă aceste metode dar nu există nici o altă cale de a uni oamenii în societăţi strâns ceezive. Se aud plângeri împotriva acţiunilor autorităţilor pe teritoriile controlate de Arafat. Acest om sadic şi, Golem, va fi satisfăcut cu orice societate care va uni sub această regulă. Promisiunile lui de democraţie sunt echivalente cu discuţiile despre democraţie din timpul dictaturii lui Stalin. Dacă Arafat nu satisface aşteptările arabilor pentru o societate strâns ceezivă, atunci terorismul va fi îndreptat împotriva lui.

Figura 49 ilustrează diagrama evoluţiei în timp a proceselor de degradare şi stabilitate a societăţii cât şi cele două „legi de fier”. Este aceeaşi diagramă cu cea reprezentată în figura 41. Confruntarea dintre societate şi liderul acesteia este stabilită prin intermediul terorismlui de stat. Punctul de maximum (punctul 2) de pe curba ascendentă corespunde unui grad de integrare de 100%. În acest caz, societatea

nou-stabilită va prezenta trăsături similare cu alte societăţi create de bolşevici şi de Stalin în ex-URSS.

Punctul final 2 poate fi mai coborât şi procesul de formare a oligarhiei şi a societăţii se poate opri la nivelul de 90% sau chiar mai jos. Printr-un scurt act terorist de stat, Moise a restaurat ordinea între evrei şi, le-a oferit Tora. Astăzi, nu se cunoaşte un nivel de integrare mai bun decât cel creat de Tora.

Ben Gurion a fost un conducător care înjura în mod frecvent dar a reuşit fără instaurarea unui Arhipelag Gulag. El a stabilit un sistem parlamentar în Israel şi a fost de acord cu existenţa unei opoziţii. Aşa a fost creat un prag mai coborât sau un nivel minim al terorismului de stat. Considerând că o societate optimă este integrată la un nivel de 50%, acest grad de integrare reprezintă pragul său inferior.

După cum a fost arătat în cele de mai sus, Tora şi religia iudaică nu împiedică apariţia Golemilor şi terorismul revoluţionar aferent. Întrebarea este, care este numărul lor s-au mai bine zis, densitatea lor în populaţie. Dacă densitatea lor este mare, începe procesul de identificare a unui nou lider şi potrivit cu trebuinţele societăţii. Acesta este tipul de procese care apar după abdicarea regilor.

După abdicarea şahului iranian Reza Pahlevi, ader a acceptat dar nu a reuşit stabilirea integrării cerute. El a fost urmat de fanatici religioşi. Şahul iranian a plecat din ţară ca emigrant şi a murit de cancer. Alţi autocraţi au fost chiar mai puţin norocoşi.

Un asemenea curs al evenimentelor a avut loc în Rusia. În februarie 1917, ţarul rus Nicolae al II-lea a abdicat. Guvernul temporar a stabilit ulterior nu a reuşit să asigure integrarea socială necesară şi în octombrie al aceluiaşi an, guvernul a fost demis iar bolşevicii au preluat puterea. A izbucnit războiul civil. Bolşevicii au împuşcat în 1918 întreaga familie a ţarului. Ţarul nu putut să fugă în Germania la ruda sa împăratul Wilhelm al II-lea, deoarece Germania era adeversara Rusiei. Regele englez, care de asemenea îi era rudă şi a luptat de aceeaşi parte, nu a dorit să audă de el. Istoria are multe alte exemple similare dar consider că cele menţionate sunt suficient de relevante.

Dacă nivelul superior de integrare determină conducătorii prin intermediul terorismului de stat, pragul inferior creează o societate prin intermediul terorismului revoluţionar. Chiar presupunând că a apărut un „lider deştept” care înţelege că integrarea optimă este de 50% şi că societatea ar trebui stabilizată la acel nivel, totuşi, golemii îl vor forţa

prin terorismul revoluţionar să ridice gradul de integrare la nivelul creat în diagramă ca”nivel superior”. Liderul deştept va folosi terorismul de stat pentru a împiedica terorismul revoluţionar. O astfel de situaţie predomină în ţările arabe şi africane.

Este uşor să începi războiul dar greu este de încheiat. În mod similar, se poate declanşa o revoluţie dar cine poate spune cum se va sfârşi?

Analiza personalităţii revoluţionarilor, ale celor descrise aici sau a acelora nenăscuţi încă, arată că rezultatul este întotdeauna previzibil. Oligarhia bandei teroriste este unită în acţiuni doar atât cât nu a ajuns la vârful ierarhiei. Odată ajunsă la vârf, începe lupta între membrii oligarhiei. Robespierre l-a trimis la ghilotină pe Danton, cel mai bun prieten al său. Stalin a tras asupra tuturor celor care au luat parte la revoluţie şi astfel, în 1917, au preluat puterea.

Pentru a încheia, putem observa că nimic nu poate înlocui sau exclude terorismul revoluţionar. Terorismul reprezintă produsul Anarhiei, este o parte inevitabilă iar dispariţia sa înseamnă dispariţia Anarhiei. Terorismul de stat se impune pentru a aboli Anarhia. Nimic nu poate înlocui sau exclude terorismul de stat. Terorismul reprezintă rezultatul unei nepotriviri între lider şi societate.

Terorismul reprezintă confruntarea dintre lider şi societate.

Paragraful evidenţiat, subliniază faptul că Anarhia este ceva **rău**. Aceasta este o prelungire a sexului şi violenţei şi a terorismului şi, ea distruge moralul societăţii. Anarhia este cea care generează ambele variante de terorism. Se începe totdeauna cu terorism revoluţionar şi se sfârşeşte cu terorismul de stat.

De aceea, vom examina ceea ce se cunoaşte despre Anarhie şi ce o generează. Anarhia a fost definită şi descrisă în capitolul 1. Descrierea acestui fenomen se încheie în acest capitol cu formularea „legii de fier a anti-oligarhiei”. Se poate vedea că, după trecerea prin stadiul de dezvoltare optimă. Societatea excesiv integrată se degradează în Anarhie. Viteza de degradare, poate fi rapidă sau lentă. Am arătat forţele care stimulează degradarea. Acestea pot fi numite „primitive”, deoarece ele reflectă instinctul uman, gregar, din societăţile excesiv de ceezive. Aceasta a fost faţa societăţii primitive. Rolul jucat de lider şi de oligarhie în procesul de degradare a fost tratat mai înainte.

Conceptul de Anarhie, după cum este abordat în clasificarea celor trei tipuri societăţi, este un concept absolut. Fiecare individ îşi are locul

său în societate. pentru un Golem, Anarhia se stabileşte când integrarea socială atinge pragul de 50% sau mai mult.

Tranziţia de la terorismul de stat la cel revoluţionar are loc în zona Gemeinschaft, sectorul optimei integrări. O astfel de societate ce poate trăi fără terorism nu poate exista pentru golemii care trăiesc pretutindeni. Sarcina liderului inspirat este de a menţine societatea în sectorul Gemeinschaft, între cele două tipuri de terorism. Pentru a realiza aceasta, liderul trebuie să fie ferm şi decis şi, trebuie să suprime toate abaterile de la cele 10 porunci şi de la lege şi morală.

Liderul şi responsabilitatea pentru societate

Când tratăm problemele responsabilităţii liderului, trebuie să întrebăm, „responsabilităţi faţă de cine?”. Pentru propria societate sau faţă de alţii? În abordările anterioare am observat caracterul relativ al acestui concept. Acelaşi act privit ca şi „delict” într-o anume societate poate fi evaluat ca un act de eroism într-o alta. De acum înainte, responsabilitatea va fi definită ca referindu-se la aceea a liderului faţă de propria societate.

Să abordăm mai întâi societate de tip Gemeinschaft. În acest tip de societate, ierarhia este Legea şi numai Dzeu îl poate judeca pe lider pentru faptele sale. În timpul lui Stalin, terorismul de stat a găsit justificare şi a fost chiar lăudat. Nici Stalin, nici asistenţii lui nu au renunţat la terorism ci, mai degrabă l-au justificat. Atmosfera în ţară a fost saturată cu terorismul de stat. Cărţile, radioul şi cinema-ul vorbeau despre „inamicii poporului”, spioni şi sabotori care au atentat la viaţa unor secretari de comitet regional al Partidului Comunist şi care au interferat cu „socialismul în construcţie”.

După moartea dictatorului, el va fi blestemat şi făcut responsabil pentru terorismul de stat. Cărţile lui A. Soljeniţân şi Yevgeni Ginzburg cu istorisirile lor despre terorism şi lagăre de concentrare au fost publicate în Rusia după moartea lui Stalin. Soljeniţân a citat nume şi a inclus fotografii ale celor care practicau terorismul. Ei erau lideri ai ChK, NKVD cât şi oameni deţinând poziţii mai puţin importante.

Doresc să subliniez din nou că, exercitarea terorismului constituia responsabilitatea lui Stalin şi nu al vreunui observator sau responsabilitatea celui care interoga. La fel se poate spune despre Hitler.

În ţările Americii Latine, armata a alungat guvernul şi ţara a fost condusă de generali. Când aceia au ieşit la pensie, au fost arestaţi. Aşa

s-a întâmplat în 1996, în Coreea de sud, când doi foşti generali-preşedinţi au fost arestaţi şi acuzaţi de terorism de stat. Pe ce criterii au fost ei acuzaţi? Societăţile nu se pot măsura cu aceleaşi standarde. De ce ar trebui acuzat Stalin şi nu aceia care l-au urmat orbeşte? Se consideră cauzele şi condiţiile în care generalii au cucerit puterea. Ţara era în stare de anarhie şi degradare. A trebuit să se pună cumva capăt situaţiei. Generali precum Franco în Spania şi Pinochet în Chile sau generalii pedepsiţi sever în Coreea de sud au adus stabilitate şi prosperitate economică în ţările lor.

Legile nerespectate nu pot fi folosite. Nu numai cei care sfidează legile trebuie cercetaţi ci, în special cei care permit să se întâmple acest lucru.

În societăţile de tip Gesellchaft, liderul este un cetăţean ca toţi ceilalţi şi el poate fi acuzat de conducere slabă a intereselor ţării. Liderul nu va fi pedepsit datorită acestui fapt. Astfel de sancţiuni nu se aplică nici măcar în societăţile comerciale. Un manager slab va fi înlăturat şi înlocuit oricând de grupul guvernaţilor. Pe ce criterii ar trebui estimată munca liderului? Nu am nici o îndoială că unul dintre principalele criterii prin care poate fi evaluată capacitatea liderului este capacitatea sa de a respecta cele 10 porunci şi să împiedice degradarea societăţii prin Anarhie.

Presupun că va veni timpul când va fi realizat un sistem de reglare pentru conducerea unei societăţi de tip Gesellschaft.

În cazuri excepţionale, de exemplu în timpul războiului, liderul trebuie să fie în stare să ridice gradul de ceeziune al societăţii până la stabilirea unei dictaturi puternice. Este singura cale de a învinge inamicul.

Să revenim la societatea anarhică.

Experienţa istoriei umane arată că Anarhia se dezvoltă destul de rapid în câteva săptămâni ceeziunea societăţii scade şi se instaurează Anarhia. Amintiţi-vă de povestea biblică cu viţelul de aur. Moise, liderul evreilor a lipsit doar 40 de zile pentru a merge să primească Tora, dată de D-zeu. El l-a lăsat pe fratele său Aaron dar noul lider nu avea fermitatea necesară în conducerea oamenilor. Evreii au strâns aur şi au făcut un viţel din el, apoi au început să-l proslăvească. La revenire, Moise a trebuit să aplice terorismul de stat şi acest fapt a necesitat 3.000 de vinovaţi pentru a restabili odinea. Moise l-a acuzat doar pe fratele său, Aaron, dar acesta nu a fost pedepsit şi chiar şi-a menţinut

poziţia. Acela a fost începutul „tradiţiei” prin care liderul nu-şi asumă responsabilitatea pentru instaurarea Anarhiei. Cine poartă vina pentru moartea celor 3000 de oameni?

În mai ’92, în oraşul israelian Bat Yam, un arab a ucis în plină zi o tânără israeliană. Timp de 3 zile, oraşul a fost în freamăt. În fiecare noapte, locuitorii, mai ales cei tineri, se strângeau în centrul oraşului şi strigau, „Moarte arabilor!”. Poliţia i-a împrăştiat pe demonstranţi recurgând la bastoane şi gaze lacrimogene. O dată, au fost arestaţi 150 de oameni. Pietre şi sticle au fost azvârlite asupra poliţiştiior. Ziarele israeliene au asemănat Bat Yam cu Los Angeles, unde, cu puţin timp înainte izbucniseră tulburări. Ciudată asemănare! În Bat Yam nu a fost nici un jaf de magazine, nici spargere de ferestre. Ziarele au scris că, „pentru tineret a fost un amuzament”, ca şi când uciderea unei tinere ar avea ceva amuzant. Primarul oraşului Bat Yam a fost găsit vinovat de către ziarişti pentru că nu a încercat să-i liniştească pe locuitori şi pentru a le justifica supărarea lor. Jurnaliştii au ales să ignore terorismul arab care a scos oamenii în stradă şi, nici măcar nu au menţionat responsabilitatea guvernului pentru siguranţa cetăţenilor săi. Lipsa de responsabilitate a liderului şi încercarea de a-l acuza pe altul, în acest caz, pe primar, sunt contrare situaţiei din societăţile cu grad ridicat de ceeziune. Acolo, liderul este condamnat chiar şi după moarte, dacă nu este prins în timpul vieţii. De ce este liderul considerat vinovat chiar după moarte, în cazul terorismului de stat şi exceptat de orice responsabilitate în terorismul revoluţionar? Cine este responsabil pentru terorism în Israel? Cine este vinovat pentru sutele de victime nevinovate ale terorismului arab?

În discuţia despre „crima politică”, am văzut că, în Anarhie, acest termen este folosit pentru a justifica nerespectarea legii. Situaţia în care liderul se eliberează pe sine de responsabilitate este o situaţie similară de nerespectare a legii. De fapt, în Anarhie nu există nici un lider, unde oligarhia dispare iar ierarhia se distruge. Cine trebuie să răspundă?

Dispare de asemenea şi poliţia. Locuitori suburbiilor bogate ale Israelului angajează servicii de protecţie pentru a le păzi casele. Acestea sunt taxe suplimentare de plătit atât către municipalitate cât şi către guvern.

Referitor la povestea anterioară a celor doi tineri care au ucis un şofer de taxi: evident, tinerii au meritat pedeapsa., dar reprezentanţii guvernului sau cel puţin ministrul educaţiei ar fi trebuit să stea pe

banca acuzaţilor împreună cu ei. El a suspendat disciplina în şcoli şi a neglijat supravegherea responsabilităţii profesorilor pentru comportamentul elevilor lor. Vinovaţii nu au venit la tribunal. Japonezii recurgeau la harakiri atunci când îşi asumau responsabilităţile pentru faptele lor. În cazul anterior, ministrul educaţiei, prof. A. Rubinstein nu numai că nu şi-a făcut harakiri ci chiar şi-a păstrat biroul.

Indiferenţa şi nerespectarea responsabilităţilor sunt trăsături caracteristice ale personalităţii Golemului. El nu judecă da urmează turma chiar şi atunci când drumul îl duce la dezastru. El respinge gândirea, faptele. Golemul este condus numai de instincte. Doar indivizii cu caracter şi un EGO dezvoltat sunt capabili să-şi asume responsabilitatea şi comiterea de harakiri.

Dacă cineva este de acord cu ziarele şi declaraţiile liderilor, responsabilitatea pentru actele teroriste cade doar asupra teroriştiior. Este un mod ciudat de logică şi, acolo unde nu apare tragicul are loc ilarul.

Ca urmare a unei serii de acte teroriste, şeful guvernului şi ministrul apărării, Shimon Perez a fost întrebat de către ziarişti, „Cine poartă vina?”. El a pasat responsabilitatea pentru terorism asupra terorismului. Nu cunosc nici un lider sau ministru, a cărui sarcină este să asigure siguranţa ţării sale, care şi-ar asuma responsabilitatea pentru terorism. Nimeni, inclusiv mass-media, nu acuză vreodată liderii, cu excepţia celor din opoziţia de dreapta. În timpul demonstraţiilor cetăţenilor afectaţi de terorism, se puteau auzi exclamaţii de genul, „Rabin este un ucigaş”. Astăzi, acei oameni sunt acuzaţi de instigare la asasinarea lui Rabin.

Liderii nu doresc să-şi asume responsabilitatea pentru terorismul revoluţionar şi, mai mult decât atât, ei recurg la terorismul de stat pentru suprimarea oponenţilor lor şi nicidecum nu urmăresc suprimarea terorismului. Aşa ceva s-a petrecut în Bat Yam. Aşa pot fi evaluate declaraţiile ministrului sarid despre limitele democraţiei: ca o încercare din partea sa de a evita asumarea responsabilităţii în calitatea sa de ministru şi membru al Guvernului.

După asasinarea lui Rabin un val de „terorism roşu” a măturat Israelul. Au fost cercetate institutele de învăţământ şi, au fost efectuate razii între profesori şi chiar studenţi. Atitudinea faţă de uciderea lui Rabin a servit ca o hârtie sugativă pentru a încerca atragerea profesorilor. Cei care nu au vărsat lacrimi pentru Rabin au fost

concediaţi. Ministrul educaţiei, prof. A.Rubinstein (acelaşi care nu a stat pe banca acuzaţilor cu cei doi tineri ucigaşi ai şoferului de taxi) a anunţat că, acei profesori ale căror puncte de vedere sunt de extremă dreaptă vor fi concediaţi. Ministrul a apelat la studenţi, părinţi şi profesori să nu fie timizi şi să-i denunţe pe profesorii vinovaţi.

Aşa îi trădează guvernul pe cetăţenii ţării. O astfel de situaţie, în care cetăţenii obişnuiţi şi numai ei sunt socotiţi responsabili pentru păcatele liderilor lor şi, pentru dragostea instinctivă a celor din urmă pentru inamicii societăţii.

Ar fi trebuit ucis Rabin?

Liderul simbolizează societatea şi acesta este motivul pentru care terorismul este îndreptat iniţial către lider. Cu ocazia asasinării lui Rabin, ziarul Yediot Aharonot a publicat în 6.11.'95 o foarte lungă listă de regi, preşedinţi şi alţi lideri politici care au fost ucişi din 1990.

În discutarea problemei dacă Rabin trebuia sau nu ucis, ar trebui să fie amintit că el a fost doar un simbol. Uciderea lui este un exemplu de relaţie între lider şi societate. Următorul extras din Encarta relatează despre Y. Rabin (este scris înainte de moartea sa):

Rabin, Yitzhak *(1922 –), lider politic israelian şi laureat Nobel. Născut în Ierusalim şi educat într-o şcoală agricolă, Rabin a luptat în cadrul Palmach, o unitate comando israeliană împotriva autorităţilor britanice, în Paşestina. Închis de către englezi la mijlocul lui '46, el a fost eliberat la începutul lui 1947 şi a ajutat în conduceera apărării Ierusalimului, în Războiul de Independenţă (1947-1949). În 1946, Rabin a devenit şeful personalului din forţele israeliene de apărare. După Războiul de 6 zile ('67) el s-a retras din aramată şi a slujit ca ambasador în SUA, între 1968 şi 1973. El a intrat în knesset ca mmebru permanent în ianuarie 1974; din mai, el i-a succedat lui Golda Meir ca prim ministru şi lider de partid. În aprilie '77, după o serie de scandaluri, el a fost forţat să predea conducerea partidului său, lui Shimon Peres. Ca ministru al apărării, din '84 şi până '90, Rabin a fost responsabil pentru a da un răspuns din partea Israelului la răscoalele palestiniene cunoscute ca Intifada. În februarie '92, el l-a înlocuit pe Peres ca lider de partid şi după alegerile din iunie, Rabin a devenit din nou prim-ministru. În '93, după negocieri secrete, Rabin a fost de acord să semneze un istoric acord de pace, cu un inamic de multă vreme şi anume, Y. Arafat, preşedintele O.E.P. Înţelegerea a bătătorit calea pentru autonomia palestinienilor pe teritoriile ocupate de Israel. Rabin a*

împărţit în ’94 premiul Nobel pentru pace, cu Arafat şi Peres. În ’94, Rabin a semnat un tratat de pace cu regele Husein al Iordaniei care a încheiat starea de război dintre cele două ţări.

După moartea sa, un torent de laude a fost adresat postum lui Rabin. Au fost publicate tomuri întregi despre el şi meritele sale. Astfel de cărţi fuseseră disponibile şi înainte dar acum a fost adăugat subtitlul”Vieţi ale oamenilor mari”, ele fiind vândute în fiecare magazin din Israel.

Doresc să reamintesc cititorului similarităţile cu situaţia ce a urmat după funeraliile lui Stalin. Serviciile sale de construcţie a socialismului au fost rementionat, s-au purtat discuţii despre marele general care fusese, etc. Ce a mai rămas azi din acele timpuri sunt doar amintirile lagărelor de concentrare şi miile de vieţi pierdute. După un timp cuvintele de laudă vor fi înlocuite în amintirea autobuzelor explodate şi a segmentelor de trupuri sfârtecate, zburând. Înainte de atentatul la viaţa lui Rabin, istoricul de război Uri Milst a publicat cartea, „*Dosarul gros*”. Această carte este greu de găsit în librării, deoarece este o declaraţie tabu. Istoricul de război a scris că, în carierea lui Rabin au fost o serie de greşeli şi că acesta a fost o personalitate neinspirată.

Citatul „sângele evreiesc care a curs în pogromuri va unge roţile revoluţiei ruseşti”, este atribuit unui om, evreu prin naştere. Nu este surprinzător că, un Golem ar arăta atâta ură pentru societatea şi naţiunea sa. Aceasta este ura instinctivă a Golemului care caută o conducere „de tip dur”. El nu îşi dă seama ce face şi despre ce vorbeşte. Rabin a fost un astfel de Golem. El a încurajat intifada în teritoriile ocupate de Israel contrar a ceea ce este afirmat în citatul din Encarta. El a învrăjbit teritoriile arabe împotriva evreilor, a condus orientarea de stânga a cetăţenilor supăraţi pe propria naţiune. Această supărare a condus la trădare, la „compasiune şi înţelegere” pentru terorismul arab. Aripa de stânga făcuse tot ce i-a stat în putinţă să lichideze religia şi statul evreu.

După uciderea lui Rabin, au fost dezvăluite numeroase istorii, cu intenţia de a dovedi că evreii şi religia evreiască sunt însetate de sânge. Comanda „NU UCIDEŢI” a fost adresată ucigaşului lui Rabin şi simpatizanţilor săi, pentru reîntărire. Redovedirea a fost, „un evreu a ucis un alt evreu!”, ca şi când nu Rabin ar fi fost cel care a ucis 18 evrei din organizaţia Etzel de pe vasul Altalena.

Igal Amir, un evreu, nu a ucis un alt evreu. Rabin nu a fost evreu şi nu a devenit unul după moartea sa, deşi era evreu la naştere. El nu a fost îngropat într-un cimitir evreiesc, ci „în pământul pentru marii oameni ai naţiunii”. Cine ştie, poate că fii şi fiice ai altor naţiuni vor fi în curând înmormântaţi lângă Rabin, printre cei măreţi ai naţiunii.

Liderul nu este pur şi simplu un simbol. De fapt, el trebuie să conducă societate. Dacă societatea este zguduită de terorism, liderul este responsabil; trebuie el oare să plătească preţul?

Evreii au răspuns terorismului arab prin contraterorism. Oamenii au fost forţaţi să-şi asume atribuţii care ar fi trebuit îndeplinite de guvern. Dacă cel din urmă a justificat terorismul arab, nu este surprinzător că frustrarea s-a întors către guvern.

Din momentul când a fost ucis şeful guvernului israelian, Y. Rabin, terorismul şi-a pierdut caracterul de conflict între naţiuni.

Israelienii de stânga îl arată pe Rabin ca pe un erou care a murit în lupta pentru pace cu arabii. El nu a fost un erou şi nu a murit. El a fost împuşcat; a plătit cu viaţa greşelile sale. A plătit pentru terorismul pe care îl adusese peste ţară. Până la moartea lui, cetăţenii israelieni au fost cei care au plătit cu vieţile lor.

Un nume de pe lunga listă a păcatelor lui Rabin este cel al lui Danny Katz cât şi altele, aparţinând zecilor de soldaţi israelieni care au murit la graniţa cu Libanul şi în fâşia Gaza, „în numele păcii”. Rabin însuşi a creat o situaţie care a condus la atentatul asupra sa. Nu ar fi trebuit condamnată uciderea lui Rabin. Nu sunt legi, legile au fost încălcate. Dacă o ţară este cotropită de anarhie şi terorism, liderul ţării este răspunzător şi nu cetăţenii obişnuiţi. Cine va judeca? Când morala şi legile sunt încălcate, a avut Rabin dreptate sau ucigaşul său?

După uciderea lui Rabin, şeful serviciului secret israelian, Carmi Gilon a demisionat. O comisie condusă de Meir Shamgar, judecător la curtea supremă l-a acuzat de a nu-l fi protejat corespunzător pe Rabin. Când a plecat din birou, Carmi Gilon a spus: „*Sunt evrei – ei servesc cu noi în armată, studiază cu noi în facultăţi, stau în rând cu noi la cinema şi îşi fac cumpărăturile din acelaşi supermarket – care sunt gata să ucidă pe şeful guvernului şi alţi lideri politici în Israel*”.

Şeful serviciilor secrete ştie despre ce vorbeşte. Mulţi israelieni nu şi-au ascuns bucuria când a fost ucis Rabin. Au fost şi din cei care au întrebat, „Cine-i la rând?”. Circula o glumă despre diferenţa care era între Leah Rabin şi Sara Netanyahu, iar răspunsul era că, Leah îşi

îngropase soţul pe când Sara nu încă. Au fost acuzaţi rabinii de a fi recurs la vrăjitorii împotriva lui Rabin.

În criticarea deciziei conduse de Shamgar, Carmi Gilon a spus că nu s-a ajuns în comisie la „miezul” problemei. Aceasta este realitatea. Când a fost judecta Igal Amil, judecătorul nu a admis aspectul politic al crimei sale. Potrivit comisiei, tot ceea ce era de interes era numărul de poliţişti prezenţi la scena uciderii. „Partea din spate” a atentatului era mai puţin interesantă pentru el.

Acesta este doar un alt caz când a fost găsit un ţap ispăşitor pentru a purta întreaga responsabilitate pentru o faptă. Când struţul se află în pericol, el îşi ascunde capul în nisip iar Golemul ignoră faptele. El este ca un drum cu sens unic.

Este posibil să aibă loc mai multe atentate la vieţile liderilor israelieni şi, de ce nu? Asasinarea liderilor este o trăsătură caracteristică a Anarhiei.

Capitolul **9**
LUPTA ÎMPOTRIVA TERORISMULUI ŞI GANGSTERILOR

În perioada anilor ’70 au fost luate câteva decizii internaţionale în ceea ce priveşte lupta împotriva terorismului. În prima jumătate a anului 1996 s-au ţinut trei întâlniri importante la cel mai înalt nivel, cu reprezentanţi din diferite ţări. Una din acestea a constituit a constituit-o întâlnirea „Celor 7”. Preşedinţi ai celor mai puternice state s-au reunit pentru a discuta problema terorismului. Terorismul le cauzează acestora o sumă de probleme. Mă îndoiesc că printre cei sosiţi la întâlnirea celor 7 a fost vreo persoană care s-a simţit vinovată pentru dezvoltarea terorismului. În ciuda acetsui fapt, „cei şapte mari” sunt responsabili pentru situaţia actuală, după cum au fost explicate mai sus.

Astăzi, terorismul a devenit nu doar o problemă serioasă ci chiar o afacere prosperă. Mii de firme sunt ocupate cu inventarea diferitelor mijloace şi metode pentru combaterea terorismului. Au fost desemnate organizaţii ştiinţifice şi firme pentru a lupta contra terorismului. A lichida terorismul înseamnă a lăsa toţi muncitorii din acest câmp de activitate fără obiectul muncii.

În prezent, nu este necesară prezenţa acestui capitol, deoarece toate motivele terorismului şi modalităţile de eradicare au fost exprimate mai sus. Recomandările sunt evidente pentru acei ce au înţeles tot ceea ce a fost prezentat în capitolele anterioare.

Acest capitol recapitulează acele idei dintre care multe contrazic punctele de vedere anterioare. Deşi aceste idei şi modalităţi de gândire sunt confirmate şi întărite de fapte, natura umană nu îi permite cititorului să le accepte. Mai mult decât atât, unii cititori, cum ar fi de exemplu, membrii ai Knesset-ului, Yossi Sarid şi Yossi Beilin, s-au simţit în mod personal ofensaţi. Ei nu pot accepta cu sinceritate criticismul şi chiar încearcă să polueze critica.

Este foarte uşor de a elabora recomandări de combatere a terorismului dar aceasta nu este suficient. Ceea ce se cere cu adevărat de la cei ce luptă împotriva terorismului este ca ei să aibă dorinţa şi capacitatea de a implementa recomandările.

În mod cert, nu toţi liderii au capacitatea de a proceda astfel. Sunt diferite motive pentru aceasta. Fiecare priveşte în alt mod problema terorismului şi a gangsterilor. Unii văd în terorişti – luptători şi eroi. Aceasta este orientarea pe care am subliniat-o în această carte. Teorismul împotriva ţarului Rusiei este justificat dar nu şi cel îndreptat împotriva Preşedintelui Americii. Există persoane cărora acest material le poate fi de un real folos, dar care nu pot să-l aplice în practică. Ei doresc să aibă reţete pregătite, ca în cartea de bucate. Să aleagă reţeta corelată cu gustul liderului şi să înceapă să gătească.

Îmi permit să ofer câteva recomandări cu caracter politic.

Ca o primă recomandare, mă voi referi la un fapt foarte popular, cunoscut fiecărui economist şi anume că, combaterea narcoticelor la sursa de producere onduce doar la escaladarea preţurilor şi nicidecum la lichidarea cererii. (Pentru lichidarea cererii pentru narcotice ori pentru lichidarea terorismului trebuie citită şi înţeleasă această carte.)

Când s-a aflat că SUA era aprovizionată cu droguri cu ajutorul direct al dictatorului Noriega din Panama, americanii au trimis trupe şi l-au răsturnat pe dictator. Cauzele şi efectele sunt adesea confundate ca în cazul operaţiunii militare din Panama. Să nu ne închipuim că, odată drogurile confiscate se va stopa consumul de droguri. În SUA, consumul de narcotice este rezultatul degradării sociale şi a instaurării Anarhiei. Nu se poate opri consumul de narcotice fără a stopa Anarhia. Liderii americani nu fac nimic să elimine cererea de narcotice de pe teritoriul ţării. Ei nu doresc să folosească metode nepopulare ceea ce ar atrage criticismul aripii de stânga.

Combaterea terorismului nu diferă cu nimic faţă de combaterea narcoticelor. Mai întâi, ar trebui să nu confundăm cauzele cu efectul.

Anarhia trebuie să-şi cunoască scopurile, căci ea pregăteşte calea terorismului şi a gangsterilor. Următorul pas urmăreşte răspândirea terorismului în ţară. Acesta trebuie stopat chiar dacă solicită folosirea acţiunilor militare.

O a doua recomandare se bazează în mare măsură pe cunoaşterea fenomenului. Atunci când bolşevicii ruşi au dorit să creeze o reţea de spionaj în Anglia, ei au început căutând potenţiali spioni şi informatori printre tinerii demonstranţi de pe străzi. Căutarea lor a avut succes. Nume precum Kim Philby şi D. MacLean au intrat în istoria spionajului. Bolşevicii şi-au ajutat agenţii să urce pe scara ierarhiei şi aşa ei au ajuns în posturi înalte. Cuvântul bolşevic a dispărut din vocabular dar Philby continua să spioneze împotriva ţării sale. Bolşevicii dirijau urma spre un „idiot obişnuit" despre care englezii nu ştiau. Dacă şefii serviciilor de informaţii vor citi şi înţelege lucrarea mea, ei nu vor încredinţa niciodată posturi celor cu orientare de stânga.

Lucrarea de faţă nu conţine reţete pregătite, ci descrie stereotipiile golemului. Nu vă încredeţi în el*!*

Golemul se ridică împotriva creatorului său

Eino Azef, a cărui „biografie creativă" este întâlnită prin toate capitolele cărţii mele, a primit porecla de „agent provocator". Toţi cei ce luptă în grupările de stânga au primit porecle dispreţuitoare iar „agent provocator" a fost una dintre ele. Termeni precum **agent provocator** şi **agent dublu** sunt foarte adesea confundaţi. Un agent dublu lucrează în mod obişnuit în sfera informaţiilor internaţionale şi vinde informaţii oricăruia poate plăti. Serviciile de poliţie şi de apărare nu au agenţi dubli, deoarece strângerea informaţiilor pe un domeniu specific are o unică direcţie. Problema provine de la cei care gestionează informaţiile. Uneori, organizaţiile teroriste încearcă să-şi trimită cercetătorii lor în serviciile de poliţie şi de apărare. Mafia îşi trimite oamenii în partide politice sau în instituţiile statului. Strângerea pasivă de informaţii sau protecţionismul poate să-şi găsească locul în toate aceste cazuri dar nu există elemente de provocare.

Obiectivul unui agent provocator este cu mult mai larg şi trece dincolo de strângerea pasivă a informaţiilor. Agentul provocator, după cum sugerează şi numele, îndeamnă la delicte inamicii potenţiali ai liderului şi, ulterior, îi trimite justiţiei. Practic, orice chemare a liderilor politici sau a reprezentanţilor de rang inferior, spre înălcarea legii şi nesupunere reprezintă o provocare. Cu toate acestea, după cum am

menţionat deja, conducătorii sunt foarte selectivi la acest gen de provocare şi depinde în întregime de cel care este agent provocator şi împotriva căruia este orientat.

Folosirea agenţilor provocatori împotriva inamicilor politici din Rusia ne duce înapoi, în perioada regimului Ţarului Nicolae I şi a mişcării „decabriste”. Cam tot atunci s-a format un departament aflat sub conducerea generalului A.H.Benkendorff pe care revoluţionarii îl numeau „*Okhranka*” (Protector). Ideea creerii agenţilor provocatori a apărut în Franţa. Dar legea franceză a interzis utilizarea agenţilor provocatori pe când în Rusia nu încă. Rolul agentului provocator nu era altul decât să privească în mod pasiv la acţiunile şi spionajul inamicului, dar în curând raza lui de acţiune s-a extins. Sarcina agentului provocator era să atragă potenţialii inamici ai conducătorului, spre departament, să îl provoace la activităţi ilegale şi să-i trimită autorităţilor. Agenţii provocatori căutau atât printre membrii organizaţiei cât şi în afara ei. Mai curând sau mai târziu, controlul patronului asupra agentului provocator s-a pierdut şi, din această cauză situaţia a devenit periculoasă. Sub acoperirea secretului şi securităţii, agenţii provocatori au scăpat de asemenea de sub controlul partidelor politice şi eventual au devenit dictatori, ameninţându-i pe fiecare. Provocarea este imorală căci prin aceasta oamenii sunt puşi să comită delicte.

Uciderea Ţarului Alexandru al II-lea, Eliberatorul, în 1881, de către teroriştii grupării „*Narodnaya Volya*” (Voinţa Naţională), a stimulat extinderea folosirii agenţilor provocatori împotriva acestei organizaţii. Printre agenţii provocatori se găseau S.P.Degaev, I.F.Okladsky şi A.M.Garting. În final, organizaţia a fost lichidată iar locul le-a fost luat de noii social-democraţi, împărţiţi în „Bolşevici” şi „Menşevici”, de social-revoluţionari (S-R) şi de orientarea evreiască „Bund”. Obiectivul tuturor acestor organizaţii era răsturnarea regimului ţarist. Eino Azef a apărut printre social-democraţi în această ultimă etapă.

Locotenent-colonelul G.P. Sudeikin de la jandarmerie a fost un mare admirator al utilizării agenţilor provocatori. Datorită capacităţilor sale, Sudeikin a fost transferat de la Kiev la St. Petersburg unde a devenit locotenent-colonel. El a fost fondatorul grupării „Voinţa Naţională” care l-a înrolat pe S.P.Degaev ca agent provocator, care ulterior va deveni ucigaşul lui. După colapsul „Voinţei Naţionale”,

V.N.Figner, membru al comitetului executiv al acestei organizaţii a scăpat de arest oferind toate legăturile sale lui S.P.Degaev. Acest fapt a fost adus la cunoştinţă lui Sudeikin, care în noaptea de 5 iunie 1882 a organizat un raid în Petersburg. În timpul acestui raid, M.F.Grachevsky, producător de dinamită a fost unul din cei 120 de arestaţi. Depozitul de dinamită al grupării „Narodnaya Volya" a fost lichidat. Locotenent-colonelul Sudeikin a reuşit în lupta împotriva mişcărilor revoluţionare, trezind ura revoluţionarilor care au văzut în el o nouă ţintă. Dar G.P.Sudeikin era foarte atent şi foarte familiarizat cu metodele folosite de către revoluţionari.

În 1883, cercurile revoluţionare au început să suspecteze un agent „Okhranka", ce ar fi centrul organizaţiei „Voinţa naţională" iar S.P. Degaev şi-a dat seama că a ajuns la sfârşit. Mai devreme, membrii „Voinţei Naţionale" executaseră deja trei agenţi provocatori: A.Zharkov, S.Praima şi F. Shkriba. Degaev ştia că, foarte curând lt.-colonelul Sudeikin îl va sacrifica, că va dori să scape de un colaborator şi de un martor. Sudeikin îl va sacrifica, deoarece va dori să scape de un colaborator şi de un martor. Sudeikin deja demascase un alt „spion terminat". Expunerea îi ajuta lui Degaev să-şi întărească autoritatea. S.P.Degaev a preferat să se târască în rândurile „Voinţei Naţionale" şi să organizeze uciderea lt.-colonelului Sudeikin ca o expiaţie.

Tentativa a fost încercată de două ori iar în 16.12.1883, la ora 17, Sudeikin a venit în apartamentul lui Degaev. Doi alţi membri ai „Voinţei Naţionale" aşteptau. Cu un revolver şi câteva lovituri în cap ei au pus capăt patronului agenţilor provocatori, locotenent-colonelul Sudeikin cât şi nepotului acestuia, care îl însoţea, după care au dispărut.

În aceiaşi zi, Degaev a părăsit Rusia. În iarna lui 1884, „Voinţa naţională" l-a judecat pe agentul provocator S.P.Degaev la Paris. El a fost „exilat" din bătrânul continent şi după ce a cutreierat de la nord la sudul Americii, el s-a stabilit în SUA luându-şi un alt nume.

Toţi membrii „Voinţei Naţionale" care l-au ucis pe marele Ţar al Rusiei, Alexandru al II-lea, sunt priviţi ca eroi. Toate acţiunile ilegale ale acestei organizaţii sunt considerate cu caracter „politic" iar uciderea ţarului a fost o „crimă politică".

Ca un adagiu la descrierea caracterului şi activităţii faimosului Azef, voi prezenta aici un mai puţin cunoscut agent provocator, pentru ca cititorul să compare, să analizeze şi să înţeleagă la ce foloseşte acest gen de metode îndreptate împotriva activităţilor teroriste.

Activitatea şi rezultatele lui Avishay Raviv, un modern agent provocator israelian, nu diferă de cele descrise mai sus. Trăsătura versiunii israeliene, spre deosebire de exemplul menţionat, unde liderii trimit agenţi provocatori în organizaţiile de stânga, dorind să instaleze un lider chiar prin trădare sau crimă, în acest caz agentul provocator a fost trimis să opereze în rândul aripii drepte, opoziţia celor de stânga. Trădarea în aripa dreaptă este foarte improbabilă.

Ideea trimiterii agenţilor provocatori la orientarea dreaptă a apărut în Israel după un incident în care Dr. Baruch Goldstein a împuşcat 50 de arabi, fără nici un alt ajutor, aceasta ca o reacţie la Intifada arabă. Întrucât Dr. Goldstein şi-a planificat singur acţiunea nimeni nu a ştiut despre planurile şi pregătirile lui pentru crimă în masă. Comisia Înaltei Curţi, condusă de judecătorul Shangar, care a examinat acest caz, a recomandat trimiterea de agenţi provocatori în rândul orientării de dreapta, sperând în frustrări ulterioare cauzate de aripa stânga şi de către arabi, ce îi vor împinge spre activităţi ilegale şi aşa vor fi judecaţi. O altă caracteristică este următoarea: agentul provocator este recrutat în mod obişnuit din organizaţiile revoluţionare sau ca în cazul lui Azef, dintre voluntari. De atunci, serviciile trădătorilor şi voluntarilor nu au mai putut fi folosite, în Israel nemaiexistând organizaţii ilegale de dreapta. **Shabak**, serviciul de informaţii israeliene, a fost responsabil pentru recomandarea comitetului condus de Shamgar, de a-l oferi pe Dl. Avishay Raviv. De reţinut este transformarea prin care a trecut Shabak. La început, acest serviciu a fost desemnat pentru a lupta împotriva activităţii inamicilor, altfel spus împotriva bombarda-mentului arab. Gradual, această organizaţie a devenit o poliţie politică, ceva în genul KGB, şi au început să urmărească evreii. În acest mod a devenit Avishay Raviv, un agent provocator ce a creat şi condus o organizaţie ilegală de dreapta. Avishay Raviv a fost un gen de erou trimis în tabăra duşmanului pentru a organiza „mişcarea de partizani”.

Mişcarea de partizani nu a fost creată dar un potenţial „partizan”, studentul Igal Amir, l-a împuşcat mortal pe Primul Ministru Yitzhak Rabin. Provocarea a fost demascată în timpul procesului de crimă.

Acum, care este eroul şi care este cel blamat? Această problemă umple paginile presei israeliene în toată această perioadă.

Curtea l-a desemnat pe Igal Amir ca fiind „partizan”, sfidând logic, acuzaţia de crimă şi sentinţa de condamnare pe viaţă. Yitzhak Rabin a

fost ridicat la rang de sfânt. Artiştii şi scriitorii au dedicat lucrări memoriei acestora. Dar nu este cunoscut câţi au fost provocaţi şi deferiţi justiţiei de către Avishay Raviv, dar acum s-a intentat proces chiar agentului însuşi, proces pentru instigare la crima lui Yitzhak Rabin.

Este o mişcare neaşteptată. Autorităţile nu au trimis în proces agentul provocator Eino Azef după demascarea lui în ziarele ruse. Avishay Raviv a fost pe deplin fidel sarcinii încredinţate. Unde se delimitează provocarea? Are imoralul limite şi, unde se delimitează imoralitatea?

Unii încearcă să blameze serviciul Shabak dar Primul Ministru Rabin a fost responsabil pentru toate deciziile şi operaţiile. Probabil că unul din cei care acuză este comisia Shamgar, pentru recomandarea metodelor justificate în lupta împotriva orientării de dreapta. Concepul, *„nouă ne este permis – ţie nu”*, a reieşit din aceasta. Golemul s-a ridicat împotriva creatorului său.

Principalul punct al întregii povestiri este că, aceste rezultate puteau fi prevăzute de membrii desemnaţi ai Comisiei, familiarizaţi ei înşişi cu oricare urmare a unui eveniment de provocare.

Nu există compromisuri în lupta împotriva terorismului.

Adesea, se recurge la compromisuri pentru rezolvarea conflictelor. Compromisul se întâlneşte între organizaţii teroriste şi guverne ceea ce ne arată că, guvernul este neputincios în a controla terorismul, că lupta împotriva terorismului este ineficientă. Compromisul nu este de fapt decât o capitulare şi nicidecum o soluţie a problemei. Nu numai că supune spre examinare acele organizaţii teroriste dar compromisul, de asemenea, înseamnă şi recunoaşterea şi consolidarea statutului acelora. Problema sau mai bine zis neputinţa autorităţii guvernului este de neschimbat iar terorismul cu siguranţă că va continua. În lupta îndreptată împotriva terorismului nu trebuie pusă problema compromisului, fie că guvernul suprimă terorismul folosindu-se de toate mijloacele pentru declararea stării de urgenţă şi pentru folosirea pedepsei colective sau că organizaţiile teroriste înlocuiesc puterea conducătoare în anumite regiuni sau în toată ţara. Orice compromis nu este decât un pas spre această evoluţie ulterioară. Singurul beneficiu în urma compromisului îl reprezintă faptul că, autorul său este un bun candidat la Premiul Nobel pentru Pace. Ei îşi primesc premiul în timp ce populaţia de rând plăteşte cu sângele lor. Toate acestea sunt adevărate

şi pentru situaţia din Israel. Lupta împotriva terorismului va fi pierdută cu atât mai repede cu cât autorităţile se vor supune opiniei mass-mediei sau opiniei publice.

Legile pentru situaţii de urgenţă sunt necesare, pentru crearea unei societăţi cu grad ridicat de integrare, unde atât liberattea exprimării cât şi democraţia sunt sacrificate în numele luptei împotriva terorismului.

Ar trebui să ne reamintim că:

1. Compromisul nu face altceva decât să prelungească războiul împotriva terorismului, cauzând accidente necerute în rândul populaţiei inocente şi, cheltuieli uriaşe pentru menţinerea stării de „AŞTEPTARE”.

2. Lupta pentru „Libertate, Egalitate şi Fraternitate” este condusă de către Golemi, care au nevoie de această stare.

3. Dacă Golemii reuşesc în această luptă, ei instaurează un stat-terorist care este de 1.000 de ori mai autoritar decât opresiunea.

Incapacitatea guvernelor, israelian şi cel britanic de trata cu arabii sau catolicii, apare datorită ignorării principiilor de mai sus. Slăbiciunea lor constă în adoptarea principiului compromisului continuu. Slăbiciunea îi va costa. Acesta este unul din motivele pentru care Israelul este acuzat de exercitarea terorismului împotriva arabilor. Liderii îşi primesc Premiul Nobel pentru Pace iar poporul plăteşte pentru aceasta prin lupte continue duse împotriva actelor teroriste.

Capitolul **10**
ASPECTE TERMODINAMICE ALE SISTEMELOR SOCIALE

Eşecul operaţiunii NATO asupra Iugoslaviei a demonstrat că armamentul cantitativ şi calitativ nu constituie un element suficient pentru garantarea potenţialului militar a unei ţări (naţiuni). Fără îndoială că uriaşul avantaj militar şi economic al NATO desfăşurat asupra Iugoslaviei nu au adus mult aşteptata victorie lejeră deoarece nu a fost luat în consideraţie aspectul moral al războiului, nici de către politicieni şi nici de către militari. Aceste aspecte nu au fost nicicând şi niciunde considerate deoarece nimeni nu ştia ce-i cu ele şi cum pot fi evaluate.

Prezentul studiu doreşte să explice această lagună. Rezultatele vor constitui recomandări pentru estimările cantitative ale nivelului de moralitate şi de stabilitate ale societăţilor (inclusiv armata) cât şi în simulările pe computer al comportamentului social.

Este de preferat să apelăm la principiul sistemului deschis de termodinamică şi la teoria managementului pentru descrierea şi analiza comportamentului sistemelor sociale şi estimarea capacităţilor lor. Abordarea propusă nu contrazice manualele de sociologie şi economie. Abordarea termodinamică oferă o explicaţie în înţelegerea proceselor sociale şi economice şi, a rădăcinilor unor probleme sociale. Aceasta ne conferă soluţia optimă la problemele sociale. Afirmaţia este valabilă şi pentru problemele economice.

În introducere este prezentat într-o formă populară principiul unei termodinamici ireversibile şi, este explicată aplicaţia în analiza sistemelor sociale şi economice. Urmează apoi o descriere a modelului de sisteme sociale şi a componentelor lor în forma elementelor disipative, elastice şi inerte. Premisa stabilităţii unui astfel de sistem este o energie liberă minimă şi stabilitatea ce este realizată cu ajutorul unor relativ mici forţe disipative. Este important să înţelegem aceste elemente din perspectiv termodinamicii.

O parte distinctă a lucrării abordează descrierea motorului cu energie calorică şi ciclul Carnot. Se arată că sistemele sociale şi economice nu sunt altceva decât variante ale motorului cu energie calorică ce operează într-o manieră similară maşinii cu aburi sau a celulei vii. Ciclul începe cu trecerea unei fracţiuni de effort prin „membrana” sistemului social şi este folosită pentru transformarea energiei. Urmează un circuit strâns al transformării energiei. O parte din energie este orientată în reglajul feedbackului în timp ce partea rămasă dezvoltă energia sistemului social. Elementul reglator este liderul, administraţia, etc. Ciclul Carnot reprezintă cea mai eficientă modalitate de operare a motorului caloric, a economiei şi a sistemului social. Sunt explicate elementele motorului caloric şi, este demonstrată similitudinea în sistemele sociale şi economice.

Entropia sistemelor sociale se accentuează şi se diminuează într-o manieră ciclică. Creşterea entropiei reprezintă dezvoltarea Anarhiei pe când diminuarea entropiei reprezintă restaurarea ordinii, aceasta din urmă fiind acompaniată de depresie şi poate conduce la o formă de dictatură. În măsura derulării ciclului, dictatura este înlocuită cu democraţia, anarhia, etc.

„Temperatura” sistemului social se modifică în aceaşi măsură. În economie, ciclurile reprezintă fluxurile de capital şi dezvoltarea de

energie internă a sistemului social. În acest sens, sunt oferite exemple asupra ciclurilor economice şi social-dinamice.

Un spaţiu amplu al lucrării este acordat limitelor (sau „membranei”) sistemului social şi semnificaţiei „limitelor transparente” ale dezvoltării economice şi comportamentului social. Urmează o descriere detaliată a piramidei ierarhiei sociale şi a relaţiei parametrilor cu limitele şi comportamentul sistemelor sociale. Sunt examinate forţele ce crează piramida. Este descrisă o piramidă a ierarhiei optime.

„Temperatura şi entropia” sunt concepte ce nu sunt folosite în mod obişnuit de economişti şi sociologi. Definiţia acestor termeni este realizată ca aplicaţie în sociologie şi economie. Ca să rezumăm, studiul pregăteşte cititorul pentru simularea computerizată a comportamentului în cadrul sistemelor sociale.

Deoarece sociologii şi economiştii nu sunt în general familiarizaţi cu termodinamica s-a conceput un glosar de termeni şi expresii. De asemenea, s-a conceput şi un scurt glosar de termeni uzitaţi în sociologie şi economie.

Acest sistem social diferă de modelul clasic în ceea ce priveşte stabilitatea, minimul de energie liberă, care este obţinută prin reglare politică şi economică care poate fi caracterizată prin teoria informaţiei şi managementului. Calitatea managementului este caracterizată prin doza de entropie ce este lichidată în procesul luării deciziei şi a procedurilor de management.

Prin această definiţie devine clar că, acea calitate a managemetului din sistem este caracterizată printr-o foarte mică entropie de tipul dictaturii bolşevice (prin definiţie este aproape nulă). Cu alte cuvinte, sistemul nu poate fi stabil şi eficient. Pe de altă parte, în Anarhie, durata procedurilor de management tinde spre infinit, ceea ce anulează calitatea managementului: k=dST (unde k reprezintă calitatea managementului, dS este entropia iar T este temperatura).

Existenţa unei entropii optime (nivelul optim al ceeziunii sociale) este demonstrată pe bazele specificaţiilor de mai sus.

Creşterea inevitabilă în entropie în timpul reorganizării economiei şi structurilor sociale este analizată din prisma semnificaţiei diminuării ulterioare în entropie la începutul unei noi ere de dezvoltare.

Acest studiu reprezintă o continuare realizată de autor a lucrării dinamicii sociale, model al cărui creator este.

Informaţiile sunt ilustrate în mod amplu cu grafice şi diagrame.

Capitolul **10**

REZONANŢA SISTEMULUI ECONOMIC

În această lucrare nu vom utiliza ca motto, teoriile din lucrarea laureatului Nobel, P. Samuelson, „*Economies*”, deoarece, dacă am cita această lucrare, trebuie să folosim jumătate din ea. În capitolul al III-lea, „*Not Chaos but economic order*”, Samuelson, ca şi J. Keiser, se arăta entuziast asupra ordinii ce tronează în haosul denumit Economie. Sarcina noastră este să examinăm acest haos şi să explicăm de unde vine această ordine.

Sistemul economic al societăţii este ca un cor.

Sistemul economic al unei societăţi este ca un cor ce ne asigură trebuinţele, până în cele mai mici detalii. Oricare dintre producători sau consumatori reprezintă un membru al unui astfel de cor şi care îşi îndeplineşte cu virtuozitate rolul său.

În cazul economiei de piaţă, el/ea ascultă cu atenţie la „sunetele celor din jur”. Astfel, lăsând la o parte faptul de a fi membru al societăţii, el/ea acceptă involuntar regulile jocului, după cum sunt ele dictate de termodinamică unui proces ireversibil. Această conexiune este clar demonstrată prin ciclurile economice ce acţionează pe pieţele spontane.

Voi începe cu definiţia diapazonului, care fără îndoială este cunoscut cititorului; este foarte importantă pentru înţelegerea a ceea ce urmează şi pentru care am decis să citez din Enciclopedie:

„Diapazonul, un instrument mic, cu două lame metalice şi care atunci când sunt atinse, emite un sunet caracteristic pe baza căruia se acordează instrumentele. Realizat dintr-un aliaj de crom, nichel, oţel, diapazonul emite un ton clar aproape fără supratonuri armonice care să se interfereze şi, nu este afectat de modificări minore de temperatură. Diapazonul, împreună cu anumite cutii de rezonanţă sunt utilizate în experimentele din medicină, fizică cât şi în cele de acustică. Diapazonul a fost inventat în 1711, de către un trompetist englez, John Shore. În zilele noastre, au început să fie utilizate instrumente electronice care pot sintetiza unde sinuoidale cu valoare apropiată. Acestea au avantajul de a fi capabile să genereze orice valoare oscilatorie, în timp ce un diapazon poate genera doar o singură valoare oscilatorie. În mod tradiţional, majoritatea diapazoanelor sunt fixate pe valoarea de 440 Hz”.

Frecvenţa oscilaţiei depinde de mărimea lamelelor. Diapazoanele sunt testate pe parcursul procesului de fabricaţie şi, calibrate conform standardelor. Pierderile prin disipare în metal sunt neglijabile iar sistemul de oscilaţie a diapazonului prezintă o rată înaltă de energie elastică faţă de energia disipată, astfel că oscilaţiile sunt suficient de stabile. De-a lungul timpului, diapazoanele au fost utilizate ca frecvenţe standard de etalonare, nu doar în muzică că şi în echipamentele de telegrafie etc. Sunetul emis de diapazon este slab iar cutiile de rezonanţă îl amplifică. Ca rezultat, sunetul este amplificat dar oscilaţiile sunt mult mai rapid atenuate.

Diapazonul este un instrument foarte simplu reprezentând un sistem de rezonanţă cu disipări minime. Lovirea capetelor diapazonului îl activează.

Diapazonul poate fi descris ca având trei elemente principale: masa de inerţie, elasticitate şi rezistenţa (disiparea) (Vezi figura1).

Fig.1.

Descrierea simbolică a diapazonului.

Să ne imaginăm astfel că membrii unui cor sunt grupaţi într-un număr de zeci şi sute de mii. Nimeni nu va auzi nota „La” emisă de dirijor. Într-o astfel de situaţie, fiecare cântăreţ îşi activează diapazonul personal.

Orice sistem termodinamic deschis permanent este ca un cor în măsura în care rezonanţa acestuia asigură pierderi minimale cât şi un nivel minim de energie eliberată.

Diapazonul este un sistem de rezonanţă cu pierderi minime prin disipaţie astfel că funcţionarea sistemului este asigurată. Printr-o scurtă mişcare a mâinii, dirijorul activează toate diapazoanele iar sistemul îşi declanşează (armonios sau nu) programul. Acelaşi dirijor poate, printr-o mişcare a braţului să oprească manifestarea.

De ce este bine ca uneori să fim în „dezacord”?

Să îi examinăm pe cei „dezacordaţi”. În măsura în care asupra corului nu există influenţe exterioare, manifestarea se derulează „curat”. Dar dacă de exemplu, sunetele gălăgioase de muzică disco răzbat de dincolo de zidul unei săli de dans, membrii acelui cor ce nu pot cânta în dezacord refuză să cânte în timp ce alţii continuă să cânte. Pentru cea de a II-a categorie nu este

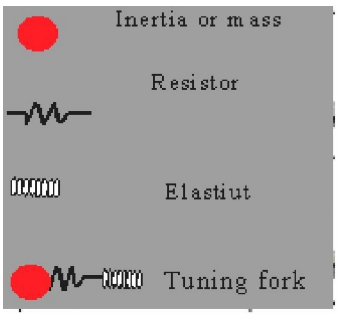

important ce şi unde cântă. Desigur, există o limită în a cânta în dezacord. O vacă, cu siguranţă nu va putea cânta într-un cor.

Biologilor le este familiar faptul că, o ceată de lupi sunt ca un cor. La anumite perioade de timp, animalele se strâng laolaltă pentru a urla împreună. Tonurile pure reflectă gradul de ceeziune în rândul cetei. În principiu, tonul pur nu este în mod necesar reflectat în fluctuaţiile sonore. Ideea este că, toţi lupii fiind gri, înseamnă că sunt pe „acelaşi ton”. Cei ce sunt „în dezacord” sunt fie albinoşi, fie „pătaţi”. Lupii cenuşii sunt bine adaptaţi la habitatul lor. Dacă se modifică ceva în împrejurimi şi lupii cenuşii vor reacţiona, iar prada reuşeşte să-i evite. Sub astfel de circumstanţe, cei ce sunt „în dezacord” îşi asigură supravieţuirea în natură.

Sarcina pe care mi-am asumat-o în această secţiune este, de a arăta că sistemul economic este un model de cor adevărat, unde cântăreţii îşi îndeplinesc partiturile cu virtuozitate şi, de asemenea doresc să subliniez importanţa fluctuaţiilor. Pentru realizarea acestor obiective, voi începe prin explicarea principiilor fundamentale ale termodinamicii.

Economiştii folosesc conceptul de „specializare” prin care se desemnează gruparea producătorilor în câmpuri apropiate. Specializarea este un fapt convenabil producătorilor deoarece aceasta reduce cheltuielile iar consumatorii nu au obiecţii. Practic vorbind, în casa fiecăruia există un spărgător de nuci; el serveşte unui scop specific. Acesta este motivul pentru care progresul tehnologic este asociat cu accentuarea specializării. Totuşi, o supraspecializare excesivă poate deveni periculoasă. Cine îşi mai aminteşte astăzi de omniprezentul tăietor de zahăr? Acela nu a avut o viaţă lungă pe piaţă deoarece zahărul nu se mai vinde la cuburi.

Scăderea preţurilor pe piaţă şi crizele de supraproducţie pot ruina în scurt timp un producător supraspecializat.

Dezvoltarea spectaculoasă a multor ţări din lumea a III-a se bazează doar pe resursele naturale, cum ar fi petrolul. Fluctuaţiile de

preţ al petrolului afectează puternic bunăstarea acelor ţări. Pentru a evita astfel de situaţii, economiştii recomandă să nu se introducă toate ouăle în acelaşi coş.

Timpul caracteristic.

Timpul caracteristic este definit ca timpul scurs între debutul procesului şi finalul acestuia, moment în care este înlocuit de un alt proces. Timpul caracteristic al diferitelor procese, în cadrul unui sistem rezonant, se corelează unul altuia precum numerele întregi. Acest fapt permite atât sincronizarea proceselor cât şi diminuarea pierderilor şi a volumului de resurse intermediare. Cu alte uvinte, componentele sistemului trebuie să opereze ca întreg pe frecvenţa fundamentală. Într-un cor, nu este necesar ca toţi cântăreţii să cânte pe acelaşi ton ci, este imperativ ca ei să se supună legilor armoniei. Să examinăm un sistem deosebit de complex ce este mult mai aproape de problema noastră. Să considerăm de exemplu, producătorii de maşini. Zilnic, sunt ansamblate aproape 100 de maşini pe un transportor principal. Acesta este „timpul caracteristic”. Pentru a asigura continuitatea producţiei cu pierderi minime, subansamblele trebuie montate în foc continuu. Dacă discutăm despre motoare, trebuie să existe undeva o linie care să asigure 100 de motoare, deoarece, orice deviere de la graficul celor 100 va conduce la pierderi. Referitor la producţia de roţi pentru autovehicule, frecvenţa este desigur de 4 ori mai mare. Pentru creerea şuruburilor pentru roţi, frecvenţa poate fi de 24 de ori mai mare, considerând situaţia în care fiecare roată are 6 şuruburi.

Din acest exemplu se poate observa că munca are loc a) la frecvenţe ce sunt numere întregi şi, b) frecvenţa şi procesele sunt sincronizate.

Nu există nici o obligaţie din partea producătorilor de roţi să-şi sincronizeze efortul cu producţia de autoturisme. Acest fapt se impune natural, din dorinţa de a veni în întâmpinarea trebuinţelor clienţilor şi, de a asigura profitul maxim pentru ei înşişi. La finele analizei, producătorul autovehiculelor poate fi comparat cu performanţa unui bun cor. Dar vine momentul în care un model vechi al unui autovehicul să nu mai îndeplinească solicitările pieţii şi să fie înlocuit de un nou model. Volskwagen, o firmă germană, realizase un model popular, „broscuţă”, pe care l-a menţinut 20 de ani după care l-a eliminat. În procesul de schimbare de model, nu numai linia transportoare trebuie schimbată ci întreaga linie de fabricaţie. În acest moment, noua linie de

producţie îşi începe operaţiile cu un nou timp caracteristic. Tranziţia poate fi marcată ca „proces de bifurcaţie”, aspect pe care vom insista în continuare.

Un alt exemplu de sistem social foarte bine sincronizat îl constituie sistemul militar. Acesta se distinge de sistemul economic prin faptul că, întreaga operaţiune acestui „cor” este ordonată de la nivel superior şi este întărită, susţinută prin disciplina militară. Sistemul militar nu produce nimic ci doar consumă. Totuşi, garantarea succesului acestui sistem în lupte, în confruntări, are loc prin funcţionarea în strictă conformitate cu un program şi cu sincronizarea tuturor diviziunilor şi subdiviziunilor sale.

Procesele periodice sau cvasi-periodice de bază ale sistemului social reprezintă ciclul reproductiv al sistemului.

În principiu, suntem interesaţi de „timpul caracteristic” al acesti proces. În stupi, ciclul reproductiv este evident; familia de albine zboară dintr-un stup în altul şi în fiecare clipă este format un nou roi. Procesul este oarecum mai complex la animalele „superioare”. Nu putem afirma că, procesul se încheie odată ce femela dă viaţă unui nou născut. Naşterea este urmată de programe de alimentaţie şi educaţie. La elefanţi, maturitatea sexuală este dobândită la 7 ani. Acest fapt nu înseamnă reînnoirea turmei. Poate fi comparată cu finalul unui ciclu de transport din industria de automobile dar nicidecum cu apariţia unui nou roi. Pe parcursul vieţii, femela de elefant fată 5-12 pui. Masculii sunt reprezentanţii unei turme de 15-30 de capete de elefanţi. Turma se conservă şi nu există reproduceri periodice. Cât ar dura să se refacă elefanţii masculi. Pentru a răspunde la această întrebare, considerăm că este necesar mulţi ani de observaţii şi procesări matematice amănunţite.

Societate umană este cu mult mai complexă decât turma de elefanţi. Naşterea unui copil nu poate fi comparată cu deplasarea unui automobil pe calea de rulare. Pentru detrminarea timpului caracteristic al societăţii, nu este suficient să luăm în consideraţie naşterea şi decesul ca elemente statistice. Oamenii au creat „sistemele economice” iar existenţa lor este strâns legată nu doar de reînnoirea producătorului cât de asemenea de mijloacele de producţie. În analiza finală, aceasta se manifestă prin revenirea şi distribuţia capitalului, prin ciclurile acumulării şi cheltuielile pentru energie. Modernizările scurtează timpul caracteristic dar nici pe departe nu îi cunoaştem magnitudinea.

Modelul sistemului economic.

Similar reprezentării diapazonului ca un simplu set de elemente principale (ex. Inerţia, elasticitatea şi rezistenţa), corul sau sistemul economic poate fi reprezentat ca un set de diapazoane sau, mai adecvat, ca un set al elementelor sus-menţionate. Figura 2 ne înfăţişează o structură cristalină în viziune tridimensională.

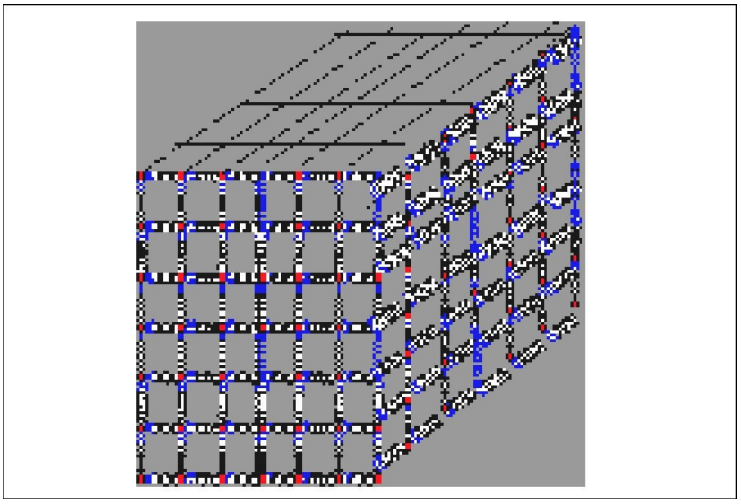

Fig. 2. **Structură cristalină tridimensională.** Forma cristalului poate varia, şi nu este neapărat cubic, ca în figură. Este posibil ca această figură să nu mpresioneze economiştii, totuşi pentru ingineri va înlesni cu siguranţă înţelegerea sistemelor economice, după cum economiştii sunt familiarizaţi cu construcţiile şi oscilaţiile.

Capitalul şi materialul se scurg prin această structură cristalină, după cum vom arăta mai jos.

Aspectul de noutate al acestei structuri pentru economişti constă în faptul că, ei, ar trebui să o vadă în totalitatea sa. Construcţia este împrejmuită de hotare sau de membrană. Fluxul energetic şi material prin această membrană este spre exterior, spre margini. Există două rezultate importante ale acestui proces:

1. Membrana crează o sprafaţă de tensiune şi exercită presiune spre interior. Membrana menţine laolaltă componentele sistemului iar presiunea exercitată de aceasta trebuie să fie suficientă. Trebuie asigurată o transparenţă parţială pentru a se permite circulaţia prin ea, a energiei şi materiei. Se va vedea că, aceste două limitări, reacţionează una faţă de cealaltă. Totuşi, există un optimum după cum se va vedea din examinarea fluctuaţiilor din sistem.

2. Energia şi materia penetrează membrana.

Până acum am examinat sistemul economic al producţiei de automobile. Totuşi, un sistem identic caracterizează sistemele

economice ale ţărilor şi societăţilor. Figura 3 este reprodusă din lucrarea lui Paul Samuelson, „***Economies***”.

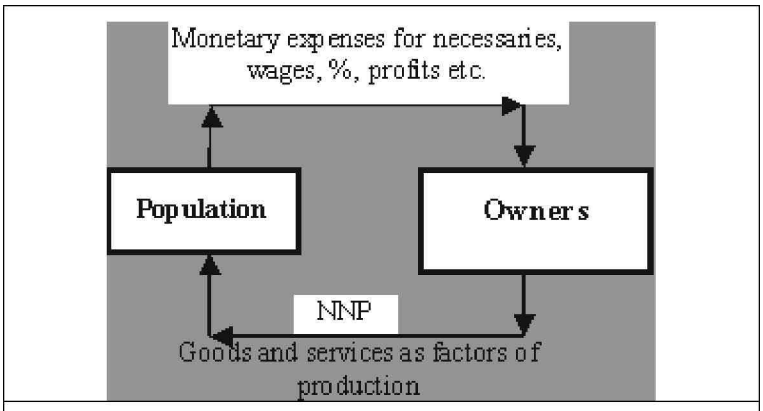

Fig.3. **Produsul naţional net** (PNN) este calculat ca fiind fluxul de bunuri sau un volum similar în cheltuieli de producţie.
Partea superioară indică cheltuieli monetare ale populaţiei în sfera consumului de produse finite – bunuri şi servicii, ca unul din indicatorii PNN.
Partea inferioară a graficului indică cheltuielile sau profiturile anuale, pe care populaţia le primeşte de la angajatori. Dacă ceea ce a rămas sub formă de profit este corect calculat, atunci cele două figuri trebuie să fie în concordanţă

De fapt, acest grafic constă mai degrabă într-un flux continuu al PNN, decât în două fluxuri. (vezi fig.4).

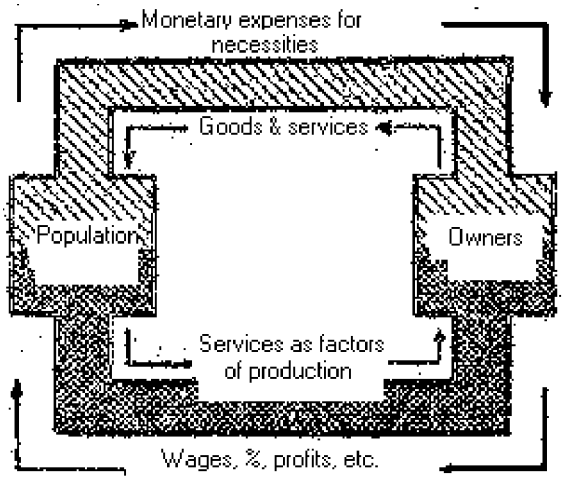

Fig.4. Partea superioară a fluxului reprezintă cheltuielile monetare ale populaţiei în sfera consumului de produse finite.

Partea inferioară a graficului indică cheltuielile sau profitul anual, pe care populaţia le primeşte de la angajatori.

Venitul este format în procesul lanţului PNN, fiecare ciclu generând un nou venit. În mod evident, accentuarea dinamicii fluxului conduce la o creştere a venitului.

Membrana.

Conceptul de „membrană” şi comportamentul acesteia este cât se poate de complex şi ar trebui ca cel puţin un capitol să-i fie dedicat.

Pentru a veni în ajutorul economiştiior trebuie expusă o scurtă descriere. Membrana este un sistem elastic bidimensional, având o permeabilitate variabilă. Prezenţa diferitelor sisteme social-economice, face din membrană sau din graniţe, cele mai importante mijloace pentru menţinerea homeostaziei – condiţia existenţei unei situaţii date. Taxele vamale, impozitele şi legislaţia, permit menţinerea echilibrului şi a stabilităţii în interiorul societăţii (sistemului).

Privind structura cristalină din figura 2, am putea să întrebăm ce se poate face pentru ca toţi membrii unui sistem economic să formeze un astfel de monolit complex?

Există o forţă pe care am putea să o denumim, „setea de profit”. Numele este mai puţin important decât propria-i existenţă. Unele persoane lucrează în producţia de autovehicule, altele în ramurile economice. Aceste ramuri ale conomiei pot fi comparate cu picăturile de apă strânse laolaltă, sau separate. Cu toate acestea, ele au o suprafaţă pe care o denumim membrană şi toate manifestă o tensiune de suprafaţă. Membrana, gradul său de transparenţă şi presiune, manifestă o foarte mare influenţă asupra sistemului economic. Vom stărui pe acest aspect.

Stabilitatea dinamică

Studiul oricărui sistem începe cu abordarea stabilităţii. Corul nostru de mărimea a milioane de persoane are nevoie de asemenea, de evaluarea stabilităţii. Sistemele termodinamice decshise nu prezintă o stabilitate statică. Cel mai simplu exemplu de sistem cu o lipsă de stabilitate statică îl constituie bicicleta. Pe măsură ce pedalele se învârt iar bicicleta se deplasează, există o forţă ce îl stabilizează pe biciclist. Această forţă (moment) revine spre biciclist, în poziţie verticală, pe orice denivelare, iar atunci când mişcarea încetează, forţa de stabilizare dispare.

Vom reveni la analiza stabilităţii dinamice a sistemului. Figura 5 ne indică starea de echilibru a unui sistem închis.

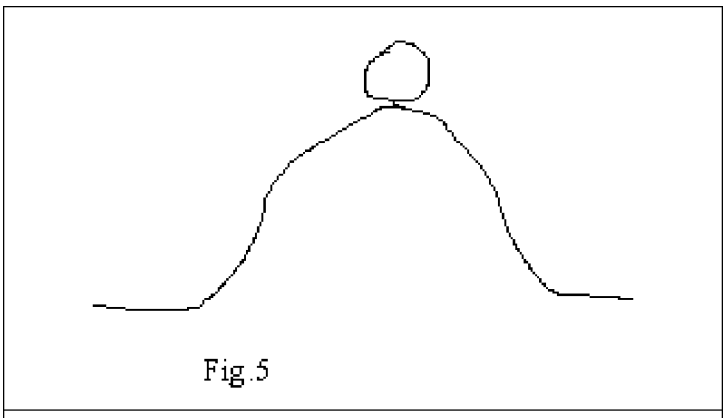

Fig.5. Starea de echilibru a unui sistem închis.

Dacă modificăm starea de echilibru a unei bile, modificându-i poziţia pe axa X, aceasta tinde să revină imediat la starea de echilibru. Acesta este destinul tuturor sistemelor închise. Bila din figură deţine o minimă energie eliberată şi, exemplifică un sistem care tinde să elibereze o cantitate minimă de energie.

În orice sistem termodinamic au loc fluxuri de energie şi materie astfel că, nivelul posbil de energie eliberată depinde de pierderile disipate. Starea staţionară necesită procese speciale, care împiedică o accentuare a temperaturii şi a entropiei.

Dacă modificăm poziţia bilei, deplasând-o pe axa X, aceasta va căuta imediat o stare de echilibru. Bila din figura 5 are o minimă energie eliberată şi exemplifică un sistem ce tinde spre o entropie maximă printr-o eliberare minimă de energie. În poziţia cea mai de jos, bila are un grad maxim de libertate.

Energia liberă minimală, este o precondiţie a unui sistem stabil.

La un moment dat, sistemele termodinamice staţionare oscilează în jurul stării de stabilitate, altfel spus, consumă mai multă sau mai puţină energie şi materie ce traversează prin bariere. Sistemul se situează în echilibru dinamic, unde media energiei interne eliberate şi a materiei acumulate se situează la un nivel minim. Cea mai scăzută medie de energie liberă a unui astfel de sistem corespunde stării stabile şi trebuie să corespundă unei disipări energetice minimale. În exemplul nostru, bila se situează la valoarea minimă.

Stabilitatea dinamică este obţinută atunci când în sistem apar oscilaţii periodice în jurul stării stabile. Cititorul va înţelege astfel că, diapazonul reprezintă principalul nostru instrument iar membrii corului sunt actorii principali.

Un sistem stabil, deschis, nu poate exista fără oscilaţii, deoarece procesul prezintă în punctul de echilibru o presiune zero. Avem o nevoie constantă de oscilaţii pentru a obţine stabilitatea sistemului. În cele ce

urmează vom examina cele mai simple vibraţii din sistem astfel încât cititorul să înţeleagă originile acestora.

Principiul acţiunii minime.

Acest principiu implică faptul că, tranziţia sistemului dintr-o stare în alta să se desfăşoare la un nivel minim de energie eliberată. Aceasta, defineşte natura rezonantă a tuturor sistemelor complexe, deschise, cu grad mare de libertate.

Revenind la exemplul nostru cu producţia de autovehicule, trecerea la producţia de noi modele se supune principiului acţiunii minime. Acelaşi fapt se aplică atât societăţilor cât şi ţărilor.

Nu există curgere fără înclinare.

Iată definiţia înclinaţiei:

Înclinaţia este panta unui plan. Aceasta indică gradul cu care planul se ridică sau coboară: cu cât este mai mare gradul de înclinare, cu atât panta este mai abruptă. Din punct de vedere matematic, este definită ca raţia distanţei verticale şi orizontale între două puncte ale unei drepte.

Dacă P=(x_1y_1) şi Q=(x_2y_2) sunt două puncte ale unei drepte, atunci înclinaţia este:

m=(y_2-y_1)/(x_2 – x_1).

De exemplu, dacă P=(2,1) şi Q=(4,3), atunci dreapta are înclinaţia m=(3-1)/(4-2)=2/2=1. Rezultatul este acelaşi indiferent de punctul ales pe dreaptă.

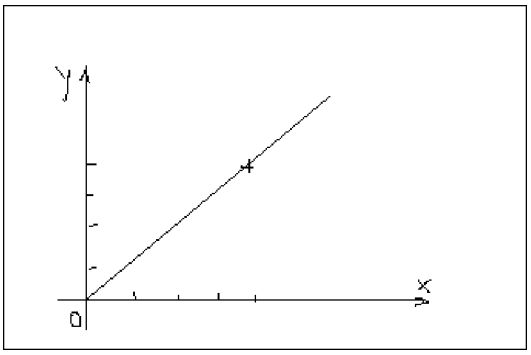

Dreapta urcă abrupt (de la stânga la dreapta) dacă în are valoare pozitivă şi coboară dacă în are valoare negativă. Dacă m=O, atunci dreapta este orizontală. O dreaptă verticală nu are nici o înclinaţie deoarece oricare ar fi cele două puncte, x_2 – x_1 =O iar împărţirea cu zero este nedefinită. Totuşi, se spune adesea că dreapta are înclinaţie infinit.

Ecuaţia generală pentru o dreaptă cu înclinaţie m, este y=mx+c. Deoarece y=c atunci când x=O, punctul în care dreapta intersectează

axa OY este (O, c). Dacă coordonatele punctului P sau Q sunt aşezate într-o astfel de ecuaţie, având m=1, se poate vedea că, c= – 1.

Înclinaţia unei linii curbe într-un punct este definită ca fiind înclinaţia tangentei la curbă, în punctul în care linia curbă este atinsă de tangentă.

Dacă curba este graficul funcţiei y=f(x), înclinaţia sa, este ceeficientul cu care se modifică y pe măsură ce x creşte, formulă cunoscută ca derivata lui f(x), dy/dx=f ’(x).

(explicaţie oferită de Gareth Jones şi Mary Jones)

În ceea ce priveşte termodinamica proceselor ireversibile, înclinaţiile sunt denumite adesea „forţe” şi sunt desemnate ca x_i=(i=1, 2, 3,…n). În termodinamică, aceste forţe nu au nimic în comun cu forţele lui Newton. Forţele sau înclinaţiile produc fluxurile (curgerile) J_i, unde i=(1, 2, 3, …n). Oricare dintre procesele ireversibile pot fi exprimate prin relaţia fenomenologică dintre forţe şi curgere.

$J_i= L_{ik}X_k$

Cceficientul fenomenologic L_{ik} reprezintă ceeficientul de conductivitate (sau, conductanţă). În electricitate, se operează cu conceptul de conductivitate electrică iar în tehnologia căldurii avem de-a face cu conductanţa căldurii, etc. În economie, ceeficientul L_{ik} desemnează conductanţa bunurilor, a serviciilor şi a capitalului. Pierderile economice în sistem şi din structura acesteia sunt tratate în continuare, ele sunt determinate prin conductanţă.

După cum am afirmat mai sus, un sistem permanent deschis nu are o stabilitate statică; această formă de stabilitate reflectă absenţa oricărei înclinări, altfel spus, temperatură concentraţie sau altă mărime de stare. Lipsa parametrului de înclinare înseamnă lipsa fluxurilor şi a proceselor, cu alte cuvinte, „nu există viaţă”. Sistemele dinamice sunt caracterizate de fluxul de material şi energie, de parametrii de stare şi de un stres excesiv.

În examinarea operaţiunii de transport (a se vedea mai sus), nu am abordat decsrierea fluxurilor: fluxul subansamblurilor şi accesoriilor, fluxul de forţă de muncă şi energie. Acestea reprezintă o altă faţetă a fluxurilor care adesea sunt neglijate.

Fluxurile mijloacelor de existenţă, de energie şi de materiale sunt interconvertibile în diferite moduri. Să examinăm câteva astfel de fluxuri.

Autoturismul părăseşte linia tehnologică şi este pus în vânzare. Fluxurile de metal şi muncă au fost transformate în capital. Părţi din acest capital sunt dirijate către producătorii de subansamble şi accesorii, etc. Sunt acoperite cheltuielile şi astfel apare profitul. Părţi din acest capital este reinvestit în producţie şi astfel, cercul se închide.

Să revenim la gradul de înclinare. Fluxurile apar datorită „unghiurilor de înclinare”; acestea sunt confluente (ca în exemplul producătorului de maşini) şi sunt distribuite în bănci. Este asemenea unui sistem de circulaţie închis, alcătuit dintr-o inimă, o pompă puternică şi vasele sanguine. Inima crează „înclinarea”, ca parametru al presiunii sanguine. În economie, această pompă este chiar cererea consumatorului. Acolo unde este cerere, autoturismele părăsesc linia tehnologică.

Este o lege simplă.

Avem nevoie de forţe disipate, dar puţine.

Forţele disipate, slabe, orientează sistemul către o stare de echilibru permanent.

Oriunde există flux energetic şi material, există şi disipare de energie. Pe de altă parte, disiparea conduce la formarea provocărilor, a „înclinaţiei”, fapt imperativ pentru ca procesele să aibă loc. Suma rezistenţei sistemului la energie şi material generează suma de pierderi prin disipaţie.

Reducerea temperaturii sistemului este determinată de pierderile minime prin disipare. În practică, acestea din urmă pregătesc sistemul.

Avantajul unor sisteme rezonante este acela că ele conservă la nivel minim pierderile din disipaţie.

Forţe minime de disipaţie sunt întâlnite doar în sistemele de rezonanţă care au un factor Q ridicat (factor de energie sau factor de merit). Forţele slabe de disipaţie orientează sstemul către o stare scăzută a energiei medii eliberate şi, asigură stabilitatea dinamică a sistemului. Trebuie observat că, în sistemele deschise, entropia locală scăzută trebuie asociată cu minima energie eliberată şi cu o stare stabilă a sistemului.

Revenind la linia tehnologică de autoturisme, să presupunem că, acestea nu s-au deteriorat pe măsura trecerii timpului. Este un fapt critic, sinucigaş, pentru industria de automobile. Piaţa de maşini va fi foarte curând saturată, pe măsură ce solicitările se vor reduce, după care vor dspare. Astfel, în absenţa înclinaţiei, acelui parametru de stres

(cerere) nu va mai exista flux. Dar în ciuda eforturilor producătorilor de a produce autovehicule fiabile, rezistente (pierderi minime în disipaţie), maşinile se uzează cam în 5-10 ani. Uzura maşinilor le face să devină forţe de disipaţie, care ar fi de dorit să fie minime, sunt în acest caz de dorit.

Principiul lui Le' Chatelier

Intitulat după numele chimistului francez Henri Louis Le Chatelier (1850-1936), acest principiu afirmă că orice sistem aflat în echilibru se modifică sub influenţa unor factori exteriori, ceea ce conduce la alterarea echilibrului sub acea influenţă.

Atunci când un sistem aflat în echilibru este dereglat, el se va orienta spre a contra reacţiona la acea dereglare.

Cu alte cuvinte, dacă valoarea unui parametru, al sistemului este alterat ca rezultat al unor astfel de influenţe exterioare, modificarea care decurge devine astfel ca, dacă există doar o singură variabilă în sistem, valoarea acestuia se va orienta (comuta) în sensul invers sau altfel spus, „orice transformare inhibă cauza dereglării".

Pentru a ilustra principiul amintit pot fi aduse multe exemple din fizică şi chimie, la fel şi pentru legea lui Lenz din teoria electricităţii. Astfel, încerc să vin în ajutorul cititorului care, probabil nu este familiarizat cu subiectul. Să considerăm de exemplu, un fabricant de automobile care s-a decis să-şi dubleze producţia. Acest fapt conduce l-a scădera preţurilor pe piaţă şi la o creştere nesemnificativă a profitului. O astfel de situaţie poate obliga firma să-şi revizuiască decizia.

Deplasarea bilei din poziţia de echilibru este un fapt echivalent cu predominarea la un moment dat, în sistem, unor procese. Tensiunea care le însoţeşte (de exemplu, excedent de produse ca reacţie) conduce, conform principiului lui Le' Chatelier la o modificare a condiţiei de echilibru şi la o predominare a reacţiei ce tinde să readucă bila (sistemul) la o stare de echilibru şi, în consecinţă, ridicarea bilei pe un alt suport (corespunzând unei scăderi excesive în fabricaţia produsului respectiv). Revenirea sistemului la o stare de chilibru poate avea un caracter oscilant. Oscilaţiile sunt stabile în măsura în care stările sunt permanente. Perturbările de stare conduc la un proces de bifurcare.

Doresc să amintesc cititorului că, obiectivul principal al acestei lucrări este de a arăta că, comportamentul social se supune legilor fizicii şi, ca un aspect secundar, conform principiului **Le' Chatelier**, determinările structurale în societate pot fi determinate de tendinţa de

a absorbi energie. Acest fapt reprezintă bazele bine-cunoscute ale „legii de fier ale oligarhiei”, lege elaborată de Roberts Michels. Conform acestei legi, o oligarhie se formează în orice societate liberă, formată liber, şi, această oligarhie îşi sporeşte eventual forţele şi se foloseşte de societate în interes personal. Oligarhia reprezintă buretele care absoarbe energia (sau „bogăţiile” societăţii).

Variaţiile în ceeziunea socială.

Să revenim la bila din figura 5. Odată ce îşi pierde poziţia de echilibru, apare o forţă de sens contrar ce tinde să readucă bila în poziţia de echilibru. Forţa (F) de reacţie poate fi calculată cu ajutorul formulei:

F= – kx’, unde k reprezintă ceeficientul de proporţionalitate

(cceficient de forţă cvasielastică iar x’ este comutarea)

semnul negativ îndică faptul că, forţa este orientată spre echilibru şi este cvasielastică, adică, în timp ce ea nu este o forţă elastică cum ar fi un arc răsucit, ca şi acesta, este proporţională cu saltul de la poziţia de echilibru şi, este orientată întotdeauna spre restabilirea acestuia. Forţa cvasielastică determină oscilaţiile periodice ale bilei. Bila, deplasată cu x’ din poziţia de echilibru, deţine un potenţial de energie $k(x')^2/2$. Pe parcursul mişcării din poziţia de echilibru, presiunea bilei capătă valoarea maximă şi, prin virtutea inerţiei, rămâne tensionată.

Evident, acest fapt conduce la apariţia forţei cvasielastice şi, la transferul energiei cinetice în energie potenţială. Odată ce energia a fost transformată dintr-o formă în alta, bila se apropie de poziţia de echilibru. Acolo unde nu există forţe disipative de fricţiune, balansul bilei va continua la nesfârşit, cu o o perioadă

A=2R’ **V *-.**

Toate sistemele termodinamice deschise permanent se comportă identic cu bila din exemplul nostru. În măsura în care sistemul se deplasează din zona de echilibru, va începe să opereze o forţă cvasi-elastică de sens opus ($-kx^{\delta}$). Cceziunea reprezintă unul din parametrii ce caracterizează societatea. Cceziunea maximă corespunde unei stări de organizare excesivă, cu alte cuvinte există înclinare maximă şi flux zero. X^{δ} reprezintă ceeziunea socială. Pentru a distinge oscilaţiile intervenite în ceeziunea socială cauzată de forţa cvasielastică cât şi de alte oscilaţii, vom denumi acestea ca fiind „oscilaţii cvasielastice în ceeziunea socială”.

Prima întrebare la care trebuie răspuns în studiul oscilaţiilor cvasielastice, se referă la locul stării de echilibru a societăţii, în jurul căreia au loc oscilaţiile. Pentru a răspunde trebuie să urmărim curba de entropie optimală din figura 6.

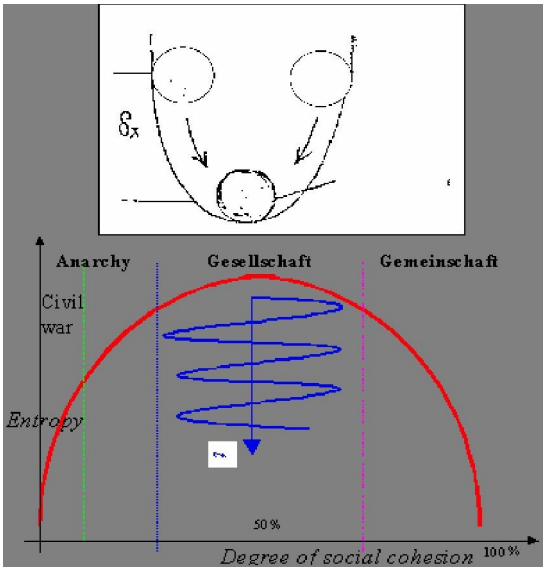

Fig.6. **Oscilaţiile sociale în jurul stării de echilibru**

În partea superioară a figurii observăm bila, deplasându-se în jos şi în sus, în jurul stării sale de echilibru. Bila este analogă societăţii a cărei stare de stabilitate corespunde unei minime energii libere şi unei entropii maximale. Oscilaţiile intervenite în ceeziunea socială şi care au amplitudinea x' şi o perioadă A=2R' [v], sunt indicate prin culoarea bleu. Amplitudinea oscilaţiei nu trebuie să depăşească 1%.

Sistemul staţionar sau echilibrul dinamic corespunde unei ceeziuni de 50%. În acest punct entropia societăţii are valoarea maximă.

Voi explica acest fapt după cum urmează (reamintesc cititorului că entropia reprezintă gradul de libertate într-un anumit sistem). Societăţile cu 100% ceeziune sunt societăţi moarte. Sunt atât de rigide şi comprimate că, este chiar imposibil să fie reglate şi de fapt, acolo nu este nimic de reglat. Este necesar un anume grad de libertate pentru a permite schimbările şi acest fapt se devine posibil doar atunci când ceeziunea coboară sub 100%. Cu cât este mai multă libertate, cu atât mai multe sunt opţiunile pentru manevre. Gradul de libertate creşte pe măsură ce ceeziunea se reduce.

În societăţile situate în stări stabile permanente, există o densitate maximă de fluxuri energetice şi cu atât mai multe opţiuni pentru tansformarea energiei pentru societatea dată. Organizarea şi canalizarea fluxului necesită cheltuirea energiei întâlnită în rezistenţa internă ce conduce la „înclinare" în cadrul sistemului.

La celălalt capăt al diagramei, unde ceeziunea se apropie de zero, nu există nimic care să fie reglat deoarece societatea a atins capătul de opoziţie, poziţie în care s-a dezintegrat şi a dispărut. Accentuarea gradului de libertate are de aceea o limită care, mai bine nu ar trebui atinsă. În examinarea structurii ierarhiei sociale, putem observa că, în economie, este necesară această ierarhie pentru a se asigura circulaţia sigură a investiţiilor de capital. Aceasta, confirmă afirmaţia noastră iniţială în conformitate cu care, starea de echilibru a societăţii corespunde unui nivel de 50% a ceeziunii.

AMPLITUDINEA OSCILAŢIILOR.

Trăsătura caracteristică a oscilaţiilor cvasielastice ale ceeziunii sociale o reprezintă amplitudinea redusă. De fapt, amplitudinea acestor oscilaţii depinde de volumul capitalului investit. Vânatul este mult mai mare în societăţle moderne decât în societăţile primitive, el nu depăşeşte 10 % din limitele permise. Un nivel de 12% este deja periculos. Aceste aspecte care îşi au originea în date experimentate asupra proceselor celulare şi, sunt sprijinite de consideraţii teoretice şi calculaţii, acestea, fiind valabile în condiţia în care sistemul este liniar.

FEED-BACKUL NEGATIV

Feed-backul negativ stabilizează sistemul şi, tinde să-l readucă în starea de echilibru. Dacă dorim să stabilizăm oscilaţiile unui diapazon, va trebui să-l introducem într-un circuit de rezistenţă disipativ şi să observăm feed-backul negativ. În cazul în care generatorul sau sistemul nostru primeşte un surplus de energie, circuitul unui feed-back negativ crează rezistenţă în circuitul generator şi astfel, absoarbe excesul energetic. Dacă energia se reduce, procesul capătă un sens invers, rezistenţa se diminuează iar pierderile sunt reduse.

Forţa cvasielastică care readuce sistemul în starea de echilibru acţionează în mod similar circuitului de feed-back negativ**.**

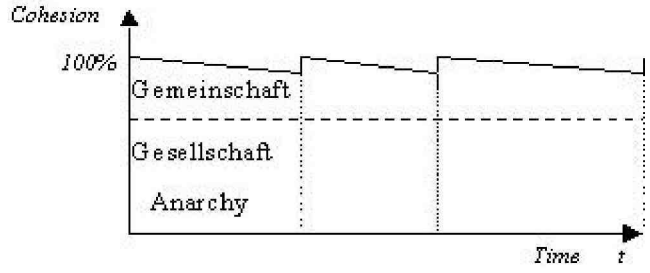

Oscilaţiile economice în societate. Rezonanţa în economie.

Societatea oscilează ca şi bila din figura 6, în jurul stării de chilibru, având o perioadă A=2R’ **V-”*"**, unde în este masa sau inerţia societăţii iar *k* este ceeficientul forţei cvasielastice a societăţii.

Perioada oscilaţii A reprezintă perioada oscilaţiilor proprii societăţii. Eficienţa oscilaţiilor societăţii depinde de distanţa acestora faţă de frecvenţa societăţii $f_0=1/A_0$.

„Rezonanţa sistemului economic” se instalează atunci când frecvenţele sunt ca în cazul sistemului cu grad mare de libertate, dar principala frecvenţă este $f_0=1/A_0$.

Nu putem prevedea deoarece nu ştim nimic despre inerţia societăţii în şi, nici despre ceeficientul k al forţei cvasielastice. Totuşi, ele pot fi calculate prin datele statistice disponibile la economişti. Daă putem cunoaşte perioada oscilaţiei cvasielastice a societăţii, atunci vom putea calcula relaţia m/k. economiştii deţin informaţii asupra perioadei de oscilaţie, pe o perioadă de câteva decenii. Ca o regulă, noi suntem interesaţi de oscilaţiile rapide.

Energiile potenţială şi cinetică în societate.

Energia potenţială a societăţii $Ep=k(8_x)^2/2$, este inclusă în bugetele principale cât şi în investiţiile de capital. Ea poate fi transferată în energie cinetică a societăţii prin vânzarea întreprinderilor în carecapitalul este investit şi convertit în bani cash. Trebuie subliniat faptul că, capitalul poate fi investit.

Trebuie evidenţiat, capitalul poate fi investit în educaţia. Invesiţiile de capital sunt asemenea unui arc comprimat ce se poate destinde lent şi să îndeplinească un efort util. Acest fapt este însoţit de oscilaţii cu o amplitudine $\mathbf{8}_x$. Cceficientul de elasticitate al societăţii poate fi calculat din formula:

$K= 2 Ap/(8_x)^2$, unde este energia potenţială calculată ca investiţie de capital.

Datele statistice măsoară această amplitudine şi exprimă aceasta în multe feluri, în timp ce noi suntem interesaţi de ceeziunea socială $\mathbf{8}_x$

Energia cinetică a societăţii este $Ak=mv^2/2$.

Capitalul **A**k este cel ce crează fluxul monetar la presiunea v şi, subliniază revenirea. Masa (sau inerţia) societăţii, m, poate fi calculată din formula $m=2 Ak/v^2$.

Din datele statistice se poate desprinde dimensiunea investiţiilor de capital, capacitatea de revenire a acestuia şi volumul general al capitalului. Considerând perioada de oscilaţii, aceste date sunt

suficiente pentru identificarea ceeficientului forţei cvasielastice sau altfel spus, elasticitatea societăţii.

K= 12/2 m

Oscilaţiile cvasielastice pot fi denumite „**oscilaţii economice din societate**”.

În societăţile primitive, nu există investiţii de capital dacă ignorăm exemplele extreme, ale ciocanelor de piatră. În astfel de organizaţii, nu există transformări a energiei potenţiale în energie cinetică. Existau societăţi excesiv de integrate şi doar slabe oscilaţii. Societatea primitvă poate fi comparată cu bila care staţiona în adâncul scobiturii.

În societăţile comuniste, de exemplu în ex URSS, ideologia marxistă declara că realizează investiţii uriaşe pe termen lung în culturi, staţii detransformare, baraje, cât şi în alte fabrici dar nu existau posibilităţi de a fi vândute pentru a fi convertite în capital de revenire. Nu exista nici bursă. Producţia de plante nu era scoasă la vânzare şi nu se crea fluxul de capital. În URSS nu exista o piaţă. Graniţele erau blocate. Nu exista activitae de import-export şi nici comerţ exterior. Tot ceea ce s-a construit în URSS urmărea doar un singur scop – întărirea forţei militare a ţării. Societatea comunistă deţinea energia potenţială, care nu era convertită mai departe în energie cinetică; bila rămânea bine fixată în scobitură.

Căderea regimului comunist şi trecerea la economia de piaţă nu a condus la transformarea energiei potenţiale în formă cinetică. Potenţialul a fost neglijat şi distrus datorită incompetenţei conducerii. În Rusia s-au format pieţe dar acestea nu au un flux circular. Capitalul este furat şi depozitat în bănci străine de peste graniţă. Cercetătorii şi inginerii s-au deplasat în vest.

Un alt exemplu îl constituie China. Ca şi în URSS, în această ţară, regimul comunist a structurat un potenţial industrial. Ca şi în URSS, în China nu a existat o piaţă. În mod progresiv a fost creată o piaţă şi, treptat potenţialul ţării a fost utilizat în întregime, pe această piaţă.

Nu deţin un exemplu pentru extrema anarhică din diagrama entropiei. Societatea anahică a căzut şi a dispărut. Să încercăm să analizăm o astfel de situaţie, cum ar fi cazul Rusiei post-comuniste. La zece ani după Prestroika, sunt făcute eforturi pentru a revigora potenţialul industrial şi de a atrage investiţii străine, cel puţin acele sume ce au fost furate iar împiedicarea Anarhiei şi lipsa proiectelor de viitor împiedică firmele străine să investească capital în afaceri cu risc.

Oscilaţiile de retortă.

Reacţia Belonsov-Zheleznov. Aceasta este o reacţie chimică descoperită şi descrisă de către Belonsov şi explicată de Zheleznov. Reacţia a devenit un exemplu clasic de proces oscilatoriu în retortă. A fost reprodusă cu diferite substanţe chimice. La substanţa respectivă sunt adăugaţi coloranţi pentru a se vizualiza procesul chimic. Reacţia are o descriere matematică. Figura 7 reprezintă oscilograma ce ilustrează modificările în timp, în potenţialul electrozilor cufundaţi în soluţia din retortă.

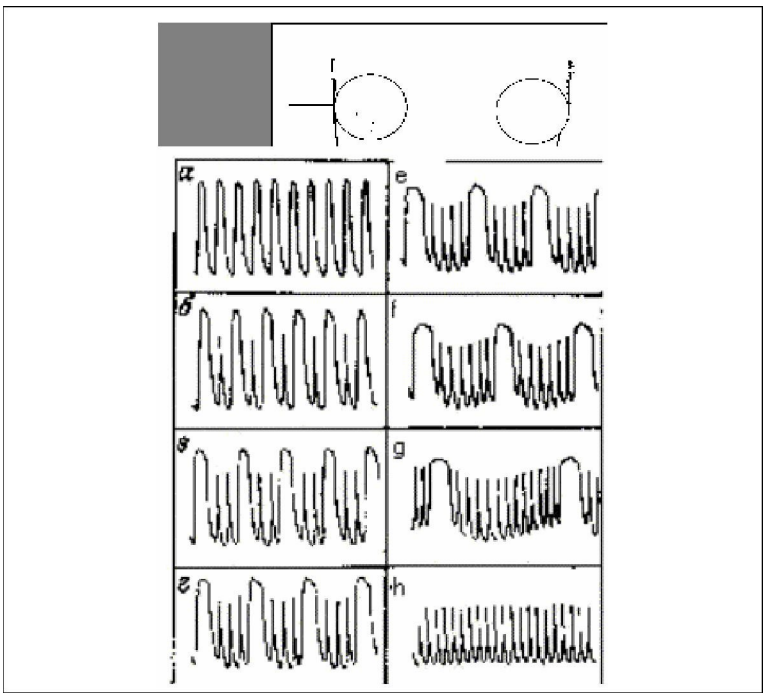

Fig. 7. **Oscilograma reprezintă reacţia Belonsov-Zheleznov**.

Oscilaţiile sunt identificate cu ajutorul electrozilor cufundaţi în soluţie. De fapt, ceea ce se vede în oscilogramă este chiar procesul de tranziţie sau, „bifurcaţia”. Oscilaţiile periodice iniţiale apar în soluţie şi indică în oscilogramă o trecere în aceeaşi soluţie, după cum se indică prin h. Paşii tranziţiei sunt a-g.

Ne putem imagina acelaşi proces descris în retortă ca desfăşurându-se în lanţul tehnologic, chiar dacă tranziţia va corespunde elaborării unui nou model. Desigur, scala timpului va putea fi diferită.

Astfel de procese osilatorii pot avea loc în societate. Procesul de tranziţie ilustrat în fig.7 corespunde unui nou proces revoluţionar, cum ar fi revoluţia bolşevică care modifică toţi parametrii sociali, chiar şi ideologia.

Diagrama timpului.

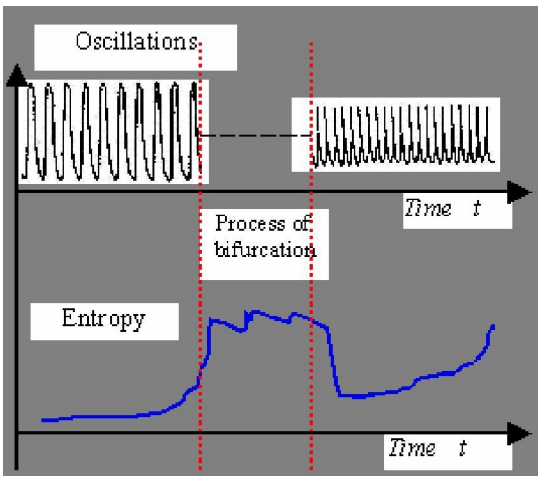

Fig. 8. **Diagrama timpului.**

Pe parcursul procesului oscilatoriu ce are loc în retortă (şi se regăseşte în partea superioară a axelor), apare o slabă creştere a entropiei. Modificarea entropiei este indicată în partea inferioară a curbei. Procesul de tranziţie sau, bifurcarea, este reprezentată între cele două linii verticale. Creşterea lentă iniţială în entropie se accelerează spre capătul perioadei stabile de timp. Accelerarea conduce la procesul de bifurcare. Pe parcursul acestui proces, entropia creşte brusc, la finele procesului. Sistemul trece într-o nouă stare stabilă.

După aceasta urmează o perioadă stabilă de timp, în care entropia creşte lent. În acest caz, curba entropiei nu se corelează cu reacţia Belonsov-Zheleznov dar este sugerată doar pentru ilustrare.

Dezvoltarea entropiei în sistemele tehnice certifică uzura acestora şi acumularea de erori. Sistemul ajunge la capătul funcţionării adecvate şi este înlocuit de unul nou.

Procese analoge au loc în economie şi în societate. Siguranţa indivizilor şi probabilitatea acestora sunt similare procesului maşinilor cât şi la alte echipamente. Teoria siguranţei afirmă că, „probabilitatea de eşec” a unui nou născut are o plajă largă. La vârsta de 3 ani, ceeficientul de siguranţă este compatibil cu al adulţilor; la vârsta de regresie, curba descrie frecvenţa eşecurilor ca fiind iarăşi crescătoare.

FEEDBACK POZITIV

Oricât de simpatic ar fi un diapazon, oscilaţiile se atenuează în amplitudine şi, mai devreme sau mai târziu, ele se sting. Astfel se întâmplă cu forţele de disipaţie. Pentru ca oscilaţiile să se atenueze mai târziu, diapazonul este îngheţat la temperaturi ultra scăzute, chiar dacă astfel rezonanţa devine foare pronunţată iar diapazonul foarte scump. Mai mult, diapazonul tebuie activat din când în când. Acest proces poate fi automatizat prin mijloacele de creşter a feedbackului pozitiv. Un

semnal pulsatoriu este generat prin bucla de feedback pozitiv. Semnalul este generat chiar cu perioada oscilaţiei diapazonului, cu fiecare a 100 perioadă de oscilaţie sau oricare altă perioadă aleasă.

Acest principiu stă la baza generatoarelor personale cu frecvenţă stabilizatoare din cuarţ. Stabilitatea relativă a generatoarelor moderne de frecvenţă variază între minim 10^{-3} şi 10^{-14} (care este frecvenţa standard).

Referindu-ne la sistemele termodinamice deschise, cum ar fi de exemplu celula biologică, vom găsi întotdeauna un feedback pozitiv care asigură hrănirea celulei. Membrana celulei este permeabilă la alimentaţia care pătrunde în celulă, în cantitatea necesară, nici mai mult nici mai puţin. Energia în exces poate distruge celula, în timp ce o deficienţă conduce la inaniţie.

Societatea care reprezintă obiectivul nostru princpal, conţine de asemenea circuite de tip feedback pozitiv. Economia asigură societăţii alimentaţia necesară. Aceasta reglează fluxul de energie şi de material prin membrană, folosind feedbackul pozitiv. Membrana sau frontierele societăţii sau, ale sistemelor economice permit fluxurile de energie, produse şi servicii, în volumele necesare. (vezi fig.9).

Civilizaţia şi prosperitatea anunţă sfârşitul sistemului tribal.

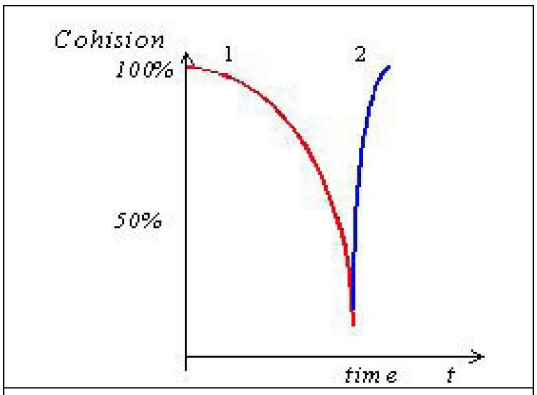

Fig. 9. Diagrama sistemului social, ilustrează circuitul unui **feedback pozitiv** (linia neagră). Acest gen de feedback este un factor reglator prin care fluxuri de energie exterioară intră în sistem. Obiectivul economic este de a menţine acest flux la un nivel optim.

Capitolul **11**

TREI REPERE FUNDAMENTALE ALE EVOLUŢIEI SOCIALE

Rezumat

În cele ce urmează voi descrie procesul evoluţiei sociale. Se disting trei elemente fundamentale: psihologia copilăriei, represiunea şi războiul. Psihologia copilăriei conduce la scindarea societăţii în două

părţi egale cât şi la formarea unei structuri instabile. Stabilitatea este restaurată prin mijloacele de represiune. Astfel se conturează un ciclu care constă dintr-o dictatură absolută „rigidă” şi stabilă cât şi dintr-o democraţie „flexibilă” şi instabilă. Pe parcursul perioadei „flexibile”, apar mutaţii în societate, de natură care sunt definite în timpul conflictelor militare. Învingătorii sunt cei ale căror mutări au fost reuşite.

Am reuşit să înţeleg câte ceva din fiziologia inimii şi apoi despre procesul naşterii. În ambele cazuri, funcţionarea optimă a organelor şi procesele în sine, m-au impresionat. Natura ştie cum să-şi creeze viaţa. Principiul este deosebit de simplu: **încercare şi eroare**. Tot ce nu este eficace este eliminat. Naturii îi este uşor să realizeze experimente şi sentinţe de condamnare la moarte cu sute de mii de indivizi, în sensul de a face viaţa uşoară altor sute de mii. Natura nu are milă pentru nefericire, boală şi invaliditate. Experimentele sunt „imorale” dar sunt realizate pentru a ajuta umanitatea care astăzi înregistrează câteva miliarde de indivizi.

Biologii afirmă că există mai multe specimene decât necesarul unei specii date.

Cum ar putea cineva, în lumina celor expuse mai sus, să evalueze diferitele sloganuri ale „umaniştiior”, care solicită încetarea experimentelor pe animale, anularea pedepsei cu moartea cât şi multe altele?

Vom arăta că psihologia „umaniştiior” şi lupta lor îşi au originea în instincte şi în evoluţia de bază a omenirii. Cum vor reacţiona „umaniştii” la afirmaţiile mele despre rolul pozitiv al represiunii şi războaielor?

Procesul evoluţiei se bazează pe triada psihologia copilăriei-represiune-războaie.

PSIHOLOGIA COPILĂRIEI

În poveştiie copilăriei, eroii sunt fie „băieţi buni”, fie „băieţi răi”. Băieţii buni realizează doar fapte bune pe când băieţii răi fac tot felul de răutăţi. Poate pare curios dar această psihologie a copilăriei devine fundamentul proceselor sociale. Noi realizăm în domeniul artelor clasificarea în bun şi rău, fapt care depinde de loc şi timp, fiind denumite „clasicism”, „realism socialist”. Totuşi, bazele diviziunii sunt mult mai adânci. Consider că există o tendinţă de a diminua energia din cadrul societăţii şi, de a o repeta. Energia din interiorul societăţii se corelează cu energia tensiunii suprafeţei unei membrane. Aceasta este

condiţia de echilibru. Conform principiului lui Le Chatelier, acest proces al reluării absoarbe energia utilizată în construcţia noii societăţi. În consecinţă, societatea se divide în mod egal între naţionalişti şi internaţionalişti, între aripa stânga şi aripa dreaptă, „ai noştri” şi ceilalţi. În această clasificare, eticheta „bun” este ataşată internaţionaliştiior pe când naţionaliştii sunt etichetaţi drept „răi”.

În dicţionarele limbrii ruse, găsim aceste definiţii cu interpretarea lor construită pe şablon comunist: internaţionalismul reprezintă „solidaritatea tuturor oamenilor în lupta lor împotriva exploatării şi opresiunii”, în timp ce naţionalismul reprezintă „o ideologie reacţionară a micii burghezii care propagă exclusivitatea naţională şi superioritatea naţională”.

Trebuie subliniat că luptătorii sunt cu toţii, internaţionalişti.

Se spune că naţionaliştii doresc un singur lucru – să-şi cureţe ţările de străini. Ca o regulă, „străinii” sunt imigranţi din ţări nedezvoltate din punct de vedere economic. Străinii bogaţi sunt bineveniţi.

Nu voi stărui pe cauzele xenofobiei dar oricine îşi poate imagina cum este să te simţi străin în casa cuiva. Atât timp cât ei muncesc ca servitori totul este OK dar atitudinea faţă de ei se schimbă foarte repede atunci când ei doresc să devină mai mult decât sunt. Dacă veţi încerca să-i îndepărtaţi, veţi deveni un naţionalist în timp ce acei servitori devin internaţionalişti.

Diferitele tipuri de luptători sunt „băieţii buni”: acei care luptă pentru dreptate şi drepturi civile, libertate, ecologie, bunăstarea animalelor, pacifiştii şi alţii. „Băieţii răi” sunt acei care se opun.

De ce oare naţionaliştii sunt etichetaţi drept băieţi răi în timp ce băieţii buni aleg să lupte mereu împotriva inamicilor? Internaţionaliştii sunt altruişti; ei luptă pentru fericirea altor indivizi şi nu se gândesc la ei înşişi. Tot ceea ce îşi doresc este fericirea altora. Din contră, naţionaliştii sunt egoiştii care nu se gândesc să-şi împartă bucata lor de pâine şi casa lor cu „cei nefericiţi”.

Afirmaţia conform căreia internaţionaliştii sunt altruişti nu corespunde realităţii. Naţionaliştii şi internaţionaliştii au trebuinţe distincte şi de aici, diferite standarde morale. Aceasta se întâmplă deoarece cele două categorii se regăsesc pe două nivele diferite ale piramidei lui Maslow.

Internaţionaliştii nu se ridică deasupra celui de-al doilea nivel (trebuinţe de securitate). Există o trebuinţă excesivă pentru o ceeziune

ridicată în societate iar pentru obiectivul lor sunt gata să sacrifice orice, ei fiind „altruişti”. Totuşi, societatea de care aparţin nu le poate oferi ceeziunea necesară. De aceea,

„altruiştii” îşi urăsc societatea şi naţionaliştii. Altruismul ca un întreg, este orientat împotriva inamicilor societăţii.

După cum vom vedea în continuare, războiul instinctiv şi iraţional dus de internaţionalişti, este un perpetuum mobile derulat odată cu evoluţia umanităţii, din era triburilor primitive şi până în civilizaţia modernă.

Societatea prezintă o structură multiparametru sofisticată. Există câteva structuri inflexibile, cel puţin trei, cu alte cuvinte, armate, poliţia, serviciul de securitate dar există unele mult mai flexibile în ceea ce priveşte relaţionarea, munca, prietenia, etc. Indiferent de această complexitate, încă le caracterizăm cu simplicitatea psihologiei copilului – există structuri „bune” şi „rele”. Care ar fi avantajele unei astfel de abordări primitive? După cum se poate vedea, aceasta crează stabilitatea în societate.

În dramele vechilor greci, în tragediile şi comediile lui Eschil, Euripide şi Aristofan, observăm distanţarea de primitivism dar aceasta indică pierderea stabilităţii. În războiul peloponezian, atenienii au pierdut în faţa Spartei şi, ambele au devenit provincii ale imperiului roman.

Balanţa unei concentraţii egale de stânga şi dreapta este instabilă. Acesta este un sistem cu declanşare. Computerele actuale conţin mii de astfel de relee, totuşi, în acest caz avem un declanşator biologic sau social. Figura 1 ilustrează procesul care are loc într-un astfel de sistem. Avem faza din sistem ce caracterizează stabilitatea acesteia.

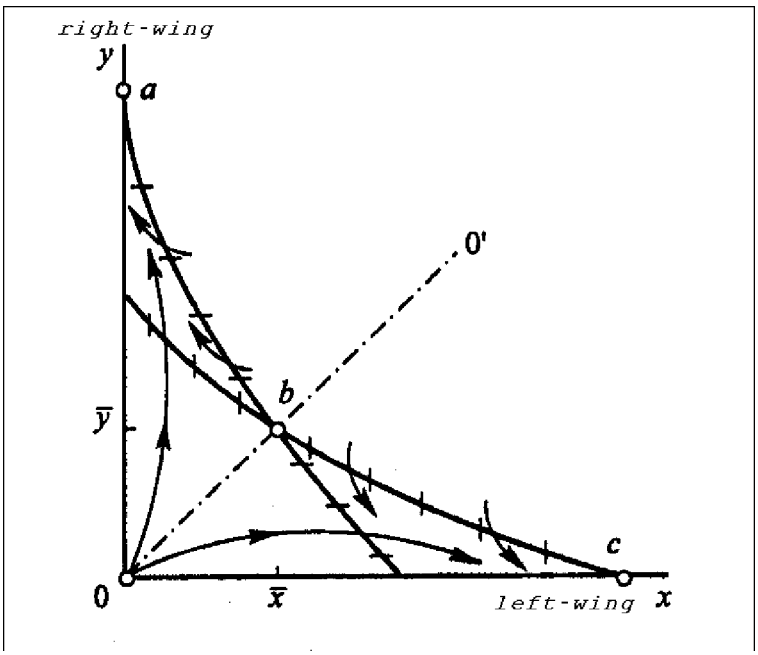

Fig. 1. **Faza portret al tipurilor antagoniste x şi y.** Starea staţionară a sistemului este determinată de punctul de echilibru b, unde cele două izocline principale ale sistemului, ba şi be se intersectează. Acest punct este denumit „şea”. Starea staţionară poate fi stabilă sau instabilă (a se vedea vectorul care indică direcţia de mişcare a sistemului). Dacă vectorii sunt orientaţi spre punctul b, sistemul este stabil. O deviaţie de la starea de stabilitate readuce sistemul la starea anterioară. În cazul nostru, după cum arată vectorii, avem un sistem instabil. Vectorii se deplasează dincolo de b. Este necesară o mică deviaţie de la punctul b iar sistemul nu va mai reveni mult timp în echilibru. Linia OO’ separă regiunile de influenţă ale punctelor stabile şi c.

În funcţie de condiţiile iniţiale, sistemul caută să dobândească fie punctul a sau e (puncte stabile staţionare poziţionate simetric faţă de linia separatoare).

Se poate observa că, mult apreciatul sistem social denumit **democraţie** decade fie într-un regim opus de aripă dreaptă (x) şi un număr finit de orientare de stânga (y) sau, în alte tipuri apropiate.

Oricare ar fi regimul în care decade democraţia, aceasta este o dictatură absolută, cu singura diferenţă că, dictatura va fi fie de dreapta fie de stânga. În cele ce urmează, vom vedea că, în ciuda instabilităţii acesteia, democraţia apare şi chiar rezistă un anumit timp.

Să considerăm cazul Israelului. Ţara care s-a înfăptuit în 1948 a fost în realitate o dictatură socialistă generată de omul de stânga, Ben Gurion şi a fost poziţionată într-un regim de siguranţă pe coordonata x.

Pe parcursul războiului de independenţă, Ben Gurion a început unificarea organizaţiilor militare evreieşti. Unificarea a fost obligatorie dar în cursul războiului nu exista alternativă şi astfel, liderul aripii drepte, Menahin Begin a aderat la decizia lui Gurion. Noua ţară şi-a desemnat parlamentul (Knesset) şi s-a intitulat democratică. Majoritatea absolută a Knessetului, şi astfel majoritatea absolută a electoratului, l-au sprijinit pe Ben Gurion iar în problema abordării conflictului cu arabii, nu a avut opozanţi. Menahin Begin, liderul opoziţiei nu a exercitat nici o influenţă. Alegerile Knessetului au fost realizate la fiecare 4 ani iar puterea opoziţiei s-a dezvoltat la fiecare noi alegeri. Scindarea societăţii în dreapta şi stânga a fost iminentă. În 1977, echilibrul instabil denotă îndepărtarea de punctul b. Menahin Begin a devenit liderul ţării. Acest moment poate fi considerat ca debutul mişcării din punctul b, de instabilitate, către o poziţie stabilă, altfel spus, către o nouă dictatură, de dreapta sau de stânga.

Transformarea dintr-o situaţie stabilă într-una instabilă a durat ceva timp. Acelaşi lucru este valabil pentru transformarea opoziţiei. Atunci când analizăm societăţile, aceste perioade de timp pot fi destul de lungi, durând chiar generaţii. Ce oare influenţează longetivitatea unei democraţii şi ce factori generează această dispoziţie? Fără îndoială, unul dintre factori include liderul sau guvernul ţării.

Vom denumi acest proces ca fiind „degradare”, ca şi în termodinamică. Dacă există energie (ordine) şi o disipăm (creem dezordine) astfel încât nu poate fi folosită pentru mult timp, atunci energia este degradată. Întregul proces de degradare socială este reprezentat în figura 2 ca o mişcare de la un sector la altul.

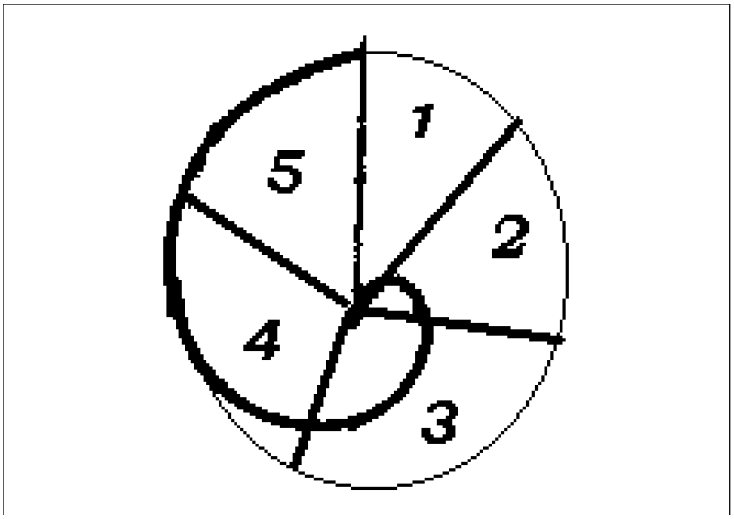

Fig.2. **Spirala lui Arhimede**.

Spirala explică divizarea în două câmpuri antagoniste, naţionalişti şi internaţionalişti. Unghiul este proporţional cu timpul pe când raza reprezintă divizarea. Spirala începe de la centrul cercului corespunzător unităţii. Spirala se desfăşoară dextrogin (în sensul acelor de ceasornic), accentuându-se separaţia câmpurilor. Răsunetul obţinut atunci când internaţionaliştii proclamă independenţa şi separarea de societatea anterioară. Un alt vârf este atins atunci când puterea este sporită şi începe războiul civil. În orice caz, represiunea pune capăt procesului şi îl readuce la originea axelor. Procesul este ciclic.

Ciclul dezvoltării societăţii.

1. **Dictatura absolută**. Entropie minimă în societate (îngheţ profund)

2. **Conducere colectivă**. Creşterea entropiei (uşoară încălzire).

3. **Democraţie**. Entropia continuă să crească (încălzire puternică).

4. **Anarhie**. Entropia continuă să crească. (supraîncălzire)

5. **Revoluţie**. – punct de bifurcaţie. Război civil şi represiune. Procesul de tranziţie este la sfârşit, punct în care entropia cade abrupt (revenire la îngheţ profund).

În acest ciclu, represiunea şi dictatura absolută sunt elemente similare democraţiei. Toţi luptătorii pentru „libertate şi democraţie” ar trebui să înţeleagă acest fapt. Mai curând sau mai târziu, lupta lor pentru „libertate şi democraţie” conduce la represiune şi dictatură.

Perioada unui ciclu este denumită „timp caracteristic”. „Rata de revenire” a societăţii, tranziţia acesteia prin toate etapele ciclului este impusă de solicitările evoluţiei şi ale adaptării. Trebuie să reamintim că reproducerea sexuală a animalelor a fost „inventată” de natură în sensul de a spori diversitatea speciilor la condiţii de mediu schimbate. În afara unei largi diversităţi, este uşor să se selecteze cele mai adecvate exemplare în condiţii de mediu date.

Referitor la societatea zilelor moderne, discuţiile despre adaptare la condiţii de mediu ar părea ironice. Omul şi-a adaptat mediul la propriile trebuinţe şi adesea la distrus. Atât diversitatea cât şi viteza de transmisie sunt factori dezirabili pentru adaptarea societăţii cât şi a speciilor.

Ritmul de transmitere este determinat de „rata de revenire”.

Evoluţia reprezintă o secvenţă a stărilor stabile care alternează cu cele instabile. Ca şi structurile sociale, ciclul constă din elemente „rigide” şi „flexibile”. Elementele rigide ale ciclului constituie dictatura

absolută (sectoru11), „rigiditatea” scade în mod gradual în timp ce „flexibilitatea” – democraţia şi anarhia cresc (sector 3 şi 4). Structurile „rigide” ale societăţii sunt armata, poliţia şi serviciul de securitate. Elementele rigide sunt cele care asigură stabilitatea socială în timp ce elementele flexibile generează instabilitate. Acestea din urmă sunt predispuse la fluctuaţiile de genul grevelor, acţiuni ale mulţimilor şi acte de terorism – ele sunt unele dintre cele care produc schimbările – mutaţiile. Dacă ar exista doar o structură „rigidă”, nu ar exista mutaţii şi nici evoluţie. Structurile flexibile formează mutaţiile dar, după cum s-a văzut nu asigură flexibilitate. Odată realizate aceste mutaţii, începând cu tura următoare, ciclul nu se va mai repeta ca mai înainte. La figura 2 am putea să trasăm o dreaptă în unghi drept la planul spiralei şi astfel reprezentăm o imagine bidimensională ca fiind tridimensională. Această linie indică mutaţiile acumulate într-un ciclu.

Evoluţia societăţii este o mişcare pe axele perpendiculare planului spiralei. Mişcarea este însoţită de scindarea societăţii şi de separarea în diferite caste şi secte. Totuşi, trebuie să existe şi un şir de represalii, căci ele nu vor readuce societatea la punctul iniţial de pornire. Punctul s-a deplasat iar etapa evoluţiei este încheiată.

Dacă privim buclele spiralei şi mişcările din spaţiu, apare întrebarea – putem atinge aceeaşi destinaţie fără bucle? Presupun că da.

Procesul de evoluţie al societăţii este însoţit de modificări morfologice. Ce se modifică în procesul evoluţiei?

Atunci când abordăm mutaţiile din organismul uman, este uşor să le identificăm atât la nivelul macroscopic şi microscopic.

Care sunt mutaţiile la nivelul societăţii? Să luăm ca exemplu creştinismul. Această mutaţie a apărut în societatea evreiască cu două mii de ani în urmă şi tindea să devină întru totul stabilă. La început, această mutaţie a apărut sub forma unei secte. Secta religioasă este o substructură a societăţii, după cum o tumoare canceroasă este o substructură a organismului. Raportul de elemente rigide şi flexibile trebuie să corespundă stabilităţii, adaptării şi evoluţiei. Dacă privim evoluţia ca o serie de stări flexibile şi stări inflexibile tranzitive (atunci când în sistemele dezechilibrate accentuarea fluctuaţiei microscopice conduc la alegerea unei căi de dezvoltare dintre altele posibile şi astfel, la accentuarea importanţei factorilor aleatori), atunci, sporirea etapelor flexibile reprezintă accentuarea în numărul total de stări instabile.

Aceasta conduce la creşterea şi diferenţierea sensibilităţii societăţii la mediu.

Pentru explicarea elementelor inflexibile şi flexibile se poate recurge la analogia fiinţei umane cu hardware şi software. Instinctele intrinseci alcătuiesc hardware-ul, acele părţi rigide iar codul moral dobândit constituie partea flexibilă.

Individualitatea umană – după cum observa V.M.Rusanov – este ca un sistem relativ închis cu mai multe elemente inflexibile şi flexibile. Elementele inflexibile conferă sistemului stabilitate, invulnerabilitate în faţa influenţelor străine. Elementele foarte flexibile conferă comunicare cu lumea exterioară, formare şi dezvoltarea sistemului.

Corelarea elementelor rigide şi flexibile, a proprietăţilor intrinseci şi dobândite, constituie subiectul analizei şi cercetării.

Pentru clarificarea însemnătăţii elementelor rigide şi a celor flexibile, în societate, se poate recurge la analogia cu elemente precum harware şi software.

Instinctele înnăscute ţin de hard, sunt rigide în timp ce moralitatea şi alte elemente dobândite prin educaţie sunt softul, adică elementele flexibile. Gândirea instinctuală ce împarte populaţia în „ai noştri” şi „străinii” etc., conduc la degradarea şi formarea în profunzimea societăţii a înnoirii acesteia.

Figura 3 indică schimbarea nivelului entropiei în decursul timpului. În conformitate cu legile termodinamicii aplicate la sociologie, nivelul entropiei se diminuează şi tinde să ajungă la o valoare minimă constantă ce corespunde stării staţionare a acesteia.

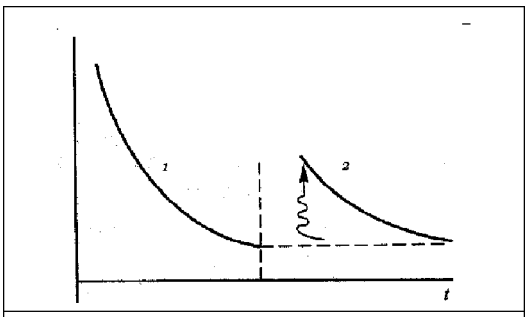

Fig. 3. **Modificarea nivelului entropiei**.

Starea staţionară este desemnată în segmentul de linie punctată şi, este starea stabilă a sistemului. orice deviaţie în sensul fluctuaţiilor ireversibile conduc la revenirea sistemului la starea sa iniţială. Conform lui Le Chatelier sistemul trebuie să-şi redobândească condiţia stabilă prin schimbări. Acesta este modul în care au loc transformările structurale.

Dacă ar fi să traducem cele de mai sus în termeni sociologici, starea staţionară corespunde unei dictaturi absolute şi ar fi reprezentată prin segmentul de linie punctată şi de diagrama spiralei din sectorul 1. Fluctuaţiile care se derulează în societate dau loc mutaţiilor. În sectorul 1 al aspectului „rigid”, fluctuaţiile sunt minime dar ele se accentuează gradat odată cu creşterea „flexibilităţii”. La un anumit punct în timp (linia verticală din figura 3) fluctuaţiile sunt suficiente pentru a pune capăt stării staţionare a societăţii. O revoluţie poate izbucni şi în consecinţă apare bifurcaţia cât şi orice este legat de aceasta. Nivelul entropiei creşte marcant.izbucneşte războiul civil. Anarhia se instaurează în ţară. Represiunea readuce societatea la starea staţionară (a se vedea curba represiunii, curba 2, în figura 3).

Comportamentul instinctiv, care împarte toţi oamenii societăţii în „unii oameni” şi alţii, „bun” şi „rău” etc., toate acestea, conduc la degradarea societăţii şi formării unui nou nucleu, antagonist şi, unor scopuri în vederea distrugerii societăţii.

Pe de altă parte, s-ar putea afirma că represiunea ar fi pasul iniţial. Aceasta ar consolida noua societate iar folosind un concept din tehnică, ar „reseta” societatea. Tipul de societate formată după represiune depinde de condiţiile iniţiale. Dacă naţionaliştii declanşează represiunea, rezultatul va fi în favoarea acestora. Acest fapt s-a petrecut în Chile, Spania şi Germania. Dacă internaţionaliştii declanşează represiunea, ei îşi sporesc puterea, ca în cazul Franţei, în timpul prăbuşirii lui Louis al XVI-lea, sau în Rusia, în timpul revoluţiei bolşevice.

Un fenomen frecvent în revoluţie este Armata, singura forţă organizată, în condiţiile anarhiei încearcă să oprească procesul degradării – aceasta răstoarnă guvernarea şi instaurează conducerea militară. Înainte de revoluţia bolşevică din Rusia, generalul Kornilov a intenţionat realizarea unei astfel de revoluţii dar a avut ca rezultat declanşarea acesteia. Ca urmare, iniţiativa revoluţiei a revenit bolşevicilor – revoluţie internaţională.

După represiune, noua societate excesiv integrată (ccezivă) se comportă după cum ar trebui iar efectul condiţiilor iniţiale nu se resimt. Din aceste motive în paragraful anterior cuvântul „tip” a fost intercalat între pauze. Nu au fost diferenţe semnificative între Germania creată de Hitler, ca naţionalist şi URSS-ul creat de bolşevicii internaţionalişti.

Cititorul trebuie să plece de la identificarea trăsăturilor ideologiceşi, caracteristicile diferitelor ţări, către descrierea personalităţilor concrete. Acest fapt se dovedeşte util datorită diferenţei enorme dintre concepte şi fapte. Trădătorii sunt consideraţi internaţionalişti „pozitivi”. Majoritatea paraziţilor şi golemilor care batjocoresc moralitatea şi tradiţiile sunt internaţionalişti.

Represiunea.

În literatură, există tomuri întregi dedicate subiectului agresivitate. Au fost investigate diferite aspecte ale comportamentului agresiv uman dar din anumite considerente nu există o explicaţie a conceptului „represiune”. Agresiunea este caracterizată, măsurată şi chiar pot fi explicate originile acesteia, în timp ce represiunea este descrisă şi nu explicată. Represiunea este privită ca o măsură punitivă, ca pedeapsă, totuşi este atribuită măsurilor politice ca atunci când se scrie despre acţiunile „regimurilor reacţionare împotriva forţelor progresive”. Întotdeauna revoluţiile s-au sfârşit în represiune. Astfel, spirala din figura 2, se găseşte în acord cu principiul marxismului.

Cu privire la represiune, majoritatea indivizilor nu înţeleg datorită gândirii lor naive, copilăreşti, că ei ar trebui să interpreteze prin prisma circumstanţelor. Ca un exemplu, puteţi căuta la adresa: www.opec.ru/analit/a6.html:

În septembrie 2000, centrul social independent POMIR a realizat o cercetare de rutină pe bază de chestionar, în rândul populaţiei ruse. Au fost chestionate 500 de persoane din 10 oraşe ale Rusiei, persoane cu funcţii executive şi legislative în cadrul federaţiei Ruse, oameni de afaceri şi din institutele de stat, oameni de ştiinţă, jurnalişti.

Una din întrebări se referea la faptul dacă reprezentanţii elitei sociale sunt de acord cu ideea precum că, în situaţia actuală ordinea ar trebui reinstaurată cu orice preţ chiar cu costul retragerii drepturilor umane.

9 % au fost pe deplin sau parţial de acord cu decizia.

31,1% s-au exprimat negativ.

42,5% total împotrivă.

Din datele obţinute reiese că, majoritatea elitei ruse nu este de acord cu introducerea ordinii în ţară, dacă aceasta implică violarea drepturilor umane.

În această anchetă, noţiunea clară şi evidentă de „lege” a fost substituită cu elasticul „drepturi umane”. Legea necesită introducerea

legii marţiale sau o acţiune similară pentru situaţii de urgenţă. În SUA, o ţară cu o democraţie exemplară, oraşul Cincinnati a „violat drepturile umane” şi a introdus starea de asediu pentru a opri protestele comunităţii negre.

Chestionarul sociologic sus-menţionat exemplifică psihologia naivă a organizatorilor şi atitudinea ignorantă faţă de noţiunea de represiune. Violarea legii reprezintă deja o încălcare a drepturilor omului. Fără represiune este imposibilă restaurarea ordinii şi a legalităţii.

Cazul de represiune amintit mai sus a fost justificat de necesitatea restaurării ordinii. Există situaţii în care represiunea nu este necesară şi chiar ar dăuna. Un exemplu elocvent îl constituie represiunile staliniste în Rusia cât şi cele naziste din germania. Problema este, „când se impune represiunea şi când nu?”.

Represiunea se impune pentru instaurarea ordinii dar în măsura în care ordinea a fost instaurată iar puterea redobândită, ea trebuie să înceteze. Nu trebuie abuzat. În acest sens, un bun exemplu îl constituie cazul generalului Pinochet, în Chile, cât şi a altor generali. Definiţia pe care o avansez este diferită, prin aceea că include un scop: reprezintă o „măsură de sancţionare în sensul restaurării ordinii”.

O altă trăsătură o constituie caracterul de masă – cuantificabil în procente a celor represaţi din totalul populaţiei.

Dinamica ciclului începe cu represiunea şi cu instaurarea dictaturii absolute (sector 1). După revoluţie şi vremuri tulburi, mâna forte a liderului va instaura ordinea iar toate clasificările de genul, bine şi rău, dreapta şi stânga, vor dispare. Ceea ce va rămâne sunt doar legendele istoriei. În viaţă toţi oamenii sunt la fel.

Presupunând că în ţară s-a instaurat Anarhia (sector 4) iar legile, moralitatea, tradiţiile şi toate celelalte s-au dereglat. Este oare posibilă restaurarea ordinii fără represiune? Desigur, NU. Problema este: cum vor distinge între bine şi rău? Nu există nici un criteriu sau o unitate de măsură pentru aceasta. Împărţirea este doar între cei care sunt „cu noi” şi cei „împotrivă”. Nu există un alt criteriu. Oricum, cine nu este cu noi, este împotriva noastră. Cei care sunt împotrivă sunt „izolaţi”. Generalul chilian Pinochet a izolat 3.000 din adversarii săi. În Argentina, generalii au „izolat” de zeci de ori mai mulţi oameni. În Rusia, bolşevicii au izolat cu milioanele.

Rolul represiunii nu constă doar în restaurarea ordinii. Represiunile sunt necesare pentru crearea ceeziunii într-o societate

divizată, pentru stoparea criminalităţii şi a terorismului săvârşit de terorişti. Focul arde cu flacără iar teroarea este stopată cu teroare. Nivelul ceeziunii determină comportamentul societăţii. O societate înalt ceezivă deţine un potenţial uimitor. Nu numai că dispare clasificarea dar, de asemenea dispare individualitatea membrilor săi. Ei aproape că îşi urmează orbeşte liderul. Cceziunea societăţii este un factor imperativ necesar victoriei în război.

Economia nu cunoaşte represiune şi ceeziune. Indivizii lipsiţi de individualitate îşi reduc solicitările la minim. Dacă sunt cu toţii la fel, nu mai există selecţie.

Restaurarea ordinii are loc în planul resurselor sociale. Orice revoluţie sau luptă pentru independenţă este însoţită de regresie economică şi de diminuarea standardului de viaţă. În teritoriile ocupate de Israel, standardul populaţiei arabe este cu mult mai ridicat decât în oricare altă ţară arabă. Independenţa lor conduce la o scădere cu trei nivele a standardului de viaţă.

Liderul

Liderul într-o societate nu reprezintă alena care sprijină evoluţia. În primul sector al spiralei (figura 2), liderul joacă într-adevăr un rol important în ceea ce priveşte ceeziunea societăţii şi formarea ierarhiei. Totuşi, ca şi în cazul peştelui care se strică de la cap spre coadă, acelaşi lucru este valabil şi pentru societate şi liderul acesteia. Degradarea începe cu liderul. În multe cazuri, liderul este bolnav mental şi un despot agresiv, care suferă de anxietate şi iluzia orgoliului. Conducătorii revoluţiei franceze se temeau de oamenii de ştiinţă şi de aceea l-au torturat pe Lavoisier. Liderii iubesc acea ştiinţă care crează noi tipuri de arme. Dorinţa expansiunilor militare nelimitate caracterizează astfel de lideri.

Importanţa rolului liderului se diminuează semnificativ în etapa conducerii colective. Colegii liderului din justiţie sau din birourile politice limitează activităţile acestuia şi chiar îl înlocuiesc. Totuşi, degradarea completă a liderului are loc în democraţie. Democraţia este însoţită de clasificarea societăţii în „băieţi buni” şi „băieţi răi”.

Suporterii democraţiei afirmă că democraţia înseamnă pluralism şi libertate de alegere. Ce fel de alegere?

În următoarea secţiune se va arăta cum trebuie făcută alegerea. În democraţie nu există lider; liderul s-a degradat şi a dispărut. Nu există alegere. Mai sus, am văzut că democraţia este instabilă. Liderul trebuie

să menţină întrucâtva societatea de la prăbuşire. În realitate, se întâmplă invers, societatea îşi răstoarnă liderul incompetent.

Este dificil de afirmat ce decade mai întâi – societatea sau liderul acesteia. Gândirea liderului reprezintă „gândirea colectivă” şi, asemeni altora, el vorbeşte despre democraţie, drepturile omului şi altele, neînţelegând semnificaţia cuvintelor pe care le exprimă. Ei sunt atacaţi de oameni care aruncă în el cu ouă şi roşii, cu cerneală şi, rezistă oricărei ofense. De aceea, aceşti lideri se încadrează în categoria „impotenţilor”. Societatea este condusă de media şi de mulţime. Gustave Le Bon scria:

„Masele dictează guvernului comportamentul. Pe de altă parte, guvernul acordă o deosebită atenţie dorinţei mulţimilor.

Istoria ne-a arătat că odată ce forţa moralităţii care sprijină civilizaţia îşi pierde puterea, va fi distrusă în întregime de nonsensul, grosolănia şi barbarismul mulţimilor. Civilizaţiile au fost create şi apărate de o mână de intelectuali aristocraţi, niciodată de mulţimi”.

La aceste explicaţii aş dori să adaug cuvântul „media”, căci astăzi este mijlocul primordial de control al mulţimilor.

Nu surprinde pe nimeni că, în democraţii este posibil mituirea lisderilor cât şi a partidelor politice. Bolşevicii au realizat revoluţia rusă şi au dobândit putere cu ajutorul finanţării germane. Preşedintele Iugoslaviei, Kashtunitza, a venit la putere datorită sprijinului financiar american.

Nu se ştie pe banii cui (presupun că finanţare arabă) a câştigat alegerile ex-prim ministrul israelian Ehud Barak. Trăsătura comună a tuturor acestor cazuri este acela că, ajutorul străin este asigurat de internaţionalişti în sensul răstrunării guvernelor.

Societatea este o maşină tare inertă. Liderul ar trebui să prevadă şi să ştie ce să facă: să încetinească, să vireze la stânga sau la dreapta şi tot aşa. Mulţi lideri nu ştiu să acţioneze – ei merg cu ochii închişi.

Un lider impotent îndeplineşte pur şi simplu funcţii decorative. El nu este capabil să apere societatea în faţa terorismului şi a ameninţărilor externe. El nu poate prezice comportamentul mulţimii sau comportamentului rivalului său. În etapa puterii duale, societatea are doi lideri şi două ierarhii. În etapa finală, a degradării, nu există lider iar societatea este condusă de mulţimea sălbatică.

Liderul nu îşi asumă responsabilitatea deciziilor şi acţiunilor sale, în nici una din etapele de dezvoltare a societăţii. În cazuri excepţionale

foştii lideri sunt judecaţi dar nu pentru că au comis erori grosolane sau pentru incompetenţa demonstrată în conducere ci pentru represiunea practicată. În acest caz, judecătorii demonstrează o psihologie naivă ce deja am menţionat-o. Judecătorii nu înţeleg că, cei care au creat Anarhia şi necesitatea represiunii ar tebui judecaţi şi nu cei care au făcut treaba murdară de restaurare a ordinii.

Cine este vinovat pentru starea de anomie, devianţă sau patologie socială, de criminalitate şi terorism? Poliţia a ratat lupta împotriva criminalităţii şi terorismului. Poliţia este acuzată. Totuşi, toate cele arătate sugerează dezvoltarea condiţiilor pentru dezvoltarea criminalităţii şi terorismului. Toate acestea le-am poreclit „fluctuaţii". Am fost uimit să citesc într-un jurnal al poliţiei, CATO, că liberalizarea în China a condus la creşterea criminalităţii de aprox. 5.000 de ori.

Care este contribuţia liderilor şi a politicienilor la această stare de fapt? Ei, politicienii, sunt unii dintre cei care stimulează liberalizarea şi justifică terorismul şi criminalitatea.

Războiul

Înainte de a scrie despre război, aş dori să vă prezint punctul de vedere general acceptat conform căruia toate războaiele sunt clasificate în „bun" şi „rău" (just şi injust).

Teoria războiului just

Teoria războiului just abordează justificarea modului în care şi de ce sunt duse războaiele.

Justificarea poate fi fie de ordin teoretic sau istoric. Aspectul teoretic este orientat pe justificarea etică a războiului şi a formelor de conflict armat.

Aspectul istoric sau „tradiţia războiului just" abordează corpul istoric al legilor sau acordurile aplicate în diferitele războaie, de-a lungul vremurilor.

Aceasta se întâmplă doar atunci când inamicul este un individ cu care se doreşte realizarea afacerilor ca urmare a păcii pe care regulile tacite sau explicite sunt formate pentru modul în care războaiele trebuie duse şi, pe cine ar trebui să implice. Motivaţia tinde să apară ca fiind mutual benefică. Primele înregistrări ale luptelor colective au indicat faptul că unele consideraţii morale au fost utilizate de către luptători. Ei pot aduce consideraţii asupra femeilor şi copiilor sau tratamentul prizionierilor.

Împotriva războiului just (*justum bellum*) s-au ridicat cei sceptici care nu cred că moralitatea poate, sau ar trebui să existe în război. Pentru asigurarea victoriei trebuie angajate toate metodele, cu un minim de cheltuieli şi timp. Argumentele de „necesitate militară" sunt de acest gen: de exemplu, pentru înfrângerea Germaniei în cel de-al doilea război mondial, s-a impus bombardarea centrelor civile sau, în cazul războiului civil din SUA pentru generalul Sherman, arderea Atlantei.

Prin abordare clară, ambele părţi pot fi sigure că războiul nu va escalada, reducându-se astfel probabilitatea creerii unui război stârnit pentru răzbunare. Problema inerentă în ambele modele etice este aceea că ele devin fie vagi sau restrictive atunci când vine războiul. Cel care îşi dă importanţă este un model deschis, deosebit de vulnerabil în faţa trebuinţelor militare de a adera la codul de conduită în război. Pe de altă parte, caracterul intrinsec poate fi atât de restrictiv, încât aceasta nu permite nici o flexibilitate în război.

Raddai Raikhlin, Ph.D., s-a născut l-a Moscova în 1929. De la 13 ani a trebuit să lucreze pentru a se întreţine. În 1953 a absolvit Academia Navală din Leningrad după care şi-a continuat studiile la Universitatea din Moscova şi la Institutul de Energetică. A lucrat ca inginer electronist iar în 1964 a primit titlul de Doctor. Pe lângă articolele cu caracter ştiinţific, Raddai Raikhlin a scris articole pentru publicul larg, articole ce au fost publicate în jurnale binecunoscute. Printre patentele realizate se numără şi cel despre

„Sesizarea şi transmiterea undelor gravitaţionale".

În 1973 a emigrat în Israel stabilindu-se la Haifa. Timp de 10 ani a lucrat la Technion (Institutul Tehnologiei din Israel), după care şi-a orientat interesele spre sociologie încercând să realizeze un model cibernetic al societăţii.

A publicat în 1991 lucrarea în limba rusă intitulată, „*Theory of Robots*", lucrare în care descoperim o descriere a unui stereotip uman denumit Robot, a trăsăturilor şi comportamentului, după cum l-a construit societatea. Autorul s-a preocupat de studiul ceeziunii înlăuntrul societăţii şi asupra disciplinei şi a încercat să definească condiţiile cerute pentru construirea ceeziunii şi disciplinei optime. Deoarece consideră că religia este corelată cu ceeziunea socială, autorul acordă o atenţie deosebită studierii religiei şi comparaţiei între diferitele tipuri de religie.

O altă lucrare, intitulată, „*Fashion*” prezintă rezultatele acestor studii într-o formă populară. Efectul ceeziunii sociale asupra comportamentului uman este ilustrat prin câteva exemple. Astfel face trimiteri la unele manifestări sociale, cum ar fi stiluri de modă, dansuri, ceremonii religioase, artă şi literatură etc.

http://www.israel.net/raikhlin)

Editura OPINFO
ISBN 973-87150-6-7 ISBN 978-973-87150-6-6